ZOEINA POSEDLOST

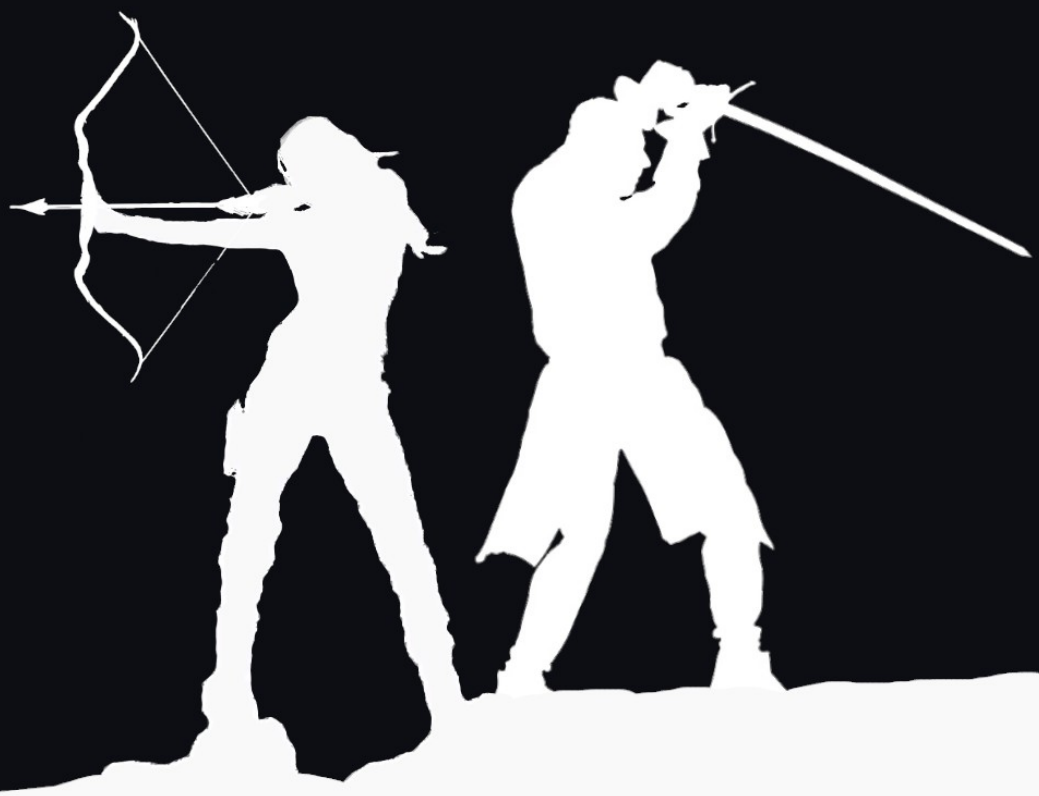

AUTOR: Martin Růžička

Seznam kapitol

1. Postava u potoka 4
2. Pach krve v krčmě 15
3. Rozcestí 22
4. Krvavá volba 31
5. Zoein příběh 42
6. Škola meče 47
8. Paní temnoty 65
9. Henryho troufalost 70
10. Nebezpečný plán 77
11. Ples 82
12. Přepadeni 92
13. Rytíř z prachu 97
14. Útěk Paní temnoty 107
15. Mortis Anearis 117
16. Dvě strany mince 139
17. Šifry naesfreyské 152
18. Bitvou ošlehaný hrad 156
19. Deník mrtvého muže 165
20. Láska a nenávist 172
21. Zpěv následovníků 180
22. Tajemství z Ingesbergu 186
23. Zoenen 191
24. Křižovatka osudu 198
25. Návrat v čase 202
26. Únos 213
27. Podivín u potoka 221
28. Útěk 224
29. Katrin 229
30. Bouřlivé nebe 245
31. Ztracena 256
32. Rozvzpomenutí 260
33. Odhodlání 266
34. Poselství princezny edynerské 278
36. Bojovníci z močálů 280
37. Ticho před bouří 288
38. Přípravy 295
39. Naesfrey 307
40. Dobrý a špatný kat 311
41. Střet zájmů 322
42. Ruka ztracené princezny 328

Příběh o Zoe z Edyneris.

Příběh, který měl být původně pouze modifikací do hry.

Příběh, který se rozvinul tak, že jsem ho začal psát.

Příběh, který byl psán ve dne i po nocích, doma i po různých plzeňských kavárnách.

::

Verze: *2.8*
Formát: *A5*

::

Autor: *Martin Růžička*
Kontakt: *leakingfountain@yahoo.com*

1. Postava u potoka

Slunce pražilo tak, že i s přihlédnutím k tomu, že byl červenec, byl dnešní den obzvlášť horký. Tam, kde dříve hojně rostla tráva, teď byla častěji k vidění spálená místa, občas podivně protrhaná, jak sluneční paprsky prosvítaly mezi větvemi stromů.
Ještě podivnější proto bylo, že zde na rozpálené zemi kdosi spal. Na první pohled by se někdo, kdo by snad tou dobou zrovna procházel kolem, mohl leknout, že je dotyčný mrtvý. Pokud by se však přiblížil, nemohl by si nevšimnout, že muž stále dýchá. A co víc… dokonce se probírá.

Byl to středně vysoký muž ve svých třiceti, s vousy a krátkými vlasy. Jak si začínal uvědomovat okolí, pocítil vůni hlíny a trávy, cítil i vítr, který se mu opíral do vlasů. Otevřel oči.
Pokusil se postavit, ale zarazila ho nenadálá bolest na hrudi. Chvíli se obával, že má možná zlomených několik žeber. Zůstal proto ještě chvíli ležet, nabírajíc do plic čerstvý vzduch, potom sebral zbytek sil a posadil se. Ruku měl jaksi podivně vykroucenou, ale nezdála se být zlomená. Do druhé se mu pomalu vracel cit. Seděl v trávě, uprostřed palouku obehnaného stromy. Všude, kam dohlédl, byla jen příroda bez jakéhokoli náznaku civilizace. Nechápal to. Nepamatoval si, co se přesně stalo a jak se ocitl zrovna tady.
Začal si prohmatávat ruku a cvičit s ní, chvilku mu trvalo, než našel ten správný bod.

„Au, sakra!" zaklel, když si ji s odporným zvukem narovnal. Zkusil ji ještě několikrát procvičit. Bolest z větší části zmizela.

Konečně se postavil. Rozhlížel se kolem dokola, ale nedařilo se mu najít jediný záchytný bod. To přeci není možné, pomyslel si. Vzpomněl si na… na co vlastně? Vzpomínky jako kdyby se rozpadly a nedržely pohromadě. Kde vůbec je? A kdo vlastně je?

„Já…" zaváhal a podařilo se mu v mysli vylovit jedinou myšlenku, o které věděl, že je pravdivá, ačkoli neměl tušení, jak to ví, „já… jsem Henry…" zašeptal si pro sebe.

Zavřel oči a schoval hlavu do dlaní. Přece si musí vzpomenout na něco dalšího. Musí. Jeho jméno, jakkoli pro něho důležité, mu nemůže stačit. Potřebuje nějaké vysvětlení.

Konečně začal vnímat okolí dostatečně na to, aby si uvědomil, jaké příšerné horko vlastně je. Možná, že právě ono mu brání pořádně přemýšlet.
Slunce mu mohlo pálit do zad třeba i celé hodiny. A ta žízeň… ta byla příšerná. Věděl, že musí něco udělat. Rozhodl se, předem se v mysli omlouvajíc svým rozpáleným zádům, vydat se směrem od slunce pryč, i když mu bylo jasné, že s postupným zapadáním se jeho poloha bude měnit.

Vyrazil vpřed. Palouk končil v roští, vedle kterého byla napůl vyšlapaná cesta. Ideální, pomyslel si. Následoval cestu, občas musejíc přeskočit vyšší trsy trávy. Cesta byla neudržovaná, jako kdyby tudy prošel sotva člověk či dva jednou za delší dobu. Přesto se mu dařilo se jí držet.

Brzy ztratil ponětí o čase. Připadal si, že je na cestě už možná hodinu, ale slunce jako kdyby se ani nepohnulo. Však se říká, pomyslel si, že když člověk cestou nad něčím přemýšlí - a že rozhodně nad čím přemýšlet měl - ztratí pak zcela pojem nad tím, jakou dálku již ušel nebo kolik času uběhlo.
Konečně začaly stromy řídnout a cesta ho zavedla na jakési vyvýšené místo, ze kterého se mu naskytl pohled na potok. Hlavu mu zcela zaplnilo nadšení z naděje na uhašení té příšerné žízně, takže si ani nevšiml něčeho mnohem důležitějšího. Zrychlil krok, k čemuž mu dopomohl strmý kopec dolů a vyčerpaně padl na kolena přímo na břehu. Ponořil dlaně do ledové vody, několika doušky se napil a omyl si obličej. Ta úleva!

Nadšení ale brzy vystřídalo leknutí, když uslyšel podivné prasknutí nalevo od sebe. Rychle se otočil a cosi spatřil. Nejprve si nebyl jistý, tím, co vidí. Byla to jakási postava, skrytá ve křoví, která zřejmě zakopla o větev ve snaze nenápadně zmizet. Když si všimla, že ji spatřil, vstala.

Byla to žena s bohatými černými vlasy staženými do podivného účesu kombinující drdol s volnými vlasy. V ruce držela luk a na zádech měla připevněný toulec se šípy. I nadále se pozpátku opatrně vzdalovala. Henry by jí odhadl něco mezi dvaceti a třiceti. S hrůzou si uvědomil, že luk mezitím namířila přímo na něj.

„Počkej! Co to děláš?" vykřikl na ni Henry.

Žena nereagovala.
Henry vstal, ale to pro ni zřejmě byla poslední kapka. Otočila se, hodila luk na záda a vystřelila pryč takovou rychlostí, až za ní její černé vlasy vlály. Henry ještě neviděl nikoho tak obratně utíkat. Překonávala trávu, padlé kmeny stromů i kameny jako kdyby tam ani nebyly a nakonec zmizela dříve, než se vůbec stačil rozhodnout, co udělá.

Stalo se to tak rychle, ale přesto litoval, že na ni nezavolal i něco jiného. Chvíli měl na sebe vztek. Mohla mu pomoci. Ale, přiznal si, na druhou stranu měla dost nebezpečnou zbraň. Kdo vůbec jen tak běžně nosí luk? Nadšenci do střelby? Blázni? Henry se rozhodl touto podivnou ženou dál nezabývat. Na chvíli se posadil na kámen.

Nadšení z nalezeného zdroje vody trochu vyprchalo, neboť mu po ní bylo nezvykle nevolno. Ne však tak, aby nemohl pokračovat v cestě.
Vydal se dál směrem zhruba stejným, jako neznámá žena, ale snažil se držet trochu více vlevo, aby se jí pokud možno vyhnul. Přeci jen, říkal si, může být nebezpečná. Cesta ubíhala a Henry začal propadat zoufalství. Nikde nikdo. Co bude jíst, jak se zbaví té nevolnosti a kde bude spát? Proč si nic nepamatuje? Proč tu nikdo není? To jsou otázky, které plnily jeho mysl jedna za druhou. Nakonec si říkal, že by nebylo špatné zkusit tu ženu najít. Třeba by mu pomohla.
Plně zahloubán ve svých myšlenkách si až na poslední chvíli uvědomil, že došel na vrchol jakéhosi kopce. O pár kroků dál byla obrovská propast plná ostrých kamenů. Úplně dole spatřil řeku, která tudy protékala. Henry dokázal dohlédnout až na vrchol kopce na opačné straně řeky. Vzdálenost mezi oběma kopci odhadl tak na padesát metrů. Výšku si však odhadnout netroufal. Každý, kdo by si včas neuvědomil, kde se nachází a udělal o pár kroků více, by neměl nejmenší šanci na přežití. Dosud ani neměl tušení, že se nachází takhle vysoko.

Vydal se dál podél strmé prohlubně a začal mít pocit, že ho někdo sleduje. Občas někde zašustily listy, pak by i přísahal, že slyší kroky, jako kdyby někdo přebíhal mezi stromy. Nejprve původ těchto zvuků ve své mysli sváděl na lesní zvěř. Pak si ale musel přiznat, že se tu děje něco jiného. Nakonec se zastavil a začal rozhlížet. V tom zpoza jednoho ze stromů za jeho zády někdo vyskočil.

„Proč mě sleduješ?" uslyšel a otočil se.

Ztěžka polkl, když se mu naskytl děsivý pohled. Byla to ona.

Stalo se to tak rychle, že i kdyby na to byl připraven, stejně by nestihl nijak zareagovat. Najednou mu do obličeje znovu mířil luk s šípem tak ostrým, že by mu prorazil lebku ve vteřině.

„Kdo jsi?" zakřičela neznámá.
„Počkej, uklidni se" vyjednával Henry.
„Jméno nebo budu střílet!“
„Jsem Henry!“
„Komu sloužíš? Kdo tě poslal?“

„Poslal? Nikdo. Můžeš se uklidnit?“
„Kdo tě poslal?" ptala se dál.

Henry, který se už dostal přes počáteční šok, začal uvažovat. Musí s ní udržovat hovor. Dokud mluví, bude žít. Ale na jak dlouho to vystačí?

„Nikdo mě neposlal. Hele, mam fakt blbej den. Můžeš… dokážeš mi nějak pomoct?“

Neodpověděla. Henry si všiml, že se nenápadně očima rozhlíží po okolí. Začala se také pohybovat do kruhu, zatímco na něj stále mířila.

„Jsem tu sám, jestli ti jde o tohle" dodal, když ho napadlo, proč to dělá.
„Nikdo nechodí sám" prohodila posměšně, „a zvlášť ne lidi jako ty.“
„Lidi jako já? A jako kdo ti připadám?“
„Lovec lidí nebudeš. To by ses takhle hloupě neptal. Zbraň nemáš, takže tu někde máš přátele, kteří ji mají.“
„Máš pravdu" řekl a nenápadně udělal krok směrem k ní, „musím říct, že jsi mě odhadla opravdu skvěle" udělal další krok, „já totiž támhle" ukázal směrem kousek za ni, „mám další 3 kamarády.“

Henry věděl, že se neotočí a nenachytá na takové hloupé klišé. Navíc mu připadalo, že tato lučištnice má nejbližší okolí zmapované mnohem lépe, než on. Aby ne… vždyť nemá nejmenší tušení, kde se nachází. Stále ho pozorně sledovala.

„Promiň, ale co jsi to říkala? Že tě sleduju?“

Mlčela.

„Nepřipadá ti, že spíš narážím já na tebe? A kde to vůbec jsme?“
„Nech toho!“
„Čeho mam nechat?“
„Těch lží… výmyslů… tohle je ztráta času… nikdy z vás nedostanu užitečný informace" vzdychla, „zbytek tvýho pluku si najdu později…“

Napnula šíp v luku jako kdyby jej chtěla v nejbližší vteřině vystřelit. V tom se však kdesi kousek od nich ozval zvláštní zvuk. Oba se otočili směrem, odkud vyšel. Byl to jen jelen. Ale to Henrymu stačilo. Teď nebo nikdy, rozhodl se.

Vyrazil k ní tak rychle, jak jen dokázal. Věděl, že na to má sotva vteřinu. Jako ve zpomaleném záběru viděl, jak její oči přelétly zpět k němu. Věděl, co se stane a

preventivně uskočil stranou. Šíp, ostrý jako břitva, ho minul. Viděl, jak její ruka vystřelila k toulci pro nový šíp. Ale to už byl u ní, přirazil ji na strom a vyrazil luk z ruky.

„Nech toho! Nech toho a uklidni se!" křičel na ní, když se namísto šípu pokoušela vytáhnout něco z kapsy.
„Ty…" vydechla, ale nedořekla. Náraz o strom ji zřejmě vyrazil dech.

Henry s ní chvilku bojoval, byl ale silnější a nakonec se mu povedlo jí zkroutit ruku za zády. Neznámá se však nemínila vzdát, tak ji chytl i druhou, začala pro změnu kopat a škrábat. Po chvilce, během které byl nucen ji zcela znehybnit a téměř úplně přišpendlit ke stromu vyhrálo právo silnějšího. Ani jeden se teď nehýbal, oba nabírali dech.

„Uklidni se… dobře?" dostal ze sebe Henry.

Neodpověděla. Jen se na něj dívala – tak vztekle, že z toho šel až strach.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se jí.
„To ty… přece víš… moc dobře.“
„Ne, to nevím. Vim jenom to, že jsem tě vyrušil někde u vody a pak jsi mě sledovala. To ti na tom blbým potoku tak záleží?“
„Pusť mě!“
„Pustim, až si vyjasníme, co máš se mnou za problém... a taky kdo vůbec jsi. Nic jsem ti přece neudělal.“
„Ale… rád… bys…" pokoušela se ho kousnout.
„Nevím s kým si mě pleteš, ale já ti nechci ublížit!“
„Máte nový… zvláštní způsoby… dělat hlupáky…“

Henry jí ohnul ruku ještě víc. Neznámá vydechla bolestí a Henry zahlédl slzy.

„Kdo jsi?“ zkusil to znovu.

Místo odpovědi se začala znovu vzpouzet jako kdyby mezitím nabrala síly, ale marně.

„Co ses to předtím snažila vytáhnout? Nebo snad i teď?" zeptal se Henry a pustil ruku za jejími zády, namísto toho ji víc přimáčkl na strom, aby se nemohla osvobodit. Zběžně ji prohledal a našel ostrý nůž.

„Aha, tak takhle ty na mě,“ usmál se vítězoslavně.

Po tomto objevu se však něco nepovedlo. Možná neměl pouštět její ruku. Možná ji nedržel dost pevně. Najednou ho cosi udeřilo do hlavy. Henry přes bolest nic neviděl, ale cítil, že je zle.
Když konečně otevřel oči, viděl, jak neznámá prchá. Nechtěla zřejmě riskovat tu vteřinu navíc, aby si sebrala luk, zvlášť, když Henry stále třímal v ruce její nůž.

Běžela rychle. Až moc rychle. Až najednou… se v té rychlosti ohlédla, pak sebou smýkla a zmizela za horizontem, kde Henry věděl, že není nic, než obrovská hloubka, na jejímž konci jsou ostré velké kameny.

Henry strčil nůž do kapsy a z důvodů, které v tu dobu nechápal, vzal ze země i její luk a vyrazil za ní, smířen s tím, že ho čeká příšerný pohled na krví zbrocené kameny. Doběhl až ke srázu, zpomalil a opatrně nahlédl přes okraj.
Žena se držela větve stromu, který rostl na srázu, visela desítky metrů vysoko a snažila se z plných sil vylézt nahoru. Když zahlédla Henryho, jako kdyby se snažit přestala. V její tváři se objevil výraz děsu, až smíření. Pohlédla na sráz dolů a skoro jako kdyby přesvědčovala sama sebe, že se pustí.

„Ne!" zakřičel na ní Henry a nahnul se přes okraj. „Podej mi druhou ruku!“
„Takhle… rychlejší…" vydechla z posledních sil.

Henry se zapřel nohama o kámen, nahnul se co nejvíc, nahmatal její vlasy a chytil ji za drdol. Stále se pokoušel chytit ještě její ruku, ale nedosáhl na ni. Neměl za co jiného ji vytáhnout nahoru. Za toulec s šípy, který měla stále na zádech, to raději ani nezkoušel.

„Buď mi podáš ruku nebo tě vytáhnu za vlasy!" křičel na ni vyčerpaně, na nic ale nečekal a začal ji skutečně tahat nahoru takto. Slyšel, jak vykřikla bolestí, konečně chytl druhou rukou i její oblečení, pak její ruku a s námahou, jaké by normálně nevěřil, že je schopný, ji vytáhl nahoru, přičemž si dával pozor na to, aby za ní nepřepadl dolů.

Svalila se k zemi na záda a oddechovala s výrazem hrůzy v tváři. Henry padl na všechny čtyři a chvilku se zhluboka nadechoval.

„Copa ti... snad... přeskočilo?" zakřičel na ni, „Ty ses chtěla pustit? Sakra, proč?“

Než stihla odpovědět, přisedl si k ní. Stále ještě ležela na zádech. Třásly se jí ruce.

„Jsi naprosto šílená! Tušíš, co za práci dalo tě vytáhnout?“

„Já… já…“ pokoušela se nabrat sílu.
„Jak se jmenuješ? Kdo vlastně jsi?" vyzvídal Henry, stále poháněn adrenalinem, který mu naběhl do krve.
„Ty mě… vážně neznáš?" odpověděla. Henry si všiml, že stále mluví namáhavě a vůbec ne normálně jako na začátku.
„Ne, neznám. Šílenou lučištnici, co mi chce prohnat šíp hlavou a pak si po pádu ze skály usmyslí, že bude možná lepší umřít, i když je záchrana hned vedle… to… to bych si pamatoval!"

Henry to na ni skoro zakřičel, ale díky tomu se mu celkem ulevilo.
Neznámá se vyčerpaně postavila a začala rozhlížet kolem. Poté jí pohled utkvěl na luku, který Henry upustil na zem a který ležel přímo vedle něj. Znejistěla. Pak se na něj vrhla, ale Henry byl rychlejší – vzal ho do ruky dřív, než se k němu stihla přiblížit. Okamžitě strnula a tvářila se podivně nebezpečně.

„To myslíš vážně?" vyhrkl Henry nevěřícně.
„Dej mi ten luk!" přikázala.
„Zachránil jsem ti život… zbláznila ses?“

Henry byl přesvědčený, že to musí být nějaký vtip. To přeci nemůže myslet vážně.

„Dej mi ten luk!" pokračovala a ignorovala jeho odpovědi.
„Proč? Abys mě mohla zabít?“
„Dej mi ho!" vykřikla skoro až hystericky.
„Jsi blázen… kdybych tě chtěl zabít… sakra, vždyť jsem ti zachránil život!“

Henry měl pocit, že tento, podle něj neprůstřelný argument, na neznámou ženu vůbec nezapůsobil. Ale nerozuměl tomu. Zvedl se na nohy, na což žena reagovala několika kroky zpět a chvilku jí hleděl do očí, fascinován jejím nepřátelským výrazem a přístupem.

„Jak se jmenuješ?" zkusil navázat řeč.

Stále mlčela.

„Dobře… když ti ten luk dám, odpovíš mi?“

Chvíli nereagovala, poté váhavě přikývla. Henry chvilku přemýšlel. Není to vůbec chytré. Tušil, že ta žena to nejspíš nemá v hlavě v pořádku. Ale třeba ji tak uklidní. Přeci… ano… přeci nemůže ignorovat fakt, že ji mohl nechat spadnout a neudělal

to. A navíc, uvědomil si, stále měl v kapse nůž na případnou obranu… byť na útok z dálky ne zrovna ideální. Zhluboka se nadechl, a hodil jí luk k nohám.

Žena po něm okamžitě skočila a uchopila ho v bojové poloze. Její ruka však dosud nevyrazila k toulci s šípy.

„Spokojená? Tak… můžeš mi říct… co se to tady děje? Kdo jsi?“
„Ty musíš být blázen" odpověděla.
„Já… já jsem tu blázen?“ zeptal se nevěřícně.
„Ty tvrdíš, že nemáš tušení, kdo jsem?“
„Měl bych?“
„Nevěřím ti.“
„Tak… tak si nevěř…" začínal ztrácet trpělivost Henry, „Ale dlužíš mi odpovědi. Slíbila jsi mi je… za ten luk," ukázal na zbraň v její ruce.

Přikývla.

„Jsem Zoe," řekla.
„A vysvětlíš mi ještě, proč ses chtěla pustit? Nebo mi to tak snad jenom přišlo?“

Zoe si dala na čas, než odpověděla.

„Myslela jsem… jsou tu lidi, kteří mi chtějí ublížit.“
„A nemyslíš, že kdybych ti chtěl ublížit, tak tě nechám spadnout?“
„To takhle nefunguje. Takhle bych zemřela hned. Ale někteří… někteří by mi nedopřáli takovou smrt.“

Chvíli bylo ticho, během kterého Henry přemýšlel, co tím chtěla říct.

„Když jsi mě nepřišel zabít, kdo jsi?“ přerušila ticho.
„To já právě nevím. Probudil jsem se kousek od tý řeky, kde jsem tě vyplašil. A… já nevím… vůbec si na nic nepamatuju. Znám jenom svý jméno. Vim, že se jmenuju Henry.“

Zoe si ho prohlížela zvláštním pohledem.

„Nevěřím ti" řekla znovu.

Henry vzdychl.

„No… dobře. Já zase úplně nemam důvod věřit tobě. Z důvodů, který nemusim úplně rozvádět, že?“
„Za to se nedokážu a nechci omlouvat.“
„Hele já mam fakt špatnej den. Můžeme se někde najíst nebo napít? Z tý vody z potoka mi není dvakrát dobře.“
„Tys pil z potoka?“
„Jo a co má bejt?“
„Je plná irvinů.“
„Čeho?“
„Zředil sis ji?“
„Zředil čim?“
„Tak zředil nebo ne?“
„Já… nevim, prostě jsem viděl potok, umíral jsem žízní, tak jsem se napil. Co je to pořád za otázky?“

Zoe se na něj dívala stále dost zvláštním způsobem.

„Musíme ti sehnat pitelnou vodu. Ber to jako poděkování za záchranu.“
„Skvělý!" vstal Henry také, „A kde?“
„Můj nůž," vyhrkla najednou.
„Co s nim?“
„Dej mi ho!“

Henry se rozesmál.

„Jsi vážně… zábavná," řekl, zatímco vyrazil k ní. Rychle se však zastavil, když si všiml, jakým pohledem se na něj dívá a jak se natahuje pro šíp.
„Ale no tak," rozhodil ruce, „Nemůžeš aspoň na chvíli přestat bejt divná? Aspoň na chvilku. Vážně tě prosím, zkus nebejt chvíli divná.“
„Ale já vůbec nejsem divná! To jenom ty nic nechápeš! Nebo to umíš hodně dobře předstírat!" vybuchla.
„No dobře. Tak se nerozčiluj. Jdeme pro tu vodu nebo ne?" zeptal se Henry.

Ani se nehla.

„Tvůj nůž ti nevrátim, jasný? Kdo ví, kdy ti znova přeskočí. Ty víš, že kdybych ti chtěl ublížit, měl jsem na to teď dokonalou příležitost. Stačí ti takový vysvětlení? Můžeme už jít?“

Beze slova sklopila zbraň a vydala se na cestu. Henry cítil, že je naštvaná, ale bylo mu to jedno. Měl žízeň a chuť na něco lepšího, než byla ta podivná voda z potoka.

Následoval Zoe, která šla mlčky vedle něj. Měl pocit, že ho koutkem oka neustále pozoruje a upravuje si rychlost chůze tak, aby se nikdy neocitl za ní mimo její zorné pole.
Zdálo se, že neustále naslouchá okolí a skoro až paranoidně se nepatrně rozhlíží.

„Jak daleko jdeme?" zeptal se po asi 20 minutách, při kterých ještě větší hlad a i jeho žízeň se zhoršila.
„Už tam budeme."

Po dalších zhruba 5 minutách došli na kopec, ze kterého byl krásný výhled na malou vesnici. Zoe se zastavila.

„Na, tady máš," sáhla do toulce, který měl zřejmě skryté kapsy, „Nějaké peníze. Nemusíš se ani cítit zavázán. Nejsou moje. A i kdyby jo, zachránil jsi mi život. Támhle je krčma. Dej si cokoli, na co budeš mít chuť, hlavně něco k pití. To aspoň dodatečně spraví to pití syrové vody."

Henry si nabízené mince vzal.

„Díky. Ty nepůjdeš se mnou?"

Zavrtěla hlavou.

„Proč? Musíš mít taky žízeň přeci. Nebo hlad."
„Já tam nemůžu. A umím se o sebe postarat."
„A kde tě pak najdu?"
„Nenajdeš. Musím jít."
„Ale…"
„Poslouchej mě, tohle je důležitý! Nikomu o mě nesmíš říct. Jestli to uděláš… prostě to nedělej!"
„Zase jsi divná."
„Zase nic nechápeš."
„Tak mi to vysvětli."

Zoe vzdychla. Chvíli přemýšlela.

„Já… já nemám tušení kde ses tu vzal, ani… ani proč… jestli to tedy nepředstíráš… proč…" zavrtěla nechápavě hlavou, jako kdyby nevěděla, jak větu dokončit.

Henrymu se od ní nechtělo odcházet. Byla výstřední, ale zjevně se tu dost dobře vyznala. Na chvíli, kterou strávili společnou cestou, se necítil úplně ztracený a měl pocit, že existuje nějaký cíl.
Nenašel však vhodná slova, kterými by toto vyjádřil a nebyl si jistý, zda by to vůbec chtěl udělat.

„Dobře. Tak díky. A… sbohem," řekl.
„Sbohem."

Cítil se podivně prázdně, když se k ní otočil zády a odcházel. Ještě dvakrát se na ni ohlédl, ale podruhé už byla pryč.

2. Pach krve v krčmě

Henry vešel do krčmy, kde sedělo pár hostů. Dveře hlučně zaskřípaly a dovnitř se vlilo světlo. Několik hostů, sedících čelem ke dveřím, si muselo z tohoto neplánovaného oslnění zakrýt oči. Jiní se zvědavě otočili a hostinský na Henryho upřel tak neslušně zvídavý pohled, až bylo jasné, že tu nejspíš nejsou zvyklí na cizí návštěvníky. Dveře se zabouchly a někteří u svých korbelů stále vypadali, že se snaží neúspěšně zaostřit, což už se světlem však nemělo nic společného.

„Zdravim," pozdravil Henry.
„Dobrej, mladej pane," odpověděl hostinský.

Henry si sedl k prázdnému stolu, hostinský odhodil špinavý hadr a došel až k němu.

„Tak, máme se? Co to bude? Pívo? Něco k jedlu?“
„Obojí. Díky.“

Hostinský se odporoučel a Henry slyšel, jak volá na někoho vzadu, aby připravil jídlo, zatímco sám šel obstarat pivo.

„Ták, tady pívo, mládeži. Vodkaďpá ste?“ prohlásil bodře, když se vrátil s korbelem piva.
„Cože?" podivil se Henry tomuto zvláštnímu nářečí.
„No řikám, vodkaďpá ste? Nějakej pozůstatek menšího kraje nebo z Naesfrey?
„Já… docela daleko odsud. Cestuju teď trochu.“
„Nějak nalehko, né?“ vyzvídal dál.

V krčmě bylo až moc velké ticho. Henry si dokázal představit, že než přišel, všichni se spolu bavili, ale teď mu připadalo, že všichni zvědavě poslouchají.

„Já jsem ubytovanej jinde" vařil z vody Henry.
„Ahá a kdepá? My tu jediný ubytováváme široko daleko.“
„Ve stanu" vypálil tak rychle a rozhodně, až si říkal, že to musí určitě zabrat.
„Jó, tak to jó," pokýval hlavou hostinský, „Tak to dejte bacha na zloděje. Tám venku je to drsný. Z vesnice bez nějakýho doprovodu vojáka už nejdu. Ale král začíná bejt pěkně nevrlej… lidi na něj hází špínu, že je to venku nebezpečný kvůli jeho vládě a neschopnýmu vojsku.“
„Král?" podivil se Henry.
„No král z Naesfrey, né?" podivil se hostinský.

„Ano, ten," usmál se na něj Henry snažíc se zamaskovat nevědomost a přizvedl korbel, „tak na zdraví!“
„Na zdraví a na Naesfrey!" odpověděl mu hostinský i několik hostů. To ho jen utvrdilo v tom, že ho opravdu všichni poslouchají.

Přemýšlel nad tím vším. Co je to to Nae… Naes-něco? Kdo je ta záhadná Zoe? Proč se chovala tak podivně? Uvidí ji ještě někdy? A chtěl nebo měl by vůbec? Co by se stalo, kdyby nedbal její rady a zmínil se tu o ní?

Mezitím, co mu půlka piva z korbelu (ač jeho přičiněním) zmizela, přinesla jakási žena s úsměvem tác s jídlem. Bylo tam maso, chléb a nějaké další na pohled chutné věci, které Henry neznal, ale s chutí je ochutnal. Všechno to bylo vynikající. Spokojeně to do sebe naházel.

„Dal bych si ještě jedno, pane!" mávl na hostinského, když jídlo spláchl pivem.

Hostinský kývl, že rozumí. Mezitím se dveře hostince rozletěly dokořán. Dovnitř rázně vešel jakýsi muž. Mohlo mu být mezi třiceti a čtyřiceti. Rozhlédl se po celé hospodě, až se mu pohled zastavil na Henrym. Zatvářil se znechuceně a s naštvaným výrazem vyrazil rovnou za hostinským, kterému něco začal šeptat. Několik hostů si mezi sebou tiše vyměnilo několik poznámek, Henry se snažil zachytit nějakou část konverzace mezi novým příchozím a hostinským.

„...na tom kopci…“
„...určitě?“
„...tenhle…" ukázal prstem na Henryho.

Henry vytušil problémy, i když nechápal, co se děje. Oba, hostinský i nově příchozí vyrazili k Henrymu. Ten neznámý muž odkopl židli vedle Henryho a vzteky sípal.

„Nechej to na mě!" zarazil neznámého hostinský zvednutou rukou dřív, než stačil cokoli říct. Neznámý tedy na Henryho jen zlostně zíral.

„Mladej," otočil se hostinský na Henryho, „tvý jméno!“
„Proč?" podivil se Henry, „Je tady nějakej problém?“
„To si kurva piš, že máme problém!" začal zničehonic hulákat ten neznámý.
„Maryku, nech to na mě!" řekl mu znova hostinský, „Musíme se přesvědčit.“
„O ČEM SE CHCEŠ SAKRA PŘESVĚDČOVAT? ZABIJME HO!“

To už Henry vstal a vytáhl nůž, který měl stále v kapse.

„Mladej, neblbni. Zandéj ten nůž a řekni mi, jak se jmenuješ" domlouval mu hostinský.
„Zbláznili jste se vy dva? O co tady jde?“ začal Henryho pomalu popadat vztek také, i když k naštvanosti neznámého muže měl stále velmi daleko.
„UŽ TOHO MAM KURVA DOST!" zahulákal neznámý, kterému hostinský říkal Maryk, na celou hospodu, „SPOLUPRACUJE S NÍ!“

Chvilku bylo ticho. S ní, pomyslel si Henry… s kým? Ledaže by… ale no ovšem, zaklel si pro sebe.

„Tady tenhleten," ukázal na Henryho, „se támhle na kopci bavil s Paní temnoty!“

Po tomto prohlášení se pomalu začala zvedat na nohy celá hospoda, i když se někteří měli problém udržet na nohou.

„Počkejte! Uklidněte se všichni! Dobře? Uklidníme se!" pokoušel se nastolit v současné situaci nějaký řád Henry, který stále třímal v ruce nůž.

„JÁ TI DAM SE UKLIDNIT, TY JEDEN ŠMEJDE! MÁŠ NA RUKOU KREV MÝHO BRATRA. A KREV RODIN MNOHÝCH Z NÁS!" vykřikl Maryk.
„O ČEM TO TADY SAKRA MLUVÍTE?" neudržel se už Henry a začal křičet také.
„Nedělej hlupáka," zašeptal hostinský, „už takhle je to dost zlý a já jim v tom, aby tě vocaď vynesli po kouskach, bránit nebudu.“
„O co vám jde? Pa… paní temnoty? Myslíte tu divnou holku?“

Spousta přítomných se po sobě podívala a Henry si všiml, že se někteří snaží pomalu a nenápadně postupovat stále blíž a blíž k němu.

„Divnou holku?" ušklíbl se jeden z hostů tak grandiózně, že by to Henrymu jindy přišlo nesmírně vtipné, kdyby se zrovna nenacházel v tak vážné situaci.

„Potkal jsem ji náhodou. Nevím o ní nic a nemam s ní nic společnýho," řekl Henry.

Kruh lidí kolem se pomalu zmenšoval, Henry dělal stále další a další kroky zpátky, ale tušil, že co nevidět narazí zády na stěnu.

„Takže ty si sem přijdeš věšet nám bulíky na nos a tvrdit, že vůbec neznáš nejhledanější osobu široko daleko? Že jsi ji jen náhodou potkal, nějakým zázrakem se tě rozhodla, na rozdíl od všech těch desítek nebo už možná stovek jiných, nezabít a nechat jít, abys o ní mohl v klidu vykládat v hospodě?" rozohnil se jeden z hostů, „Já si myslim, že kecáš!“

„Určitě kecá" promluvil jeden z těch, kteří se k Henrymu pomalu přibližovali, „pokud se s ní setkal a havrani ještě nekrouží nad jeho šípem probodanou mrtvolou, tak jediný možný vysvětlení je to nejjednodušší – že s ní spolupracuje.“
„Nejhledanější? Proč?" ptal se Henry, zatímco rychle přemýšlel nad nějakým plánem útěku.

Maryk se posměšně uchechtl, hostinský protočil oči v sloup a spousta dalších hostů se mezi sebou začala posměšně bavit.

„Otec, muj otec, na ni vypsal odměnu deset milionů zlaťáků. Živou nebo mrtvou," zabušil na prsa Maryk, „a jestli se mi dostane do rukou živá, stáhnu jí zaživa z kůže všem na očích!" odplivl si na zem.
„Proč?“
„Je to vodporná hnusná vražedkyně! Oficiálně uznaná královstvím Naesfrey jako nepřítel společnosti a pořádku! A jestli jsi s ní na jedný lodi, tak za to, co nám provedla, zaplatíš stejně, jako vona!" hudroval Maryk.

Kruh kolem Henryho se uzavřel úplně. Nebylo úniku. Proti takové přesile neměl šanci.

„Co je to tu pořád za řev, to jste to dneska pořádně rozje…" do krčmy se ze zadní části vrátila kuchařka a zůstala ohromeně stát.
„Ale… ale…" koktala.
„Radši jdi domů, Bětko, u tohohle bejt nemusíš," řekl vážným tónem hostinský, aniž by spustil oči z Henryho, načež se kuchařka uspěchaně vytratila.

„Tak jo, mladej, co takhle se dohodnout. Řekneš nám všechno, co o ní víš a pak nás k ní dovedeš a my ti nezpřerážíme jednu kost za druhou, co ty na to?“
„Já o ní nic nevim. A i kdybych věděl, nechci, abyste jí udělali to, co tenhleten," ukázal na Maryka, „před chvílí řikal.“

Hospodou se ozvalo děsivé naštvané mručení.

„Nech těch pohádek," tvářil se nesmírně vážně hostinský, „doteď jsme ani nevěděli, že s někym spolupracuje. Nevěřili jsme, že by někomu věřila. Takže ty musíš bejt někdo fakt důležitej. Jinak bys tu teď neseděl. Ty jsi z Edyneris?“
„Běžte už do hajzlu s tim obviňováním. Nemam tušení, co tyhle vaše slova znamenají," došla Henrymu trpělivost, „nechala mě jít, protože jsem jí zachránil život.“

A přesně tohle neměl říkat. Jeden z hostů se jako smyslů zbavený vrhl kupředu na Henryho. Ozval se třesk rozbíjeného skla, útočníkovi zničehonic jakoby vybuchla hlava a místnost naplnil zápach krve.
Henry to nechápal. Všichni se zmateně rozhlíželi. Host, který se na něj předtím vyřítil, padl k zemi. Z hlavy mu trčel šíp.

„KRYJTE SE!" zařval někdo z přítomných z plných plic.

Všichni se vrhli k zemi. Do krčmy přilétlo okny ještě několik šípů a další dva zasáhly cíle. K zemi se zhroutilo něčí tělo, které si pádem zarazilo šíp ještě hlouběji do rány. Pach krve sílil. Henry se skrčený pokoušel získat přehled o situaci, ale v krčmě panoval takový chaos, že neměl tušení, co se děje.
Viděl mrtvá těla, cítil krev a viděl, jak se ti, které ještě nezasáhl žádný z šípů, krčí na zemi vedle něj. Zvedl se mu žaludek z toho všeho, co viděl.

Dveře se rozlétly dokořán.
Henryho světlo z venku naprosto oslnilo. Chvíli mu trvalo se rozkoukat. Když se dveře zabouchly, uviděl Zoe, která před sebou držela kuchařku, s hrotem šípu výhružně blízko krku. Všichni hleděli stejným směrem ke dveřím a následovalo několik vteřin ticha.

„NE! TO JE MOJE ŽENA!" vykřikl hostinský a skokem byl na nohou. Neodvažoval se ale přiblížit.

„Nechte ho jít," ukázala Zoe na Henryho, „nebo jí proříznu hrdlo!“
„Nic společnýho, co? Jen náhodou jsi ji potkal," supěl vzteky hostinský a nebezpečně pohlížel na Henryho, „já si tě najdu. Vás voba!“

Henry nevěděl, co má dělat. Zoe na něj pohlédla a mávla.

„Dělej! Nebo si to rozmyslím!" naléhala.

Henry si naštěstí nic rozmýšlet nepotřeboval. Vyrazil rovnou k ní.

„Zoe, tu paní nezabíjej, no tak" položil jí ruku na rameno, když mu pohled padl na vyděšenou kuchařku.

Zoe sebou škubla, pohlédla na něj a ve tváři se jí objevil výraz zloby, když ruku setřásla. Chvíli nic neříkala a Henry pochopil, že by se jí neměl dotýkat.

„Proč?" zeptala se nakonec.

„Protože to není nutný," domlouval jí Henry.

Nikdo neřekl ani slovo, všichni měli pohled upřený na Zoe.

„Nechám ji jít, až budeme daleko odsud," řekla po chvíli.
„NE! Nech mojí ženu na pokoji, ty svině!" vykřikl hostinský.
„Jestli se ti to nelíbí, druhou možnost znáš!" odpověděla.

Pomalu vycouvala ze dveří, které ji Henry otevřel.

„Támhle jsou koně, jednoho odvaž, potom musíme rychle nasednout a zmizet!" ukázala na místo kousek od krčmy, když vyšli ven.

Henry se nezdržoval a ihned vyrazil. Chvíli se pral s uzlem, ale nakonec použil nůž a jednoho z koní odvázal.
Když Zoe viděla, že se mu to povedlo, pustila kuchařku a vyrazila k němu.

„Na co čekáš? Naskoč!“ křičela za běhu.
„Neumim jezdit na koni!“ stál Henry vedle koně jako opařený.
„Tak naskoč za mě!“ vyšvihla se koni na hřbet a podala mu ruku.

Henry se vyškrábal na koně, i když Zoe málem shodil, ta koně pobídla a vyrazili jako střela pryč. Držel se ji kolem pasu, zatímco kůň zdolával kopec a za sebou slyšel hluk lidí, kteří vybíhali z hostince ven. Ohlédl se. Viděl jak hostinský sbírá ze země svoji ženu. Viděl Maryka s šípem v rameni, kterého podpíral někdo další. Viděl, že tam nezbyl nikdo, kdo by se zmohl na pronásledování na jiném koni. Možná byl zbytek příliš opilý, možná to vzdali. A možná neměli odvahu.

3. Rozcestí

Dojeli mlčky společně až do míst, kde se les stal tak hustým, že nebylo na víc, než pár metrů pořádně vidět. Henryho pálilo tolik otázek. Ale nechtělo se mu mluvit. Bylo to tak atmosférické, tak dokonalé, že jakékoli slovo by to zkazilo.
Až nakonec Zoe přeci jen koně zastavila. Seskočila z něj a Henry ji následoval.

„Jak jsi… jak jsi věděla, že potřebuju pomoc?" vydechl konečně Henry.
„Viděla jsem ho. Toho, co už mi byl tolikrát v patách."
„Nech mě hádat. Maryk?"
„Přesně ten. Bylo mi jasný, že nás viděl už podle toho, jak málem vyrazil dveře."
„Takže jsi přeci jen zůstala a čekala na mě?"
„Nevěř si tolik. Dělala jsem to kvůli sobě. Byl jsi... a pořád jsi... hrozbou. Musela jsem mít tvé další nejbližší kroky pod kontrolou."

Chvíli stáli mlčky proti sobě. Zoe vypadala, jako kdyby nad něčím horečnatě přemýšlela. Pak si povzdychla, vytáhla luk, natáhla šíp a namířila ho na Henryho.

„Ale no tak, vážně? To je nějaká tradice?" vykřikl pobouřeně Henry.
„Vím, že ti řekli, kdo jsem."
„Něco zvláštního říkali. Ale já jim o tobě neprozradil nic!"
„Vím, že víš o té odměně. Nemůžu nic riskovat," řekla Zoe zastřeným hlasem, jako kdyby se k něčemu přemáhala.
„Tak… tak proč jsi mě zachraňovala, když se mě stejně chystáš zabít?"
„Já…" Zoe se mu podívala zpříma do očí a její pohled se změnil na jiný, „já nechci…"
„Ale přemáháš se k tomu, vidim to na tobě."
„Já se přemáhám… to neudělat…"
„Nevěřim ti," řekl Henry a udělal o krok blíž.
„Nehýbej se!" křikla na něj.

Henry však pokračoval dál. Zoe se třásly ruce.

„Nepřibližuj se! Nenuť mě!" pronesla slabým hlasem.

Henry však došel až k ní. Vzal si od ní luk, aniž by kladla jakýkoli odpor.

„Něco mi říkalo, že to neuděláš," řekl, „tehdy předtím věřím, že jo, neměl jsem pochyby. Ale teď? Nevrátila ses pro mě jenom tak."

Tiše ho sledovala. Henry čekal, že ho požádá, aby jí vrátil luk, stejně jako předtím, když chtěla zpět nůž. Ale to se nestalo a tak pokračoval.

„Ať už tím sleduješ cokoli, nepřišla jsi mi ublížit. Stejně, jako já nechtěl ublížit tobě, když jsem tě potkal poprvé… i podruhé.“

Něco však stejně nebylo v pořádku.

„Henry, jdi pryč," pronesla tím stejným slabým hlasem.
„Proč?“
„Prostě jdi, hned.“

Jen tak tam stála, pohled jí padl k zemi.

„Nikam nepůjdu," řekl rozhodně, „co je to s tebou?“
„JDI… PRYČ!" zakřičela z plných plic a praštila sebou k zemi. Kůň se lekl tak, že se rozběhl kamsi do šera.
„Zoe?" vrhl se k ní, „Zoe, co ti je? Jsi v pořádku?“

Pokusil se ji zvednout. Když mu najednou vytáhla nůž z kapsy a bodla ne jednou, ale dvakrát do nohy.
Henry zaklel bolestí, když se mu podlomily nohy. Bolelo to tak moc, že chvíli ztratil ponětí o tom, co se děje.

„Ne… to jsem… to jsem nechtěla,“ slyšel zděšený šepot nad sebou.

Henry otevřel oči. Klečela u něho Zoe, na jejíž tváři nebyla ani zmínka po onom zvláštním chování.

„Promiň, já se neovládla…“

Henry ji však hrubě odstrčil.

„Vypadni! Běž ode mě pryč!" zasýpal, zatímco se snažil postavit. Nevěděl, jestli je to bolestí nebo frustrací z jejího chování, ale měl na ni příšerný vztek.

Zoe se ani nehnula. Jen klečela na zemi s vyděšeným a zmateným výrazem.

„Tak co je? Chtěla jsi, abych šel pryč… teď chci já, abys vypadla!" postavil se konečně na nohy.

Rána bolela znatelně, Henry však po překonání prvotní bolesti byl schopný chůze, ač kulhal.

„Tak zmiz!" křikl na Zoe. Ta se zvedla, posbírala si své věci. Na chvíli se zarazila jako kdyby chtěla něco říct. Nakonec ale vyrazila rychlým krokem opačným směrem.

Slunce už zapadalo, každou minutou byla větší a větší tma. Henry uvažoval, jaký smysl má v tomto lese někam ve tmě chodit. Nakonec se rozhodl, že alespoň kousek by ujít měl. Nechtěl zůstávat tady, kde se jejich cesty rozešly. Nevěděl, co od ní čekat a v žádném případě se mu nelíbila představa, že by se vrátila uprostřed noci. A přeci jen ještě nebyla až tak úplná tma, aby nemohl kousek ujít.

Využil zbývající čas a vydal se lesem na opačnou stranu, než odešla Zoe. Měl stále větší problémy rozpoznávat jednotlivé stromy a větve. Neustále směřoval k nějaké skále, kterou používal jako orientační bod.
Jak se ke skále blížil, povšiml si otvoru v ní. Zamířil k němu. Byla to jeskyně? Henry se na chvíli zastavil a zauvažoval. Může ústit kamkoli. Můžou v ní být nějací cizinci… nebo zvířata. Jsou tu vlci? Medvědi? Před nějakou dobou zahlédl jelena. To znamená, že tu musí nějací lesní tvorové být. A odkud by vůbec znal vlky a medvědy, kdyby neexistovali?

Nakonec se rozhlédl po okolí a usoudil, že nahlédne dovnitř. Byla v ní úplná tma. Aby ne, však venku také už téměř nebylo vidět. Zdálo se, že je to jen jakýsi výklenek. Sotva pár metrů dlouhý. Henry si sedl ke stěně a vydechl úlevou. Opřel se o chladnou stěnu a zhluboka se nadechl.

Co se to vůbec děje? Jak se tu ocitl? Proč si nepamatuje nic z minulosti? Proč má pocit, jako kdyby se ocitl v jiném světě? Proč mu tolik věcí dává smysl a jiné vůbec? Jak to, že ví, jak rozdělat oheň, ale už neslyšel o tom… kdo ví co to tehdy zmínila Zoe, že prý je toho voda plná?
A vůbec, ta Zoe… co je zač? Je to na první pohled malá mladá holka. Na druhou stranu možná blázen… a zabiják? Říkali to v té putice. A přeci sám viděl, jak zabila několik lidí jako nic. Koneckonců, chtěla zabít i jeho…
V jednu chvíli z ní měl pocit, že mu věří, že mezi nimi vzniklo nějaké přátelské pouto… a najednou… se promění v tu chladnou…. kdo ví co.
Měl ji nechat jít? Byl na ní opravdu naštvaný… ale zase byla i užitečná. A nakonec, usmál se sám pro sebe, i hezká.

Jak Henry přemýšlel a uvažoval dál a dál, ani si neuvědomil, že má zavřené oči. Dech se mu zpomalil, hlava padla na stranu a ponořil se do světa snů.

Uviděl ji. Stála tam. Jen se na něj dívala.

„Ty… ses vrátila?“
„Ano, Henry.“

Zoe se usmála.

„Vrátila jsem se," oči jí začaly zářit rudě, úsměv se měnil v čím dál děsivější, „pro tvoji hlavu!“

Henry vykřikl, když se na něj vrhla. Bodala ho znovu a znovu. Ale necítil bolest. Naopak se dusil. Měl obličej plný vody. Ale proč, tomu nerozuměl. Chtěl Zoe odstrčit, aby ho nechala být, ale nemohl se jí dotknout.

„Ten je nějakej divnej“.
„Myslim, že potřebuje ještě dávku. Erde, kýbl!“

Ozvalo se šplouchnutí a Henry zase nemohl dýchat. Otevřel oči. Někdo mu na obličej chrstl už zřejmě druhý kýbl ledové vody.

„Co… co to sakra děláte?" zamumlal, zatímco si otíral oči.
„No mrskal jste tady sebou jako blázen a křičel nějaký blbosti, tak jsme vás chtěli probrat!“

Henry konečně zaostřil. Spatřil nad sebou dva muže a jednu ženu. Jeden z mužů držel v ruce kýbl. Povšiml si nedaleké studny, kterou neměl šanci v noci zaregistrovat.

„Spíte nám tady ve výklenku, kde skladujeme kýble s vodou, tak se nedivte!" prohlásil ten bez kýblu.
„To byl… jenom sen…" nadechl se zhluboka Henry, „Jenom sen…“
„Jó, všimli jsme si, že se vám něco divnýho zdálo. Já jsem Tom, tohle je Erd a Lily" ukázal na své společníky.
„Já jsem Henry.“
„No, a co tě sem přivádí, Henry?" zeptal se Tom.
„Já… vlastně nevim…" prohmátnul si oči a zabořil hlavu do dlaní, jak si po náhlém probuzení potřeboval utřídit myšlenky, „Hledal jsem místo na spaní.“
„Aha a to běžně spíš takhle v lese?“
„Ne… já vlastně netušim," řekl Henry a chtěl se postavit.

V tom se ozvala bolest z rány v noze, Henry zaklel a skácel se k zemi.

„Co ti je, Henry?" podivil se Erd.
„Ale to… to jen… bodný zranění. Nemáte tu někde doktora?“
„Tady Lily je lékařka," ukázal na ženu vedle, která dosud neřekla ani slovo.

Teď se však se zájmem sklonila k němu. Byla to vysoká žena s hnědými rozpuštěnými vlasy.

„Zranění? Kde?" zeptala se.
„Tady" vyhrnul Henry nohavici a ukázal jí zranění.

Nohu měl celou od krve. Žena se ran nepatrně dotkla a prohlížela si je s naprosto neutrálním výrazem, jako kdyby to dělala denně.

„Standardní bodnutí. Slabší. Ztráta krve malá, díky strupům," otočila se na své dva společníky, „doneste mi Mordrián.“
„Mordrián?" podivil se Henry, zatímco Tom ihned vyběhl kamsi do lesa.

Lily na něj chvíli se zájmem hleděla.

„Samozřejmě. Máš na něj nějaké negativní reakce?“
„Ne… tedy… já… nevím, co to je…“
„A čím si běžně léčíš zranění?" ptala se se zájmem, „A kdo vlastně jsi? Voják? Lupič? Lovec?“
„Já… je to složitější. Ztratil jsem paměť.“
„Ty si nepamatuješ nic?“
„Ne, jenom svý jméno.“
„To je… fascinující," prohlásila.
„Fascinující? Mě to spíš přijde pěkně na hovno.“
„V medicíně věříme, že ztráta paměti nás očišťuje. I když jí úplně nerozumíme.“
„Jo, cítim se… trochu až moc očištěnej. Chci říct, že si nepamatuju vůbec nic.“

Mezitím se vrátil Tom. Erd celou dobu stál vedle opřený o strom a zamyšleně poslouchal.

„Tady máš, zlato," podal Tom Lily lahvičku.

Žena začala ihned potírat rány jakousi mastí.

„Takže vy jste… manželé?“ ptal se Henry, když zaslechl Tomovo oslovení, aby řeč nestála.

„Už to bude šest let," odpověděla.
„Šest krásných let," dodal s úsměvem Tom, „je moje slunce!“

Lily se vůbec poprvé usmála a udělala na Toma gesto symbolizující poslání polibku.

„Takže Henry, odkud ty seš?" ptal se Tom.
„On ztratil paměť," odpověděla Lily.
„Cože? To vážně?" vyvalil oči Tom a sedl si do trávy naproti němu.
„Jo… je to… dost nepříjemný.“
„Nepříjemný? To je přece boží požehnání! Reinkarnace duše. A jak dlouho už?“
„Asi den. Probral jsem se tu včera. Jen tak… v lese.“
„Ty jo… to máš štěstí, že tě nikdo dosud neokradl nebo nezabil. Takže ty ani nevíš odkud seš, kde ses narodil, kterýmu království příslušíš?“

Henry zavrtěl hlavou. Erd obdivuhodně hvízdl.

„Tak to je nám ctí bejt první, koho jsi potkal," řekl Erd, „my jsme ještě ti hodní. Ne teda na všechny, ale jsme," zasmál se.
„No, vlastně jsem…" začal Henry, ale zarazil se.

O Zoe nesmí mluvit. Už ne. Nestál o další problémy. Ta holka přinášela jen smůlu.

„Vlastně jsem ještě vůbec na nikoho nenarazil.“
„Nó, Henry, tady jinak narazíš na různý lidi. Některý by tě okradli, vykuchali a pohodili někde v lese," zasmál se Erd, „Dokážeš si to představit, že bys narazil na někoho, kdo bude mít zlý úmysly?“
„Až… až moc živě," zamumlal Henry.

Lily se zvedla.

„Bude to trvat pár dní, ale snad se ti rány zahojí. Možná budeš mít pár jizev.“
„Díky.“
„Nemáš zač.“
„Takže… co vy jinak vůbec děláte?" zajímal se Henry.
„No, my obchodujeme," ujal se vysvětlování Tom, „sbíráme po lese všechno, co okolní vesnice potřebují a prodáváme jim to.“
„Vynáší to?" ptal se Henry dál a cítil, jak ho Lilyina mast příjemně pálí – měl z toho pocit, že se mu zranění hojí.
„Ale jó, vynáší… to víš… lidi nechtěj moc chodit do lesů sami. Ale když se tu vyznáš, tak víš, kam jít a máš se čim bránit," poklepal prsty na meč na opasku, kterého si Henry dosud nevšiml.

Henry se cítil podivně unaveně. Přemýšlel, co dál říct, ale ticho přerušil Erd.

„Jindy… jindy se taky živíme lovením lidí. Když někdo někoho hledá.“
„Aha," zaujalo Henryho toto prohlášení, „A koho hledáte?“
„Tak obecně různý lidi, který jsou prohlášený králem za hledaný. Občas si nás i někdo najme. Dostaneme popis, někdy náčrtek obličeje na papíru… a přibližný místo výskytu. A tak… hledáme.“
„A… a koho teď vůbec hledáte?" zkusil se nenápadně zeptat Henry.
„Ty se ptáš jako kdybys byl jeden z těch hledaných," zasmál se Tom.
„To asi nebudu… leda, že by mě hledal někdo, kdo mě znal… než jsem přišel o paměť.“
„Takhle to nefunguje," vysvětloval dál Tom, „hledáme hlavně lidi, který chce král zabít. Žádný ztracený příbuzný nebo tak. Ty ať si hledají lidi sami. Momentálně tu máme na seznamu nějakýho rybáře, co někde kradl… moc jmen teď nedostáváme.“
„Hm," přikývl smutně Erd, „Jsou za to sakra dobrý prachy. Už jsme vlastně přemejšleli, že bychom snížili laťku. Spousta ženských hledá svý manžílky, který jim zahnuli a zdrhli. Ale zaplatí almužnou.“
„Leda…" začal pomalu Tom, „Leda, že bychom chytili ten zlatej hřeb… to by byl pak život jako v pohádce, že jo, Erde?“

Erd zakroutil hlavou a povzdychl si.

„Ale no tak… jsem ti říkal, že…" mávl rukou.
„Hele, někde tu prej běhá. Ale dlouho jsem nebyl nikde v obci pro novinky. Snad zejtra tam pojedu.“
„Běhá… běhá, ale mě to nějak nezajímá. Moc problémů, zbytečně se do něčeho uvrtat a pak nám král stejně nic nezaplatí. Jsem ti to řikal už tolikrát, že je to beztak stejně všechno podvod tyhlety prachy. Za velký ryby se neplatí. Tolik peněz na světě ani není.“
„O kom to mluvíte?" zajímal se Henry.
„Jó, dyť já zapomněl, žes ztratil paměť," praštil se do čela Erd, „už dlouho tu všechny terorizuje taková děvka… král z Naesfrey je na ní obzvlášť vysazenej a vypsal na ni odměnu bůhvíkolik zlatých.“

Henrymu se zrychlil tep.

„A… a co dělá, že lidi tak štve?“ zeptal se lhostejně.
„Zabíjí… sleduje lidi, vraždí je, okrádá… je to ztělesněný zlo, tahle děvka.“
„Ale… ale… ale proč to dělá?“

„Prej se mstí nebo co…" mávl rukou Tom, „Každopádně zabila už tolik lidí, že je odepsaná. Bejt jí, tak si hodim provaz sám, protože až ji někdo dostane, tak ti garantuju, že ji rozsekají za živa na kousky. Tolika lidem zabila přátele… jó, děvka jedna zasraná. Škoda se rozčilovat."

Henry se zamyslel. Není pochyb, mluví o Zoe. Opravdu je tak zlá? Ticho přerušila Lily.

„Zabila mi celou rodinu," řekla znechuceně, „jestli mi někdy padne do rukou…"
„To… to je mi líto," řekl Henry, „a proč to udělala?"
„Protože..." otočila se Lily pomalu a hlas se jí třásl vztekem, „protože propaguje jakousi svojí víru. A myslí si, že každý, kdo souhlasí s králem, je jejím nepřítelem. Údajně ji moji bratr měl dovést k nějakým informacím. Ale byl to jenom sedlák, co proboha měl jako vědět?"
„Jó," přikývl Erd, „Bill bejval dobrej chlap."
„No nic" prohlásil Tom, „je třeba pokračovat dál. Hele Henry, jestli nemáš co dělat a chceš si vydělat nějaký peníze, tak se k nám můžeš přidat."
„Jo… stejně… třeba si vzpomenu na něco ze svý minulosti, že?"

Uplynulo několik dní. Henry trávil čas tím, že pomáhal svým novým přátelům se sbíráním či výrobou věcí, které pak Erd vozil kamsi mezi lidi do obce. Vracel se s mincemi, které pak vždy s úsměvem rozdělil mezi celou skupinu.
Henry si nestěžoval. Měl kde spát, měl peníze, ač netušil, za co je utratí… a především měl jídlo a vodu.

Občas, když vyrazil do lesa s něčím pomoct nebo něco najít či posbírat, slyšel podivné zvuky. Měl opět pocit, že ho někdo pozoruje. Ale nikdy nikoho nezahlédl. Přisuzoval to své neznalosti lesa.

První tři dny hodně myslel na Zoe. Občas cítil úlevu, že vůbec setkání s ní přežil. Zvlášť při těch chvílích, kdy na ni padla řeč a Erd, Tom a Lily si zanadávali na její adresu. Občas však měl pocit jako kdyby ta zvědavost vytvářela touhu ji znovu spatřit. Míval tajně pocit, že ho její záhadnost přímo přitahuje a fascinuje.
Bylo pozdní odpoledne. Erd s Tomem šli cosi vyrábět a na Lily padl úkol vydat se někam do vesnice. Henry seděl na pařezu v lese kousek od jejich tábořiště. Ze zamyšlení ho vytrhl jakýsi řev.

Křik přicházel směrem, kde byla chýše sloužící ke skladování materiálu. Henry se rychle rozběhl zpět, aby se podíval, jestli se někomu něco nestalo.

„Máme jí!" mával na něj někdo z dálky a Henry rozeznal Tomův hlas.
„Cože?" vykřikl Henry a dále běžel.
„Dělej, rychle!“

Henry běžel, co mu nohy stačily. Konečně doběhl k chýši a uviděl ve dveřích Toma. Ten se tvářil nesmírně nadšeně a s úsměvem Henryho zatáhl dovnitř. V chýši stál Erd, jehož stín, tvořený světlem z louče, zakrýval postavu na zemi. Henry se na ni pořádně podíval.

4. Krvavá volba

Byla to Zoe. Ležela na zemi. Ztěžka dýchala. Jen hýbala očima. Zatím se však nezdálo, že by jej zaregistrovala.

"Trošku jsme ji zdrogovali, aby se nebránila. Bylo to strašný," řekl Erd, "Tom to málem koupil šípem, že jo Tome? Mě bodla do ruky. Ale teď už se na nic nezmůže, děvka!“

Zoe ho spatřila. Měla roubík a nezmohla se tak ani na slovo.

"To jo, Erde. Víš, kdo to je, Henry?" otočil se na Henryho a usmíval se.

Henry horečně přemýšlel. Ano, Zoe mu ublížila, naštvala ho, ale nemůže ji nechat ve spárech těchto lidí. Navíc, jak si už přiznal, mu docela chyběla. A nemohl se jen tak vzdát touhy se o ní dozvědět víc.

"Ne. Nikdy jsem ji neviděl."

Erd a Tom se na sebe podívali. Henry toho využil a mrkl na Zoe. Ta se na něj dívala tak prosebně, až se Henry bál, že ho prozradí.

"Tohle je ta děvka, Zoe, známá taky jako Paní temnoty… je to strašná vražedná bestie," vychloubal se Tom, "Hledá ji kdekdo. Ale my ji chytili. My! Když ji doneseme Tamirovi, králi z Naesfrey, odmění nás tak, že se budeme topit ve zlatě!"

Henry stále přemýšlel. Ne, to přeci nemůže udělat. Klepaly se mu ruce, srdce bušilo jako kdyby mu mělo vyletět z těla.
Měl ale pocit, že se už rozhodl. A znovu a znovu docházel k závěru, že nemá na vybranou.
Musí být jiná možnost, přesvědčoval sám sebe. Ne, není. Žádná jiná možnost není.

"Chcete ji živou nebo mrtvou?" zeptal se jakoby ledabyle.
"No jasně, že živou," řekl Erd.
"A můžu ji aspoň trochu potrápit? Nenávidim takový jako je ona," vymýšlel si honem, „A podle toho, co jste říkali, si zaslouží trpět.“

Řekl to tak pomalu a s takovým odporem, až si sám říkal, že by se měl dát na cirkus.

"No jasně. Říkal jsem ti Tome, tenhle Henry k nám zapadne!" řekl Erd a dal Henrymu do ruky obrovský nůž.

Henry ho uchopil. Ve tváři se mu zrcadlil odpor, který cítil. Erd a Tom si však špatně vyložili zdroj toho odporu. Henry věděl, co musí udělat.

"Je to docela pěkná holka, co?" řekl Tom, "Ale tak zkažená."
"Moc zkažená," odpověděl Henry a přiklekl k Zoe.

Ta se tvářila přímo vyděšeně. Z jejího pohledu přečetl nevyslovené prosby o pomoc.

"Čim že ji drogujete, když je třeba?"
"Támhle," ukázal Erd na pytel v koutě, "je toho plnej. Donutíš jí to spolknout a je to. Ale teď bych to nedělal. Už takhle je celkem mimo. Další dávka a usne, nebyla by to škoda?"
"To by byla. To jen… kdyztak na někdy… dýl," otočil na ní pomalu hlavu.

Zoe se pokoušela promluvit. Henry na ní znovu mrkl a sundal jí roubík.

„Já… nechtěla… nechtěla… vrátila jsem se pro te..." vydechla.
„Ticho!" přerušil ji Henry.
„Co to kecá?" podivil se Tom, „Ty jí znáš?“

Henry pevně uchopil nůž, srdce mu stále bušilo. Ruce se mu klepaly ještě víc. Musel to udělat. Musel. Neviděl jinou cestu.
Stalo se to tak rychle. Henry se zvedl, otočil se a vrazil nůž Erdovi do krku. Ruku mu zkropila horká krev. Erd stihl nepatrně pohnout hlavou směrem k němu. Ve tváři naprosto šokovaný výraz.
Henry nůž vytáhl a namířil jej proti Tomovi, ten už se na rozdíl od Erda stihl vzpamatovat a vykryl Henryho útok, Henry se rozmáchl znovu, trefil Toma do břicha. Vytáhl a bodl znovu. A znovu.
Všude byl zase cítit pach krve.

Erd padl k zemi, následován Tomem. Henry se otočil na Zoe, která ho sledovala, jako kdyby nevěřila vlastním očím.

"Nesuď mě. Radši oni, než ty," řekl jí a pokoušel se nevnímat tu nechutnou skutečnost, že má všude po rukách cizí krev.
Na zemi se ještě plazil a krvácel Tom. Henry si ho nevšímal. Přešel k pytli, nabral pár listů jakýchsi květin do hrsti a znovu přiklekl k Zoe.

"To spolkneš. Já tě odsud odnesu. Vzbudim tě, až bude čas."
"Ne… prosím..." vydechla namáhavě.
"Spolkni to!" přikázal ji Henry.
"Ne…"
"Dělej!"
"Jen… když…"
"Co když?" zeptal se Henry netrpělivě.
"... mi… neublížíš…"
"Právě jsem ti zachránil život. Tak to spolkni!"
„Omlouvám… se… za ten nůž… já se vrátila..."
„Spolkni to!"

Poslechla.

"Já… ti… věřím…" dostala ze sebe. Pak se jí začaly zavírat oči.

Zoe po chvíli usnula. Henry se rozhlédl kolem. Zvedal se mu z toho všeho žaludek. Už podruhé během krátké doby byl svědkem naprostého masakru. Tom už nejevil známky života. Zhluboka se nadechl, spíš instinktivně, než že by se mu chtělo se nadechnout toho pachu. V tom se dveře rozlétly dokořán.

„Tome? Musíme dokončit tu zásilku pro… Tome?"

Byla to Lily. Henry na ni úplně zapomněl.

„Tome?" došla až k Henrymu, rozhlédla se kolem.
„Co se to… Tome!" přiklekla si k jeho mrtvole, „To není možný! To nemůže bejt pravda!"

Po tváři jí začaly stékat slzy, zatímco s Tomem třásla ve snaze ho probudit. Sama se ale probrala z šoku, když pohlédla na své ruce, plné krve svého manžela, která z jeho těla unikala. Otočila se na Henryho, ten dosud klečel u Zoe a nůž měl schovaný za zády.

„Já to nechápu… můj Tom…" třásl se jí hlas i ruce, „KDO TO UDĚLAL?"

Henry vstal.

„KDO TO UDĚLAL?" vstala také, „TO ONA? CO TU DĚLÁ?" ukázala na Zoe, když jí na ni padl pohled.

„Ne, to já," pronesl Henry klidně.
„Ty? PROČ JSI HO ZABIL?" vrhla se na něj, začala ho bít všude, kam dosáhla.

Henry, stále s nožem za zády se ji snažil odstrčit, ale Lily jako kdyby popadlo šílenství.

„PROČ JSI MI HO VZAL?" křičela jako smyslů zbavená a dál na Henryho útočila.
„Uklidni se! Au…" snažil se ji odstrčit, ale naprosto se přestala ovládat. Nůž, dosud schovaný za zády, teď namířil na ni.

Ustoupila o několik kroků zpět, přestala křičet a jen zírala.

„Musíš pochopit, že jsem neměl na vybranou! Musíš pochopit, že jsem to musel udělat!" vysvětloval ji.
„Musíš pochopit, že kvůli nim, jen kvůli jejich chamtivosti a touze po zlatě, tu jeden z nás musel někoho ztratit, někdo byl předurčenej k tomu, aby se tu zhroutil a klečel u něčího těla... a nechtěl jsem to bejt já!" křičel Henry, pořádně nevěděl, co dělá, připadal si jako příšerně zlý člověk.

„To ona?" zašeptala, zatímco jí oči lezly z důlků a ukázala na spící Zoe, „TO KVŮLI NÍ TOHLE VŠECHNO?"
„Nemohl jsem je nechat, aby jí ublížili."
„VŠECHNO ŠPATNÝ SE DĚJE KVŮLI NÍ A TY RADŠI ZABIJEŠ MÝHO TOMA, ABYS JI ZACHRÁNIL?"

Henry čekal, že se na něj znovu vrhne, ale naopak padla na kolena, propadla zármutku a pláči a obejmula Tomovu mrtvolu.
Věděl, že ho čeká další rozhodnutí, které musí udělat hned. A uvědomovala si to zřejmě i Lily.

„Tak dělej! Udělej to! Zabij mě taky!" křičela na něj.
„Ne. Já odsud odejdu. S ní," ukázal na Zoe.
„ZABIJ MĚ! Nemůžeš mi to udělat a nechat mě žít bez něj!"
„Ne. Nechci zabít i tebe, Lily."
„Jestli to neuděláš, strávim každej den tim, abych našla způsob, jak zabít tebe i jí," ukázala na Zoe, „abys pak prožil to, co teď prožívám já!"

Člověk má jen omezené možnosti, co se týče hysterického křičení, pomyslel si Henry. Lily se vyčerpaně sesunula k zemi a utápěla v zoufalství, žalu a pláči.

Henry už se na to nemohl dál dívat. Ale věděl, nedokáže odnést Zoe a dávat při tom pozor na to, aby se mu Lily nepokoušela pomstít. Může to být jen trik, možná čeká na to, až se otočím, pomyslel si.
Honem nabral z pytle další pořádnou hrst listů, přešel k Lily a pokusil se jí donutit, aby to spolkla.

„NECH MĚ!" vykřikla.
„Lily, tohle tě zabije. Tohle ti umožní odejít za Tomem. Věř mi," řekl jí a cítil se tak hrozně, jako ještě nikdy.
„Za Tomem?“
„Ano, za Tomem.“

Dívala se na něj zasněně, jako kdyby ztratila rozum.
Najednou se natáhla, nabrala si listy z Henryho ruky, vložila do úst a spolkla.
Stále se mu dívala do očí. Henry ten pohled nedokázal přečíst. Věděl, že za chvilku už bude mimo. A až se probudí… tak si tímto projde znovu. Bylo to tak kruté, že na to raději nemyslel.
Hlava jí klesla a svalila se na Tomovu mrtvolu.

Henry pozvedl své ruce, zadíval se na ně. Tak plné cizí krve.

„Bože, odpusť mi,“ zašeptal.
„Já přeci nejsem takový člověk… tohle nejsem já…“ pokračoval zděšeně.

Zadíval se na spící Zoe.

„To ty… to ty mě fascinuješ tak, že jsem se kvůli tobě stal… tímhle…“

Henry na nic dalšího nečekal, strčil nůž do kapsy, sebral ze země lano, které tu Erd s Tomem skladovali, zvedl Zoe do náruče a vykročil ven.

Henry už dál nemohl. Už ani nevěděl jakou dálku ušel. Tušil, že pozdní odpoledne už je pryč a brzy bude večer a že mohly uplynout tak dvě nebo tři hodiny.
Posledních několik desítek minut šel podél potoka, o kterém tušil, že se mu bude hodit, ať už na omytí rukou či k získání vody na pití… ale pořád vzpomínal i na to, jak mu bylo posledně z vody zle. Doufal, že ta, jíž nese v náručí, mu bude zdrojem informací, jak přijít k pitelné vodě.
Položil Zoe na zem, opřel ji o strom a přivázal ji k němu s rukama za zády.

Došel k potoku, nabral do rukou ledovou vodu a chrstl ji Zoe na tvář. Nepatrně se pohnula. Zopakoval to ještě párkrát, až konečně dosáhl svého.

Zoe otevřela oči, pomalu se rozhlédla po okolí, zahlédla Henryho a oči se jí rozšířily strachem. Snažila se vyprostit z provazů, ale marně.

"Já... já..." začala, ale Henry jí rychle přiložil nůž ke krku.
"Ticho! Ani jedno slovo."
"Já jsem nechtěla..." začala znovu.
"Ticho!" zopakoval znovu a přimáčkl jí nůž víc ke krku.

Zoe se mu dívala do očí, lapala po dechu, ale byla zticha. Henry odložil nůž a vydal se sbírat větve, kameny a listí, aby mohl zapálit oheň. Když se vrátil, našel ji, jak ho pozoruje, zatímco ji po tváři stékaly slzy.

"Nebreč, nemáš k tomu důvod," prohodil směrem k ní.

Postavil do kruhu kameny a slyšel, jak Zoe dál potichu pláče.

"Co se děje?" nedalo mu to.
"Ty nevíš... co mi udělají," zašeptala s námahou přes slzy.
"Kdo?"
"Ti, co mě hledají... je na mě odměna, máš mě tu... není důvod, proč bys to neudělal."

Henry na to nic neřekl. Ale Zoe pokračovala.

"Budou chtít, abych zemřela tou nejhorší smrtí, budou mě celý dny pomalu zabíjet," řekla jakoby z posledních sil a začala už neovladatelně brečet nahlas.

Henry k ní přistoupil.

"Já tě nemám v plánu nikomu předat, nějaká odměna mě nezajímá."
"Tak proč... proč mě tu držíš... proč... proč jsi mě zachránil?" dostala ze sebe.
"Zachránil proto, že tě nechci nechat umřít. A držím proto, že je tu jedna věc, kterou musím vyřídit."

„Ty mě teda…“
„Ne, nikomu tě nepředam. To měli v plánu ti dva. Musel jsem je zabít, abych tě zachránil.“

„Měla jsem strach, že jsi jen chtěl tu odměnu pro sebe… já se pro tebe vrátila a hledala tě, ale pak jsem myslela, že jsi jedním z nich.“
„Ne. Nechtěl jsem, aby ti ublížili. Ale je tu jedna věc, kterou si jednou provždy vyjasníme!“

Henry ji chytl za vlasy a vlepil jí facku.
"Au…"
"Už jsem ti ne jednou, ale dvakrát zachránil život!" řekl.
„To bolí, nech mě!“
"Poslouchej mě!" přitáhl si ji za vlasy ještě blíž, naprosto vyděšenou a dal jí další.
"Ještě jednou mi někam vrazíš nůž..."
"Prosím..."
"... a udělám ti něco mnohem horšího, rozumíš? Nebo tě necham napospas osudu, až se příště necháš chytit podobnou sebrankou!"
"Prosím už ne..."
"Rozumíš?"
"Ano... omlouvám se. Prosím, nebij mě..." plakala, těžce dýchala. Henrymu jí bylo až líto. Pustil její vlasy.
"Nech mě... prosím… já toho moc litovala hned, nechtěla jsem, bojím se s někým zůstat a nedokážu se ovládat…"

Pohladil jí po tváři, kam ji udeřil. Poté vzal do ruky nůž.

"Ne!" vykřikla a mlátila sebou jak smyslů zbavená.
"Neboj, neboj," snažil se jí uklidnit Henry, "Neházej sebou nebo tě nechtěně zranim."

Moc to nepomohlo, ale Henrymu se podařilo jí přeříznout provazy. Zoe si zakryla tvář rukama a dál brečela.

Henry utrhl list poblíž a namočil ho do vody. Přiklekl si k ní.

"Zoe, dej ty ruce pryč," pronesl klidným hlasem.

Zavrtěla hlavou.

"Zoe, no tak" zkusil jí ruce odtrhnout, ale nedovolila mu to. Nechtěl používat sílu. Zkusil jí proto obejmout, přimáčkl ji k sobě a cítil, jak jí buší srdce a jak se chvěje.

"Já… už jsem taková… nedokážu to ovládat!"
"Neboj. Nezlob se, ale buď dáš ty ruce pryč a nebo tě znovu svážu."

Poslechla. Dívala se na něj očima plnýma slz. Henry jí začal otírat zaschlou krev z obličeje a druhou rukou hladil po vlasech. Tiše seděla a snad i brečet přestala. Henry jí otřel veškerou krev, trochu upravil vlasy a dal jí další list, aby se mohla vysmrkat.

"Moc se omlouvám za ten nůž. Já... zpanikařila. Nezlob se, prosím."

Henry jí místo odpovědi pohladil po tváři a vstal. Dál se pokoušel rozdělat oheň. Věděl, že bez něčeho, čím to zapálí, je to celé k ničemu. I tak ale stavěl pečlivě větvičky jednu na druhou, prokládal suchým listím a nakonec vzal malou větvičku, namotal na ní list a začal s ní rychle točit v zemi, aby ji zahřál.
Zoe ho pozorovala, už bez pláče.

"To… to nebude fungovat," ozvala se.

Henry přestal a pohlédl na ní.

"Ne? A jak vy tady vůbec rozděláváte oheň?"
"Přece Nyrisem. To... to je taková tráva, co tu všude roste. Ukážu ti to. Jestli... jestli tedy chceš."

Henry přikývl. Zoe vstala. Byla nervózní, jako kdyby se k němu odhodlávala.

„A… mohla bych… můžu zůstat?“
„A budeš pořád divná a nepředvídatelná?“
„Já…" zadrhl se jí hlas, Henry na ní viděl, že se ji zase zmocňuje pláč a zoufalství.
„Promiň,“ řekl rychle, „Zoe, vzhledem k tomu, že si vzájemně zachraňujem život a tomu, že o tomhle světě vůbec nic nevím, bychom si mohli vzájemně pomáhat. Budu rád, když zůstaneš."
"Tak... tak jo," vůbec poprvé se usmála a ihned to zamaskovala, "potřebujeme tuhle trávu... tady, vidíš?" ukázala na velký trs trávy, který Henry často bez zájmu překračoval.
"Tady nahoře jsou semínka, ty z toho musíš vydolovat a potom... takhle... teď už ti to stačí jenom zahřát na vyšší teplotu" vysvětlovala.
"Co brání tomu horku, aby to tu celý zapálilo, když je to tak jednoduchý?" zajímal se Henry.
"To ta skořápka, chrání vnitřek. Musí se to z toho vyloupnout."
"Rozumím," pronesl Henry zamyšleně, "poslyš, Zoe," chytil ji za ruku, "máš tu na tváři zvláštní šrámy… není na to něco?"
"Je... ale musím si všimnout té správné rostliny. V nejhorším budu mít pár jizev. Mě

stejně nikdo nemá rád, nemá si mě kdo prohlížet. A ti, co mě chtějí chytit, z toho budou nadšeni."

Henry ji po této zvláštní poznámce pustil a sedl si k ohništi. Zoe si po chvilce sedla kousek vedle.

"Tak... nechceš mi říct, o co tady jde?" zeptal se jí.
"Co máš na mysli?"
"Pronásledují tě zvláštní lidi, jsi něco jako postrach... chápeš? Je to celý dost zvláštní. A navíc to vypadá, že se sama bojíš jich. Nějak se v tom kruhu nemůžu zorientovat. Slyšel jsem o tobě… šílený věci."
"Henry, já... nejsem dobrý člověk," odpověděla."
Henry přikývl, "Ty jsi něco jako zabiják, že? Na útěku. A ti, co chtějí tvojí hlavu, se chtějí pomstít, zatímco ty se za něco mstíš jim."

Zoe se mu zadívala do očí a přikývla.

"Došlo mi to. Ta hospoda… ti dva, který jsem… no, ti, kteří tě chytili… všichni tě nenávidí."
"Jestli budeš chtít, abych odešla, pochopím to."
"Holka, já jsem tady tak ztracenej, že se necítím na to soudit tvý činy nebo motivy.“

Zoe se na něj upřeně dívala jako kdyby ani nedýchala.

"A myslím, že jsme si vyjasnili, že jeden druhýho nezabije... když to řeknu tak blbě," dodal Henry, "Vlastně mě celkem mrzí, že jsem tě udeřil... tolikrát. Ale byl jsem na tebe fakt naštvanej."
"Trochu to bolí," řekla Zoe, "Ale věřím, že ta rána od nože bolí taky".
"Už ani ne."
"Můžu ti to ošetřit, jestli najdu ty správný bylinky."
„To už udělala žena jednoho z těch dvou… který jsem zabil.“
„To je dobře. Myslím to, že tě to už nebolí.“
„A proč vůbec ty lidi zabíjíš? O co ti jde? Ptám se hloupě, ale chci to pochopit.“
„Henry, já se snažím už dlouho něco dokázat. Jde o něco velkého. Ale neptej se mě hned. Vysvětlím ti, co se tu všechno děje. Povím ti o válce, kterou vedu. Ale je toho strašně moc. Dej mi čas… prosím.“

Henry přikývl. Bylo chvíli ticho, jen plameny plápolaly.

"Zoe?"
"Ano?"

"Dokážeš ráno sehnat něco k jídlu?"
"Dokážu, ale..."
"Já vím, musíš zabít nějaký zvíře."
"Já za to nemůžu!"
"Za co?"
"Za to, že nic necítím. K ničemu, k nikomu. Žádnou lítost. Nic. Nikdy jsem nepoznala... nikdo mě nikdy neměl rád. Pochop to. Nemůžu nikomu věřit. Neměla bych. Tak moc jsem se bála... až jsem tě radši zranila."
"Já to chápu. Zkusila bys ráno něco ulovit?"

Zoe přikývla. Byla už úplná tma.

„Henry?“
„Ano?“
„Tam, když jsem tě bodla… já strašně bojovala s tím, jestli ti věřit. Moc jsem chtěla. A moc se bála. Neovládla jsem se. Když jsi mě pak poslal pryč, byla jsem si jistá, že jsem udělala chybu. Nikdo, kdo by mi chtěl ublížit, by mě neposlal pryč.“
„Netrap se tím, dobře?“
„Dobře.“

Oheň dál plápolal.

"Zoe?"
"Ano?"
"Jsme si trochu podobní. Ani já bych ti neměl věřit. Ale... co jsem tu, tak... nevím. Nevím, co se děje."

Podala mu ruku a on ji stiskl.

"Na přátelství?" zeptala se.
"Na přátelství," řekl.

Henryho po chvíli něco napadlo.

„Zoe, jak jsi se dokázala nechat chytit zrovna těma dvěma, se kterýma jsem trávil čas?“
„To je jednoduché. Sledovala jsem tě. Celé dny.“
„A proč?“
„Chtěla jsem se omluvit, ale měla sem strach. A potom jsem si nedala pozor, byla jsem víc soustředěná na ten vnitřní boj… jestli se ti ukázat nebo ne. A oni mě napadli zezadu.“

Na chvíli se odmlčela.

„Něco ti dlužim," řekla a vstala. Přišla k Henrymu a váhavě ho objala.
„Děkuju ti.“

Henry se pousmál, pohladil ji po vlasech a říkal si, že Zoe je vlastně celkem fajn.

5. Zoein příběh

Henry se probudil, otevřel oči. Seděl opřený o strom, opírajíc se o Zoe.
Opatrně vstal, aby ji nevzbudil.
Oheň už dávno vyhasl. Všude byl klid a ticho. Hlad už Henryho trápil tak moc, že začínal být nervózní. Jak si tady má sakra člověk obstarat jídlo? Jeho jediná naděje byla Zoe. Zadíval se na ni. Spala tak spokojeně a klidně. Zamyslel se chvíli nad tím, jestli má smysl ji budit. Ale v tom mu v žaludku zakručelo tak moc, že už nebylo o čem přemýšlet.
Přiklekl k ní a šťouchl do ní. Nic.

"Zoe?" zašeptal. Nic.
Zkusil s ní zatřást a to nebyl nejlepší nápad.

Zoe otevřela oči, okamžitě se napřáhla a vrazila mu jednu do nosu.

"Au... sakra..." klel Henry, zatímco mu z nosu tekla krev.
"Promiň... ježiš, promiň," řekla Zoe a objala ho, "síla zvyku, moc mě to mrzí."
"To nic," řekl Henry zvláštním hlasem, který sám nepoznával, protože měl přeražený nos, "jsem v pořádku, zvládnu to."

Zoe se mu ještě několikrát omluvila a bylo zjevné, že ji to velmi mrzí. Henry ji několikrát ujistil, že se tím nemusí trápit. Když se situace uklidnila, položil jí ruku na rameno.

"Zoe, mám příšernej hlad. A nedokážu si nic ulovit. Nikdy jsem to nedělal."
"Já to chápu. Já zkusím něco opatřit."

Zoe vstala.

„Můj luk… já… sakra!“
„Promiň, když jsem tě našel, nevzal jsem ho. Ale ani jsem ho tam poblíž nezahlédl.“
„To nic, vyrobím si nový.“

Zoe zmizela v lese. Henry předpokládal, že budou potřebovat oheň, aby si měli jídlo kde ohřát a opéct. Vydal se opačným směrem hledat dřevo. Posbíral několik větví a část z nich nalámal na menší kousky.
Když se vrátil zpět, Zoe byla stále pryč.
Mezi kameny, které předchozí večer pečlivě rozložil, začal skládat dřevo a následně pátral po oné trávě – Nyrisu. Když jej našel, měl radost z toho, že se tu už alespoň

trošku vyzná. Stejně, jako mu dřív poradila Zoe, jej vyloupl, zahřál třením a zapálil listy a třísky.
Oheň se rozhořel poměrně rychle. Slabý vítr zřejmě pomohl.

Zoe se vrátila zhruba po hodině. Přes rameno nesla přehozený nový luk a v ruce nějaká mrtvá zvířata.

„Stáhla jsem je rovnou z kůže. Nevypadáš, že bys na to měl žaludek."
„Díky," odpověděl Henry, dívajíc se na to, co držela, s neskrývaným odporem, zatímco Zoe začala zpracovávat maso na ohni.
„Vidim, žes rozdělal oheň."
„Jo. Nyrisem."
„Já vím, učíš se rychle."

Společně si opekli maso, najedli se a Zoe si začala vyrábět z dřeva šípy.

„Nějaké jsem si vyrobila současně s tím lukem. Dost jsem jich spotřebovala na ulovení tady těch," vysvětlovala a ukázala na zbytek snídaně.

Henry na to nic neřekl. Přemýšlel o něčem jiném.

„Zoe, mohla bys mi trochu odhalit pozadí toho všeho, co se tady děje? Já vim, žes mě žádala o čas. Ale aspoň… třeba co máš v plánu dál."

Odmlčela se a zhluboka se nadechla.

„Tak dobře. Uvidíme, co ti zvládnu říct. Takže… ty říkáš, že ses probudil a nepamatoval si nic?"
„No… ano."
„Popiš mi to."
„Normálně… prostě tam nedaleko od toho potoka… jsem se probudil na palouku..."
„A máš pocit, že ses probudil v jiným světě? Nebo jen ztratil paměť?"
„Já nevím… možná obojí. Jak to s tím souvisí?"
„Jde mi o to… připadá mi… jako kdybys sem vůbec nepatřil."
„Není to jedno?"
„Možná… jde o to… jde o to, že tohle je jediný svět, který já znám. A nemám tušení, jestli existují další. Ale v tomto světě převažuje zlo. Tomu aspoň já věřím."
„Dobře…" řekl Henry a netušil, kam tento rozhovor směřuje.
„Musíš vědět, že jsou různé království, které si sem a tam přivlastní nějaký kus území. To, kde jsme teď, je víceméně… no… Edyneris. Je to království, kde jsem se

narodila. I když tuhle část země zrovna moc neznám. Narodila jsem se v Edyneris jako princezna a měla se jednou stát královnou.“

Henry přikývl a pomyslel si pobaveně, že takovou princeznu by svět pohledal.

„Jenomže když mi mělo být 18 let, naše království napadli vojáci z Naesfrey. To je země, která sousedí s touto. Byla jsem svědkem, jak téměř všichni, které jsem znala, umřeli. Tolik jsem se je snažila zachránit a všichni mi umírali před očima. Musela jsem utéct. Nakonec jsem narazila na svoji služebnou. Ta mi byla v životě bližší, než moje matka a otec. Čekala jsem, že mi pomůže, ale místo toho se přiznala, že to ona celou dobu zrazovala moji matku. Ona zřejmě nějak i sehrála roli v tom útoku. Všechno za účelem nějakého vyššího dobra, které jsem dosud nepochopila. Ona… z toho, co řekla, než... no, to je teď jedno. Ona chtěla, abych se stala královnou Naesfrey, které by pohltilo i Edyneris a okolní země. Asi… spoléhala na náš blízký vztah. Jenže já ji tehdy zabila. Musela jsem. A pak jsem utekla… je to už 7 let… a já… musela jsem se naučit, jak se o sebe starat, musela jsem se naučit zabíjet. A… a to nejen zvířata k jídlu, ale… jsem posedlá tím lidem ubližovat… musim najít ty, co to způsobili. Musím se pomstít všem, kvůli kterým trávím noci o samotě v temných lesích, zatímco oni si tam na hradě rukama od krve mých lidí pijí víno a slaví, že míří k ovládnutí světa nebo co.“

Odmlčela se.

„Zoe, to je mi moc líto, já…“
„Tolik nocí sama v temnotě, tolik dnů strávených touhou po pomstě. To proto mě tolik nenávidí. Všichni mě nenávidí, protože moje království už v podstatě neexistuje a mě si zvolili jako původ všech problémů. A ještě někteří věří, že to já jsem Edyneris svrhla a zabila ty, co tomu chtěli zabránit. Vě… věřil bys tomu? Jsem psanec, dnem i nocí. Oni ty lidi zmanipulovali, vnutili jim totalitu. Oni snad někteří i věří, že je to kvůli mě, že když umřu, tak jim bude líp. Ale je to naopak!“

Henry si sedl blíže k ní.

„Nevadí?" řekl a chytil ji kolem ramen.

Zaváhala, ale zavrtěla hlavou.

„Tolik dní a nocí strávených jen vyrábění šípů, lovením, muset se neustále skrývat a celé měsíce cestovat po světě, abych vůbec zjistila, kde se ukrývají ti, co mi to způsobili… já… nikdy jsem to ani neměla komu říct… utopila jsem to v sobě… potlačila to… a jen ubližovala lidem, protože nic dobrýho na světě neexistuje!

Jenom bolest, trápení! Proč myslíš, že u sebe nosím ten nůž? Proč? Abych se bránila? Na to mam luk a šípy! A jsem v tom dobrá!“

Spustily se jí slzy z očí, posledních několik vět skoro vykřičela a třásla se vztekem a zoufalstvím. Henry ji k sobě přitiskl.

„Ten nůž nosím proto, abych se s ním zabila, kdyby už nebylo jiné východisko! A stejně jsem to teď nestihla. Nechala se chytit nějakými vidláky! A už šílím. Už jsem tak paranoidní… už dělám chyby… už to nevydržím… už tu nechci být! Stejně mě najdou, chytí a veřejně zlynčujou a budou slavit! Nikdo neví, že chci všechny osvobodit! Chci jen zpátky svůj hrad a chci, abych nemusela spát po nocích venku jako psanec!“

Henry věděl, že právě vyslechl frustraci sedm let ukrytou hluboko v srdci, zoufalství a vztek potlačené tak hluboko, že možná už ani nikdy nemělo být vyslyšeno. Zoe zřejmě uvažovala podobně.

„Byla jsem už smířená se smrtí v samotě a vyhnanství… smířená s tím, že zůstanu nenáviděným vyvrhelem společnosti. A pak ses objevil ty. A mě přišlo, že na mě po sedmi letech poprvé někomu záleží… když jsi mě zachránil, ještě pořád jsem tě podezřívala. Ale když jsi mě zachránil i podruhé, věděla jsem, že to je pravda. Myslela jsem, že nestojím o to, aby mě někdo měl rád. Ale pak mi to tak přišlo, že třeba i jo a… když jsi mě poslal pryč, byla jsem na sebe naštvaná tak, jak ještě nikdy. A… a pořád se bojím toho, že chci, aby mě někdo měl rád…“

Zadrhl se jí hlas. Mlčela. Henry ji pohladil po vlasech.

„Neboj se. Já tě mám rád. Když jsi odešla, chtěl jsem tě znovu vidět.“

Skoro to vypadalo jako kdyby chtěla něco dalšího říct, ale už toho nebyla schopná.

„Už nic neříkej, dobře?“ zašeptal k ní, „Muselo to bejt strašně vyčerpávající.“

Přikývla.

„Chceš si lehnout a odpočinout?“

Zavrtěla hlavou.

„Musím… šípy… musím vyrábět šípy…“
„Neblázni.“

„Ale… oni přijdou. Můžou přijít kdykoli… kdykoli… prosím tě, nech mě vyrábět šípy! Musím je dělat! Nemůžeš mi v tom zabránit! A nezabráníš!“
„Dobře," řekl pomalu, protože to vypadalo, že představa nevyrábět šípy je pro Zoe nesnesitelná a z jejího pohledu šel strach a šílenství, „A pak si třeba večer můžeme promluvit o našem plánu.“
„Plánu?" zvedla oči.
„Chceš svrhnout ten… to, co začíná na Nae… něco… to je fuk. Přece tě v tom nenechám. Myslíš, že bys mě mohla naučit bojovat s mečem? A nějakej sehnat? Umíš… to vůbec nebo ovládáš jenom ten luk?“

Zoe se postavila.

„Ty mi chceš pomoct?“ vydechla.
„Jasně.“
„Porazit je všechny?“
„Přesně tak.“

Přikročila k němu a objala ho.

„Slib mi něco," zašeptala.
„A co?“
„Že ať mě na našich cestách uvidíš dělat cokoli, tak… tak…“
„Nic můj názor nezmění," řekl Henry.

6. Škola meče

Zoe ještě nějakou dobu vyráběla šípy. Henrymu připadalo, že jich snad nikdy nebude mít dost.

„Proč tolik?“
„Cože?" trhla sebou, jako kdyby ji vyrušil z hlubokých myšlenek.
„Jo tohle… něco bych ráda udělala. Ale bude to nebezpečné. Už nad tím nějakou dobu přemýšlím. Ale je to hrozně špatný nápad. Vlastně… když říkám nějakou dobu… tak myslím roky," řekla.
„A co to je za nápad?“
„Já… chtěla bych se podívat na naše panství.“
„Ten hrad… Edyneris?“

Zoe přikývla.

„Je tohle ta správná chvíle jít vzpomínat na starý časy? A je vůbec na co tam vzpomínat?“
„Ale já tam vůbec nechci jít kvůli vzpomínkám nebo se jen tak rozhlížet! Pořád mi chybí informace… informace o tom, jak vlastně Naesfrey funguje, operuje, kdo je v tom všechno zapletenej. A… já nevím, ale třeba tam něco najdu. Moje služebná, ta, která nás zradila, se často vracela ze sklepa, když jsem ji nemohla najít. Za těch sedm let jsem si prošla ve vzpomínkách všechno tolikrát, že jsem objevila souvislosti, které by mě normálně nenapadly.“
„A proč jsi tam za těch sedm let nikdy nešla?“

Zoe se začervenala a zahleděla do země.

„Ty nevíš, jak to tam vypadá. Nikdy bych tam nevkročila. Až když jsi řekl, že mi pomůžeš… tak potom až jsem… chápeš?“
„Ale, Paní temnoty má strach z bubáků?“
„Nedělej si z toho srandu! Neviděl jsi to tam! To není jen o odvaze, vůbec nedává smysl tam jít o samotě. Je to ruina, kde je jen tma a kdo ví, co ještě dalšího. Musela bych mít oči i vzadu. Netuším, kdo se tam schovává. Je to spáleniště.“

Henry si povzdechl.

„Nevím, jestli jsem zrovna vhodnej doprovod. Neumím bojovat.“
„Ale věřím, že to zvládneš. A seženu ti nějakou zbraň. A… a moc by to pro mě znamenalo," Zoe se na něj dívala přímo prosebně.

„Dobře. A co myslíš, že nás tam může čekat?“
„To netuším. Možná zloději. Možná povaleči, co nemají kde jinde spát. Možná vojáci Naesfrey. Ale ti by tam nehlídkovali tolik let. A když jsem to kdysi nějakou dobu obhlížela z dálky, nikoho jsem tam nezahlédla.“

Henry přikývl. Nebyl si jistý, jak moc zvládne takovou situaci. Nic si o sobě nepamatoval.

„Budu se muset naučit bojovat," prohlásil rozhodně.

Zoe vyskočila.

„Seženu ti meč," rozběhla se pryč tak rychle, jako když ji poprvé uviděl tehdy u potoka.
„Počkej, kam…" vykřikl za ní Henry, ale pak mávl rukou, byla už pryč.

Henry si pomyslel, že ji zřejmě udělal obrovskou radost. Sám měl ovšem spíše obavy. Zoe je posedlá touhou po pomstě. Rozuměl i tomu proč. Ale kam to povede? K tomu, že jeden z nich nebo oba zemřou v dávno prohrané válce? Už jí slíbil, že ji bude na této cestě následovat. Jak dlouho ale on sám vydrží? A má vůbec na výběr? Je jedinou, kterou zná. A z nějakého důvodu se k ní stále vrací.

„Ne," řekl si rozhodně, „žádný černý myšlenky.“

Zoe byla pryč asi dvě hodiny. Henryho začaly tyto její odběhnutí pryč lézt na nervy. Když se vrátila, třímala meč a jakousi nádobu.

„Na," podala mu ji, „sehnala jsem vodu.“
„Díky," řekl vděčně Henry, „jinak… nemohla bys příště říct, než někam zmizíš nebo mi říct, jak dlouho budeš pryč? Kdyby se ti něco stalo, vůbec nevim, kde tě hledat.“
„Promiň, síla zvyku. Jsem zvyklá být sama.“
„A kde jsi tohle vůbec sehnala?“
„Ukradla. Nemusíme ji ředit.“

Henry se zatvářil nechápavě, pozvedl meč a upřeně na něj hleděl.

„Myslím tu vodu. Už jsem ti říkala, že z potoka je plná irvinů. To je látka, co není nijak nebezpečná, ale ve velkým množství by se pít neměla. Proto se jinak ředí. Někdy ti ukážu čím.“
„A ten meč?“

„Z kovárny z obce, která je poblíž. Nikdo mě neviděl. Ani to nepoznají. Teď tě s ním ovšem musím naučit. Držel jsi někdy v ruce meč?“

Nemusela ani čekat na odpověď, poznala to podle jeho výrazu.

„Rozumím. To nevadí, na začátek postačí, když ho zvládneš nějak používat, kdyby se něco stalo.“

Zoe mu začala ukazovat různé pohyby a základní techniky. Henry se vždy snažil ji napodobit. Když se mu nedařilo, opravila ho a předvedla mu to znova.
Strávili tím celé odpoledne, po kterém byl Henry vyčerpaný. Na začátku mu to nešlo, meč mu připadal těžký a neobratný. Když se ale začalo šeřit, otáčel se s ním s mnohem větší důvěrou a lehkostí.

„Skvěle," řekla Zoe a unavená si sedla na zem, „to bude prozatím stačit. Teď už můžeš dál trénovat sám, učit se a objevovat své možnosti.“
„Díky," řekl Henry, strčil meč do pochvy, kterou měl zavěšenou kolem pasu a také si sedl na zem.
„Zoe, kde obvykle spíš? Jen tak na zemi? To mi nedává smysl. Musí ti přeci bejt zima a někdo tě může najít.“
„Když je teplo, tak na stromech.“
„Kde… cože?“
„Abys pochopil… sedm let je strašně dlouhá doba. Za tu dobu jsem si všude po kraji zmapovala několik stromů, který mají větve tak, že se na nich dá bezpečně spát… i když zrovna přímo tady to tolik neznám. Obecně… není to nejpohodlnější. A některé jsem musela trošku přizpůsobit, abych nespadla. Takových stromů je málo, ale dají se najít. A v zimě je to komplikovanější, musím spát v jeskyních, opuštěných budovách. A taky musím krást po obcích nějaké další oblečení.“
„To je šílený," vydechl Henry, „ale… vždyť všude je tma. Musí to bejt děsivý. Sama uprostřed temnýho lesa nebo jeskyně… z toho až mrazí.“
„Ani nevíš jak, ale když druhá možnost je nechat se zabít… asi jsem si už zvykla. Sama v lese a potmě můžu zemřít, ano. Ale většinou jsou tu kolem jen zvířata. Když mě ale chytí, tak zemřu určitě. Není se zas tolik čeho bát. Vojska se v noci nepřesouvají. Takže zbývají lovci lidí. V noci do lesa nejdeš náhodou. To uděláš jen v případě, že jiná možnost neexistuje. A já se za tu dobu naučila tu temnotu vnímat úplně jinak. Lidé se bojí chodit do lesa, protože neví, co tam je. Já, protože jsem se stala jeho součástí, vím přesně, co tam je. Jsem tam já. A možná to vyzní zvláštně, ale jsem dost možná taky tím nejděsivějším, co tu najdeš.“

Chvíli bylo ticho.

„Teď je asi léto, že jo?" napadlo Henryho, který si nebyl jistý, jak by měl na Zoein zvláštní proslov reagovat.
„Je 7. června. Počítám to denně. Jedině tak držím krok s časem, případně se to dá ověřit někde ve vesnici."
„Jak se zrovna ty dostaneš nepozorovaně do vesnice?"
„Převleky. Mám jich pár poschovávaných. S sebou je nosit nemůžu. A případně nějaký ukradnu v noci v nějaké vesnici a další den se v tom převleku vplížím do jiné."
„A co meč? Bráníš se jenom tim lukem?"
„Jsem s nim dobrá," přikývla.
„Ale… když jsme se poprvý setkali, tak ti nestačil. Dostal jsem se až k tobě."
„To proto, že jsem věřila, že jsi jen jeden z mnoha. A nechala se ovládnout paranoiou. Nejsem zvyklá potkat osamoceného člověka. I lovci lidí raději chodí ve dvou."
„Zítra budeme muset vyrazit na cestu, že jo?" zeptal se Henry, pomýšlejíc na Edyneris a jejich plán ruiny hradu prozkoumat.

Znovu přikývla. Henry se dal do rozdělávání ohně. Zoe mu oznámila, že sežene večeři. Když se vrátila, měl už Henry rozhořený oheň. Byla zpátky mnohem dřív. Už se setmělo.
Henry si na ohni začal zpracovávat svoji porci. Zoe s tou svou zatím nijak nenakládala. Henry měl pocit, že ho neustále pozoruje. Nedokázal ale zjistit, co má z jejího výrazu přečíst. Nebyly to obavy, nebyla to obezřetnost. Byl to výraz, který na její tváři viděl, když mu tehdy usínající u Erda a Toma řekla, že mu věří. Když se už podruhé podíval přímo na ni a přistihl ji, nedalo mu to.

„Co se děje, Zoe?"
„Nic," uhnula očima stejně jako předtím.
„Nelži, pořád mě pozoruješ."
„Možná."
„A proč?"
„Já… nic… neptej se."
„Tak povídej."
„Ne, je to hloupost."
„Co je hloupost?"
„Nic."
„Zoe, jsi zabiják, poblíž kterýho budu dneska v noci spát. Pokud ze mě nespouštíš oči… já nevím… nahání mi to nějakým způsobem hrůzu… jestli víš, jak to myslim."
„Ne, to ne! Tak to není, já ti nemam v plánu nějak ublížit nebo něco. To… to tak není. To si nesmíš myslet!"
„A řekneš mi o co tu jde?"

„Já…" začala, ale zadrhl se jí hlas.

Henry na ní viděl, že se jí rychle zmocňuje panika. Už to na ní viděl tehdy, když na něj křičela, aby šel pryč. Viděl, jak si nehty dře kůži, jako kdyby byla nesmírně nervózní.
Měl strach, že se jí zmocní stejné šílenství jako předtím, když ho bodla. Honem k ní přikročil a vzal ji za ruku.

„Dobře, klid, uklidni se, ano? Dýchej," řekl jí tiše, „nic se neděje. Nemusíš mi to říkat hned."

Zoe se několikrát zhluboka nadechla a přikývla. Vypadala klidnější.

„Zkusim se tě zeptat na něco jinýho. Můžu?" nadhodil Henry.

Přikývla.

„Tehdy, když jsi mě bodla…"
„Promiň…"
„Ne, neomlouvej se. Tehdy… a teď… ty máš nějaký takový záchvaty šílenství… je to tak?"

Přikývla.

„Dochází k tomu, když bojuješ s něčím nebo máš pocit, že tě někdo k něčemu nutí?"

Zase přikývla.

„Jak to víš?" zeptala se.
„Já nevim. Když jsem tě teď viděl, vypadala jsi stejně, rozklepaná a nervózní. Jak to dostáváš pod kontrolu?"
„Nedostávám… zuřím… ubližuju… křičím…"
„Ale teď si spolu normálně povídáme. Nekřičíš… nezuříš..."
„Byla jsem blízko, ale přešlo mě to, když jsi ke mně přišel a řekl to, cos řekl. Nikdy jindy jsem se ještě neuklidnila."
„Řekl? Myslíš… myslíš to, že se nic neděje a že mi to můžeš říct jindy?"

Přikývla. Henry už se ji na nic nevyptával. Pohladil ji po tváři a šel dodělat svoji porci jídla. Zoe začala zpracovávat tu svoji.
Nikdo z nich chvíli nepromluvil ani slovo.

„Kde budeme spát?" napadlo Henryho.
„Musíme zase u stromu. Ale snad už naposled. Musíme sehnat nějakej stan. Ale pořád mám strach, že na nás někdo v noci zaútočí. Lidé běžně nechodí do lesa, proto tu nikoho nepotkáváme. Ale lidé jako vojáci nebo ti dva, kteří mě chytili, se na to přímo zaměřují.“
„Popřemýšlíme o tom a vymyslíme to," přikývl Henry.

Dojedli. Oba se cítili unaveni po s mečem protrénovaném dni. Nakonec si spolu sedli ke stromu, každý se o něj opřel zády z jedné strany. Henry se cítil víc v bezpečí, když měl kolem pasu pochvu s mečem. Zoe měla pravdu, kdokoli je může napadnout. Říkal si, že není asi ani otázka jestli, ale kdy. Zavřel oči. Myšlenky na všechno možné mu zaplavily hlavu. Pomalu usínal.

„Henry?" ozvala se Zoe zastřeným hlasem.

Henry byl tak unavený, že mu hned ani nedošlo, že na něj mluví.

„Henry, spíš?" zašeptala potichu.

Konečně si uvědomil, že na něj mluví. Než ale stihl odpovědět, pokračovala sama.

„Když jsem tě pozorovala… chtěla jsem ti říct, že… že tě mám ráda.“

Henry otevřel oči. Zoe je naopak zavřela. Henry předstíral, že spí. Konečně mu však došlo, co znamenal ten pohled a proč ho viděl i tehdy, když ji podruhé zachraňoval život.

7. Noc hrůzy

Druhý den ráno se Henry probudil sám a Zoe již u stromu nebyla. Všiml si, že v ruce třímá dvě zlomené části jakési větvičky a nerozuměl proč. Zrovna přemýšlel, jestli se ji má vydat hledat, když v tom ji uviděl přicházet. Měla rozpuštěné a mokré vlasy a Henry ji tiše sledoval.

„Kousek odtud je řeka," vysvětlovala, když došla až k němu a mávla rukou za sebe, „umyla jsem si vlasy. Možná by ti koupel taky pomohla. Je osvěžující."

Henry ji poprvé viděl s mokrými vlasy, na což nebyl zvyklý.

„Jo, určitě tam zajdu…" utrousil zamyšleně, „co přesně měly znamenat ty dvě větvičky?"
„Přeci dvě… dvacet…"

Henry se dál tvářil nechápavě a Zoe podezřívavě naklonila hlavu.

„Minut!"
„Cože?"
„Že budu zpátky za dvacet minut. To se přece dělá."
„Vážně?"
„Zapomínám kolik ti toho musím vysvětlovat," povzdechla si, „tady je snídaně."
„Díky" řekl vděčně Henry.
„Za pár hodin bych se chtěla vydat na cestu. Chvíli nám to potrvá."

Henry spořádal snídani a vydal se směrem, který mu Zoe ukázala, hledat řeku. Po zhruba desetiminutové chůzi narazil na příkrý svah, který skutečně vedl k řece. Nervózně se otočil za sebe, než se svlékl a skočil do vody. Byla studená, proto raději začal plavat. Řeka byla dostatečně široká na to, aby zvládl udělat hned několik temp. Bylo to skutečně, jak Zoe řekla, osvěžující.
Na chvíli se zastavil a šlapal vodu. Přemýšlel. Přemýšlel stále nad tím samým. Ta holka je zvláštní. Ale poněkud milá. Když se jí tedy chce, pomyslel si. Ještě nějakou chvíli si užíval vody, než se usušil, oblékl a vydal zpět.

Po návratu ji našel se suchými vlasy, které si dala opět do drdolu. Nějak se jí ale povedlo vytvořit si ještě zajímavější účes. Jak jí to sluší, pomyslel si. Zíral zřejmě ale až moc nápadně.

„Koupel dobrá?" zeptala se zvláštně, aby prolomila ticho, když si toho všimla.
„Jo… dobrá," rychle se otočil jinam a na zádech stále cítil její pohled.

Po pár hodinách se sbalili a vyrazili na cestu. Díky tomu, že nenesli žádné velké věci, ale jen zbraně, tak či tak připevněné na opasku či zádech, se jim šlo vcelku dobře.
Občas spolu prohodili pár slov. Henry po Zoe nenápadně pokukoval a proklínal se za to, že se mu tak nepochopitelně moc líbí její vlasy. Vzpomněl si na to, co včera řekla a přemýšlel, jestli ví, že ji slyšel. Přemýšlel i nad tím, jestli to nějak nesouvisí s novým účesem.

Náhle se Zoe zastavila. Zvedla ruku na signál a druhou naznačila, aby byl zticha.

„Co je?" zašeptal.
„Něco je špatně. Něco jsem slyšela," zašeptala zpátky.

Henry to pak uslyšel také. Byly to kroky. Ne ledajaké, spíše dupání rychlých synchronizovaných kroků. Zoe se bleskově rozhlédla a pak ukázala na keř poblíž. Bez varování Henryho chytla a zatáhla dovnitř.

O chvilku později se objevili tři muži. Byli ozbrojeni. Beze slova a rychlým krokem razili cestu tam, odkud Zoe a Henry přicházeli. Oba chvilku počkali, než zmizeli.

„Co to mělo znamenat? Ta jejich chůze… jako kdyby si to štrádovali za jasným cílem," poznamenal Henry.
„Za námi," řekla Zoe.
„Cože?“
„Zdržovali jsme se tady moc dlouho," řekla, vylezla ze křoví a rozhlížela se kolem.
„Ale… jak by nás našli?" podivil se Henry a vylezl z křoví také.
„V moři kapka nic neznamená, ale ze všech si sestavíš celý oceán,“ pronesla záhadně.

Henry se zatvářil nechápavě.

„To se tak říká. Mysli přece. Stopy… návštěvy vesnic... tábořiště necháváme jen tak, nikdy ho neuklízíme.“
„Musíme na to začít dávat pozor," řekl Henry potichu.

Celá situace najednou působila mnohem vážněji a Henrymu došlo, že zatímco Zoe to vážně bere celou dobu, on si to začal uvědomovat až nyní.
Vyrazili dál na cestu. Šli mimo hlavní stezky, brodili se křovím, kopřivami a cestou, jakou by snad nikdy nikoho nenapadlo jít. Slunce jim svým pohybem po obloze dávalo najevo, že jsou na cestě už hodiny. Henryho bolely nohy. Naštěstí nešli nijak rychle, spíše rozvážně a opatrně.
Udržovat rozhovor se Zoe bylo komplikované, neustále měla nastražené uši a ohlížela se. Někdy trvalo několik vteřin, než odpověděla. Jindy ho nevnímala vůbec. Pořádně netušil o čem by si s ní měl povídat a trochu ho štvalo, že když už nějaké téma nadhodil, Zoe ho často naprosto ignorovala.

„Vidíš támhle? Ten kopec v dálce," zeptala se.

Před nimi se tyčil velký kopec, na kterém byl postaven majestátní hrad. Jedna věž střídala druhou. Takto ve svitu západu slunce vypadal přímo magicky.

„To je ono? Edyneris?“
„Ano.“

Na chvíli se zastavili. Zatímco Henry obdivoval ten výhled, Zoe přemýšlela.

„Teď mě dobře poslouchej," začala, „měj připravený meč. Kdyby cokoli, podívej se napřed na mě, jestli si s případným nebezpečím poradím z dálky," poklepala na luk, „zbytečně se do boje na blízko nepouštěj. Pokud nastane nějaká zlá situace a nebude dobré mluvit, tak šeptej a ukazuj.“
„Dobře.“
„Kdyby se mi něco stalo…“

Už dál ale nepokračovala. Podívali se na sebe a zpět na hrad. Mlčky vyrazili. Slunce už téměř zapadlo a Henry se vzdal snahy udržovat s ní nějaký rozhovor.
Došli po cestě na kopci až k obrovské kamenné bráně. Nic jim však nebránilo v cestě dál, vrata nebyla na svém místě. Spíše naopak, byly vyražené z pantů, pokřivené a pohozené ve vysoké trávě vedle.
Vešli na nádvoří, kterému dominovala velká fontána. Veškerá voda v ní ale zbyla maximálně z deště, byla plná listů, zanedbaná a celá fontána působila značně opuštěně.
Po stranách nádvoří se tyčily zdi s cimbuřím a na jeho konci se nacházela jakási brána připomínající vchod do vstupní síně.

Zoe mu mlčky naznačila, aby jí následoval. Všechno kolem bylo temné a plné stínů. V dálce bylo slyšet jen skřehotání havranů a listy polétávající ve větru.
Společně se vydali přes nádvoří do dveří na jeho konci. Zoe vzala za kliku a těžké dveře se otevřely za doprovodu nepříjemného skřípotu. Podívali se na sebe, strnulí a napnutí. Nic jiného však v následném tichu neslyšeli.

Pokračovali tedy dál, vstoupili do rozlehlé místnosti, která byla skutečně vstupní síní. Henry toho ve tmě moc neviděl, ale všiml si dvou schodišť. Jedny vedly po straně u zdi kamsi do patra výše a druhé působily dojmem, že vedou kamsi do sklepení.
Zoe přikročila k jakémusi podstavci u vchodu, vzala z držáku louč, namočila její kousek do jakési tekutiny a hned poté do druhé. Ať už tyto tekutiny představovaly cokoli, jakási reakce louč zapálila a část síně osvětlilo světlo z plamene.

„Nyrisové kádě," zašeptala potichu na vysvětlenou.

Henry chápavě přikývl. Zoe se rozhlížela kolem. Ukázala na schody vedoucí nahoru. Henry znovu přikývl a vydal se za ní. Našlapovali opatrně, přesto občas někdo z nich sem tam zakopl o kamínek nebo střepy. Podlaha byla plná smetí, rozdroleného kamene, listů a dalšího nepořádku, takže i při snaze o tiché kroky občas něco pod nohama zakřupalo. Vysklenými okny naštěstí silně protahovalo a Henry tiše doufal, že vítr alespoň částečně skryje zvuky jejich kroků každému případnému nepříteli číhajícímu někde ve tmě.

Vystoupali po schodech do druhého patra.
Zoe ho vedla temnými chodbami. Všechno bylo převrácené, rozbité nebo rozházené, ať už šlo o stoly, vázy, papíry nebo třeba kusy zdí či sloupů.

Došly ke dveřím, které Zoe zkusila otevřít, byly však zamčené a tak přešla k těm naproti. Přes veškerou snahu o opatrnost západka na dveřích spadla na zem a vydala hlasitý kovový zvuk, který se rozlétl celou halou.

„Sakra, všechno je tu rozbitý," ohlédla se na Henryho.
„Ale nikdo tu není, ne?“
„Jestli jo, tak už by na nás asi vyběhl. Ale i tak buď zticha!“

Když už byla západka na zemi, otevření dveří nic nebránilo. Zoe se o jejich otevření snažila s maximální pečlivostí, aby, pokud možno, se už neozval žádný další zvuk. Podařilo se. V tichosti vnikli dovnitř a Zoe dveře zase zavřela. Louč pověsila na držák u dveří. Henry se rozhlédl po místnosti.

Byl tam shnilý starý stůl, otevřené, prázdné skříně, ze kterých kdosi vše vyházel. Zahlédl i zašlé šaty, které nejspíš léta ležely v prachu. Zadíval se na hřebeny, ze dřeva vyřezávané panenky a velké zrcadlo v rohu místnosti. Napadlo ho něco, na co se musel zeptat.

„Není tohle…“
„Ano, má komnata," zašeptala Zoe, „původně jsem chtěla zamířit do pracovny mé služebné, ale ty dveře jsou právě zamčené. Má komnata byla hned vedle. A vím, že tady uvnitř se dá mluvit trošku bezpečněji. Tady si můžeme trochu odpočinout. Ale i tak raději šeptejme.“

Henry se ohromeně prošel po komnatě, bral do ruky jednu věc za druhou, byť zaprášenou. Představoval si Zoe jako ničím nezkaženou šťastnou princeznu, která si tam hrála s panenkami a netušila co se stane. Neměla tušení, že stráví roky ve vyhnanství, že všichni kolem zemřou a že ona sama nebude nikdy v bezpečí.

Představoval si, jak vyděšená musela být, když musela zabít vlastní služebnou a z tohoto všeho, co zřejmě kdysi bývalo čistým a bezpečným domovem a jakousi jistotou, utéct a celé roky trávit dny a noci venku sama.
Začalo mu ji být tak líto, až ho to bolelo. Nebyl zvyklý prožívat takové pocity. Nebo byl? Sám o sobě pořádně nic nevěděl. Lítost v srdci však byla silná.

Pohlédl na ni. Viděl všechnu tu bolest, vzpomínky a utrpení, které se zrcadlily v jejích očích, ozářených světlem z louče. Viděl ženu, která prošla proměnou, o jaké se jí nikdy ani nezdálo, dokud k ní nebyla donucena.
Přišel k ní a pohladil ji po vlasech.

„Můžu?“ zeptal se.
„Hm.“
„Je mi to moc líto… všechno," zašeptal.
„To nic, Henry… je to pryč… všechno…“

Henry ji přesto chytl kolem ramen a přitiskl k sobě.

„Ty dřevěné panenky jsi vyráběla ty?“
„Ne… ty mi nosil nějaký kluk… bylo mi možná… dvanáct… a já si je nechala, ale nikdy jsem se s ním nechtěla bavit.“

Zoe působila dojmem, že vzpomínky vyvolané její komnatou ji způsobují muka. Zhluboka se nadechla, naposledy rozhlédla a sebrala louč z držáku.

„Musíme jít," ukázala na dveře, „musíme se zkusit dostat aspoň do sklepa.“

Henry přikývl, Zoe otevřela velmi pomalu dveře a vyšla na chodbu. Ta vypadala úplně stejně jako předtím. Při pohledu z nejbližšího okna zjistil, že venku je již naprostá tma.

Sešli po schodech dolů. Henry trnul při každém křupnutí prachu a štěrku, kterého po zemi bylo požehnaně. Díval se na zem, aby se vyhýbal větším překážkám a občas se zadíval před sebe na Zoe.
A právě při jednom takovém pohledu vpřed zahlédl koutkem oka jakýsi pohyb. Okamžitě se zastavil, srdce mu bušilo jako splašené. Zoe se na něj ohlédla s tázavým pohledem.
Henry si přitiskl prst na ústa, aby ji naznačil, že má být naprosto zticha a ukázal směrem, kde zahlédl pohyb. Zoe přikývla a zvedla louč, jejíž světlo odhalilo díru ve zdi zbylé jako pozůstatek po okně, několik rozbitých stolů, židlí a soch.

Vzala ho za ruku.

„Co… tam… má… být?" naznačila beze slov a Henry byl díky louči schopný z jejích rtů odezírat.
„Něco jsem tam viděl…" zašeptal jí Henry přímo do ucha, tak potichu, jak jen dokázal a lehce mávl rukou směrem k oné díře.

Zoe se vyplašeně zadívala směrem, kterým ukazoval. Nic se nikde nehýbalo. Nic neslyšeli. Ještě chvíli postávali ve tmě, poté na něj Zoe mávla a naznačila, aby ji následoval. Společně sešli dolů do sklepa. Dveře byly otevřené dokořán.
Henryho podezření se stále zvyšovalo. Začínal být paranoidní. Neustále se ohlížel, ale nic podezřelého nebo zajímavého neviděl.
Vstoupili do temné sklepní chodby a pokračovali dál. Po chvíli se Zoe zastavila a předala mu louč.

„Nes ji nahoře, ať světlo dosáhne až přes mě dopředu," zašeptala a vytáhla luk s připraveným šípem. Henry šel za ní, Zoe byla připravena kdykoli vystřelit. Sklep tvořily dlouhé, spletité a temné chodby, na jejichž konec ani s loučí nebylo vidět.

„Tady někde jsem ji vídávala, svoji služebnou, se vždycky vracet," zašeptala, „tvrdila, že sem chodila přerovnávat lahve vína a uklízet. Ale já tuším, že tu dělala něco úplně jiného.“

Henrymu srdce bušilo víc, než by si rád přiznal. Pořád nevěděl co v něm vzbuzuje tak zvláštní pocit.

Došli až k jakési mříži. Zoe se zastavila a ohlédla.

„To je ono. Tahle mříž bývala vždycky zamčená. Nevím, kde budeme hledat klíč," začala se zklamaně rozhlížet.
„Ale… vždyť je odemčeno," poznamenal šeptem Henry při pohledu na západku.
„Máš pravdu," zatvářila se Zoe vítězně a otevřela mříž, která skřípavě zavrzala, „konečně se dozvím pravdu!"

Henry však její nadšení nesdílel a chytl ji za rameno. Rychle si v hlavě prošel celou cestu z lesa až do hradu.

„Zoe, nechoď tam."
„Proč? Kvůli tomu jsme sem šli."
„Zoe, prosím, poslouchej."
„Já ale nic neslyším!"
„Ale ne… ne okolí... poslouchej mě! Něco se mi tady celou dobu nezdálo."
„Já vím, je tu tma a…"
„Ne, Zoe. Nejde o tmu. Vůbec nejde o tu tmu. Ty vyvrácený vrata u brány… byly pohozený v trávě tak, že je tráva neobrostla, nerostla skrz ně. Byly jenom položený. Za tolik let by je musela zeleň kompletně obrůst, skrze každou mezeru. Ale místo toho na ní jenom ležely. Jako kdyby se to stalo nedávno."

Zoe zmizel vítězný výraz z tváře.

„A všude je tu prach na dveřích. Klikách. Jedině tady dole a na dveřích do tvý komnaty jsou kliky čistý, jako kdyby na ně někdo sahal před námi. Západka nastražená tak, aby vypadla. Všechno je odemčený. Cesta je moc snadná. Chápeš na co narážim?"
„Ty myslíš, že… že…"

Zoe se to zjevně bála vyslovit, ale její výraz mluvil za vše.

„Že je to past," dořekl za ni.

Kdesi nad nimi se ozvala obrovská rána. Někdo zřejmě zabouchl dveře, bylo slyšet smích a zvuky podobné zatloukání hřebíků. Zoe sáhla po luku. O pár vteřin později se na ně chodbou vyřítily dvě postavy v kápích, ozbrojené meči.

Zoe vykřikla, natáhla luk a začala rychle střílet jeden šíp za druhým. Henry vytáhl meč a postavil se vedle Zoe. Její první šíp minul. Druhý zasáhl jednu z postav do krku, takže se svalila k zemi.

Další trefil druhého útočníka do hrudi, šíp se po brnění jen svezl a nezdálo se, že by se dostal skrz. Zoe na postavu stačila vystřelit ještě tři šípy, z nichž jeden její brnění konečně prorazil, postava se na Zoe i nadále snažila zaútočit a tak Henry pustil louč, která dopadla na zem, zatímco stále osvětlovala okolí. Rozmáchl se a sekl postavu mečem, ne však dost silně.
Zaútočil znovu a obloukem ji sekl do nohy, ozval se výkřik bolesti a postava padla k zemi vedle louče, kterou Henry při boji upustil.
Henry se ohlédl na Zoe, která s připraveným šípem sledovala vojáka na zemi. Tomu sklouzla z hlavy kápě, ležel na zádech a z úst mu tekla krev.

„Počkejte… mám…“

Další šíp mu přistál přímo v oku. Voják sebou naposledy škubl a znehybněl.
Než stihli Henry nebo Zoe cokoli říct nebo udělat, ozvaly se nad nimi hlasy.

„Máte je?“

Henry pohlédl na Zoe. Ta se rozhlížela všude po okolí.

„Tak máte je?" ozvalo se znovu.
„Musíme zmizet," vykřikla Zoe.
„Slyším je! Naši padli! Zaplavit vodou!" ozval se hlas znovu.
„Chtějí nás tu utopit!" křičela zoufale Zoe, „Běž, dělej!“ vyrazila nejbližší chodbou pryč.

Henry nečekal a vyrazil za ní. Za sebou slyšel stékat po schodech vodu. Zoe ho v běhu chytla za ruku a vedla kamsi do hlubin.

„Zoe… musíme ven!“ křičel, zatímco neměl nejmenší tušení co se kolem nich děje.
„Já vím!“
„Ale my běžíme ještě hlouběji. Zabiješ nás! Utopíme se!“
„Věř mi!“

Běželi temnou chodbou, Zoe ho táhla kupředu a Henrymu nezbylo nic jiného, než jí plně důvěřovat. Doběhli do jakési místnosti, kde se Zoe zastavila a Henry se konečně trochu rozhlédl a vzpamatoval. Místnost byla plná nepořádku a dřevěných regálů, nad jedněmi bylo okno s mříží.

„Jsme na hraně toho kopce. Jediné okno tady ve sklepě!“
„Ale je tu mříž!“
„Tak mi s ní pomoz, Henry!“ vrhla se k ní.

Oba začali tahat za mříž, která nechtěla povolit. Byla tak akorát ve výši ramen. Henry proto odtáhl Zoe pryč, rozběhl se a pokusil se ji vykopnout. Mříž držela příliš pevně.
Zkoušel to znovu a znovu. Vodu už cítil po kotníky a vyrážet mříž bylo stále těžší a těžší. Nemohl se už ani pořádně rozběhnout. Až, konečně, při jednom z dalších pokusů něco konečně prasklo. Mříž se prohnula a lehce odskočila od zdi. Společně se k ní vrhli a vší silou zatáhli.

„Nejde to!“ křičel Henry, plný zoufalé zloby.

Zoe odběhla a Henryho napadlo, že se chce vzdát a bojovat s útočníky venku. Ta však začala zběsile probírat nejbližší harampádí, až konečně vytáhla cosi kovového a rezavého.
„Henry, páčidlo, chytej!“

Henry se ohlédl, chytil jej a vrazil ho mezi mříž a zeď. Zabral tak silně, jak mu síly stačily a poháněn adrenalinem, jaký ještě nezažil, tlačil mříž páčidlem ven ze zdi, až jakýsi kámen praskl. Zoe se mu vrhla na pomoc a společnými silami mříž vytáhli ven ze zdi.

„Běž!" zakřičel na Zoe Henry.

Ta se dírou protáhla ven. Henry už měl vodu až po pás a pospíšil si za ní. Věděl, že utopení jim nehrozí, protože voda brzy začne oknem odtékat, ale nemínil tam již zůstávat ani vteřinu.
Objevili se venku v temnotě pod hradem, na jakési velmi strmé a nebezpečné cestě. Henrymu bylo v promáčených šatech trochu chladno, ale byl rád, že jsou na živu.

„Nic nevidím!" vykřikl Henry.
„Já to tu znám. Drž se mojí ruky,“ vzala ho za ruku, „a proboha nekřič!“

Provedla ho cestou plnou kamenů, křovisek a nebezpečných strání.

„Kam ta cesta vede?“ zeptal se mnohem tišeji.
„Na dvůr.“
„Na dvůr?“
„Já vím, možná budeme muset bojovat!“

Doběhli k jakési zídce, která byla dost nízká na to, aby přes ni měli výhled na celý dvůr, přesto však dost vysoká na to, aby se za ni dokázali schovat. Skryti všem zrakům se začali rozhlížet kolem. Nacházeli se zhruba v polovině dvora, blíže ke vstupní síni. Na straně jedné, před vstupní síní, stála postava, která z vesela pokřikovala na kohosi dovnitř síně. Na straně druhé hlídkovali u hlavní brány další dva vojáci.

„Není kudy se dostat ven," zašeptal zoufale Henry.

Ještě chvíli seděli, načež se k nim donesl hovor ze dveří u vstupní síně.

„… a bude víno, šampaňský pro všechny!“
„Za jak dlouho bude sklep zaplavenej?“ zakřičel kdosi dovnitř síně.
„Dal bych tomu ještě tak 10 minut, aby se stihli udusit,“ ozvalo se zpět.

Následoval bujarý smích.

„Těším se, až si Paní temnoty prohlídnu pořádně zblízka," řekl kdosi uvnitř síně.
„I když asi mrtvou.“
„Jo, nedá se nic dělat.“
„Nebo to můžeme zastavit a dát jim možnost vyjít ven beze zbraní. To by pro nás byla celá a živá. Z kůže by se hned stahovala líp, když by při tom pořádně křičela!“
„Ona se prej umí cukat, jen ať tam chcípne! Bude klid!“

Henry chytil Zoe kolem ramen a cítil, jak ho zaplavuje pocit znechucení, když po těchto slovech slyšel jednoho vojáka se pomalu a nechutně olíznout.

„Oni nás najdou," zašeptal jí, „ale já jim nedovolim ti ublížit.“
„Nic nesvedeš, Henry," otočila se na něj, „nebuď blázen. Je to velká ozbrojená přesila.“

Hovor mezitím pokračoval. Na rukách Henry pocítil první kapky deště.

„… za každýho mýho padlýho příbuznýho hodinu na skřipec… to by vlastně byla zábava, máš pravdu. Vypněte tu vodu!“

Ozvalo se jakési skřípání.

„Hej, vy tam! S rukama nahoře sem nahoru. Míří na vás tucet mečů.“

Chvíli bylo ticho.

„Že už by zdechli?“
„Měla by tam bejt odhadem voda tak těsně pod strop.“
„Oddělejte ty prkna.“

Bylo slyšet skřípání a praskání dřeva. Potom někdo otevřel dveře.

„Nikde nikdo. Tak jo, tři chlapy dolů, přilby, štíty, ta děvka se umí ohánět s lukem! Ale pochybuju, že ho v tý vodě dokáže natáhnout. Zkontrolujte, jestli se v tom dá chodit.“

Podle těžkých kroků, které k nim doléhaly, mohli usoudit, že se několik ozbrojených vojáků vrhlo po schodech dolů do sklepa.

„Cože?“ křičel kdosi.
„Prej voda tak akorát , aby se tim dalo projít. Je divný, že se to nezatopilo celý.“
„To je jedno, dokud tam není prostor na natáhnutí luku, tak mě to nezajímá!“
„Co myslíš, že se stalo s našima?“
„Co by? Jsou mrtvý. Nemůžeš řešit jednotlivce. Zemřeli pro dobrou věc. Věděli, do čeho jdou. A budou dobře vyznamenáni. Jejich rodiny se dozví o tom, že přispěli k dopadení Paní temnoty.“

Chvíli bylo ticho.

„Tohle je naše jediná šance, Henry,“ zašeptala Zoe.
„Šance na co?“

Zoe neodpověděla a Henrymu se její výraz vůbec nelíbil. Odhodlaný, stejně jako tehdy, když visela na větvi nad srázem.
Ode dveří se mezitím ozval další hlas.

„JAKÝ OKNO? Jak to, že ta děvka není mrtvá?“

To už Zoe vyskočila zpoza zídky.

„PROTOŽE JE TADY!" zakřičela hlasitě na celé nádvoří pevným hlasem.

8. Paní temnoty

Postava u dveří i voják stojící u vstupní brány se otočili. Henry ztuhl děsem. To přeci neudělala. To nemohla udělat. Hleděl na ni, odhodlaně stojící uprostřed nádvoří s připraveným lukem. Chvíli bylo naprosté ticho rušené jen větrem a kapkami deště.

Postava, dosud stojící u vstupní síně, udělala pár rychlých kroků po schodech dolů. Zoe zřejmě vyrazila dech i jemu. Muž se ale rychle vzpamatoval.

„To se ale podívejme, koho to tu máme," zasmál se posměšně, „ve sklepě se ti nelíbilo? Nebo se ti líbilo to, co jsem tu navrhoval s tebou provést? Tak ses rozhodla přijít?“

Henry ten hlas odněkud znal. Jiný voják mezitím zakřičel dolů do sklepa.

„CHLAPI! NAHORU! HNED!“

Voják, který mluvil k Zoe, vytáhl meč.

„O tomhle jsem snil dlouhou dobu," prohlásil, „NIKDO NEZASAHUJTE! JE MOJE!“

Henry přemýšlel, jestli se ukázat nebo využít momentu překvapení. Nevěděl, co má dělat. Zoe mu nedala žádný signál. Ani jedinkrát nepohlédla jeho směrem.
Ven už stačili vyjít i všichni ostatní vojáci. Tři byli zmáčení a pohybovali se velice neobratně a těžce, zřejmě měli zbroj plnou vody. Poslední jen zíral s otevřenými ústy. Další dva vojáci přišli od hlavní brány.
Na nádvoří teď bylo plno loučí, které ho osvětlovaly.

„Teď se všichni dívejte na něco, co se zapíše do dějin," řekl neznámý.
„Něco se tu do dějin zapíše, Maryku, to máš pravdu," odpověděla Zoe a Henry si konečně vzpomněl odkud mu je ten hlas povědomý.

Maryk zvedl meč a pomalými kroky vyrazil k Zoe. Henryho děsil výraz na jeho tváři. Vypadal, že samým štěstím zešílel. Měl vytřeštěné oči, olizoval si rty a tvářil se tak nadšeně, jako kdyby se mu splnil celoživotní sen.

„Myslíš, že se bojim těch tvých šípů? Tohle je pravá Naesfreyská ocel!" poklepal na svůj hrudní plát.

Zoe na sobě nedala nic znát.
Maryk teď přehazoval meč z ruky do ruky, přestalo pro něj existovat vše, kromě Zoe, která stála před ním.
Na chvíli se zastavil, uchopil pevně meč a rozběhl se na Zoe.

Když byl už skoro před ní, Zoe vystřelila, ne však přímo na něj, ale do jeho ruky. Maryk se zapotácel, když mu meč vypadl z ruky. Zoe se rozběhla, sebrala ho, vrhla se na Maryka a začala ho sekat, kam dosáhla. Jeho zbroj ale byla příliš silná. Jeden z ostatních vojáků mu hodil další meč.
Zoe byla tak obratná, že ji Maryk nedokázal trefit. Henry se na to nemohl dívat, musel se zapojit do boje. Jak se díval na Maryka, všiml si, že se k Zoe otáčí neustále čelem, až podivně nepřirozeně. Světla loučí padla na jeho záda, kde měl ocelový plát jiný odstín.

Henry si počkal, až bude Maryk otočený zády k němu a soustředěný na Zoe, pak vyskočil, vyběhl, vytáhl meč a vší silou mu ho vrazil do zad. Cítil, že meč plát probil, projel vojákovo tělem jako máslem a zarazil se o přední plát.
Všichni strnuli a překvapivě pohlédli na Henryho.

„JE JICH VÍC!" zakřičel někdo.

Maryk padl na kolena s mečem stále trčícím v jeho zádech. Henry se ocitl beze zbraně. Propukla šílená vřava, když se i ostatní vojáci vrhli do boje. Zoe poslala Henrymu po zemi meč, vzala si zpět do ruky luk a vrhala šípy všemi směry. Vojáci se snažili dostat se k ní, ale tři z nich byli tak promočení, že než udělali krok, dostali šípem do nohou, rukou, krku či jiných slabých míst, na nichž je zbroj nechránila dostatečně. Nedokázali se pohnout a sténali bolestí pod tíhou zranění a váhy zbroje.
Dva vojáci od hlavní brány se mezitím vrhli na Henryho, který s námahou vykrýval jejich útoky a čekal, že každou chvílí přijde bolest a smrt.
Zaslechl další výkřik bolesti po své levici a viděl, jak se Zoe otočila jeho směrem. Další a další šípy se odrážely od zbroje útočících vojáků, Henry, zatlačený do kouta a vyčerpaný bojem, už neměl šanci. Meč jednoho z vojáků ho konečně zasáhl.
Cítil, že se stalo něco zlého. Cítil bolest v celé ruce a nedokázal poznat, co přesně ho tak bolí. Meč už nešel uchopit tak dobře jako dosud.
Něco mu na ruce chybělo. Neměl však čas se na zranění podívat.

„Henry!" zaslechl výkřik.

Vůbec si nevšiml, že druhý zbývající voják se otočil a zamířil k Zoe. Nevěděl, co se stalo. Věděl jen, že musí toho, se kterým stále bojoval, zneškodnit, aby mohl pomoct Zoe.
Sekal a mlátil tak zuřivě, až něco někde prasklo, vystříklo a vojákovi se podlomila noha. Voják si držel ránu, ale krev stříkala tak moc, že ji neměl šanci zastavit.

„Henry!“

Henry se otočil směrem k Zoe. Viděl, jak ji voják drží ve vzduchu pod krkem, mlátí s ní o zeď a připravuje se na poslední úder.

„NE!" vykřikl z plna hrdla, rozběhl se na něj a rozmáchl se mečem tak, že mu skoro usekl hlavu. Meč mu vylétl z ruky, když proťal několik tepen a zastavil se v půlce krku. Hlava se vojákovi napůl odloupla, ten pak pustil Zoe i meč a svalil se na zem.

Henry padl k zemi. Oddechoval a snažil se doplazit k Zoe.

„Zoe…“

Ta seděla na zemi opřená o zeď. Snažila se něco říct, ale nešlo jí to. Vyděšeně ukazovala na něco za Henrym.
Ten se otočil a uviděl, jak se Maryk, který se mezitím s jedním mečem v zádech a s druhým v ruce doplazil k němu, napřáhl a pokusil seknout, ale jeho útok byl tak chabý, že minul a padl vyčerpáním tváří k zemi.

Henry se namáhavě postavil, udělal pár kroků k Zoe a svalil se na zem.

„Jsi… v pořádku?“
„Jsem… jen… dech…“

To mlácení o zeď jí muselo vyrazit dech, pomyslel si Henry. Rozhlédl se kolem. Někteří byli ještě naživu, sténali, chrchlali. Jiní seděli stejně jako oni, ale nebyli schopni se postavit.
Henrymu se začalo dělat zle a neměl tušení z čeho. Byl si ale jistý, že s mrtvými těly a umírajícími vojáky to nesouvisí.

Kdo se ale po chvilce vzpamatoval byla Zoe. Vstala a vrávoravým krokem došla k Marykovi.

„Chci, aby ses mi podíval do tváře!" křikla na něho. Vytáhla mu meč ze zad, kopnutím obrátila z boku na záda a mluvila dál.

„Chci, abys umíral s pocitem, že to já tě zabila! Chci abys trpěl tak, jako já!“

Bodla ho mečem. Ne do srdce, ani do tváře. Ale do nohy. Maryk vykřikl bolestí.

„Jdi… k… čertu…" vydechl v bolestivém výkřiku.

Bodla ho znovu a znovu. Tak, aby mu způsobovala co největší utrpení a při tom jeho život ještě neukončila.

„Naser si… děvko…" dostal ze sebe, zatímco zem pod ním zaplavovala další krev.
„Podívej se na mě a umírej s pocitem, že jsem tě zabila já!" křičela Zoe jako smyslů zbavená. Sekala ho mečem tak dlouho, dokud se nepřestal hýbat. Pak meč zvedla oběma rukama nad sebe, vydala ze sebe děsivý výkřik a vší silou meč zabodla Marykovi do hlavy.
Poté pomalu otočila hlavu směrem, kde leželi zbývající vojáci. Jako ve zpomaleném záběru Henry viděl, jak blesk ozářil její siluetu a z výrazu v její tváři jím projela hrůza. Pryč byla ta citlivost a jemnost, kterou v jejích očích viděl, když mluvila s ním. Ani stopy po té Zoe, kterou znal.

Pomalými kroky přešla k dalším vojákům.

„Vy jste mě chtěli utopit?" vykřikla.
„Já jen poslouchal rozkazy…“
„Já ti přikazuju… ABY SES UTOPIL VE VLASTNÍ KRVI!“

Stejně jako u Maryka si dávala záležet na tom, aby ho zabila co nejpomaleji.
Henry to sledoval neschopen se pohnout. Přivíral oči, částečně kvůli bolesti v ruce a částečně proto, že se na to nedokázal dívat. Něco v něm bylo špatně. Něco moc špatného se dělo.

„Zoe…" zašeptal. Na víc se nezmohl.

Jenomže Zoe připomínala spíše sadistického démona. Jednotlivé kusy odlétávaly z vojákova těla za doprovodu jeho bolestného křiku a Zoeina smíchu.
Když zabila jednoho vojáka, došla k dalšímu. Ten už věděl, co ho čeká, se slzami v očích ji prosil, ať mu dá šanci zemřít jinak, ale potkal ho stejný osud.

Zoe postupně rozsekala mečem živé i mrtvé. Poté se rozhlédla kolem, ztěžka oddechovala, zahlédla Henryho a pomalu k němu došla. Meč stále třímala v ruce.

„Zoe…“

Klekla si k němu, odhodila meč. Působila vyčerpaně. Podívala se na něj očima plnýma slz. Uvědomila si, že celé dění pozoroval a zatvářila se zděšeně.
Vzala ho za ruku.

„Zoe…“ začal Henry.
„Já musela… tohle jsem já...“
„O to nejde…“

Natáhla k němu druhou, třesoucí se ruku a pohladila ho po tváři. Vůbec si neuvědomovala, že se tu děje něco jiného.

„Zoe, něco je špatně… je mi hrozně zle...“

Pozvedl ruku, která ho neuvěřitelně bolela a ukázal jí zranění.
Jako kdyby se okamžitě probrala z transu.

„Proboha…" slyšel ji vydechnout.
„Co?“
„Lež! Musíš mi teď věřit, dobře?“

Henry přikývl. Zoe se natáhla pro odhozený meč a napřáhla se.

„Ty jsi šílená…" zděsil se a pokusil se její ruku chytit.
„Věř mi, prosím!“
„Ne! Jsi blázen!" snažil se Henry vykroutit z jejího sevření, jeho stav mu však neumožňoval použít dostatečnou sílu.
„Věř mi!“
„Nech mě bejt! Zešílela jsi!“

Nemohl nic dělat. Napřáhla se a sekla. Bolest v ruce se zestonásobila a Henry upadl do mdlob.

9. Henryho troufalost

Henrymu bylo příšerně zle. Měl pocit, že snad bude zvracet. Bolela ho hlava, svaly i břicho. Do toho všeho se ozývala nepopsatelná bolest z ruky, na kterou se neodvažoval podívat.

Otevřel oči. Spatřil Zoe, jak nad ním klečí. Tvářila se smrtelně vyděšeně. Henry vůbec netušil, co se děje. Vnímal jen bolest, nevolnost a Zoe, která cosi prováděla s několika lahvičkami a mumlala si pro sebe nějaká slova.

Okamžitě ji volnou rukou chytl za vlasy a hrubě přitáhl k sobě.

„Ty…" zašeptal rozzuřeně.
„Au… nech toho!" bránila se a ztratila rovnováhu.
„Zabiju tě!“
„Ne… Henry, věř mi!“
„Věřit? Sekla jsi mě mečem! Stejně jako ty ostatní! Co jsi to udělala a proč?“
„Musíš se uklidnit! Věř mi!" opakovala.
„UKLIDNIT?“

Henry se pokusil se postavit, ale bylo to namáhavé. Zvlášť, když ho Zoe přitlačila zpět k zemi. Ten ji za to na oplátku pořádně zatáhl za vlasy, až znovu vykřikla.

„Au! Nech toho! A nezvedej se!“
„Já… tě… uškrtim!" chytil se jí Henry a pokoušel se postavit. Byl však nucen to vzdát, nevolnost a bolest byla čím dál horší.
„Uklidni se už!" vykřikla zoufale.

Henry ji odstrčil.

„Nepřibližuj se ke mě!"
"Já se tě snažím zachránit!"
"Ty, že se snažíš..." začal, ale zarazil se a začal si prohlížet ruku, kterou k ní natahoval, "Já nemam prst?" podivil se, "Tys mi usekla prsty!"
"Vysvětlím to... já to vysvětlím, jen mi to dovol, prosím!"

Henry se na ni dál rozzuřeně díval, ale viděl, že je opravdu smutná a vůbec ne šílená, jako když vraždila na nádvoří Edyneris.

„Tak co se stalo? To tys mi usekla kus ruky!" běsnil vzteky Henry.

„Máš v sobě jed! Meče Naesfreyských bojovníků jsou napuštěný nějakým jedem! Potřebuju vymyslet protijed. Musela jsem ti odstranit prsty, abych ti zachránila život! Pochop to, prosím!“
„Jed?" zaujalo ho, „Proto mi je tak zle?“
„Ano… umíráš...“

Tato informace způsobila, že jeho zlost vystřídal strach. Natáhl ruku a nahmatal Zoeiny vlasy.

„Pomoz mi.“
„Já se snažim… netahej mě pořád za vlasy! Musím vyrábět protijed.“

Zavřel oči. Nedokázal dělat nic jiného, než jen myslet na to, ať to všechno skončí. Slyšel, jak si Zoe něco pro sebe šeptá, jak něco dělá. Pak ho přepadly mdloby. Henry netušil, jak dlouho byl mimo, ale probudil ho její hlas.

„Tohle vypij! Hned!“
„Cože?“
„Vypij to! Vzbuď se! Dělej!“
„Ne, nejde to…“ otevřel oči.
„Proč ne?“
„Je mi zle, nedokážu do sebe nic dostat.“
„Když to nevypiješ, tak umřeš!" vykřikla zoufale.

Henry se s námahou posadil. Natáhl ruku a vzal si lahvičku plnou jakési tekutiny. Zhluboka se nadechl a vypil ji do dna.
Okamžitě pocítil ještě větší nevolnost. Podal lahvičku zpět Zoe a padl zpět na záda.

„Je to ještě horší! Zoe, proč je to horší?“
„Já nevím! Asi to tak musí být.“
„Ty potvoro… tys mě… přelstila…“ blábolil.
„Nepřelstila! Protijedy tak fungují, tvé tělo svádí boj!“
„Ty mi pomáháš, že?
„Musíš spát! Snaž se usnout.“
„Zoe?“
„Nemluv!“
„Buď se mnou.“
„Jsem s tebou, ale zavři oči a spi!“
„Jestli mi ještě něco usekneš, tak tě…“
„Proboha, spi už!“

Henry zavřel oči. Cítil se jako kdyby měl teplotu a současně mu byla hrozná zima. Nastalo několik nejhorších hodin, jaké si pamatoval.
Několikrát se vzbudil. Pokaždé zjistil, že je mu stále příšerně zle. Pokaždé zahlédl Zoe, která seděla vedle něj.
Připadal si jako ve snu. Jako kdyby to vše kolem nebylo skutečné. Všechno bylo tak rozmazané a podivně zamlžené.
Když se probudil zase, ucítil příjemné teplo a slyšel praskat oheň. Přesto znovu usnul. Když se probudil naposledy, cítil Zoeiny vlasy na tváři, a její ruku na čele, jako kdyby mu kontrolovala teplotu.

„Zoe?“
„Ano?“
„Jak dlouho jsem spal?“
„Asi 12 hodin. Jak je ti?“
„Je to… mnohem lepší...“
„Henry… přišel jsi o prsty, je mi to líto.“

Henry zvedl pravou ruku. Prohlédl si ji. Chyběl mu malíček a prsteníček.

„Nešlo to jinak Musela jsem ho oddělit. Jeden prst ti nejspíš usekl některý z vojáků. A do druhého tě řízl. Odtamtud se šířil jed. Promiň" řekla omluvně, „nezlob se. Musela jsem odsekat všechno, co zbylo. Bylo to… tak moc mě to mrzelo. A mrzí. Já vážně musela.“

Henry pohnul zbývajícími prsty. Bylo to zvláštní a svým způsobem znepokojivě nepříjemné. Ruka stále bolela, ale za mnohem horší považoval ten boj ve své mysli. Mozek jako kdyby se odmítl smířit s tím, že se hýbou jen tři prsty. Ještě s nimi několikrát zahýbal a poté se otřásl.

„Jaké to je?“
„Neptej se… nechci o tom mluvit,“ odbyl ji.
„Rozumím. Já nikdy žádné končetiny neztratila.“
„Už o tom nechci mluvit, jasný? Jak dlouho že jsem to byl mimo? Dvanáct hodin? Co jsi celou dobu dělala?“ změnil raději téma.
„Doufala, že je ten protijed správný. Sehnala koně… totiž oni je schovali kousek odtamtud… odvezla nás někam dál... a našla nám něco k jídlu.“

Henry byl pořád trochu mimo. Posadil se. Byli někde hluboko v lese. Vzpomněl si na předešlou noc a podíval se na Zoe.
Ona se na něj dívala také, nervózně. Věděl, že ví, na co si vzpomněl.

„Zoe… ty jsi… ty…“
„Já vím" přikývla a zatvářila se uraženě, „zabila všechny. Vyžívala se v jejich bolesti. Co chceš ještě říct? Že už se mnou cestovat nechceš? Klidně to řekni, pochopím to. Pořád čekám, kdy to řekneš. Vlastně s tím počítám.“
„Ne, nic takovýho říct nechci.“
„Chceš! Tak to řekni! A pak můžeš jít!“
„Nech toho. Bojuješ za svojí věc. Oni by ti udělali to samý. Slyšel jsem, co říkal ten Maryk… v tý krčmě a pak i tam. Byli to zlí lidé.“

Zarazila se. Její zloby plný výraz změkl.

„Já… měla strach, že odejdeš.“
„Ne, Zoe. Já neodejdu. Kde to vůbec jsme?“
„Daleko. Pak ti to povím.“

Henry si najednou něco uvědomil, když se ji díval do očí.

„Tohle je nebezpečnej svět," prohlásil.

Zoe seděla poblíž a nic neříkala.

„Můžeme kdykoli umřít, že?“
„Tak to bohužel je,“ přikývla.
„Ty jsi mi zachránila život. Seděla jsi u mě půl dne.“

Znovu přikývla.

„Život je zvláštní. Člověk musí občas něco udělat, dokud má šanci,“ pokračoval.

Nic neříkala. Henry se na ní díval. Díval se jí pořád přímo do očí, zatímco ona sama nervózně uhýbala pohledem. Pak se zvedl a udělal krok k ní.

„Zvedni se" vyzval ji.
„Proč?" zeptala se podezřívavě.
„Zvedni se nebo tě zvednu sám. K tomu všechny prsty nepotřebuju.“
„Co se děje?“
„Nic. Jen když bych to příště nepřežil, chci mít jistotu, že jednu věc jsem nezapomněl udělat.“

Henry ji zvedl. Zoe se tvářila zmateně a snažila se dostat pryč z jeho sevření.

„Ne! Já se za ten prst omlouvám!“
„Psst…" snažil se ji umlčet.
„Nešlo to jinak, přísahám!“
„Nebraň se, neboj, já ti nechci ublížit," pohladil ji po vlasech.

Henry ji chytl pevněji, ohnul a začal líbat. Hned cítil, jak se přestala bránit, chytla ho také a nechala se. Cítil, jak se mu její nehty zarývají do zad, když se ho křečovitě držela. Poznal, že Zoe vůbec líbat neumí a musel ji vést, ale bylo mu to jedno. Cítil někde v hloubi duše nádherný pocit.
Líbal ji, jako kdyby nemělo být zítřka, až ji po chvíli narovnal a pustil.

Zoe se na něj s šokovaným výrazem podívala. Ve tváři rudá jako slunce. Ani se nepohnula.

„Copak, Zoe?" usmál se na ni, ale Zoe stála jako opařená.

Vzal ji za ruku a odvedl blíž k ohni. Vůbec nekladla odpor. Byla jako v transu.

„Jsi v pořádku?" zeptal se.

Přikývla.

„A chceš si sednout?“

Znovu přikývla, ale nepohnula se. Henry si sedl a posadil ji vedle sebe.

„Jsi naštvaná?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou.

„Tak proč nemluvíš?" vzal ji za ruku a cítil, jak se třese.
„Já… ještě nikdo…" zadrhla se, v očích se jí objevily slzy.
„Promiň, neměl jsem to dělat? Nechtěl jsem ti ublížit.“
„Ne… o to nejde…" přemáhala slzy, „kdyby mi to vadilo, tak bych ti za tohle prořízla hrdlo. Kdyby to udělal kdokoli jiný, tak taky, já jen… asi jsi čekal něco jiného. Já se líbat neumím. A teď si musíš myslet… musíš být zklamaný… jsem asi příšerná… musel jsi čekat něco víc… stydím se…“
„Zoe, tohle mi má vadit?“
„Já nevím… prý princezna a… jsem příšerná… já neměla čas… možnost… já… proboha…“ rudla stále víc, pokud to vůbec bylo možné.
„Já chtěl líbat tebe a takovou, jaká jsi. A bylo to úžasný.“

Snažila se schovat tvář v dlaních, stále plná studu. Byla viditelně nervózní a pořád v šoku.

„Nezlobíš se?" zeptal se pro jistotu.
„Bylo to troufalý. Ale nezlobím" zamumlala.
„Nepřemýšlíš doufám, že mi za to prořízneš hrdlo?“
„Ne, to bych to udělala hned.“
„Takže to můžu udělat někdy znovu?“
„Možná…" pokrčila rameny a odmítla se na něj podívat.
„Chceš… chceš si povídat?“ navrhl.

Zavrtěla hlavou.

„Mám tě nechat o samotě?“

Přikývla.

Henry po chvíli vstal a šel si sednout ke stromu. Zoe pak ještě dlouho seděla u ohně, dokud úplně nevyhasl. Do té doby se otočená zády tiše dívala všude kolem, jen ne na Henryho. Ten měl podezření, že čeká na úplnou tmu, aby jí neviděl do tváře. Ale proč, napadlo ho. Je naštvaná? Usmívá se? Stydí? Plánuje pomstu? Kdo ví. Seděl sám opřený o strom tak, jak to dělávali, když chtěli společně spát.

Zoe se pak v úplné tmě zvedla a přišla k němu. Zastavila se přímo před ním. Stála tam, Henry viděl její siluetu. Neviděl jí do obličeje. Ve stejnou dobu se Henrymu zrychlil tep. Přepadly ho obavy. Napadlo ho, že jestli je naštvaná a jestli si troufl moc, tohle bude ten moment, kdy ho rozpáře stejně jako vojáky na Edyneris. Její silueta působila děsivě a tajemně.

Zoe však udělala něco úplně jiného. Sedla si přímo vedle něj, beze slova ho vzala za ruku a položila mu hlavu na rameno.
Henrymu spadl kámen ze srdce, tajně se pro sebe usmál a zavřel oči. Ještě dlouho jen přemýšlel a tušil, že Zoe je také stále vzhůru. Když na tuto chvíli později vzpomínal, nebyl si jistý, kdy vlastně usnul.

10. Nebezpečný plán

Další den ráno se Henry probudil do mlhavého rána. Když otevřel oči, našel v ruce opět dva kusy jakési větvičky.

„Jasné, dvacet minut,“ pomyslel si. Kdo ví, kdy ale vlastně odešla. Zřejmě již ale nějaká doba uběhla, protože ji zahlédl, jak se odněkud vrací.

„Ahoj" řekla ledabyle.
„Ahoj,“ odpověděl Henry zvláštním tónem. Ještě od ní nikdy neslyšel pozdrav.

Pomyslel si, že se byla vykoupat, protože měla zase mokré vlasy. Dokonce měla jiné oblečení.

„Je tam… další řeka…" ukázala.
„Dobře, díky," prohlásil s úsměvem.

Zoe dál stála, stejně nervózně, jak to uměla.

„A tady," ukázala, „je něco na snídani.“
„Nevím, jak ti to kdy oplatím," odpověděl vděčně.

Zoe se dál dívala na něj. Henry z toho byl nesvůj. Nejprve pozdrav a poté toto, poněkud zvláštní, říkal si.
Stále se na sebe dívali.

„Děje se něco?" zeptal se.
„Ne, proč?“
„Tak jo," usmál se na ni.
„Tak jo," mávla rukou a honem šla někam do lesa.

Zvláštní to ráno, pomyslel si Henry, když vyrazil směrem, kterým měl být potok. Když se vrátil, našel ji vyrábět šípy. Stihla si udělat ještě větší ohon ve vlasech.

„Potřebuju nový luk," otočila se na něj, „nebo kuši. Ale kuše je moc pomalá.“
„Jak to?“
„Viděl jsi to, neprorazím jejich brnění.“
„A co lepší šípy?“
„To bych ráda, ale neumím vyrobit lepší. Ne takhle v přírodě. A taky jsem vyřešila problém s našim spaním.“

„Opravdu? Stan?“
„Ne, ten by taky našel kdekdo. Myslím, že bych dokázala vyrobit sítě, který by se daly zavěsit na jakýkoli strom. Do výšky. Musel by ses ale naučit po nich šplhat.“
„Na tom přeci není nic těžkýho.“

Z pochybovačného výrazu v její tváři získal pocit, že možná je.

„Škoda, že jsme nakonec nenašli nic na tom hradě," řekl Henry a sedl si, aby rozdělal oheň.
„No… vlastně… našli.“
„Jak to myslíš?“
„Když jsem vyrobila protijed a dala ti ho vypít, nechtěla jsem tam zůstávat. A hledala jsem jakoukoli cestu pryč. Věděla jsem, že minimálně do rána se tam nikdo další nezastaví. To až se jim nevrátí výprava, tak nejspíš pošlou další lidi. Začala jsem prohledávat ty mrtvoly. A našla… našla jsem dokument. V Marykovo kapse. A pak jsem se vydala do toho sklepení znova. Bylo skoro celé zatopené, ale projít se tam dalo. Objevila jsem tajnou pracovnu. Ale skoro všechno se rozmočilo. Až na několik listin.“
„Vážně? A co se tam píše?“
„Je to všechno nějak šifrované. Potřebuju najít někoho, kdo ho rozluští. Někoho z Naesfrey. Styl zápisu je stejný na tom všem, takže to skoro určitě bude nějaký jejich tajný jazyk nebo kódování.“
„Rozumím," přikývl, „a jak jsi mě vůbec dostala sem?“
„Jak jsem říkala, našla jsem ty koně. Většinu jsem nechala jít. Ten jeden měl zapřažený vůz. Myslím, že takhle tam dopravili to množství vody. Podařilo se mi tě na něj vytáhnout.“

Henry chvilku mlčel a představoval si to.

„Jsi neskutečně odvážná.“
„Já? Ani ne… jen musím být. Když je druhá možnost nechat se zabít, musím bojovat s tou první. A taky už tam nebyla žádná hrozba… po tom boji.“
„A kde je ten kůň?“
„Musela jsem ho nechat jít. A ten vůz shodit z kopce. Byl moc velký.“

Henry obdivně přikyvoval a neměl tušení, co říct. Nakonec ji vzal za ruku a pohladil tak, aby jí dal najevo uznání a vděčnost, protože ho nenapadala slova. Věděl, že pochopila.

Zbytek dne strávil Henry tím, že trénoval s mečem. Myslel na situace, které nastaly během boje s vojáky Naesfrey a přemýšlel, jak mohl odrazit ten či onen útok lépe.

Zoe někde sehnala lano, proutí a kdo ví co ještě a začala vyrábět ty sítě, které zmínila.
Bylo to celkem příjemně strávené odpoledne. Henry občas pokukoval po Zoe a občas měl pocit, že dělá nenápadně to samé. Přemýšlel, jestli jí polibek, o kterém nepadlo ani slovo, vrtá hlavou stejně jako jemu. Má se odvážit to udělat znovu? Rozhodl se, že to zatím odloží. Nechtěl ji vyděsit. A bál se, že jí tím ublížil.
Ale co, když na to čeká? Co když proto se chovala tak podivně, dokonce ho vůbec poprvé pozdravila, ukradla někde nové oblečení, vystrojila si nový účes a to všechno okolo. Co když…

„Mám to!" ozvalo se těsně za ním.

Srdce mu skočilo až někam do krku, když zjistil, že se tak zahloubal do myšlenek, až si ani nevšiml, že stojí za ním.

„Co? Cože?" vydechl pomateně a děkoval sám sobě za to, že nevyslovil své myšlenky nahlas.
„Přece tu síť," řekla překvapeně a zatvářila se podezřívavě, „nad čím tu přemýšlíš?“
„Nad ničim. Rozhodně nad ničim. Tedy… nad mečem… teda chci říct bojem. Nad… trénováním s mečem. Jo.“
„Dobře," pousmála se, „tak jdeme?“
„Kam?“
„Vyzkoušet ty sítě. Co je to s tebou?“
„To víš…" mávl rukou, „znáš to," vyrazil vpřed a díval se všude, jen ne na ni.

Zoe po něm podezřívavě pokukovala, pak vylezla na strom, vyvěsila síť a zkusila její nosnost zatlačením rukou. Když se zdála pevná, zkusila se posadit. Pak i lehnout. V koruně stromu skoro nebyla vidět.

„Jak to vypadá?" zavolal nahoru.
„Pár vylepšení a bude to skvěle fungovat" ozvalo se.

Zoe slezla dolů i se sítí, začala ji vylepšovat a vyrábět další. Henry si všiml, že sítě jsou relativně snadno skladovatelné, takže se s nimi dá snadno cestovat.

„Když jsi říkala, že potřebuješ někoho z Naesfrey,“ přemýšlel Henry, „tak to… to přeci…“
„Já vím,“ přikývla, „bude to problém. Ale… jeden nápad mám.“

Henry napjatě čekal, ale Zoe váhala.

„No… tak jakej máš plán?" pobídl ji.
„U nás… v panství… v Edyneris… byl jeden člověk. Starší pán. Jmenoval se Patricius. Po letech jsem zaslechla, že přežil. Vtáhli ho mezi sebe... do Naesfrey. Myslím, že když by se mi povedlo dostat se k němu, tak by mi pomohl."
„To ale přeci vůbec nedává smysl," nechápal Henry, „jestli je na jejich straně, tak…"
„Já vím, že to tak vypadá. Ale tys ho neznal," vysvětlovala zatvrzele Zoe, „on nebyl ten typ člověka, který by bojoval. Pokud mu tam nabídli klid a mír, tak se s tim asi smířil. Ale nemyslím si, že by měl zájem mě vyzradit. O peníze mu nikdy nešlo, spíš jen o vědu."
„Nemyslíš si, že důvod, proč přežil, je ten, že měl prsty ve zradě?"
„Ne," zavrtěla hlavou, „myslím, že tím důvodem jsou jeho znalosti - mapy, písma, kryptografie. Byl v tom nejlepší."
„No… dobře," zamyslel se Henry, „a jak se k němu chceš dostat? Nemůžeme si přeci jen tak nakráčet do Naesfreyskýho hradu a vyptávat se. Tedy… nikdy jsem tam nebyl, ale..."
„Ohledně toho… mám plán," usmála se, „vymýšlela jsem ho od rána. V Naesfrey se každých pár měsíců koná ples. Je to velká událost, kam chodí lidé z království se pobavit. Běžní lidé tam chodí jen, když se jim chce. Ale každý, kdo pracuje pro krále, tam určitě bude."

Henry nevěřil svým uším.

„A ty se tam chceš objevit? Jenom tak?"
„Je to maškarní ples. Stačí nám sehnat nějaké masky na oči, tobě oblek a mě šaty."
„Já nevím, Zoe. To může bejt sebevražda."
„Ale pod loučí je největší tma, jak se říká, že?" přemlouvala ho.

Henry si povzdychl.

„Jak daleko je odsud Naesfrey?" zeptal se.
„Asi tak tři dny cesty. Na koni je to samozřejmě rychlejší."
„Stejně s tebou nic neudělam, že jo? Půjdeš tam tak či tak."
„No… to asi ne… možná… ale s tvojí pomocí by to bylo lepší."
„V tom případě nemam na výběr."

Jak to řekl, viděl na její tváři potěšený výraz.
Jak padlo šero, Zoe s Henrym probírali plán, neustále si opakovali další a další podrobnosti, dokud oba nebyli spokojeni. Henry si nakonec říkal, že vlastně není moc důvod k obavám. Shodli se na tom, že největší nebezpečí by jim hrozilo v případě, že by je někdo poznal – tedy především Zoe, protože Henry se skoro s nikým nesetkal a byli si jistí, že jedině přeživší lidé z krčmy mohli ostatním popsat

muže cestujícího s ní. Skutečnost, že všichni ostatní byli mrtví, celou záležitost usnadňovala.

Druhým nebezpečím byl sám Patricius. Zoe přiznala, že nemá tušení, jak zareaguje. Pokud zpanikaří, vyleká se nebo mu nějaké slovo uklouzne před nesprávným zvídavým uchem, tak je může prozradit. Spoléhali se na to, že se za těch sedm let příliš nezměnil a že se nestane nic špatného, až Zoe po tolika letech spatří.
Dohodli se na tom, že ráno vyrazí na cestu, někde si opatří koně a v nějaké vesnici uloupí šaty a masky. Zoe měla pak již dokončené obě sítě, které společně zavěsili vysoko do větví. Henrymu se ta výška nelíbila, uznal však, že je to bezpečnější, než spát dole.
Nakonec uhasili oheň, na kterém si ještě stihli udělat večeři, kterou Zoe zařídila a poté vylezli do stromů. Když Henry usínal, myslel znovu na polibek z předešlého dne a tiše se uchechtl, když si vzpomněl, jak se bál Zoeiny siluety, když se k němu blížila.

11. Ples

„Připravena?" zeptal se Henry, oblečený v černém obleku s maskou na tváři, která mu zakrývala zhruba polovinu obličeje a podíval se na ženu vedle něj, oblečenou ve zlatých dlouhých šatech – stále si nezvykl na ty rozpuštěné blonďaté vlasy, ale shodli se na tom, že paruka je nutná.

Henry si občas připadal zvláštně, když vedle něj šla, jako kdyby tu skutečnou Zoe někde zapomněl. Ale i přes masku na její tváři, kterou měla přes oči a nos, viděl její oči, které ho vždy ubezpečily, že je vše v pořádku.
Poslední dva dny strávili na dlouhé cestě do království Naesfrey, zhruba v polovině si Zoe kdesi ve vesnici uloupila paruku a později jinde sehnala pro oba nové šaty.

„Ano" odpověděla.

Oba vkročili do hradu. Objevili se ve vstupní hale, byla to dlouhá chodba, na jejímž konci čekali dva muži. Prošli chodbou a zastavili se před nimi.

„Ctěná dámo a vážený pane," začal jeden z nich, „vítejte na Naesfreyském plese. Mohu vás poprosit o vaše jména?“
„Hraběnka Iren, z jihu této krásné země," představila se Zoe.
„Já jsem sir Adam, taktéž z jihu," představil se Henry.
„Děkuji vám, račte prosím vstoupit a užijte si večer," řekl znovu vrátný a oba muži otevřeli dveře dál.
„Až po tobě, slečno hraběnko," řekl Henry a Zoe prošla dál.

Vešli do obrovského sálu v jehož středu byl taneční parket a po stranách židle a stoly. V rohu stála na pódiu skupinka bardů zpívajících pomalou píseň, hosté seděli, bavili se spolu, pili víno nebo tančili.
Henry vzal Zoe za ruku a vyrazili vmísit se mezi hosty na opačnou stranu sálu.

„Tak co, vidíš ho tu někde?" zeptal se Henry.

Zoe se rozhlížela kolem dokola.

„Ne, ale je tu dost lidí. Budeme muset počkat. Nějak se zabavit a nevzbuzovat pozornost," odpověděla.

Henry přikývl a zběžně se rozhlédl kolem. Zaujali ho bardi, kteří hráli opravdu hezkou píseň. Celkově tu byla uvolněná atmosféra.

„Zkus se tu projít a porozhlédnout," řekl směrem k Zoe, „já se zkusím trochu pobavit s lidmi.“

Nechal tam Zoe stát a vyrazil k baru. Sedl si na stoličku a číšník se mu hned začal věnovat.

„Co to bude, vážený pane?“
„Víno prosím," požádal Henry.
„Jistě, hned to bude.“

Henry se ohlédl kde je Zoe, ale ta zmizela. Možná ji tam neměl tak opustit, pomyslel si. Ale to už mu číšník podával pohár s vínem.

„Na zdraví a na Naesfrey!" dodal.
„Na zdraví a na Naesfrey!" pozvedl pohár Henry, aby nevzbuzoval pozornost.

K baru mezitím přišel nějaký muž oblečený v bílém obleku.

„To je děs," postěžoval si do neurčita.
„Moc lidí?" zkusil navázat rozhovor Henry.
„Ale ne, spíš moc málo. Jo, víno bych vás poprosil, děkuju," mávl mezitím na číšníka.
„Mě připadá, že jich je tu až dost," prohodil Henry.
„Jo, ale málo paniček, málo ženských. Zkusil jsem to už na pět a tancoval jenom s jednou. Možná támhleta…" ukázal na jakousi ženu s hnědými vlasy, „nebo támhleta…" pokynul k černovlasé dívce, „nebo… nebo támhleta, vidíte ji, pane? Ta je.“

Henry se zakuckal vínem, když zjistil, že ukazuje na Zoe.

„Jo, ta… skutečně... je," řekl a říkal si, že by tam Zoe nemusela tak nápadně stát. Skutečně jen stála, s nikým se nebavila. Viděl, že je nesvá.
„Já ji nabídnu víno," rozhodl se muž a vyrazil za ní.

Henry se zděsil. Jen ať se ovládne a neprozradí, modlil se v duchu. Neměl tušení, jak Zoe zareaguje.
Pozoroval toho muže, jak k ní došel, uklonil se jí a něco jí řekl. Viděl, jak Zoe zavrtěla hlavou a odvrátila se. Muž pak zklamaně zamířil k té s hnědými vlasy. Henry se rozhodl vydat za Zoe, když mu cestu zastoupil jiný muž ve velmi dobré náladě.

„Pojďte, napijte se s námi, pane!" mávl na Henryho a na jakési dva své společníky.
„Ne, promiňte," vymlouval se Henry, protože chtěl jít za Zoe.
„No tak, aspoň trošku," trval na svém.
„Tak dobře," svolil Henry a dal si s cizinci něco, co chutnalo jako medovina.

Otočil se, Zoe zmizela. V duchu zaklel a vyrazil ji hledat. Našel ji o kousek vedle, dost se mu ulevilo.
Poklepal ji na rameno. Škubla sebou a otočila se na něj.

„To jsi ty! Kam jsi zmizel?“
„Jenom se trochu vmísit. Abych nebudil pozornost jako ty.“
„Ale já nebudim pozornost, nic nedělam!“
„Právě, netancuješ, odmítáš nápadníky.“
„Je to hrůza, už jsem měla čtyři nabídky… jak vůbec… jak to víš?“

Henry se zasmál a vzal ji za ruku.

„Tak pojď" usmál se na ni.
„Kam?" zatvářila se vyděšeně.
„Tancovat.“
„Ne," zavrtěla hlavou, „ne, ne, ne, to vůbec ne!“
„Ty jo, tolik ne možná ani neslyšel ten chudák přede mnou," zasmál se pobaveně.
„S ním bych nešla nikdy. S tebou nejdu, protože jsem netančila roky a necítím se tu dobře.“

Henry ji však začal táhnout směrem k parketu. Cítil, jak mu Zoe varovně zarývá nehty do rukou.

„Ne, prosím, Henry prosím," šeptala, „nechtěj mě naštvat!“

To už však byli na parketu, Henry se k ní nahnul a do ucha jí zašeptal: „Copak, paní temnoty neumí tancovat? Nebo se bojí? Zjistíme to.“

Chytl ji a začal vést. Zoe neměla na vybranou a spolupracovala. Pořád ale cítil její nehty, co mu zarývala do kůže, ať už nervozitou nebo jako varování. Henrymu to bylo jedno. Tančil s ní, usmíval se na ni a Zoe po chvíli vypadala klidněji, už ho i přestala drápat.

Bardi teď hráli táhlou pomalou písničku o zlomeném srdci. Henry věděl, že něco musí udělat. A měl v plánu to udělat dnes.

Stále tančili, dívali se jeden druhému do očí. Henry se na Zoe pořád usmíval a ona mu to nervózně oplácela. Měla moc krásné oči.
Začal mít pocit, že se už úplně uvolnila. Už se také usmívala, tančila s ním a lehce červenala.

„Slunce se v západu sklání, do ruda tmavne jeho svit…" zpívala básnířka na pódiu.

Henry se nemohl od Zoeiných očí odtrhnout. Bylo to tak magické, ta hudba, ta atmosféra.

„… ještě se zdálo mi o ní…" zpíval bard.

Jako kdyby nic jiného, než její oči neexistovalo. Zoe se stále usmívala.
Henrymu přelétly v hlavě myšlenky na vše, co se stalo od chvíle, kdy ji uviděl poprvé až do chvíle této.
Bardi dohráli písničku. Henry si řekl, že teď nebo nikdy.
Pohladil ji po vlasech a tváři, přimáčkl k sobě, políbil.

„Miluji tě, Zoe. Miluji a umřel bych pro tebe," řekl jí.

Zoe zmizel úsměv z tváře. Na chvíli se zatvářila ohromeně a vystrašeně. Henry se na ni však usmíval dál a hladil ji po tváři. Zoe se pak začala znovu usmívat také.

„Polib mě," zašeptala mu do ucha.

To nemusela říkat dvakrát. Bardi začali hrát další píseň a Henry a Zoe spolu tančili do rytmu přitisknuti na sebe. Henry ji stále musel vést, ale líbal ji dál a dál, hladil po vlasech.
Až když píseň skončila, se od sebe odtrhli, zadívali vzájemně do očí. Oba se stále usmívali.

„Já…“ začala Zoe a v očích měla slzy, „já nemyslela, že… toto můžu vůbec cítit. Já… to ani nechtěla cítit… ale miluji tě už od chvíle, co jsi mě zachránil ze zajetí těch dvou.“

Henry ji dál hladil, beze slova, jen s úsměvem na tváři.

„Když jsi mě pak poprvé políbil… já měla strach, že jsem to pokazila… pak jsem se ale nedokázala přestat usmívat a bála se, že to poznáš. A chtěla jsem, abys to udělal zase," vydechla.

„… váhám, zda uvěřit v minulé životy. Nemám v tom jasno, kdo vlastně má…" zpíval bard veselejší, ale krásnou píseň.

Pak se na něj Zoe vrhla a začala ho líbat sama. Líbala a tiskla k sobě tak, až měl pocit, že ho rozmačká. Pak odtrhla své rty. Henry se na ni zadíval. Viděl v její tváři něco úplně nového. Štěstí.

„Myslím, že jsme jako vedlejší efekt dokonce splynuli s davem," poznamenal s úsměvem.

Zoe s úsměvem přikývla.

„Nesmíme zapomínat proč tu jsme," vzpamatovala se.
„Vidíš ho někde?" zeptal se Henry.

Zoe se rozhlédla kolem.

„Ne, musíme čekat dál."
„Dáš si víno?" vzal ji Henry za ruku a táhl k baru.

K jeho nelibosti tam seděl opět muž v bílém obleku.

„Á, to jste zase vy," poznamenal muž, „koukám, že jste měl víc štěstí, než já".
„No, asi to tak bude," nervózně odpověděl Henry.
„Je pěkná, co? To si člověk musí krotit fantazii," komentoval muž Zoe.

Ta z toho byla dost nervózní a tvářila se nebezpečně.

„Jo, je… kouzelná. Skoro… smrtelně," řekl Henry a vyslal varovný pohled k Zoe, „ale taky je to moc milá slečna, která," a vzal Zoe kolem ramen, „by nikomu neublížila tady a teď, že?"

Zoe se pousmála jako signál, že se nemá bát.

„Jestli ho zabiješ, tak poznají, že tu nemáme co dělat," zašeptal jí do ucha.
„Jestli se budeš bavit s cizím chlapem o tom, jaká jsem, tak to bude až druhá vražda," oplatila mu také šeptem do ucha.
„Má ctěná paní přání?" ozval se do toho číšník.
„Určitě to nebude víno," uchechtl se muž v bílém, „to už jsem zkoušel".
„Dám si víno," řekla Zoe a ignorovala mužovu poznámku.
„Já také," přidal se Henry.

Pak se Zoe naklonila k Henrymu.

„Ještě jedna poznámka…“
„Klid, princezno moje. On neví, že mluví se zabijákem“.

Zoe zřejmě Henryho oslovení „princezno“ odzbrojilo tak, že se jen podivně usmívala.

„Pro vás, paní," podal číšník Zoe pohár, „a pro vás pane.“
„Na zdraví a na Naesfrey!" řekl Henry.

Zoe tázavě naklonila hlavu a pozvedla obočí.

„Splynout s davem," zašeptal jí do ucha.
„Na zdraví a na Naesfrey," pozvedla pohár, když pochopila.

Společně si ťukli a napili se. Henry stihl pohár vypít celkem rychle a požádal o další.

„No co, člověk nevyznává lásku každý den," mrkl na Zoe, když se znovu tázavě zadívala.

Znovu se usmála a napila se. Mezitím k ní přišla jakási žena.

„Medovinu pro mě a mého manžela!" pokynula číšníkovi.

Za ní dorazil jakýsi zavalitý muž.

„Teda, dneska hrajou fakt dobře, co?" ukázal na bardy.
„Jo, to tedy. Je to tu moc hezký," řekl Henry.
„Támhleto je dcerka moje," ukázal na jakousi dívku, která tančila s vysokým mužem, „budou se brát. Musíme to oslavit!“
„Tak to si s vámi musíme připít. Já a moje partnerka!" usmál se Henry.
„Jestli se znova zakecáš a opustíš mě, tak ti vyškrábu oči," šeptla mu do ucha Zoe, „necítím se tu sama dobře.“
„Rundu pro všechny tady!" zařval zavalitý mužík.
„Neboj a zkus se víc bavit, jsi strašně nespolečenská," šeptl Henry k Zoe.
„Ale já to neumím. Ty lidi mě nezajímají.“
„Zkus to, takhle jsi tu jak pěst na oko", řekl jí Henry, „hele, tady," vzal si od číšníka medoviny, „dej si se mnou.“

Zoe zaváhala. Pak si s ním přiťukla a vypila skleničku do dna.

„Žádná změna," prohlásila, jako kdyby mluvila o počasí.

Henry se od srdce rozesmál. Tu holku nejde nemít rád, pomyslel si a podal jí další. Zoe si s ním dala další. A dokázal do ní dostat ještě další tři a jeden pohár vína. To už se usmívala skoro pořád a neustále se s ním držela za ruce.

„Co to se mnou zkoušíš?" zeptala se.
„Pobavit se. Pročistit si hlavu."
„Já jsem nějaká… pobavená…" zasmála se a políbila ho na tvář.
„To vidím," pohladil ji.

Skupinka lidí zapíjející budoucí sňatek odešla tančit.

„Pojď taky," vzal Zoe za ruku.
„Tak jo," vyrazila s ním na parket.

Hrála veselá píseň, Henry ji zase chytl a počítal s tím, že ji bude muset vést, ale k jeho překvapení začala Zoe sama, vedla ho a tančila tak energicky, že ji nepoznával. Stále ji hleděl do očí a ona do jeho. Usmívali se a tančili. Henry se takhle šťastně necítil snad nikdy.
Tančili spolu ještě další tři písničky, než si dali pauzu. Jak procházeli davem, Zoe se náhle zarazila a otočila zády ke směru, kterým původně šli.

„Támhle… vzadu… v rohu..." šeptla Henrymu do ucha.

Henry se podíval směrem, který mu naznačila a pohled mu padl na holohlavého muže s bradkou a zlatou, zdobenou korunou na hlavě.

„Nezírej na něj tolik!" vyhrkla.
„Proč? To je on? Ten… Patricius?"
„Ne! To je Tamir. Král Naesfrey. Nesmíme se moc přibližovat. To on na mě vypsal tu odměnu a vůbec všechno!"

Henry přikývl, chytil Zoe kolem ramen tak, aby ji skryl před zrakem krále. Naštěstí byl vyšší, tak to nebyl problém. Král se ale stejně znuděně díval úplně jiným směrem a pohazoval si jakýmsi kulatým předmětem.

„Támhleten, Henry. To je on! Patricius!" ukázala na muže s plnovousem, stojícího vedle ženy s hnědými vlasy, která předtím zaujala muže v bílém.

„Skvěle!" vyhrkl Henry, „jdeme za ním?“
„Musíme!“

Vyrazili jeho směrem. Když došli až k němu, změřil si je pohledem.

„Hezký večer, slečno a pane. Co pro vás mohu udělat?“
„Potřebujeme pomoc, Patriciusi," řekla Zoe.
„Promiňte, známe se?" podivil se a zadíval se na ni pozorně. Pak zalapal po dechu. „To jste vy, princezno? Vaše oči… a hlas...“

Zoe přikývla.

„Tady nesmíte být," rozhlédl se poplašeně a Henry si všiml, že mu oči nenápadně vystřelily směrem k místu, kde seděl král.
„Já vím. Proto mám převlek.“
„Oni vás hledají," drmolil vyděšeně.
„Patriciusi, soustřeďte se! Potřebuji pomoc.“
„Ale… kde jste se… neviděl jsem vás roky!“
„Dlouhý příběh. Pomůžete nebo ne?“
„Já… s čím?“
„Mám pár dokumentů. Jeden jsem sebrala Marykovi, druhý na Edyneris. Jsou zašifrované. Dokázal byste je přeložit?“
„Marykovi? Ale… jak? A vy… vy jste byla na Edyneris?" Patricius už nemohl vypadat více překvapeně.
„Ano. A ano. Maryk je mrtvý.“
„Mrtvý? To přece… to byste… to byste neudělala…“
„Udělala, žiju ve vyhnanství roky. A žiju jen díky tomu, že tohle dělám. Netvařte se, že to nevíte.“
„Panebože… to až se dozví král… můj ty bože… pamatuji si vás jako takové hodné děvče...“
„Prosím, potřebuju vaši pomoc. Sám tohle přeci taky neschvalujete nebo ano?“

Patricius se zarazil. Pohlédl k zemi, zhluboka se nadechl.

„Já jsem moc starý na to, abych bojoval, slečno princezno.“
„Ale já ne. Jsem mladá, naštvaná a nepřestanu nikdy.“
„Kdyby se to dozvěděli… kdyby věděli, že s vámi vůbec mluvím…“
„Nikdo se to nedozví.“
„Tak… tak dobře, ale… ne tady. Přijďte dnes. Po půlnoci. Bydlím v domku u rybníka na východní straně od hradeb. Ale… nechoďte jako vy… určitě… klidně si nechte tento…“

„Nebojte, budu mít převlek.“
„A kdo je váš společník? Nemůžu mu věřit.“

Zoe se ohlédla na Henryho.

„Můj společník přijde se mnou. Jestli věříte mě, věřte i jemu. Jen díky němu tu stojím a dýchám.“
„No… tak dobře. Ale… teď už mě nechte být. Já… nechci, aby mě s vámi někdo viděl.“
„Děkuji vám Patriciusi!" řekla Zoe a vyrazila pryč.

Henry šel za ní.

„Určitě mu můžeš věřit? Co když nás udá?" zeptal se jí.
„Musíme doufat. Musíš mi věřit.“

Henry si povzdechl. Tuhle její větu nenáviděl.

12. Přepadení

Zoe a Henry se na plese už dále nezdržovali. I přesto, že si oba společné tancování užili, museli se nyní zabývat vážnějšími věcmi.
Bylo po jedenácté večer, když z plesu odešli. Vydali se mimo město do své skrýše v lese, kde se převlékli do jiných, pohodlnějších šatů. Zoe si však nechala paruku. Na místě zanechali své plesové šaty a vzali si jen zbraně.

„Už bychom měli vyrazit," řekla Zoe.
„Máš tušení, kde přesně to je?" zeptal se Henry.
„Zhruba. Přibližně. Možná. Tak jdeme!"

Vydali se lesem po okraji hradeb. Snažili se držet blízko nich, aby je nikdo neměl šanci zahlédnout. Zdálo se, že přesně, jak doufali, běžní lidé volili normální cestu bránou a proto okolo hradeb, zvlášť v tuto hodinu, nikdo nechodil. Po zhruba dvaceti minutách chůze se Zoe zastavila.

„Počkej…" zašeptala.
„Co se děje?“
„Psst!" mávla na něj a naznačila rukou dolů.

Oba se skrčili a čekali v naprosté temnotě. Henry nechápal, co se děje, brzy mu to však došlo.
Uslyšel jakési dupání. Těžké kroky a něčí dech. Někdo běžel kolem nich lesem a lapal po dechu. Henry si napřed myslel, že běží přímo na ně a začal v duchu panikařit, ale kroky se přehnaly a dupání zmizelo v temnotě.

„Co to sakra bylo?" zašeptal Henry k Zoe.
„Někdo utíkal jako o život, nejspíš do hradu" odpověděla Zoe zamyšleně.
„Proč nepoužil bránu? Není jich podél hradeb několik?“
„Určitě jsou minimálně čtyři, jedna na každé světové straně.“
„Už jednou jsme rychle pochodující vojáky potkali. A tenhle přímo utíkal,“ poznamenal Henry.

Zvedli se a pokračovali dál v cestě.

„Neběžel náhodou…" začal pomalu Henry a Zoe se prudce otočila.
„Já vím! Přesně ze směru, kterým my potřebujeme jít. Ale…“
„Zoe, tohle nevěstí nic dobrýho…“

„Ale já to musím risknout!" řekla prosebně a přidala do kroku.
„Zoe, nechme toho! Tohle je strašně blbej nápad.“

Zoe neodpovídala. Henry ji chytl za ruku a otočil k sobě.

„Co je?" sykla nabručeně.
„Otočme se a pojďme zpátky! No tak…“
„Teď není čas mít strach, Henry.“
„Ale já nemám strach o sebe…“
„Já to teď nevzdám!" řekla rozhodně a vyrazila dál.

Henry ji beze slova následoval, nikterak nadšen. Věřit jí… věřit jí… měla pravdu s tou cestou ze sklepa. Měla pravdu i v situaci, kdy mu musela useknout prst. Tolikrát ho žádala, aby jí věřil. Ale kdy je štěstí opustí? Už na Edyneris byli blízko smrti. Henry stále přemýšlel a uvědomoval si, že ji ještě může zarazit. Ale kdo ví proč se rozhodl to neudělat.

Po dalších asi deseti minutách cesty došli k místu, kde byl roh hradeb, které se stáčely doleva a pokračovaly dál jiným směrem. Zoe ukázala na stavení, které bylo ve tmě vidět jen díky světlu v oknech.
Podívali se na sebe a mlčky vyrazili k němu.
Zoe zaklepala na dveře a Henry si všiml, že nervózně přejíždí rukou po luku připevněném na zádech. Dveře se otevřely a objevil se Patriciusův plnovous.

„To jste vy, princezno…" zašeptal, „pojďte, pojďte…“

Vešli dál do malého útulného domku, který tvořily dvě místnosti. Jedna, která zjevně sloužila jako pracovna a byla plná různých listin a dokumentů a druhá, kterou tvořil převážně kuchyňský stůl a jiné vybavení. V rohu stály jakési chemické nádoby a různé lahvičky.
Celý dům byl temný a osvětlovalo ho jen pár svíček.

„Sedněte si, princezno, tady…" ukázal jim stůl. Henry si všiml, že se ho stařec snaží zcela ignorovat a mluví jen na Zoe. Sedl si vedle ní.
„Tak, k věci, máte… máte ten…" gestikuloval.
„Tady," vytáhla Zoe několik papírů.

Stařec si je vzal do ruky a zadíval se na ně ve světle svíce. Chvilku to vypadalo, že se soustředí, potom jako kdyby zcela ztuhl. Chvíli se ohromeně díval na dokumenty, aniž by se jakkoli pohnul.

„Tak co, říká vám to něco?" zeptala se Zoe.

Jeho oči přeskočily k ní a zpět k dokumentu. Mlčel a stále zíral na dokument. Henry si všiml, že mu oči přeskočily ještě několikrát mezi Zoe a papírem v jeho ruce. Jak mu hleděl do očí, zahlédl, jak na zlomek sekundy zašilhal kamsi do kouta.

„Obávám se, že vám s tímto… nepomohu, princezno… nezlobte se…" zaskuhral.
„Cože? Ale… jak to myslíte? Tak říká vám to něco?" naléhala dotčeně Zoe.

Patricius mlčel a jen na ni tiše hleděl a sotva znatelně zavrtěl hlavou. Znovu zašilhal do kouta.

„Neříká? Vrátíte mi to aspoň?" ptala se Zoe dál.

Stařec zavřel oči a začal se podivně třást. To byla chvíle, kdy Henryho napadlo, že možná to vrtění hlavou nebyla odpověď na Zoeinu otázku.
Henry pomalu vstal a vytáhl meč.

„Co to děláš?" obořila se na něj Zoe.
„Ty to nechápeš? Ty nechápeš, co se tu děje?" poznamenal Henry šeptem, který však nezpůsobila potřeba mluvit potichu, ale skutečnost, že mu srdce spadlo až někam do žaludku a zmocnila se ho hrůza.

Henry vzal jeden ze svícnů a vší silou ho mrštil do kouta, kam předtím zašilhal stařec. Ozval se třeštivý zvuk a výkřik bolesti. Neznámý muž, který dosud stál v naprosté tmě v koutě místnosti, se s bolestí sesunul k zemi a držel si krvácející ránu na hlavě.
Zoe vykřikla a vyskočila na nohy s nataženým šípem.

„Co to má znamenat? Co jste to udělal?" křičela na Patriciuse.

Patriciusovi stékaly po tvářích slzy.

„Oni o vás už ví, princezno…" začal. Zoe však zřejmě popadl naprostý záchvat vzteku.
„Vy kryso!" křičela a přiložila mu šíp až téměř k hlavě.

Patricius zavřel oči, zvedl ruce a třásl se od hlavy k patě. Henry mezitím přiskočil k muži, který se schovával v temnotě a bez přemýšlení mu vrazil meč do zad. Ozval se další výkřik bolesti, který však přehlušila hádka.

„Vy podrazácká kryso! Zradil jste nás i tehdy?“
„Ne…" kroutil hlavou stařec, stále se slzami v očích, „ani tehdy, ani teď.“
„Tak co má tohle znamenat? Kdo o nás ještě ví?“
„Oni… přivedli nějakou ženu, která vás poznala… vyhrožovali mi… další jsou na cestě… musíte utéct, princezno… já nenašel způsob, jak vás varovat...“

Zoe sklopila luk a vší silou jej udeřila do tváře. Stařec se svalil na záda s obličejem zkropeným krví.

„Ne… to… nesmíte…“
„Musíme pryč!" otočila se Zoe na Henryho.
„Tam… na stole…" šeptal dál Patricius a ukazoval na stůl.

Zoe se otočila ke dveřím.

„Počkej, Zoe…" vyhrkl Henry, „myslím, že ti tady něco nechal…“ a sebral jakési desky, na které stařec ukazoval, ze stolu. To bylo však to poslední, co stihl udělat.

„Vylezte ven!" ozvalo se z venku a dveře se roztřásly, když na ně někdo začal vší silou bušit.

Zoe a Henry se na sebe vyděšeně podívali.

„Co teď?" zašeptal Henry.
„Vylezte ven nebo si pro vás dojdeme!" vykřikoval hlas.
„Nemůžeme jít ven!" zašeptala vyděšeně Zoe.

To už se ozvala rána a někdo vyrazil dveře. Dovnitř se nahrnulo pět vojáků a za nimi vešla jakási žena.
Najednou na ně mířilo pět mečů.

„Zbraně dolů!" vykřikl někdo.

Zoe ani Henry neuposlechli, Henry dál třímal meč a Zoe měla natažený šíp.

„Povídám zbraně dolů!" vykřikl znovu, ale pozornost upoutala ona žena.
„To jsou oni! To je ona a tento zabil mého manžela!" křičela.

Když na ni padlo světlo ze svíčky, Henryho srdce přeskočilo několik tepů.

„Lily?“

„Jak se opovažuješ mě vůbec oslovit?“
„Já…“
„Chcípneš! Ty i ta tvoje krasotinka! Oba chcípnete!" křičela z plných plic.

Zoe se tvářila naprosto nechápavě, ale Henry už rozuměl všemu. Ta žena s hnědými vlasy na plese. Jak mohl být tak hloupý a nevšimnout si jí?

„Tak klid!" zařval jeden z vojáků, „identifikace proběhla, teď ji odveďte pryč!“
„Ne! Chci vidět, jak bude umírat! Chci abyste zabili jí jako první,“ ukázala na Zoe, „ať on ví, jaká bolest to je! Slíbila jsem mu to! A udělám to klidně sama!“
„Co se to děje, Henry?" zeptala se Zoe šeptem.
„Neptej se," zavrtěl hlavou Henry, který se plně soustředil na vymýšlení nějakého plánu.
„Klid!" pokoušel se opět zjednat pořádek voják, „Vy dva odložte zbraně. Hned!“
„Nepokládej ten meč, Henry!" šeptla Zoe a stále sledovala situaci před sebou.
„Ne… nesmíte…" ozvalo se. Henry na Patriciuse zcela zapomněl.
„Co nesmim, ty kolaborante s vyvrhelama?" zeptal se posměšně voják a plivl na něj.
„Nesmíte… zabít… princeznu…“
„Cože? Ty mi nebudeš říkat, co mam nebo nemam dělat," naštval se voják a kopl ho do obličeje, „a vůbec nebudeš spolupracovat s takovým póvlem jako jsou tihle dva! Zabít!“

Voják vedle něho zamířil meč na Patriciuse a vrazil mu jej přímo do srdce. Patricius se ještě pokoušel něco říct, ale už se nehýbal. Voják, který dosud na Zoe a Henryho mluvil, se zasmál a pokračoval dál, jako kdyby se nic nestalo.

„Toho sráče zabijte. Děvku živou," nařídil.

Vojáci se vrhli vpřed. Henry stihl zaregistrovat Zoein šíp, který vystřelila, poté ho cosi tvrdě udeřilo do hlavy a ztratil vědomí.

13. Rytíř z prachu

Když se Henry probral, chvíli mu trvalo, než si uvědomil, co se stalo. Nerozuměl tomu, proč se probudil ve tmě v jakémsi domě, ani tomu, proč to kolem tak odporně páchlo. Slyšel bzučet mouchy a hlava ho bolela tak moc, že chvíli jen seděl a držel se za ni. Nahmatal ránu plnou zaschlé krve. Vzpomínky se začaly vracet… Patricius, kterého vojáci zabili. Ty desky či dokumenty, které pro Zoe sebral a které tam možná stále někde ležely.. a především… Zoe.

Šok jím projel jako ledový nůž. Zvedl se na nohy, zavrávoral a rozhlédl kolem. Spatřil dva mrtvé lidi. Kromě Patriciuse ještě dalšího vojáka. Sebral ze země desky, které mu předtím vypadly a bez dalšího přemýšlení vyrazil ven. Musel být mimo alespoň několik hodin.
Venku byla stále ještě tma. Henry cítil, jak se děs, který ho ovládl, ještě zvýšil, když nikde neviděl vojáky ani Zoe.

Zoe je jistě v extrémním nebezpečí. Musel se začít soustředit, nemohl propadnout panice. Ne teď. Zhluboka se nadechl, snažil se ovládnout a přemýšlet.
Musí do hradu. Přeci by ji odvedli do hradu, pokud ovšem… ne, to ne… takhle nesmí uvažovat. Jak se dostane do hradu? Bránou? Co když ho někdo pozná?

Myšlenky mu vířily hlavou jedna přes druhou, srdce mu bušilo jako kdyby mělo vyskočit z hrudi ven. Jedna myšlenka se však uchytila nad ostatními – žije. On sám žije a to znamená dvě věci. Zaprvé je jediný, kdo může Zoe zachránit. A zadruhé si o něm vojáci zřejmě mysleli, že v boji zemřel a proto ho nebudou čekat. Aby ne - podíval se na své oblečení, které bylo zkropené krví. Převážně cizí krví, když nepočítal svoji ránu na hlavě, o které si nebyl jistý, jak k ní přišel.

Tato skutečnost mu vehnala do hlavy nápad. Jako blesk vtrhl zpět do chalupy, převrátil mrtvého vojáka a začal z něho sundavat zbroj. V rohu zahlédl kýbl s vodou, kde rychle jednotlivé části zbroje omyl od krve a pak se do zbroje sám oblékl. Neseděla mu úplně ideálně, ale byl to zřejmě jediný způsob, jak se dostat do hradu.

Henry nechal na místě i svůj meč a vzal si ten od padlého vojáka. Neměl představu jak moc strážným záleží na detailech a nehodlal nic riskovat. Naposledy se prohlédl a uznal, že by nikdo neměl mít důvod ho podezřívat – zvlášť ne s helmou, která mu zakrývala podstatnou část obličeje. Vypadal jako každý jiný voják z Naesfrey.

Při odchodu z chalupy zahlédl u dveří petrolejovou lampu. Rychle ji popadl a vyrazil ven směrem k hradu. Cestou s lampou zápasil, ale nakonec se mu ji podařilo rozsvítit.

Hradby nebyly daleko. Henry k nim rychle došel za doprovodu záře lucerny. Věděl, co přijde a byl na to připraven. Improvizace ovládla jeho mysl tak, jako ještě nikdy, co si pamatoval. Jako kdyby v něm vážnost situace a strach o Zoe probudily úplně nové schopnosti.

„Stát! Kdo jsi?" ozvalo se od brány. Světlo z lucerny padlo na hlídkujícího vojáka s halapartnou.
„Sakra, co řveš?" pronesl rádoby znuděným hlasem, „Do teď jsem uklízel ten bordel u toho zrádce v chalupě, co tam někteří z vás udělali!“
„Jo tak… nevěděl jsem, že to poslali někoho uklidit. Je to dneska šťastnej den, co? Napřed jsem se zadarmo nažral a vožral a pak ještě dopadli tu edynerskou děvku…" zasmál se.
„Jo," zasmál se Henry nuceně také, i když mu do smíchu vůbec nebylo, „na Naesfrey!“

Voják mu ustoupil z cesty a Henry pokračoval dál. Napadla ho další myšlenka – spousta lidí je opilých z plesu. Pokud na nějaké takové narazí, budou v lepší náladě a snáz ovlivnitelní. Nehledě na to, že mnozí dost možná mohli – projel jím při té představě vztek – slavit a pít o to víc, pokud se dozvěděli o dopadení Zoe. Sám se už, navzdory tomu, kolik toho vypil, necítil ani trochu opile. Naopak, vážnost situace mu pumpovala krev tělem takovou rychlostí, až měl strach, že ho prozradí třesoucí se ruce a nohy nebo tlukoucí srdce.

Neměl tušení kam se vydat dále. Pokračoval však přes pozemky směrem k hradu. Čím blíže byl, tím více se ho zmocňoval strach. Nemá další plán. K čemu mu je platné, že obelstil jednoho vojáka? A co nastane, jestli chalupu někdo přijde zkontrolovat a vyvrátí tak lži, které navykládal stráži u brány?
To už byl ale u vchodu, světlo lucerny padlo na další dva hlídkující vojáky. Henry na nich ihned poznal silnou opilost – pokud nebyla bujará veselost a smích dostatečným signálem, pak poháry vína v jejich rukách už ano.

„...a potom udělal takový to… uh… méno?" ozval se jeden z nich netrpělivě a naštvaně, jako kdyby Henry právě přerušil nějakou skvělou historku.
„Alfréd," vypálil Henry první jméno, které ho napadlo.
„Žádnýho Alfréda neznam!" ozval se druhý.

„A já neznam tebe, co má bejt? Mam zejtra audienci u krále, mam se mu zmínit o tom, že tu v práci popíjíte? Možná bych si potom tvý jméno zapamatoval. A král jako takovej taky.“

Uhodil hřebík na hlavičku. Vojáci se přestali smát. Jeden z nich k němu vykročil a zastavil se až těsně před ním. Henry cítil jeho smrdutý dech plný vína.

„Ještě jednou mi budeš vyhrožovat, Alfréde, a zbavim tě tý hnusný věci, co máš na krku," zamumlal.
„Na co čekáš? Padej!" ukázal mu dovnitř, když se Henry nepohnul a ani neodpověděl.

Henry prošel kolem nich.

„A jestli něco cekneš…" ozvalo se mu ještě za zády.

Henryho toto však netrápilo. Dostal se do vstupní síně. Zhluboka se nadechl. Síň byla prázdná. On však musel postupovat dál. Neměl ale tušení, kam. Netušil ani, jestli jde vůbec správně. Když v tom odněkud zaslechl blížící se kroky a hovor. Hned nerozuměl tomu, co hlasy říkají, ale jak se přibližovaly, zaslechl jakési útržky, které postupně přecházely v celé věty.
Henry rychle zhasl lampu.

„… ale to… ale… přeci...“
„… podle krále…“
„… rada s tímto nesouhlasí!“
„Na radu ti sere pes! Posluhuj králi svému!“
„Myslím, že to celé chcete jen příliš dramatizovat.“
„Chceme dát lidem to, co si zaslouží!“

Zpoza rohu vyšli dva muži, kteří byli tak pohrouženi do své hádky, že si Henryho ani nevšimli. Zastavili se, rozhořčeně gestikulovali a pokračovali v hádce.

„A co přesně si podle vás lidé zaslouží? Lidé si zaslouží, aby byl učiněn konec hrozbě našeho království. A mělo by tak být učiněno co nejdřív, řádně. Podle zákonů naší země. Král by neměl…“
„Král je pořád králem…“
„A proto by měl jít příkladem.“
„Vy nechápete…“
„Ne, nechápu, Nikolavisi. Nechápu vaše důvody.“

Druhý muž si rozhořčeně povzdechl.

„Dovolte mi tedy vám to jasně vysvětlit. Žádná hrozba už není! Je pod zámkem. Osoba, která terorizovala naše lidi po léta. Léta! Celou dobu slibujeme lidem spravedlnost, slibujeme jim, že je za jejich snahu o dopadení odměníme a to ne obyčejnou popravou, ale veřejným představením! Ti lidé chtějí víc! Matky synů a dcer, které zabila chtějí vidět, jak bude trpět!“

Druhý muž si také povzdechl.

„To přeci uvidí i při běžné popravě.“
„Jde i o morálku. Víte, jak moc po tomto dni někteří toužili? Dopřejte jim to, co chtějí. Ať si to s ní vyřídí každý měšťan sám. A pokud přežije až do konce, tak ji upálíme. Jako bonus. Jen to bude trvat o pár hodin déle.“

Jeho protějšek však zřejmě nebyl zcela přesvědčený.

„Ale zákony…“
„Zákony se dají změnit. Lidé to pochopí. Lidé především věří králi.“
„Dobrá, dobrá… vyhlašte po království… po celé zemi, že zítra v poledne začneme.“

Oba si oddechli, zadívali se na zem a pak si všimli Henryho.

„Ty tam!“

Henry otočil hlavu.

„Ano, pane Nikolavisi?" řekl, doufajíc, že použil to správné oslovení.
„Co se tu flákáš?“
„Měl jsem hlídku venku, ale rozbila se mi lampa.“
„A co já s tím? Neumíš si dojít pro novou?“
„Žádné nejsou, všechny někam zmizely.“
„Hm… asi si je všichni vzali do sklepa. Ale myslím, že už s ní skončili. Tak si dojdi pro nějakou do sklepení a padej do práce!" ukázal na chodbu, kterou přišli.

Henry se otočil a vydal se tím směrem. Za sebou slyšel ještě posměšné nadávky na inteligenci a lenost některých vojáků.
To vše nechával za sebou. Vydal se temnou chodbou, na jejímž konci byly dveře. Otevření doprovázel ohlušující skřípot. Henry se ohlédl, aby se ujistil, že ho ti dva muži již nevidí a rozsvítil lucernu.

Ta ozářila točité schodiště, jinak zcela skryté v temnotě. Plamínek lucerny plápolavě zářil, jak Henry postupoval níž a níž do děsivé temnoty.

Ocitl se uprostřed velké sklepní haly, ze které vedly čtyři chodby, každá na jinou světovou stranu. Henry si povzdechl. Neměl tušení, kde Zoe hledat. Rozhodl se neotálet a zkusit se podívat do té nejbližší.
Jak jí procházel, osvětloval lucernou kamenné zdi, občas přerušené mřížemi patřící k nějaké z cel. Všude to páchlo vlhkostí, rzí, kamením a hlínou. Většina cel byla prázdných, v jedné zahlédl kosti a byl přesvědčený, že lidské. V jiné byla spousta krve. V jiných zase převrácený kýbl, visící okovy a někdy příšerný zápach, který nedokázal popsat.

„Hlad…" ozval se jakýsi hlas.

Henry se bleskově ohlédl. Na konci chodby zahlédl z jedné z cel koukat ruku. Honem se k cele rozběhl, avšak, jak se blížil, tak zpomaloval, až se zastavil úplně. Ruka nebyla nijak zdravá. Byla zkostnatělá, vychrtlá… odvážil se udělat ještě pár kroků a ocitl se čelem k cele.
Uvnitř byl muž, tak zubožený, že by mu spočítal kosti na hrudi.

„Hlad…" opakoval znovu.
„Já… nemůžu… nemám jak…“
„Ten… hlad…" opakoval muž.
„Já tě nemam jak dostat ven" zašeptal Henry.
„Tak mi dejte kurva aspoň… najíst! Vy svině zasraný!“
„Já ti nic neudělal!“
„Ne? Vy nikdy… vy jenom budete tvrdit, že posloucháte toho posranýho krále…" začal se muž děsivě smát, smál se víc a víc. Jeho smích se rozléhal chodbami a Henry se dal na útěk.

Henry rychle běžel pryč, aby zmizel dřív, než ho tu někdo najde. Ocitl se opět u schodiště v hale. Rozhodl se vydat chodbou vlevo. Cely v ní byly téměř úplně prázdné. Byly však větší, prostornější. Na konci chodby zahlédl stát muže ve vojenské zbroji.

„Kdo jsi?" zvolal Henry, věrně napodobujíc typickou aroganci vojáků.

Voják pomalu otočil hlavu. Jen zíral. Beze slova.

„Tady hlídkuju já, nemáš tu co dělat!" opakoval Henry.

Voják stále jen zíral. Nakonec vytáhl meč.

„Varovali mě, že k tomuhle může dojít," pronesl pomalu.
„Dojít… k … k čemu?" zadrhl se Henrymu hlas a bylo mu jasné, že je odhalen, srdce se mu opět rozbušilo naplno.
„K tomu, že někdo přijde… a pokusí se…" pokračoval muž velmi pomalu.

Henry ani nedýchal, jen cítil bušící srdce a připravoval se na to, že bude muset rychle sáhnout po meči.

„… s ní skoncovat před oficiální popravou," dodal.

Henry se zarazil.

„Já… já… jo… zabila mi bratra…" vymýšlel si rychle, když mu došlo, že tu jde o něco jiného.
„Tak si počkej na zítřek!“
„Ale… nemohl by ses aspoň na chvíli dívat jinam? Jenom na chvilku… nezabiju ji, jen si s ní…" Henry zbytek věty řekl s odporem, ale byl nucen to říct, protože už tento výraz tolikrát slyšel ve slovníku vojáků, „pohraju a… užiju trochu zábavy…“

Voják se ušklíbl a zjevně si Henryho zhnusený výraz vyložil jinak.

„Chceš se pomstít za bratra, co? Ta už by o tom ani neměla tušení. Věř mi, do zítra se vzpamatuje a užiješ si svoji pomstu víc," zasmál se voják a schoval meč.

Henry ho však naopak vytáhl. Napřáhl se a sekl. Trefil se přesně. Neměl sílu na to hlavu stít celou, ale voják padl na kolena, chrchlal, z krku i úst mu tekla krev, škubal sebou a podlahou se začalo šířit až příliš teplé krve. Henry však nečekal, rychle začal blednoucího vojáka prohledávat a v kapse mu nahmatal klíč.

Dveře, které dosud voják střežil, byly železné a nebylo přes ně vidět. Rychle je odemkl, otevřel a posvítil do temnoty za nimi.
Na zemi ležela Zoe, s vlasy, opět černými, plnými krve.

„Zoe!" vykřikl a vrhl se k ní. Nejevila nejmenší známky života.
„Zoe, no tak!" šeptal jí do ucha.

Otočil ji na záda a projel jím příšerný děs. Přes množství krve v její tváři ji sotva poznal. Rychle ji nahmatal tepnu a cítil velmi pomalý pulz.

„Zoe, probuď se!" křičel dál zoufale. Nezdálo se však, že by ho jakkoli vnímala.

Políbil ji na tvář a pohladil po krví zkropených vlasech, ale zjistil jen, že je podivně studená. Začal rychle přemýšlet. Byl odhodlaný postavit se každému, kdo mu přijde do cesty, ale věděl, že samotná odvaha mu nestačí. Potřebuje plán.

Něco ho však napadlo. Schoval meč do pochvy, sebral ze zámku klíč, vzal Zoe do náručí a protáhl se s ní dveřmi zpět na chodbu.
Nikde nikdo. Vyrazil chodbou zpět ke schodišti. Šlo se mu neskutečně namáhavě, nepohodlná těžká zbroj už mu sama o sobě dávala zabrat a se Zoe v náručí to bylo ještě mnohem horší.

Vydal se chodbou, kterou šel poprvé, když sešel schody a nakonec, zadýchaný, dorazil až k vězni na konci chodby.

„Ale ale… kdopak se to vrátil?" ušklíbl se vězeň, „Před chvílí jsi vzal nohy na ramena už jen, když jsem se zasmál. Zopakujeme si to? Vojáci Naesfrey se zaleknou už čehokoli..."
„Ticho! Pomůžu ti! Když ty pomůžeš mě," položil Henry Zoe na zem.
„Nenech se vysmát," zakroutil hlavou muž.
„Dostanu tě ven… nebo ukončim tvý trápení, jestli chceš… jen mi poraď, jak s ní odsud pryč," ukázal na Zoe.

Muž na něj tiše zíral s hlubokým odporem. Henry se zhluboka nadechl a vsadil vše na jednu kartu. Doufal, že jeho pochybný (ač jediný) plán celou situaci ještě nezhorší. Klíč, který, jak předpokládal, byl pro všechny cely stejný, strčil do mříže ve vězňově cele a otočil klíčem.
Mříž se otevřela za doprovodu vrzavého skřípotu, muž se s námahou po čtyřech vyškrábal ven a padl k zemi.

„Víš kudy ven?" zeptal se Henry.
„Proč bych ti měl pomáhat, Tamirovo poskoku? A co to vůbec kecáš? Ty jsi ve vojsku první den a ztratil ses?" odplivl si k Henryho nohám.
„Já nejsem voják! Copa to nevidíš? Proč bych ji jinak odnášel?" ukázal znovu na Zoe ležící na zemi.
„Zrádce voják… furt voják… a kdo je vůbec tohle?" zeptal se, když si všiml kam Henry ukazuje.
„Nemám nic společnýho s Naesfrey! Zabil jsem jejich lidi a převlékl se za ně!" vykřikl Henry netrpělivě.
„Tys… zabil… tys zabil vojáky?" zeptal se pomalu a nevěřícně.

Henry přikývl.

„To je blbost. A o co ti jde?“
„Já… ty nechápeš? Dostat se pryč!“
„To jsou kecy…“
„Poslyš…" začal mít Henry vztek, „seš uvězněnej v cele Naesfreyskýho hradu… já odsud prchám… nechápeš, že můžeme mít společný cíle?“

Muž nehnul ani brvou.

„Edyneris!" zašeptal Henry zoufale, „Víš, co to je?“
„To ví každej… ale… že je? Jak je? Spíš bylo,“ uchechtl se.
„A když nemáš Naesfrey v lásce, tak…" přemlouval ho zoufale Henry a uvědomoval si, že musí znít strašně hloupě.
„Já nejsem a nikdy jsem nebyl z Edyneris… byl jsem vždycky tak nějak poblíž… ale když padlo, Naesfrey pobilo i moje lidi jako nějaký krysy. Vesnice, kde moji lidé přebývali, byla od hradu, o kterém mluvíš, co by jeden kamenem dohodil. Edyneris pro mě není cizí, ale ani jsem k němu nikdy nepatřil a jako ochrana našich lidí nezafungovalo vůbec, i když nám jeho král sliboval...“
„Tak vidíš!“ skočil mu do řeči, „A… a tohle," ukázal na Zoe, „to je princezna z Edyneris. To ji chci odsud dostat pryč!“

Mužovi poklesla brada a pomalu přejel pohledem k Zoe. Z tváře se mu vytratila barva, když usilovně přemýšlel.

„To myslíš vážně?“ zeptal se a nebyl schopen ze Zoe spustit oči.
„Ano!“
„Kde bys k ní přišel? Princezna z Edyneris zmizela, dala se na útěk.“
„To je fuk! Pomůžeš mi nebo ne?“
„Je to vážně ona?
„Jo, je!“ docházela Henrymu trpělivost.

Muž si dal na čas, než ukázal na dveře naproti.

„Dveře? Co s nimi? Mám je odemknout?“

Muž na dveře znovu ukázal. Henry se k nim vrhl. Neměl čas z muže dolovat další informace, působil dojmem, že při pohledu na Zoe přišel o řeč. Chvilku bojoval se zámkem, ale nakonec je otevřel. Až teď si vzpomněl na to, že lucernu nechal v Zoeině cele. Jeho oči si však za posledních pár minut na tmu zvykly. I přesto nic

zajímavého neviděl. Jen prohnilý stolek a postel, která byla tak prohnilá, až vypadala, že by z ní jediný silnější poryv větru nadělal hromádku dříví.

„Nic tu není! Že já se tu s tebou vůbec zaobírám…" pronesl naštvaně na adresu vězně a chystal se vyrazit zpět k Zoe smířen s tím, že musí vymyslet jiný způsob.
„Ne, ty hlupáku… postel… pod postelí..." vykřikl muž, který se konečně vzpamatoval.

Henry se vrhl k posteli a odtáhl ji. Nejen, že se navzdory jeho očekáváním nerozpadla, ale pod postelí byla díra a tunel, dost široký na to, aby se jím člověk protáhl.

„Jak je to možný?" otočil se na muže naprosto zmateně.
„Potom ti to vysvětlím… musíme pryč…" zvedl se namáhavě na nohy a vyrazil směrem k díře.

Henry naopak vyrazil opačným směrem k Zoe, znovu ji zvedl do náruče. Muž před ním již skočil do díry. Henry tam musel nejdříve opatrně spustit Zoe, poté sám seskočil a jakkoli se mu do takto stísněných prostor nechtělo, neměl na vybranou.

14. Útěk Paní temnoty

Henry se plahočil tunelem už možná patnáct minut a přitom měl pocit, že nedošel nijak daleko. Musel jít pozpátku a v podřepu, jak táhl Zoeino tělo za sebou. Občas se zastavil a zkontroloval jí puls. Děsila ho její krev všude po tváři. Nezdálo se však, že by krev stále tekla a Henry si tak pro svůj klid opakoval, že by neměla vykrvácet.
Napadla ho i poněkud morbidní myšlenka, že pokud ji Naesfrey mělo v plánu popravit až zítra, zcela jistě se snažili o to, aby do rána přežila. Ano, říkal si. Jistě. Do rána by… do rána? Začal se proklínat za to, že nad takovými věcmi vůbec začal přemýšlet.

Muž z cely byl kdesi daleko před ním. Po další možná půl hodině či hodině pomalého postupu se na konci tunelu objevilo cosi jako slabé světlo. Stále měl na sobě zbroj, kterou sebral mrtvému vojákovi a ta mu působila hotová muka. Byl kvůli ní neobratný, připadal si příšerně zatěžkaný a navíc se musel snažit Zoe táhnout tak, aby ji nevláčel a nedřel po zemi.
Po čele mu tekly potoky potu, všechno ho příšerně bolelo, ale Henry odmítal zastavit, odpočinout si nebo se jakkoli vzdát svého cíle zachránit Zoe. Nepomáhal mu ani meč, který ho, ač schovaný, často tlačil jílcem do břicha, jak byl sehnutý.

Konečně se dostal až k onomu světlu a všiml si, že je to cesta ven směrem nahoru. Nakonec zjistil, že se ani nenachází tak hluboko. Venku pomalu svítalo, ale stále převažovala tma. Světlo z měsíce osvětlovalo zbytky čehosi, co vypadalo jako obrovská změť větví, ještě před chvílí zakrývající vchod do tunelu před zraky těch, kteří o něm neměli tušení.
Namáhavě vytáhl Zoe ven a myslel, že už mu snad prasknou svaly nebo plíce. Vyskočil za ní a padl na kolena, když vyčerpaně nabíral do plic čerstvý vzduch. Srdce mu bušilo k zbláznění a cítil se zcela orosený potem. Rychle se rozhlédl kolem – nacházel se přímo u hradeb. Ne však uvnitř hradu, ale venku, za hradební zdí. Bránu nikde neviděl a předpokládal, že se nachází někde podél jedné z delších zdí.

Ozval se dusot kopyt, který se blížil směrem k Henrymu. V tom by se teď krve nikdo nedořezal. To přeci nemůže být pravda, říkal si. Neurazil takovou dálku podzemím, aby ho dopadli hned tady, když se sotva dostal ven. Vytáhl meč, který kvůli bolesti v zádech, rukách i nohách sotva udržel, z posledních sil Zoe za ruku odtáhl za strom a sám, skrčený za stromem, vyhlížel neznámého příchozího.
Kůň se zastavil přesně u vchodu do tunelu, jako kdyby jezdec přesně znal jeho polohu.

„Schovej ten meč, bratře," ozval se známý hlas a Henry vykoukl zpoza stromu.
„To jsi ty?" podivil se, když mu pohled padl na muže z cely. Už se držel lépe na nohách, stále však vypadal vyčerpaně.
„Dlužím ti službu. Vezmi si toho koně a zmiz."
„Ale… jak…"
„Na nic se neptej. Pokud mi štěstí bude přát, ještě se setkáme. Ten tunel vykopali moji lidé. Alespoň ti, kteří zbyli. Avšak vojáci je podle informací, které jsem pochytil od strážných tam dole, napadli a mnohé pobili, když byli před týdnem na cestě mě osvobodit. Pak se pro mě už nevrátili. Možná nemohli… možná věřili, že jsem již mrtvý. A taky bych brzy byl, nebýt tebe. Neměl jsem moc času si s nimi povídat, i když jsem je před chvílí spatřil. Trvalo ti to docela dlouho, ale zastihl jsem tě včas."

Henry měl plno dalších otázek, ale vzpamatoval se a uvědomil si, co je nejdůležitější.

„Já… děkuji ti," vydechl.

Muž přikývl a ukázal na Zoe.

„To je vážně… ona? Princezna z Edyneris?"
„Ano, je."
„Stále nechápu kde jsi k ní přišel. Ona už tu byla? Tys ji našel náhodou? Nebo pro ni přišel? Musíš ji probudit, jinak ji na koni neodvezeš."
„Ale jak? Je celá… pomlácená… studená…"

Muž se k Zoe sklonil, přiložil ji ruku k čelu. Pak podivným způsobem zatlačil na spánek a několikrát ji klouby klepl do hlavy. Když klepl naposled, Zoe otevřela oči.

„Zoe!" vrhl se k ní Henry.
„My máme své metody, jak probudit spící," řekl muž, „Jinak mi odpusť tu počáteční nevraživost, byl jsem už tak demotivovaný a naplněný nenávistí k vojákům, že jsem ani nedokázal přemýšlet. A ten hlad..."
„Zoe, řekni něco!" nevnímal ho Henry a sevřel Zoe v objetí.

Zoe se však tvářila zcela prázdně, sotva hýbala očima a nedala jakkoli najevo, že ho poznává.

„Co je to s ní?" otočil se na muže.
„Musíš zmizet co nejdříve," pronesl klidným hlasem.
„Ale co je to s ní?"

„Nemám tušení. Víc ti nepomohu. Poslechni mě a zmiz! Jestli je to skutečně princezna z Edyneris, musíš okamžitě pryč. Já ji nikdy osobně neznal… tedy… nikdy jsme spolu nemluvili, ale před pádem jejího království jsem slyšel, že byla moc dobrosrdečná. Někteří lidé tvrdí, že to ona celý hrad spálila. My tomu moc nevěříme. Ale to je jedno, už zmiz!“

Henry se zmateně podíval na koně a na Zoe, muž pochopil.

„Sedni si, pomůžu ti s ní nahoru. Musíme ji dát dopředu, musíš ji držet," řekl rozhodně a Henry vylezl na koně.

Muž zvedl Zoe a snažil se ji posadit před Henryho, ten mu ji pomohl vytáhnout před sebe. Krev v jejích vlasech byla ve světle vycházejícího slunce ještě děsivější.

„Jak se ti odvděčím?" zeptal se ho.
„O něčem bych věděl. Pokud osud znovu spojí naše cesty… a já věřím, že ano, tak své přání vyslovím. Jsem Elas z rodu Zharadů, pokud bychom se nesetkali nebo jsi mě chtěl vyhledat. Věřím ale, že spíš vyhledám já tebe, pokud…,“ pohlédl zvláštně na Zoe, „Ale teď není čas! Jeď už!“

Henry pleskl koně a zavelel. Chytl se jednou rukou otěží a druhou přitiskl Zoe k sobě. Kůň vyrazil vpřed a Henry měl co dělat, aby se na něm i se Zoe udržel.

Řítili se dál a dál, slunce dále vycházelo, ale Henry se nezastavoval. Všiml si, že poblíž i tak není mnoho míst vhodných k utáboření. Spíše naopak. Okolí Naesfreyského hradu lemovaly kopce a skály. Lesy byly poměrně řídké a Henry chtěl mít jistotu, že místo, kde zastaví, bude vhodné k pořádnému odpočinku.

„Zoe," šeptal jí chvilkami do ucha, „bude to v pořádku… vydrž…“

Ta však nedala nijak najevo, že by ho slyšela. Henry ji přirozeným instinktem k sobě pevně tiskl, aby ji prochladlou zahřál, ale po chvíli si uvědomil, že chladný hrudní plát zbroje, stojící mezi ním a jí samotnou, mu v tom dost brání.
Když po delší cestě konečně zahlédl opuštěné jezero, pokynul koni, aby zastavil. Pokusil se Zoe opatrně sundat dolů, necítil však již téměř ruce a výsledkem bylo jen to, že s ní spadl až na zem. Kůň se polekal, popoběhl a šel se napít vody.

Henry Zoe poponesl a opřel zády o strom. Sám pak ze sebe rychle shodil helmu i brnění a přiklekl si k ní.

„Zoe, slyšíš mě?" pohladil ji.

Ta mu však jen beze slova s prázdným výrazem hleděla do očí bez jakékoli známky reakce, až nakonec zavřela oči.

„No tak, Zoe, nedělej mi to!" prosil ji. Nedočkal se žádné změny.

Vydal se k jezeru, posbíral několik listů a namočil je do vody. Přiklekl znovu k Zoe a začal jí stírat krev z obličeje. Ulevilo se mu, když zjistil, že jakkoli má pod krví modřiny a různá zranění, většina krve vytekla zřejmě z nosu. Byla v příšerném stavu.
Setřel jí i poslední zbytky krve z tváře, vlasy však rozlepit nedokázal a nechtěl jí působit bolest.
Zoe jako kdyby se trošku probrala. Otevřela oči a zvedla třesoucí se ruku před Henryho. Ten ji uchopil.

„Zoe, řekni něco, no tak… prosím…“

Pomalu si začínal uvědomovat, že možná ví, co tohle všechno znamená. Zachránil opravdu Zoe nebo jen její tělo? Je tam ještě? Co když po tom, co jí provedli, ztratila paměť, stejně jako kdysi dávno on?“

„Zoe, řekni, že mě poznáváš!" prosil ji dál.

Ještě chvíli se na ni díval a zkoušel ji rozmluvit. Viděl však jen prázdnou schránku. Kdysi někde slyšel, že lidé mohou ztratit rozum i svoji osobnost. Nevěděl odkud to věděl, ale byl si jistý tím, že je to pravda. V její tváři a očích nebyla jediná známka po ní.
Musel si přiznat, že se jeho obavy naplnily. Zoe je pryč. Odvrátil se a zabořil hlavu do rukou. Nepamatoval si, kdy naposledy cítil takovou bezmoc.

Cítil ve hrudi cosi, co připomínalo žhavé olovo, všechno mu najednou přišlo zbytečné a ztracené. Srdce se mu rozbušilo, dýchání začalo být mnohem obtížnější a cítil, jak se mu z očí nezadržitelně derou slzy.

Zoufalství ho pohltilo tak, že se zvedl, popadl kámen poblíž a vší silou ho mrštil do vody. Popadl další a znovu. A zase. Jenomže to nestačilo. Chtěl někomu ublížit, chtěl něco zničit, chtěl si vybít tu bolest, která ho ovládla. Byl si jistý, že cítí tu nejhorší bolest, jakou lze cítit, jakou kdokoli kdy cítil Padl na kolena a křičel. Křičel tak, jak ještě nikdy nekřičel.

„ZOE! Proč? Proč?“

Nepoznával svůj hlas, ale křičel dál, dokud se mu nezadrhl hlas a nepadl vysílen obličejem k zemi. Stále nebyl spokojený. Byl připraven načerpat síly a křičet dál. Chvíli slyšel jen vítr, dupání koně a svůj nepravidelný dech. Ale potom…

„He… nry…“

Otevřel oči a otočil hlavu. Zoe k němu natahovala ruku. Okamžitě se zvedl a vrhl se k ní.

„Zoe!“
„Bolí… všechno…" vydechla.

Henry ji chytil kolem ramen a přimáčkl k sobě.

„Au…" zašeptala.
„Ty žiješ! Ty si mě pamatuješ!“
„Bolí…" šeptala dál.

Henry ji pustil.

„Co tě bolí? Co mám dělat?“
„Vše...chno… bo..lí...“

Slabost v jejím hlase ho vyděsila. Hladil jí po vlasech slepených krví. Zoufale přemýšlel, co má dělat.

„Zoe, nevím, co mám dělat…“

Poté zavřela oči.

„Ne! Nesmíš! Nesmím tě ztratit," třásl s ní Henry, „Co mám dělat? Co ti pomůže?“

Zoe znovu otevřela oči, ze kterých jí tekly slzy.

„Nesmíš umřít… nesmíš…" opakoval.
„Vodu…" zašeptala.

Henry se vrhl k vodě. Neměl žádný džbán. Na naředění vody. Pohled mu padl na koně poblíž. Rozběhl se k brašně visící na jeho otěžích a v duchu zajásal, když našel malou lahev s vodou.

Honem přiběhl k Zoe a pomalu ji dal napít.

„Dost…" řekla, když si trochu lokla.
„Ale tady je jí ještě dost!“
„Ne… nesmím… moc…“
„Dobře… co můžu udělat dál?“
„Nech mě… spát…" zavřela oči.
„Ale ty už se neprobudíš!“
„Věř mi…" zašeptala.

Henry ji políbil na tvář. Stále byla nezvykle chladná. Sedl si vedle ní, přitiskl ji k sobě a zahříval vlastním tělem.
Neměl tušení, jak dlouho tam takto seděl. Ani na chvíli nezavřel oči a nesundal prst z její tepny. Nevnímal příšerný hlad, který ho sužoval. Ani příšerné vyčerpání, při kterém ho bolely už i pohyby očí. Odmítal se od ní vzdálit. Cítil, jak jí pulzuje krev, už rychleji, než předtím a to ho uklidňovalo.

Slunce už zapadalo, když se Zoe probudila.

„Zoe… jak ti je?" zašeptal jí do ucha a přestal ji tisknout k sobě, aby jí viděl to tváře.
„Všechno mě… bolí…“
„Já vím, Zoe… neboj…“
„Měla jsem… tě poslechnout… ten plán…“
„Tím se teď netrap, dobře?“
„Neměli jsme tam chodit…“
„Nevyčítej si to," umlčel ji, „Jak se cítíš?“
„Nemůžu… nemůžu se postavit...“
„Jak to? Máš něco zlomenýho?“
„Ne… asi ne," zavrtěla hlavou, „ale bolí mě všechno…“
„Tak seď, dobře?“

Přikývla.

„Ty jsi pro mě došel?“
„Nemysli na to teď.“
„Jak jsi…“
„Na tom teď nezáleží, Zoe," přesvědčoval ji Henry a políbil ji na tvář.

Zoe na něj chvíli hleděla.

„Líbej mě…" zašeptala.

„Sotva jsi schopná mluvit…" podivil se ohromeně Henry.
„Prosím…" pokusila se bolestně o úsměv.
„Nebuď blázen!" zašeptal.
„Tak už to… udělej...“

Henry ji podepřel a přitiskl své rty k jejím. Líbal ji opatrně, pomalu, nevěděl, co vše ji bolí. Zdálo se ale, že Zoe líbání nevadí nebo bolest úspěšně překonává. Cítil z toho, jak ho líbala, takovou magii, jakou s ní nezažil ani na plese. Jako kdyby tím chtěla vyjádřit tisíce vděčných slov.
Henry si při tom vzpomněl, jak se cítil před tolika hodinami, když věřil, že je navždy pryč. V tu chvíli ji k sobě přitiskl, až vydechla bolestí a líbal i všude po krku a po tváři. Občas sykla bolestí.

„Promiň…" omlouval se.
„Já to vydržím…“
„Jak jsi vůbec až dosud přežila beze mě?" položil ji Henry otázku, se kterou si už nějakou chvíli lámal hlavu.
„Jak to myslíš?“
„Co jsem tě poznal… pořád tě zachraňuju…“

Zoe uhnula pohledem. Chvilku mlčela, než se na něj znovu podívala.

„Ty si asi myslíš… že jsem nějak odvážná… že jsem tvá hrdinka… nebo něco takového.“
„Budeš moje hrdinka, když se zotavíš.“
„Jenže já nikdy neměla tu odvahu… nikdy…" pokračovala.
„O čem to mluvíš, Zoe? Já tě viděl… bránit se přesilám… vymýšlet šílený odvážný plány a kdo ví co ještě.“
„Jenže já do té doby zabíjela jen ty, které jsem měsíce sledovala samotné," hleděla na něj smutně, „já nikdy neměla odvahu podniknout něco víc. Já nevím… asi jsem se teď v posledních měsících chtěla předvést… a… málem jsem nás oba zabila," objevily se jí na tvářích slzy.

Henry ji hladil dál.

„Asi jsem…" zakašlala, „asi jsem chtěla být… ta velká princezna… ten postrach všech… ale pravdou je, že až s tebou jsem získala tu odvahu. Ples na Naesfrey? Nikdy bych tam nešla. Jen ta představa mě děsila… a já to nedávala najevo.“

Chvíli bylo ticho.

„Henry?“
„Ano?“
„Jak jsi mě zachránil?“
„Ty… ty nevíš?“

Zavrtěla hlavou.

„Já si pamatuju jenom… tvůj křik… chtěla jsem tě uklidnit… pamatuju si ten dům… a potom sklepení...“
„Co se v tom domě stalo?“ zeptal se Henry.
„Vrhli se na nás… já… nezlob se na mě" tekly ji slzy dál po tváři.
„Nebudu, Zoe. Vždyť není důvod.“
„Já se pokusila jednoho trefit… pak jsem vzala něco tvrdého ze stolu a hodila to po tobě.“
„Aby si mysleli, že jsem mrtvý," přikývl Henry.
„Nezlob se.“
„Pokračuj," vyzval ji.
„Potom… mě přemohli… a odvedli mě na hrad. Každý, okolo koho jsme prošli… mi způsobil nějakou bolest… pak dole… mi slibovali příšerný utrpení, kterému bude přihlížet celé království. Byla jsem si jistá, že mě utýrají k smrti. A… a přemýšlela jsem, jak se zabít, než to stihnou udělat.“

Zoe se roztřásla a zadřel se jí hlas. Henry ji objal a čekal, jestli bude pokračovat.

„A potom…“, zašeptal Henry, když dál mlčela, „toho muže… cestu na koni… to si nepamatuješ?“
„Já… já si pamatuji až to, že jsem tě slyšela křičet… proč jsi křičel?“
„To… to je jedno…“
„Není. Já ti řekla svůj příběh. Teď ty.“

Henry přikývl a styděl se.

„Já… já si myslel… víš já myslel, že ti něco provedli… a... a že už tam nejsi.“
„Tys křičel, protože sis myslel, že jsem mrtvá?“
„Ne… možná,“ přikývl, „Kdybys viděla… kdyby ses viděla...“

Henry zmlkl. Zoe k němu znovu natáhla ruku a tentokrát hladila ona jeho po tváři. Henry zavřel oči, když si vzpomněl na ten strach. Věděl, že cítí jeho slzy.

„Neměl strach. Já jsem tady. Jsem tu," šeptala Zoe.
„Já vím…“

„Jak jsi mě dostal ven?“

Henry polkl. Nadechl se zhluboka a vypověděl jí celý příběh od chvíle, co se probudil v Patriciusově domě až do chvíle, kdy s ní na koni vyrazil pryč. Zoe tiše poslouchala. Nepřerušila ho ani jednou.
Nakonec domluvil a ztichl. Zavřel oči. Čekal, že Zoe něco řekne. Ta však mlčela. Ještě chvíli oba v tichosti seděli.

„Henry?" ozvala se konečně Zoe.
„Co je?" zeptal se Henry, trochu podrážděný jejím dosavadním mlčením.
„Edyneris už téměř neexistuje.“
„A co já s tím?" dal nechtěně najevo svoji podrážděnost.

Zakroutil hlavou. Styděl se za to, ale čekal nějakou pochvalu za své počínání. Má vůbec tušení, co všechno dokázal, aby ji dostal ven?

„No… ale kdysi existovalo…“
„Já vím…“
„A tehdy byla určitá pravidla…“
„Já vím, už nejsou…“
„Ano, nejsou…“

Chvíli mlčela.

„Ale… víš… existovala jedna pověst…“
„Hm…“
„A já věřím, že Edyneris existuje, dokud za něj aspoň jeden člověk bojuje…“

Henry dál mlčel. Nechápal, proč mu tohle vykládá.

„A bojuju já… a bojuješ ty…“

Henry dál mlčel.

„A tys bojoval moc… za mě...“
„Proč mi zrovna teď tohle vykládáš, Zoe?" neudržel se Henry.
„Protože stará pověst Edyneris praví, že pokud někdo pro království nebo princeznu přinese tři důkazy odvahy… což jsi ty udělal dávno… tak… jisté zákony nebo společenské zvyky neplatí...“

Henry otevřel oči a podíval se na ni.

„A…" červenala se Zoe, „já tuto pověst… nebo tradici… chci využít. Nemusíš… nemusíš ji uznávat…“
„Co to říkáš?" nechápal Henry.
„Že… že jako údajná princezna už nějakou dobu neexistujícího království tě… ti prostřednictvím už neexistujících zákonů říkám… že… že tě miluju… a pokud se nám ho někdy podaří obnovit… tak tě chci po svém boku.“

Henry na ni dále zíral.

„Jestli… jestli tedy chceš…" uhnula pohledem.
„Ty se mě tu ptáš, jestli…" začal, ale nebyl si jistý, jestli vůbec ví, jak větu dokončit.
„Jen, pokud chceš i ty," vyhrkla.
„Chci," zašeptal.

15. Mortis Anearis

Uplynulo několik dní, během kterých se Zoein stav stále lepšil, z čehož měl Henry radost. Býval teď občas unavený a lehce podrážděný, kvůli nevyspalosti.

Zoe nějakou dobu nebylo možné bezpečně přesunout do korun stromů, proto si Henry umínil, že bude vždy v noci hlídkovat. Pokoušel se získat nějaký spánek v průběhu dne, ale řádný noční odpočinek tím dostatečně nahradit nedokázal. Podařilo se mu však ovládnout základy lovu zvěře a tak sem tam ulovil králíka či něco podobného. Neměl na vybranou, protože Zoe až dosud nebyla schopna pořádně fungovat a zjistil, že v sobě ztratil odpor k lovu i zpracovávání masa – tušil, že za to mohou události posledních několika dní, během kterých byl nucen v sobě překonat tolik zábran, že na nějakém blbém králíkovi mu už nezáleželo. Zmizel i zvláštní pocit z pohledu na krev a vnitřnosti. To vše bylo kdesi v minulosti, kdy byl, jak mu přišlo, úplně jiným člověkem.

Zoe už byla schopná chodit bez potíží, modřiny se jí hojily a vše se vrátilo do starých kolejí. Nezapomněli ani na muže, který Henrymu pomohl dostat Zoe ven – když se Henry Zoe zeptal, zda o záhadném muži někdy slyšela, byla si jistá, že jde o pozůstatek malého společenství Zharadů, kteří po generace osidlovali vesnici nedaleko jejího hradu.

Celé ráno Zoe seděla u dokumentů a s pomocí daru od Patriciuse, který Henry stihl před odchodem, převlečen jako voják, sebrat, se dokumenty pokoušela rozšifrovat.
Ukázalo se totiž, že jí předal detailní popis toho, jak šifrovací proces funguje.

Jak tam tak seděla a přemýšlela, Henry ji, lehce podrážděn nedostatkem spánku, pozoroval a také přemýšlel.
Potom mu to nedalo a vyrazil k ní.

„Potřebuješ vlastní meč. Myslím jako navíc… kromě toho luku.“
„To je dobrý," odbyla ho.
„Myslím to vážně.“
„Mě ten luk stačí.“
„Zoe, ty to… ty to asi nechápeš, že nestačí. Je jen otázkou času, kdy zmodernizují zbroje, obklíčí tě, půjdou na tebe zblízka nebo něco.“
„Tak si s nimi poradím.“

Henryho ta její lhostejnost začínala dopalovat.

„Ne, neporadíš. Stejně, jako sis s nimi neporadila tam v tý chatrči toho Patriciuse!“

Zoe byla tak soustředěná na dešifrování, že jen mávla rukou a ani se na něj nepodívala. Henrymu došla trpělivost. Vytrhl jí z rukou dokument a zvedl ji.

„Co… co je?" podivila se.

Henry ji chytl za vlasy a přitáhl k sobě tak, aby se mu dívala do očí.

„Au! Co to děláš?“
„Víš vůbec," začal Henry pomalu, „jakou práci mi dalo tě odtamtud dostat?“
„Vím… au!“
„Ne, nevíš!“

Henry si její vlasy omotal kolem ruky, až vyjekla bolestí.

„Nemáš tušení, jak mi bylo, když jsem tě tam viděl ležet v kaluži krve! Nemáš tušení, jak vyčerpanej jsem byl, když jsem tě protáhl nějakým možná kilometry dlouhým tunelem a jak mi bylo, když jsem vůbec netušil co se ti stalo!“
„Ale já…“
„Dokážeš si představit, jaký to bylo… dívat se na tebe jako na prázdnou schránku? Myslet si, že jsi… pryč?“
„Já… ne… já nevím…“
„Už tě takhle nikdy nechci najít! A jestli hodláš zbytečně riskovat život a chceš, abych se díval na to, jak se někde necháš zabít, tak u toho bejt nepotřebuju!“

Pustil ji, Zoe udělala pár kroků zpět, pak se otočila a zmizela mezi stromy. Henrymu to bylo v tu chvíli jedno. Ať si je naštvaná, holka praštěná, pomyslel si. Vzal vlastní meč a vydal se vedle na palouk cvičit.

Musel uznat, že už je mnohem obratnější a rychlejší. Představoval si, jak na něj útočí nepřátelé a vykrýval jejich útoky. Snažil se představovat si nelehké situace a přemýšlel, jak na ně efektivně zareagovat.

Uplynula asi hodina, když za sebou Henry něco zaslechl. Byla to Zoe.
Chovala se zvláštně. Jakoby zdánlivě nenuceně přišla, sedla si kousek od Henryho a nenápadně ho pozorovala. Henry dělal, že si jí nevšímá a trénoval dál. Občas na ni koutkem oka pohlédl a všímal si, že si nervózně ryje nehty do kůže. Přestal mávat mečem a povzdychl si.

„Jednou si ty ruce rozškrábeš do krve," prohodil zády k ní.

Místo odpovědi slyšel, jak se zvedla a šla k němu. Čekal, že bude vztekle nadávat. Místo toho ho vzala za ruku.
Otočil se k ní a všiml si jejích zarudlých očí.

„Promiň…" zašeptala, „já dokážu být… taková… taková…“
„Umíněná? Paličatá? Protivná?" dořekl za ni Henry.
„Hm…“
„To já vím.“
„Máš pravdu. Potřebuju i meč.“

Henry ji pohladil po tváři.

„Jsi hodná.“
„Nejsem. Jsem zlá.“
„Skoro taková… Paní temnoty, že?“

Zoe se váhavě pousmála.

„Neuvědomila jsem si, cos tam musel prožít, když jsi pro mě šel. Tedy… uvědomila… a strašně moc si toho vážím… jen, jak jsem byla zabraná do toho dešifrování, tak… úplně mě to pohltilo. A nedošlo mi to.“
„To nic. Netrap se tím, dobře?“
„Budu.“
„Proč?“
„Protože na tebe nechci být tak zlá. Proč jsem taková?“
„Zoe, netrap se tím...“

Nečekal na odpověď, vrátil meč do pochvy a políbil ji. To ji zřejmě umlčelo, protože se usmála a změnila téma.

„Už… už ti to jde moc dobře… myslím… s tím mečem," pochválila ho.
„No, to víš… odpozoroval jsem něco od tý nejlepší.“
„Ode mě? Já… já spíš ty šípy. Ale s mečem něco zvládnu.“
„Něco? Viděla ses, když jsi bojovala proti Marykovi?“
„To jsem byla naštvaná.“
„Ty mi ale připadáš naštvaná pořádp.“

Zoe se zarazila, hleděla do země a vypadala, jako kdyby se k něčemu přemáhala. Pak se mu náhle zadívala do očí.

„Na… na něco jsem se tě chtěla už dlouho zeptat.“
„Povídej" řekl pomalu se zájmem Henry.
„Ty jsi mě viděl zabít tolik lidí. A… a tehdy… jak jsi říkal… na Edyneris…“

Henry nejistě přikývl.

„Tam… tam jsi mě viděl… já… já se nedokázala ovládat. A… mě připadá, že i pak… a i teď… mě máš pořád rád. Já ani nevím proč.“
„To tě trápí?“
„Hm..." přikývla nervózně.
„Myslíš, že ti budu mít za zlý, žes tam zabila lidi, který by tě zaživa stáhli z kůže? Vždyť jim podobní ti chtěli provést kdo ví kolik nejhorších věcí, když tě zajali.“
„Ale já si to užívala… že jsem jim mohla ubližovat a že umírali s tím, že jsem je porazila! Líbilo se mi to! A líbit bude!“
„Já vím, Zoe.“
„Ale já nejsem blázen… já… já… já jen…“

V očích se jí objevily další slzy a už nebyla schopná pokračovat. Henryho nenapadlo nic jiného, než ji obejmout.

„To nic, Zoe. Já vím, že nejsi blázen.“
„Ale někdy… někdy mi připadá, že si myslíš, že bych to samé udělala tobě.“
„Napadlo mě to. Ale to už je dávno," povzdychl si Henry.
„Ale neudělala!“
„Já vím…“
„Neudělala!" podivně vykřikla Zoe, stále v jeho objetí.
„Nerozčiluj se, princezno.“
„Nejsem žádná princezna!“
„Ale jsi. Z Edyneris. Pamatuješ?“
„Nikdy jsem jí nebyla. Nebyla! Jen jsem se naučila ubližovat lidem. Protože je nenávidím. Já… já nenávidím lidi!“

Henry se o ni začínal bát. Stále ji tiskl k sobě, ale Zoe mu zarývala nehty do zad, věděl, že neúmyslně. Cítil, že je silně rozrušená.

„Já už nemůžu!" vykřikla, Henry ucítil, jak mu přestala zarývat nehty do zad a začala plakat.
„Zoe… Zoe, co se děje?" zašeptal.

„Já… já už to nezvládám!" přestala se ovládat.
„Co se děje?" hladil ji po vlasech.
„Nenávidím se! Nenávidím! A všichni nenávidí mě!“

Slzy jí tekly po tváři, nebyla schopná se udržet na nohou, těžce dýchala a jen plakala.
Henry mlčel, stále ji tiskl k sobě.

„Zoe… klidně se vykřič… vypovídej… cokoli tě trápí.“
„Já…" začala, ale začala se dusit, jak jí slzy nedovolily promluvit.

Henry jí rychle obrátil hlavou dolů, aby se neudusila.

„Já už seru na tenhle zkurvenej život!" vykřikla z plných plic.

Ohromeně na ni pohlédl, když viděl, jak se zcela zhroutila. Musel ji podepírat, aby mu nepadla k zemi. Stále ji držel a hladil.

„Zoe," zašeptal.
„Všechno je úplně v prdeli!" křičela dál.
„Není…" šeptal ji dál do ucha Henry.
„Já už nemůžu… nechci… NECHCI! Stejně všechno skončí tak, že se budu muset zabít, protože nikdy nepřesvědčím celý svět! Už navždy budu psanec! Jen proto, že jsem přežila! Je to můj trest za to, že jsem naživu! Ten útok mi zničil celej život. Někdy si přeju, abych ten den, kdy nás napadli, umřela!“

Chvíli bylo ticho a Henrymu se ulevilo, že už jí to přešlo. To se však mýlil.
Zoe jej od sebe odstrčila, začala křičet, padla k zemi, křičela a bušila pěstí do všeho, co stálo kolem, jako naprostý šílenec.

Henry k ní přiskočil. Nenapadalo ho, co by měl říct. Vzal ji za ruku a snažil se vymyslet, co dělat.
Zoe nad sebou zřejmě naprosto ztratila kontrolu. V každém jejím nadechnutí slyšel, jak se třese a nezvládá udržet pod kontrolou.

„Zoe… prosím… uklidni se…" zašeptal.
„Proč? Proč!" křičela dál.
„Protože tě miluju. A ty to víš.“

Zoe na něj hleděla jako kdyby chtěla něco namítnout. Pak si otřela tvář rukou.

„Ale odejdeš, až zjistíš, čeho jsem schopná.“
„Nech toho, Zoe! Už jsem tě viděl dělat tolik věcí… a vždycky jsem stál při tobě," pokoušel se ji postavit na nohy.

Henry vzal pár listů z trávy poblíž a pomohl ji se vysmrkat. Pak ji ještě jednou objal.

„Už dost, dobře?" zašeptal ji do ucha.
„Ale… slib mi, že mě neopustíš.“
„Slibuju.“

Zoe zhluboka dýchala, ale zdálo se, že se konečně začala uklidňovat.

Henry ji dal čas, aby se uklidnila a snažil se jí dál dotýkat tak, aby se necítila sama a věděla, že mu na ní záleží.
Po asi deseti minutách ticha se zdálo, že je konec jejímu běsnění.

„Měla… měla bych si jít lehnout," prohlásila.
„Možná ano.“

Zoe se však neměla k odchodu. Podivně na něj hleděla. Henry z jejího pohledu vycítil obavy.

„Copak, Zoe?" zeptal se něžně.

Když mlčela, pokračoval dál.

„Jdi spát. Hned. Až se probudíš, tak tu budu. Slibuju.“

Po tomto větě se nepatrně usmála, následně se zatvářila jako kdyby se zastyděla a beze slova si šla lehnout.

Henryho nenapadlo nic jiného, co by mohl dělat, než jít si prohlížet dokumenty, které se tak snažila pochopit.
První obsahoval jakýsi text v jemu neznámém písmu, malby, schémata. Vypadalo to jako jakási organizační struktura. V jejím středu byla znázorněna postava, která vedle sebe neměla, na rozdíl od ostatních, žádný popis. Kdo to může být?
Přešel k dalšímu – ten obsahoval jakousi mapu. Henry ale žádné místo na ní zakreslené nepoznával. Ani ho to nepřekvapovalo, sotva se v těchto krajích dokázal zorientovat.

Zkusil vzít jeden z posledních, ke kterým možná Zoe ještě nedošla a objevil jakousi legendu. Ano… tímto by dokázal přeložit jednotlivá písmena do jemu srozumitelného. Ale co je to vůbec za jazyk?
Ještě dlouho si dokumenty prohlížel, ale nedokázal s nimi nijak pohnout. Strávil nad nimi asi hodinu. Všechny měly v rohu podivný znak, jako kdyby byly označené, že k sobě patří. Ale zřejmě nejen k sobě… k nějakému společenství.

V tom uslyšel nějaký hluk. Jako první ho napadlo, že se asi probrala Zoe. Nevěnoval této skutečnosti tedy příliš pozornost a dále se soustředil na dokumenty. Už i chápal, proč ho Zoe tehdy tak odbyla, člověk se opravdu musí důkladně soustředit, aby dokázal pospojovat jednotlivé souvislosti.
Henryho bodl osten výčitek, že na ni byl předtím tak zlý.
Sílící hluk ho však vytrhl z přemýšlení a donutil zahledět se směrem, kde Zoe odpočívala. Stále tam ležela a spala.

Henry chvíli přemýšlel, co ho vlastně vyrušilo. Bylo tak těžké se odtrhnout od všech těch výpočtů, že si stále pořádně neuvědomoval, co se děje. Jeho mysl se však naštěstí odprostila od všeho ostatního - někdo cizí se blížil. Ano, už nebyli dále sami. Henry vyrazil k Zoe, zatřásl s ní a probudil ji.

„Co se děje?" zamumlala ospale.
„Někdo sem jde!“
„Cože?“
„Někdo se blíží!“

Zoe se velmi rychle probrala, uchopila luk, skočila po dokumentech, posbírala je a schovala se za stromem, mávajíc na Henryho, aby se schoval také.
Ten tak učinil, oba seděli a čekali, kdo se objeví. Bylo jim ale jasné, že si neznámý příchozí všimne ohniště i zbytků snídaně.

„… už kdekoli, říkala jsem ti to," ozval se dívčí hlas.
„Musíš být trpělivá, najdeme je," přesvědčoval ji mužský hlas.

K hlasům se přidaly i zvuky kopyt.

„Podívej!" zvolala dívka, „To je tábořiště!“
„Třeba jsou to oni.“
„Tady je kůže… a zbytky masa!“

Henry si pro sebe tiše zaklel, i když s tím předem počítal. Někdo seskočil z koně. Henry i Zoe se snažili zpoza stromů příliš nevykukovat, kvůli tomu však neměli dostatečný výhled na dění u tábořiště.

„Ohniště je ještě horké! Musíme je dohnat!" křičela dál nadšeně dívka.
„Počkej, možná se před námi jen skrývají" řekl muž klidným hlasem a Henry si v tu chvíli něco uvědomil. Než si stihl utřídit myšlenky, vrhla se vpřed Zoe.

„Ruce nahoru!" křičela s nataženým lukem, „Okamžitě! Hned! Zahoďte zbraně!“

Henry vyběhl ze stromů také. Pohled mu padl na muže, který se na něj přátelsky usmál a Henry ho ihned poznal – byl to onen muž z vězení. Teď stál klidně s rukama nahoře, stejně jako mladá dívka s dlouhými zlatými vlasy vedle něj.

„Kdo jste?" křičela Zoe a vystřelila varovný šíp mezi ně.
„Počkej, Zoe!" zadržel ji Henry, „Já ho znám! Nestřílej!“
„Znáš? Jak to myslíš, že ho znáš?" ptala se a nespustila z příchozích oči, zatímco sáhla pro nový šíp.
„To je Elas… ten, co mi tě pomohl zachránit!“

Chvíli bylo ticho rušené jen zvuky ptáků a klapáním kopyt koně, který svoji pozornost věnoval trávě v okolí. Zoe se zamyšleně podívala na Henryho.

„Řekni mu, ať jde pryč!“
„Počkej… je na naší straně.“
„Má pravdu, nepřišli jsme vám ublížit," vložil se do toho Elas, stále s rukama nahoře.
„Já jim nevěřím!"
„Tak mě vyslyš, princezno z Edyneris. Dej mi možnost říct ti, proč jsme vás vyhledali. A pokud si i pak budeš přát, abychom odešli, učiníme tak," pokračoval klidně.
„Jak jste nás našli?" ignorovala jeho nabídku Zoe.
„Jednoduše" promluvila neznámá dívka, „Elas mi ukázal kterým směrem se tvůj zachránce vydal. A toto je poměrně horská oblast. Není moc míst, kde by se šlo utábořit. Ani moc cest, kterými by šlo na koni projet. Já se tu dokonale vyznám. Trvalo nám několik dní projít všechna možná a pravděpodobná místa a konečně jsme měli štěstí na vás narazit.“
„Nevěřím vám!" trvala na svém Zoe.
„To je zřejmé. Ale neodpověděla jsi mi na moji nabídku," naléhal Elas.

Zoe chvíli stála a přemýšlela, s lukem stále nataženým.

„Zkusme to," přesvědčoval ji Henry.
„Dobře," přikývla, „ale jediný krok k nám a budu střílet!“
„S tím souhlasím," odpověděl Elas, „Můžeme dát ruce dolů? Nemáme zbraně na dálku a mě osobně dost bolí ruce," podíval se na Henryho, „v cele jsem zrovna pohodlí neměl, jak sis nejspíš všiml.“

Zoe přikývla, tvářila se však zvláštně a udělala bokem pár kroků k Henrymu.

„Hlídej záda…" šeptla mu.
„Cože?“
„Může to být past. Hlídej okolí.“

Henry se začal rozhlížet kolem, nikoho nespatřil, avšak musel dát Zoe za pravdu, že opatrnost je na místě a nepřestával sledovat okolí.
Elas a neznámá dívka mezitím dali ruce dolů.

„Tohle," ukázal Elas na dívku, „je Eva. Je to má sestra. Určitě už jsi o nás Zharadech slyšela, že?" podíval se na Zoe.
„A co jako?“ opáčila mrzutě.

Elas si zhluboka povzdychl.

„Nikdy jsme neměli možnost si promluvit... i když jsme se možná před mnoha lety někde potkali. Já sám jsem tě zahlédl mnohokrát… samozřejmě myslím… když jsi byla ještě dítě.“
„Proč jsi sem přišel mi tohle povídat?" utrhla se na něj Zoe.
„To není důvod, proč jsem přišel… to spíš… no, lidi se mění, všichni se měníme. Asi chci spíš říct, že ti to nepřátelství nemám za zlé. A určitě je na místě. I tak doufám, že… spolu můžeme navázat kontakt.“

Zoe na něj dál jen nepřátelsky hleděla, Elas tedy pokračoval.

„Celou cestu jsem si promýšlel, kde začít. A nakonec myslím, že bude dobré začít od začátku. Nerad ti připomínám ten den, kdy vaše panství padlo. Ale musím se k tomuto dni vrátit. Už nějakou dobu byly tehdy všude napjaté politické vztahy. Naesfrey se začalo měnit, začalo šířit strach a nový pohled na to, jak by podle nich měl svět fungovat. Věděli jsme, že Edyneris je jediné, co nás, Zharady, chrání před tím, aby nás plně pohltila totalita, otroctví a všechno, co tou dobou už nějakou dobu považovalo Naesfrey za správné. Nakonec… k tomu došlo. Pamatuji si, že tu

noc mě vzbudil vzdálený hluk, rány tak hlasité, že dolehly až k nám. Naše vesnice totiž nesídlila zas tak daleko od vašeho hradu.“

Odmlčel se, párkrát se nadechl a pokračoval dál.

„Tehdy jsme posbírali to nejdůležitější a vyrazili pryč. Vojska Naesfrey už byly všude, i daleko za hradem a běželi dál našim směrem. Většinu z nás pobili a naši vesnici vydrancovali a spálili na popel. My zbylí jsme přežívali na útěku. Asi si říkáš, že vzhledem k podobné historii dost možná máme stejné zájmy a cíle.“
„Ne, to si tedy neříkám!" přerušila ho Zoe s odporem ve tváři, „Vzali jste nohy na ramena a utekli pryč.“
„Chápu tvůj pohled, ale… jak jsem říkal… už nebylo co dělat.“
„Vždycky se dá něco udělat! Říkáš, že byla tma? Jenomže když jsem z hradu utíkala já, tak už pomalu svítalo. Do té doby rozhodně bylo něco, co by šlo ještě udělat. A já utekla až po tom, co jsem viděla všechny kolem umřít! Nehledě na to, že jsem nebyla tehdy nijak zkušená v boji. A co vy? Stateční Zharadové? Válečníci a bojovníci? Jenom kecy.“

Elas se zatvářil dotčeně. Ještě, než stihl nějak reagovat, Zoe pokračovala.

„Ale to je jedno, to už je dávno, nemusíš si vymýšlet další výmluvy, stejně mě nezajímají, ani bych ti je nevěřila. Chceš slyšet další důkaz toho, že nemáme stejné cíle? Proč jsi mě ty nebo někdo z vašich lidí nikdy nevyhledal? No samozřejmě," posměšně se ušklíbla, „Určitě bylo těžké mě najít, co? Je tohle ta výmluva, kterou mi chceš předhodit?“
„Možná se budeš divit," odpovídal Elas pomalu a hleděl do země před sebou, „ale samozřejmě je těžké tě najít. Hledá tě v podstatě každý a sotva můžu očekávat, že tě potkám v někde v krčmě nebo na nákupech.“
„Myslím, že kdyby se ke mě doneslo, že mě hledá někdo, kdo věří, že má stejný cíl, tak bych se o to minimálně nějak zajímala… možná se i zkusila s vámi spojit. Ale nic takového se nestalo. Proč by taky mělo, že? Ono přidat se veřejně na mojí stranu není něco pro zbabělce. To byste někoho mohli naštvat, kdybyste mi vyjádřili podporu. A to by taky chtělo kus odvahy, kterou, jak se zdá, nemáte.“

Původní přátelský výraz na tváří obou příchozích byl již zcela pryč. Elas se tvářil dotčeně a zmateně a Eva tiše sledovala výměnu názorů. Henry stále dával pozor na okolí, jak mu poradila Zoe.

„To není fér,“ procedil skrze zuby Elas, „Stavíš mě tu do pozice, která mi není příjemná. Chtěla bys po mě, abych vystavil nebezpečí i celou svoji rodinu. Nemyslíš,

že kdybych byl na straně Naesfrey, tak by mě tady tvůj společník nenašel umírat v jejich vězení?“
„Svět není černobílý," odvětila Zoe, „Tak přeskoč tu svojí skvěle naplánovanou historku a dostaň se konečně k tomu, proč jste přišli.“

Elas se zhluboka nadechl a chvíli přemýšlel, než odpověděl.

„Chtěli jsme vás požádat o pomoc.“

Zoe se zasmála tak výsměšně a ďábelsky, až se Henry, stále obezřetně sledující okolí, na ni musel přímo podívat a ujistit se, že ten smích vychází z ní.

„Pobav mě. S čím bych ti já měla chtít pomáhat?“
„Myslím, že ten posměšný přístup není zapotřebí. Dost možná nám jde o to samé.“
„A o co mi podle tebe jde?“
„Pomstít se přeci. To je logické.“
„Nad tím jsi určitě musel hodně dlouho přemýšlet," vysmívala se mu dál Zoe.

Elas se pokoušel vytvořit ve tváři stejný přátelský výraz, jako ten, který měl, když přijeli na koni.

„Ale no tak," usmál se, „není to snad jedno? Můžeme si vzájemně pomoct, že? A vzpomeň si, jak jsem tvému příteli pomohl tě dostat z vězení ven. Alespoň doufám, že se o tom zmínil.“
„Zmínil a můj zachránce je on, tobě nejsem nic dlužná.“
„To mě mrzí, že to takhle vidíš," povzdechl si a otočil se na Henryho, „Pomohl jsem ti. A ptal ses mě, jak mi to můžeš vrátit. Já ti řekl, že se něco najde. Tak teď mi pomoz přesvědčit ji," ukázal na Zoe.
„Přesvědčit k čemu?" zavrtěl nechápavě hlavou Henry.
„Pokud si dobře pamatuji, bývala to nadšená alchymistka. Tehdy jsem ji vídal chodit po lese a sbírat byliny. Vařit v lese tajně lektvary a podobně. Možná i jeden les zapálit, ale třeba to byla jenom náhoda,“ usmál se, „Teď potřebujeme její znalosti. Potřebujeme lektvar. Protijed. Pro nás a naše lidi.“
„Protijed na co přesně?" vypálila Zoe.
„Na… na jednu… prastarou nemoc,“ mávl rukou.
„I kdybych ti chtěla pomoct, jak bych ti měla umíchat protijed na něco, o čem mi nechceš nic říct?“

Elas si znovu povzdychl.

„Dobře. Jsou to zhruba tři měsíce, co jsme se nakazili jakýmsi morem… ne, nemějte strach. Není to přenosná nemoc. Ne vzduchem, ne dotykem. Možná vám to něco říká… je to Mortis Anearis.“

Henry se tázavě ohlédl na Zoe. Ta chvíli neřekla ani slovo. Nepohnula se, nedala nijak najevo, co se jí honí hlavou. Až pak…

„To… není možné," zalapala po dechu.
„Věř mi, že je!" trval na svém Elas.
„Cože?" vložil se do hovoru Henry, „Mortis Anearis… co to je?“
„Je to strašně stará nemoc," otočila se na něj Zoe, „moc stará. Podle historických informací se už ale nevyskytla tisíce let. Už to samo o sobě působí dost zvláštně,“ pohlédla zpět na Elase.
„Myslíš si, že lžu?" zašeptal Elas, „Tak pohleď…“

Elas si rozepnul košili a nechal je nahlédnout na cosi, co vypadalo jako obrovská pulzující žíla. Táhla se od místa, kde by mělo být srdce až k lícní kosti a postupovala i dolů směrem k žaludku.
Henry nebyl schopen slova. Něco tak odporného jen tak neviděl a to byl za poslední dobu svědkem mnoha děsivých věcí, včetně mrtvých těl.
Elas si opět zakryl hruď a Zoe vypadala zamyšleně.

„Stačí ti to?" pokračoval Elas, „Má sestra je nakažená taky. My všichni.“
„Ale… jak? Pokud tvrdíš, že se to nepřenáší vzduchem ani dotykem, tak jak? A kolik ti zbývá času?" zeptal se Henry.

Elas se podivně rozesmál.

„Celá věčnost," odpověděl záhadně.

Henry se zatvářil nechápavě a chvíli přemýšlel, co to má znamenat. V tom se ozvala Zoe.

„Nemůže zemřít," šeptla.
„Jak nemůže…“
„Alespoň ne na tu nemoc. Není to život ohrožující," vysvětlovala, „Je to spíš…“

Odmlčela se.

„Řekněme to tak, že máme pořád hlad," chopil se slova Elas, „Nekončící hlad. A žízeň. Naše buňky vysychají. Naše těla nedokážou zpracovat jídlo tak, jako těla

zdravých lidí. Bolí to. Bolí nás břicho, máme sucho v ústech, občas nás chytne bolest hlavy. Nedá se to uspokojit. Pokud se teď najím, tak většinu toho spotřebuje ta nemoc pro sebe a tělu nechá jen zbytek… jen tak málo, aby zůstalo naživu. Ale ne, aby zmizel ten hlad. Pokud neutrpím fyzické devastující zranění, tak můžu žít… prý až stovky let, až dokud se mi nerozpadnou kosti. Tedy to se aspoň praví v legendách. Samozřejmě jsem to neměl šanci vyzkoušet. Ta nemoc je živý organismus, který mě dokáže násilím udržovat na živu bez ohledu na to, kolik bolesti budu cítit. Musel bys mi zastavit srdce, abys mě zabil.“

Henry si pokoušel představit, jak se teď Elas asi cítí a přišlo mu to až nepředstavitelně hrozné.

„Ale ty nežiješ stovky let, že?“ zeptal se pomalu.
„Samozřejmě, že ne. Je to jen teorie. A taky jsem zmínil, že jsme se nakazili před pár měsíci.“
„A… jak se tím dá nakazit?“
„Není moc způsobů… je potřeba přímo čerstvý zárodek té bakterie, který se pak dotkne rány… krve nebo něčeho takového. Ten se poté přichytí k tělu.“
„Jak člověk pozná, že se nakazil?" zajímal se dál Henry.
„Začne to šílenou horečkou, ztrátou vědomí, nevolností. Symptomy nijak moc odlišné od běžné nemoci. Ale ta nevolnost sílí a sílí… až se začne tvořit to, cos právě viděl.“
„Ale…" začal Henry zamyšleně a vzpomněl si na to, co následovalo po boji na Edyneris.

Zoe ho však chytla za ruku a začala táhnout pryč.

„Hned jsme zpět!" křikla dozadu na Evu a Elase.
„Co je?" zeptal se jí potichu Henry.

Zoe ho odtáhla dost daleko na to, aby je ti dva neslyšeli, ale ne až tak moc, aby na ně ztratili výhled.

„Nesmíš jim to říct!" prosila naléhavě Zoe.
„Říct co? To bylo ono, Zoe? Když jsi mi usekla ten prst, tak jsi mě zachránila před tímhle?“
„Já nevěděla, že to je tohle! Myslela jsem, že je to obyčejný jed. Věděla jsem už dlouho, že si Naesfreyští bojovníci napouští meče nějakým jedem. Ale že je to právě tohle? To by mě nenapadlo. Ale to znamená, že v Naesfrey museli tu nemoc nějak oživit nebo vyšlechtit. A také to znamená, že se mi podařilo vymyslet funkční

protijed… možná jako jediné na světě. I když v tvém případě to bylo hned na začátku a zbavila jsem tě prstu, ze kterého se to šířilo.“

To celé doslova vychrlila a tvářila se zděšeně.

„A proč nechceš, aby to věděli?“
„Protože zaprvé by v jejich případě to, co jsem udělala, abych zachránila tebe, nepomohlo… je to už ve stádiu, o kterém jsem četla jen v legendách… a zadruhé bych byla ráda, abychom tu informaci o tom, odkud se to šíří, měli jen ty a já. Můžeme si z toho odvodit například to, že před pár měsíci museli bojovat s někým z Naesfrey… ale přeci nemohli všichni… nemohli je všechny trefit mečem… je tu něco víc, čemu zatím nerozumím… já nevím…“
„Dobře, neřeknu o tom nikomu," slíbil Henry.
„Já jim nechci pomáhat, Henry. Nechci. Nechci je nikde v naší blízkosti. Musíme nějak zmizet a nesmí nás už dokázat vystopovat. Já… nesmíš si o mě myslet, že jsem zlá" šeptala se smutným pohledem.
„Ale ty jsi zlá," usmál se Henry.

Vypadala, že má něco na jazyku. Pak si to zřejmě rozmyslela, pokusila se znovu něco říct, ale jen se na něj dívala.

„Promiň," řekl vážně Henry, „to jsem nechtěl. Omlouvám se. Jen jsem si dělal srandu.“
„Je tohle správná chvíle na vtipy? Přijde ti to zábavné?" probleskly jí oči.
„Ne… není… bylo to hloupé... tak co budeme dělat dál?“
„Musíme se jich nějak zbavit.“

Zoe vyrazila zpět k Evě a Elasovi a zastavila se před nimi. Eva na ni vrhla zděšený pohled.

„Odejděte," vyzvala je v klidu.
„Cože?“ podivil se Elas.
„Odejděte,“ opakovala Zoe.
„Ty nám nepomůžeš?“
„Nemám jak. Nemám zájem.“
„Ale…" přemlouval ji Elas, „jsi naše jediná naděje.“
„A to být nechci“.
„Ale víš, jak to vyléčit, ne?“
„Odejděte!“ vykřikla Zoe už mnohem víc důrazně.

Její ruce pozvedly luk a Elas pochopil, že další nátlak už by byl nebezpečným hazardem.

„Dobře… dobře, uklidni se!“

Zoe stále výhružně stála. Henry přelétl pohledem z něj na Zoe a koně, který stále okusoval trávu u stromu. Položil Zoe ruku na rameno.

„Zoe, bude lepší, když půjdeme my… vezmem si jejich koně, ano?" zašeptal.

Zoe pomalu přikývla a spustila luk.

„Jestli se nás pokusíte vyhledat ještě jednou, zabiju vás. Oba!“

Po tomto se otočila a vyrazila ke koni.

„Jen si běž… Paní temnoty," uchechtl se zlostně Elas, „jsi přesně taková, za jakou tě lidé mají. Sobecká a krutá. A už proto my dva nikdy na stejné straně nebudeme. Máš pravdu, svět není černobílý. A já nehodlám stát na straně Naesfrey, ale ani na té tvojí. Nechápu, proč jsi se stala jakýmsi symbolem boje proti Naesfrey… když jsi jenom malá hloupá holka… umíněná a příšerně zlá.“

Zoe se zastavila a pomalu otočila. Stejně pomalu došla zpátky k nim dvěma.

„Ne!" křičela Eva, „Ne, Elasi! Co to děláš?“
„Musí to vědět," ušklíbl se Elas, „Musí vědět, že je směšná, sobecká a ubohá. A že to jediné, co umí, je zabíjet. A i tak nic za těch sedm let nedokázala.“
„Ne, buď zticha!" naléhala Eva a pokoušela se ho umlčet, „On to tak nemyslel!“ vyslala zděšený pohled k Zoe, „On neví, co mluví! Nech nás být! Vezměte si koně, vezměte si cokoli!“

Henry vzal Zoe za ruku, ale ta se mu vytrhla. Jako kdyby z ní sálala aura zloby. To ticho… to, že dosud neřekla ani slovo, s prázdným výrazem ve tváři, který nešel přečíst, bylo špatné znamení.
Elas se potěšeně usmíval a očividně mu dělalo radost, že se mu ji podařilo tak rozzlobit.
Eva oproti tomu přímo hystericky panikařila.

„Vezmi si cokoli! Cokoli!" vřeštěla a začala vyhazovat z kapes mince, jakési papíry a nakonec nějaké šperky.
„Cokoli! Jen nás nech být! Nech mého bratra! Prosím!“

Zoe se začala natahovat pro šíp, když Henrymu padl pohled na jednu z listin, které Eva vyhodila. Jako v transu se pro ni natáhl a vzal ji do ruky. Pohled mu padl na známý znak – stejný jako ten na dokumentech, které se Zoe snažila předtím rozluštit a které on sám desítky minut zkoumal. Byl si naprosto jistý tím, že se jedná o úplně stejné označení.

„Zoe!" vykřikl.

Ta nevnímala. Výkřik však upoutal pozornost Elase, kterému z tváře zmizel úsměv, když si všiml, co Henry třímá v ruce.

„Ty ses zbláznila!" zakřičel na Evu.

Tato nenadálá změna situace upoutala Zoeinu pozornost, otočila se Henryho směrem a pohled jí padl na list v jeho ruce.
Pochopila během několika málo vteřin.

„Kde jste to vzali?" vyhrkla na Elase.
„Co jsi to udělala?" zuřil Elas a zděšeně hleděl na Evu.
„To… to patří jim," řekla Eva směrem k Zoe, „Vezměte si to, jen nás nechte být!“

Elas byl zlostí na Evu bez sebe.

„Jim? Komu? Odkud to máte?" opakovala Zoe.
„Co je ti do toho?" utrhl se na ni Elas.
„Pracuješ pro Naesfrey?“
„Nebudu ti na nic odpovídat.“

Zoe na něj namířila napnutý luk. Pak ho lehce sklopila a když už to vypadalo, že si útok rozmyslela, prořízl vzduch šíp a přistál Elasovi ve stehně.
Elas vykřikl bolestí a pokoušel se jej vytáhnout. Eva rovněž vykřikla a začala střídavě křičet na Zoe, aby je nechala být a na Elase, aby šíp nevytahoval kvůli ztrátě krve.
Henry vytáhl meč a Eva se vrhla před Elase.

„Ne! Prosím neubližujte mu!“
„Uhni mi z cesty!" vyzvala ji Zoe.
„Ne! Nesmíš ho zabít, je to můj bratr!“
„Já ho nezabiju. Ale zabiju tebe, jestli neuhneš!“
„Ne, prosím, je to můj jediný bratr! Nedělej to!" křičela Eva jako šílená.

Henry zahlédl Zoein pohled. Ten typický nebezpečný pohled a viděl, jak znovu sahá po šípu. Rychle se k ní vrhl a chytil ji zezadu za ruce.

„Zoe, ne! Počkej, nedělej to!“
„Pusť mě!“
„Vždyť to neni nutný!“

Henry ji k sobě přitiskl a snažil se ji uklidnit.

„Nedělej to… počkej… taková nejsi… taková nejsi Zoe…“

Zoe sklonila luk a podívala se na něj.

„Dobře. Ale nezabráníš mi v tom, abych z tohohle," ukázala na Elase, který s bolestným a naštvaným výrazem seděl na zemi za Evou, „nevytáhla každou informaci, kterou má!“
„V tom ti bránit nebudu. A pokud to bude nutný, nebudu ti bránit v tom, abys ho zabila. Ale… ale ta holka nám přeci nic neudělala.“

Zoe přikývla na souhlas a Henry ji pustil. Místo na Henryho se teď zadívala na Evu.

„Uhni mi z cesty," vyzvala ji znovu.
„Ne, nesmíš ho zabít!“
„Evo… jdi pryč… utíkej…" vydechl Elas.
„Ne, já tě tu nenechám!" odmítala se ho vzdát se slzami v očích.
„Běž!" vykřikl na ní Elas.
„Nikam nepůjde!" zavelela Zoe, „Jestli půjde, tak ji zabiju!“

Chvíli bylo ticho. Elasovi tekla krev z nohy.

„Tak… tohle je ta, kterou jsi zachraňoval?" utrhl se na Henryho, „Zachránil jsi tu, která by byla schopná zabít nevinnou?“

Henry chvíli mlčel. Pak položil Zoe ruku na rameno a odpověděl.

„Ano. A udělal bych to znovu.“

Zoe se na něj obdivně podívala se zvláštním výrazem, ihned se však obořila na Elase.

„Proč jsi sem přišel? Pravdu!“
„Řekl jsem ti to… požádat tě o pomoc.“
„Lžeš!" vykřikla a pozvedla luk.
„Proboha… vzpamatuj se! Co chceš ještě slyšet?“
„Chci slyšet všechno! Kde jsi vzal tyhle dokumenty? Co znamenají? Umíš je přeložit?“

Elas si nemohl nevšimnout výhružného pohledu, kterým Zoe pokukovala po Evě.

„Když ti odpovím, nestane se jí nic?“

Zoe mlčela.

„Tak nestane?" zopakoval naštvaně.
„Pokud budou tvé informace cenné, nechám vás jít," odpověděla Zoe, „pokud vás přistihnu, jak nás sledujete, oba zemřete," tázavě se ohlédla na Henryho, který přikývl.
„A jakou hodnotu má slovo Paní temnoty?“
„Já nelžu,“ probleskly Zoe oči, „Nikdy nelžu!“

Elas se chvíli rozmýšlel.

„Musíme mu vyndat ten šíp!" vyhrkla Eva, „Ale když ho vyndám celý, tak vykrvácí!“
„Dovol jí se o mě postarat," pronesl Elas mezi zuby, „A pak… pak ti řeknu víc.“
„Dobře" souhlasila Zoe, nebezpečný výraz na její tváři však nezmizel, „Ale budu vás sledovat. Jestli se pokusíte utéct, zabiju vás. Vyndejte z kapes zbylé papíry, dokumenty nebo cokoli… a hoďte to sem!“
„To je všechno… vyházela všechno…“

Elas při těch slovech skřípal zuby, ani ne tak bolestí, jako spíše vztekem. Zoe všechny listiny ze země posbírala, odešla kousek dál a opřela se o strom. Sledovala dění, připravená kdykoli vyrazit vpřed a zasáhnout.
Eva se ve spolupráci s Elasem snažila vytáhnout šíp a zastavit krvácení. Henry stál poblíž, ohlédl se na Zoe a zpět na Elase. Všiml si, že Elas se na něj dívá.

„Ty… au! Ty… jsi něco jako její stálý společník, že?" pronesl namáhavě se zaťatými zuby, zatímco mu Eva přikládala jakési listy na nohu a tlačila na místo kolem rány.
„Co na tom záleží?“
„Záleží na tom dost… jestli sis nevšiml, tak to nemá v hlavě v pořádku.“
„Nebudu se o tom s tebou bavit," odpověděl klidně Henry, „Nikdo ji nezná tak, jako já.“

„Jednou tě… jednou tě zabije. Možná si to neuvědomuješ. Nenapadlo tě, že tě jenom využívá? Nenapadlo tě někdy, že je to naprostý psychopat a že ti lže? Že jednou, až dosáhnete… čehokoli, o co se teď snažíte, tě zlikviduje tak, jako všechny ty ostatní, kteří jí zkřížili cestu?“

Henry neměl chuť jej poslouchat. Otočil se a vydal se k Zoe. Ta se tvářila přímo nepříčetně.

„Ahoj," pozdravil ji.
„Ahoj," odpověděla mrzutě.
„Měla jsi pravdu, nesmíme jim věřit.“
„Slyšela jsem ho," ignorovala jeho poznámku a naštvaně hleděla na Elase.
„Slyšela co?“
„Slyšela jsem, co ti říkal!“
„Jo tohle… je naštvanej… očividně to tu neprobíhá podle jeho představ.“
„Jak si to může dovolit? Já bych nikdy…" podívala se na něj.
„Já vím, že ne.“
„To si nesmíš myslet! Vždyť já tě mám ráda!“
„Zoe…" Henry ji k sobě přitiskl.
„A ještě lidi jako je on… používali Edyneris jen jako štít… ale nikdo z nich nám nepomohl!“

Poslední slova přímo vykřikla, až Elas s Evou zvedli oči a na chvíli hleděli jejich směrem.

„Já vím, Zoe…" uklidňoval ji Henry, „Ale teď musíme s touto situací nějak naložit.“

Z povzdálí se ozval výkřik, když Eva vytáhla Elasovi šíp z nohy a dělala co mohla, aby zastavila krvácení. Zoe vyrazila k nim. Henry si pospíšil za ní. Zoe se zastavila před Elasem, Eva se vyděšeně otočila a nespouštěla ze Zoe oči.

„Už jsi ho doošetřila?" utrhla se Zoe na Evu.
„A… ano… skoro," zašeptala zděšeně.
„Výborně!“

Zoe dupla Elasovi na ránu, ten klel tak zuřivě, až mu skoro nebylo rozumět a Eva propadla zoufalství.

„Ne! Už ho nech!“
„To bylo za tvé hrdinství z noci, kdy padl můj hrad! A teď k další věci. Co víš o těch dokumentech? Umíš je rozšifrovat?“

Elas lapal po dechu bolestí, zřejmě se však přiměl spolupracovat. Přikývl, zatímco se Eva zoufale s třesoucíma se rukama pokoušela ošetřit ránu, která začala znovu krvácet.

„A o čem pojednávají?“

Elas se zarazil. Bylo mu však zřejmě jasné, že není v situaci, kdy by mohl riskovat nebo vyjednávat.

„O původci zla z Naesfrey.“
„O králi? Co o něm říkají?“
„Ne… ne o králi… o tom, kdo mu donášel...“
„Co to povídáš? Já chci pravdu!“
„Naesfrey by ten útok nikdy nepodniklo, kdyby nebylo zrádce na vaší straně. To on prý přišel s tím nápadem.“
„Proč bych ti to měla věřit?“
„Je mi jedno, jestli mi to uvěříš… ten někdo je klíčem ke všemu… jenomže nikdo, kromě krále a pár nejbližších, údajně nikdy neznal jeho skutečné jméno. Ani podobu. Dokonce ani sám králův syn. Údajně zanechal deník, kde dokumentoval, co se dělo. To on je tím, kdo má lví podíl na pádu tvého panství. A na něj bys měla směřovat svoji zlost… ne na nás!“
„Přestaň mi lhát! O tom bych za ta léta už musela slyšet! Jak byste mohli k takovým informacím přijít?" zakřičela s nebezpečným výrazem ve tváři.
„Stačí být ve správný čas na tom správném místě.“
„A jak to, že ten text dokážeš rozšifrovat?“
„Je tam… mezi těmi papíry… tabulka… podle ní to lze…“

Zoe začala rychle listovat dokumenty, až narazila na něco, co odpovídalo Elasově popisu. Zarazila se a vypadala, jako když usilovně přemýšlí.
Pomalu se začalo stmívat. Henry si to pořádně uvědomil, až když ucítil štípnutí na ruce.
Blbý komár, pomyslel si. Jak se po něm rozehnal, jeho periferní vidění zaregistrovalo cosi, o čem si nebyl jistý, co přesně znamená. Začal se proto rozhlížet.

„Tak co, stačí ti to takhle? Řekl jsem ti všechno, co vím. Teď nás nech jít! Nebo aspoň moji sestru!" slyšel Elase.
„Hotovo" zašeptala Eva, „Ale už to znova nedokážu! Ta rána pořád krvácí! Musíš nás nechat jít… slíbila jsi nám to,“ hleděla prosebně na Zoe.

Zoe mlčky zírala do tabulky. Elas a Eva si začali cosi šeptat a Henry byl jediný, kdo v dálce rozeznal několik postav.

„Zoe!" vykřikl a ukázal směrem, odkud přicházeli.

Zoe sebou škubla, zmateně se podívala na Henryho a poté se zadívala směrem, kam ukazoval. Eva i Elas jejich pohledy následovali. Jako první se vzpamatovala Zoe, se kterou lomcoval vztek.

„Tak… vy… tohle…" nebyla schopná dát dohromady větu a třásla se zlostí.
„Ne, my ne!" vyhrkla Eva.
„Ty drž hubu!“
„Ne, má pravdu!" vyhrkl Elas, „My s tímto nemáme nic společného! Musíme bojovat… nebo utéct… ale… moje noha…“

Zoe už běžela ke koni, kterého vyrušila od odpočinku u stromu a rychle jej dovedla k Henrymu.

„Naskoč!“
„Ale co oni?“
„Co by? Zdržovali nás tu, než přijdou posily!“

Henry se však zadíval na Evu, která hystericky kroutila hlavou a vypadala, že propadá nevýslovnému šoku.

„Zoe, co když mluví pravdu?“
„Nasedej, Henry!" odsekla a vyskočila na koně.
„Nesmíte nás tu nechat!" prosila se slzami Eva. „Musíte nám pomoct… prosím!“

Henry rychle pohledem přelétl celé dění. Jako ve zpomaleném záběru viděl postavy, které už urazily slušný kus cesty, poměrně blízko. Nedokázal však na nich rozeznat žádné typické znaky naesfreyských bojovníků – byli oděni v úplně jiných, různorodých zbrojích, jako kdyby jejich výbavu tvořilo jen to, co někde náhodou našli.
Viděl Zoe, která na něj cosi křičela a pobízela jej, aby naskočil k ní. Viděl Evu, která naprosto ochrnula hrůzou a neustále cosi opakovala znovu a znovu dokola. A nakonec viděl Elase, který se smířeným výrazem a hrůzou ve tváři pronesl větu, která ho vrátila do reality.

„Vezměte moji sestru s sebou! Prosím! Pro mě je pozdě… nezvednu se…“
„NE!" ječela Eva a vrhla se k Elasovi.

„To jsou lovci lidí. Omlouvám se, museli nás sledovat, když jsme za vámi jeli," mluvil rychle Elas, „My jsme je nepřivedli! Věř mi! Nesmíte si mě pamatovat jako zrádce!"

Elas Evu odstrčil a pobízel ji, aby naskočila na koně. Henry neváhal už ani vteřinu. Popadl Evu, která se vzpouzela a odmítala se vzdát svého bratra a vyzdvihl ji na koně před Zoe. Ta se zarazila, podivně sebou škubla, jako kdyby jí představa, se dotknout někoho cizího, aby nespadl z koně, přímo děsila.

„Henry…" zašeptala cosi a zavrtěla zděšeně hlavou.
„Zoe… nejsi zlá…" řekl Henry, když se na ni díval, „Nejsi zlá. Vím, že ne. Zachráníme ji. Jen ji… pak ji můžeme někde nechat, ale nenecháme ji zrovna tady. No tak… nejsi zlá."

Zoe jako v transu přikývla a chytla Evu tak, aby nespadla z koně, což bylo těžké, protože odmítala odjet bez svého bratra. Muži už ale byli téměř u nich. Henry věděl, že už jim zbývá sotva patnáct vteřin. Chystal se vyskočit na koně za Zoe, když v tom viděl, jak Zoe drží v ruce luk a míří s nataženým šípem na Elase.
Ten polkl, přikývl a zavřel oči. Zoe vystřelila a trefila se přímo do srdce.

„NE!" ozval se Evin výkřik, ale to už Henry v běhu naskočil za Zoe, pleskl koně, který zařehtal a vyrazil do tmy. Za sebou Henry slyšel dupot mnoha nohou i hlasy vykřikující cosi v jazyce, který nepoznával.

16. Dvě strany mince

Už tolikrát se to stalo. Už tolikrát byl Henry nucen utíkat, ať už pěšky nebo na koni, před jistou smrtí. A už tolikrát ztratil pojem o čase a jen si přál, aby se dokázal dostat co nejdál pryč.
Tentokrát to však bylo zcela jiné. Každou vteřinu cesty vnímal jako utrpení. Přál si, aby cesta skončila. Ale neměl sílu na to se Zoe zeptat, kam vlastně jedou.
Cítil prázdnotu a vinu někde ve svém nitru. Ptal se znovu a znovu sám sebe, co mohl udělat lépe. Ale stále docházel ke stejnému závěru – mohli vůbec něco udělat jinak? Aniž by ohrozili vlastní bezpečnost?
Zkrátka se to nepovedlo. Vůbec se to nepovedlo. Ale i tak se svým závěrem a zdůvodněním nebyl spokojený.

Důvodů by se našlo hned několik. Tím největším byl pláč. Ten děsivý pláč, který slyšel před sebou. Eva plakala tak moc, že se chvilkami dusila v slzách a kašlala, aby se vůbec mohla nadechnout. Henry jí neviděl do obličeje, ale tušil, že slz prolila stokrát víc, než za celý život.
Napůl doufal, že Zoe něco řekne nebo udělá. Že Evu utěší. Ale Paní temnoty, které se držel kolem pasu, aby nespadl z koně, neřekla ani slovo.
Cítil… nebo možná spíš tušil… že Zoe, stejně jako on, nemá tušení, co by měla dělat. Cítil, jak je zkoprnělá a až nepřirozeně křečovitě ztuhlá. Nedalo mu to a musel přemýšlet, co se jí asi honí hlavou. Možná, že se v ní probudila ochota či snad touha někomu pomoct. Možná i lítost. Možná, že Evu s sebou vzala jen proto, že ji požádal. Možná, že je jí Evy líto a možná má výčitky, že to ona jí způsobila to utrpení. Nebo… možná myslí na to, co jí Henry řekl… že není zlá.

Byla už úplná tma, když Zoe konečně zastavila koně. Kůň si odfrkl, pohodil hlavou, zpomalil, až se úplně zastavil. Eva stále plakala, i když už ale tišeji. Zoe se polekaně ohlédla na Henryho a zarazila se, jako kdyby ho nevyslovenými slovy chtěla požádat o pomoc.
Nemusel přemýšlet dvakrát nad tím, proč. Jakkoli Evu popostrčit, aby z koně slezla nebo vůbec reagovat na současnou situaci, pro ni zjevně bylo nemyslitelné.

„Já… pomůžu ti…" řekl a seskočil z koně.

Eva měla zabořenou hlavu v dlaních.

„Evo, je čas jít dolů, ano?“

Jenomže Eva nereagovala.

„Evo… no tak…" vzal ji za ruku, ta se mu však vysmýkla.
„Na tom koni nemůžeš být pořád."

Eva zvedla hlavu, zadívala se na něj opuchlýma očima, přerušovaně se nadechla a podala mu ruku. Henry ji z koně sundal. Zoe ihned ladně jako kočka seskočila za ní. Eva namáhavě dýchala, jako kdyby k něčemu sbírala odvahu a poté sebrala ze země kámen a mrštila jím po Zoe. Ta stihla zareagovat a uhnout, Eva však zvedala a házela další a další, až se trefila.

„AU!" vykřikla Zoe a chytla se za hlavu.
„Proč? Proč jsi to udělala?" křičela Eva, zatímco ji Henry chytil ruku, aby nemohla házet další kameny.

„Dost! Dost! Nech toho!" křičel Henry.

Eva si ani neuvědomila, že ji drží a brání házet další kameny po Zoe. Dál na ní křičela, zatímco Zoe si rukou zakrývala tvář.

„Vždyť by ho umučili! Rozumíš? Byl zraněný, neutekl by!" křikl Henry.

Eva se na něj podívala, chvilku mlčela.

„Ale to ona ho zranila!"
„Byl pro nás hrozbou! Udělala, co musela! A Elas v té poslední chvíli věděl, že zemře! Že musí zemřít!"

Eva na něj opět chvíli mlčky nenávistně hleděla, než promluvila.

„Vám oběma budu přát tu nejpomalejší a nejhorší smrt až do konce vašich dní!"

Po těchto slovech se mu vytrhla a odkráčela pryč. Henry se vrhl k Zoe. Vzal ji za ruku, tu jí odtáhl od tváře a spatřil krvavý šrám.

„Ne… au! Nech mě!" vyhrkla znenadání.
„No tak… já ti přeci chci pomoct…"
„Mě nikdo nepomůže! Všichni mě nenávidí! Nechte mě!" křičela, mrštila lukem vzteky o zem a vydala se rychlým krokem pryč.

Henry ohromeně stál a sledoval, jak od něj odchází. Pocit viny se ještě prohloubil, i když netušil, odkud pramení. Dosud dumal nad tím, jestli mohl něco udělat lépe, aby Elas nezemřel. Ale nyní, jako kdyby se ozval jiný pocit… stál a přemýšlel. Chvilku mu trvalo, než si po všech posledních událostech alespoň trochu utřídil pocity a myšlenky. Nakonec se rozhodl, že se posadí.

Zabořil hlavu do dlaní a přemýšlel. Mrtvý Elas… ano, cítil se vůči němu zavázán… vzpomněl si na to, jak beznadějně se cítil, když zachraňoval Zoe z vězení. A bez Elase by to nezvládl… možná by bez něj už o Zoe dávno přišel.
Tehdy mu slíbil, že se mu odvděčí… ale to už teď nikdy nesplní. Nebo ano? Co když je jeho údělem postarat se o Evu? A tím splatí svůj dluh? Měl však pocit, že toto ho trápilo před chvílí mnohem více. Teď… jako kdyby to ustoupilo do pozadí.

Eva na něj byla také naštvaná a odešla… ale ani to ho netrápilo. Sice se cítil vůči Elasovi zavázán, ale… ne, zpět k té původní myšlence… pak od něj odešla Zoe… zraněná Zoe… ano… to je to, co ho trápí. Záleží mu na ní. A zraňuje ho, když je na něj zlá. Vždyť… ji tak miluje.
Kde asi je? Někde poblíž? Možná čeká, až za ní přijde. Ale co když chce být sama? Co když někde pláče? Henry přece nechce, aby byla smutná. Při té představě mu bylo smutno také. Chyběla mu. Nechtěl být teď sám. Co když…

Otevřel oči. Jedna myšlenka ho vrátila do reality. Jak dlouho už tu vlastně sedí a přemýšlí? Čas plyne rychleji, když se člověk utápí v myšlenkách. Nechal Zoe odejít samotnou a rozrušenou… beze zbraně. Co když… ji šla Eva vyhledat a pomstít se? Okamžitě se zvedl a vyrazil směrem, kterým Zoe odešla. Běžel tak rychle, jak jen dokázal.

„Zoe!" křičel.

Nikdo se neozýval. Běžel dál a křičel Zoeino jméno. Ve tmě měl problém s orientací, ale podařilo se mu jako zázrakem dosud nevrazit do žádného stromu, až…

„Zo… au!“

O něco zakopl, svalil se na zem a cítil příšernou bolest v noze. Ohlédl se a spatřil kořen nedalekého stromu. Chvíli klel a držel se za kotník, když uslyšel známý hlas.

„Henry? Co to vyvádíš?“

Henry se ohlédl.

„Zoe!" vydechl s úlevou a bolesti navzdory se namáhavě postavil a kulhavě vrhl k ní.

Sevřel ji překvapenou v náručí tak, že ji málem porazil.

„Co.. co to děláš? Co se děje? Oni nás našli?" podivovala se, rozhlížela se vyděšeně kolem a pokoušela se vyprostit z jeho sevření.
„Ne… nic se neděje… nikdo nás nenašel…“
„Tak co provádíš? Proč tu křičíš a nadáváš? Tušíš, jak jsi mě vyděsil?“
„Promiň… jen… neodcházej…“
„Já nikam nejdu!“
„Neodcházej...“
„Rozmačkáš mě! Nemůžu... dýchat!“
„Nezlob se," omluvil se Henry a pustil ji.

Chvíli se na ni díval, do jejích očí zarudlých od pláče a krví poskvrněné tváře po zásahu kamenem… až ji k sobě přimáčkl a začal líbat. Nechtěl moc riskovat a tak ji po krátké chvilce pustil.
Zoe chvilku nic neřekla, otřela si rukou oči a váhavě se pousmála.

„Ty… pořád… vážně? Proboha… co je to s tebou?" zašeptala stydlivě.
„Co pořád?“
„Pořád… jsi do mě zakoukaný… i když se chovám jako blázen…“
„Pořád. A vždycky.“
„Tak nejsi normální.“

Usmívala se. Henry si však na něco vzpomněl.

„Proč jsi tak zmizela?“
„Coby…" pokrčila rameny, „máš teď dvě holky. Můžeš si vybrat, kterou si necháš. Má hezčí vlasy. Zlatý. Moje jsou černý a navíc často špinavý. A vypadá mile… nemusel by ses s ní bát ukázat… nemusel by ses s ní skrývat… mohl bys s ní žít normální život.“
„Cože? O čem to mluvíš?" podivil se Henry.

Henryho nepřestávalo fascinovat, jak neustále objevuje její nové a nové stránky. Tuto její stránku nikdy nepoznal.
Zoe teď mlčela a hleděla do země. Vypadalo to, že má jakýsi podivný vztek.

„Ty… ty žárlíš?" podivil se.
„Ne!“

„Tak co to mělo znamenat?“
„Nic… ale má všechno, co já ne. Tak proč bys tu zůstával se mnou? A viděl jsi její vlasy? Taky bych si dokázala udělat takový zářivý, ale je to zbytečný, protože pořád někde musím lézt ve křoví, po stromech a vůbec po lese! A navíc má teď skvělý důvod mě nesnášet! Tak si jděte povídat o tom, jak jsem nemožná a blbá! Beztak jste to dělali celou dobu, co jsem byla pryč!“

Jen co to dořekla, objevil se jí ve tváři stud. Henrymu bylo jasné, že toho řekla mnohem víc, než chtěla. Otočila se k němu zády.
Henrymu chvíli trvalo se dostat přes počáteční šok z nové žárlivé Zoe, ale nakonec ji zezadu objal.

„Ty jsi šílená…" zašeptal jí do ucha, „ale i roztomilá. Zoe, dovol mi, abych se ti k tomu postupně vyjádřil, ano?“

Držel ji v objetí přitisknutou k sobě, neviděl však, jak se tváří. Když mlčela, pokračoval.

„Tvý vlasy jsou hezčí, než její. A že ti je občas zdobí pavučina nebo tráva, jak se někde prodíráš křovím, to vůbec nevadí. Že se s tebou musim skrývat? No a co? Až na nějaký to nebezpečí je to celkem zábava… a… no… když tě ostatní nenávidí, tak tě mám aspoň sám pro sebe. Líbí se mi to, jaká jsi… rezervovaná, nedůvěřivá, šílená. Miluju tebe, praštěnou holku s vlasy plnými trávy. Chápeš to?“
„Ale proč?“
„Protože tak to je. Nemusíme to umět vysvětlit nebo hledat pro to důvody. Tak mě neštvi. A přestaň žárlit.“
„Ale já nežárlila!“

Henry se pobaveně zasmál.

„Dobře… tys mě jen… informovala…“
„Ano.“
„A mimochodem… co zmizela, tak jsem s ní nemluvil. Ani jí neviděl. Seděl jsem tu u stromu a přemýšlel o tom, že mi chybíš. Běžel jsem za tebou, protože jsem se bál, že by tě mohla vyhledat rozrušenou a chtít se pomstít.“

Otočila se na něj. Neusmívala se. Henry se na ni usmál a doufal, že mu úsměv oplatí.

„Sakra…" hlesla tiše.
„Co se děje?“

„Já… nechala jsem tam luk… i šípy… a jestli jsi ji od té doby neviděl…“

„Tak může být v téhle tmě kdekoli… ozbrojená" dořekl za ni Henry to, co sama nechtěla vyslovit.

„Pojď!“ šeptla, vzala ho za ruku a rychlým krokem vedla tmou.
„Kam jdeme?“ podivil se Henry.
„Proboha, nekřič!“ obořila se na něj.
„Promiň… kam mě to tedy vedeš?“ zašeptal k ní.
„Musíme to celé obejít, ideálně přijít z druhé strany, než jsme přišli. Ale teď už nemluv, nevíme, kde je.“

Trvalo jim asi deset minut, než velkým obloukem obešli místo, kde zhruba tušili, že zanechali Evu s koněm. Henry byl naprosto ztracený, ale věřil Zoe, která měla mnohem dokonalejší orientační smysl. Našlapovala jako kočka, zatímco on si připadal v porovnání s ní podivně nemotorný.
Zoe zpomalila, ohlédla se na Henryho a přiložila prst k ústům, aby mu naznačila, že teď už musí být oba naprosto potichu.
Všude kolem byl slyšet vítr a šustění listí. Občas, při silnějších poryvech větru, z nějakého stromu spadlo pár listů nebo se někde utrhla slabší větvička a dopadla na zem.
Při každém takovém zvuku se Henry zarazil a okamžitě vyslal pohled směrem, ze kterého zvuk přišel. Všiml si, že Zoe reaguje úplně jinak a napadlo ho, že je na lesy už tak zvyklá, že přesně rozezná zvuky přírody od těch způsobených člověkem, aniž by se musela lekat při každém z nich.

Zoe se náhle zastavila tak prudce, až do ní Henry narazil a měl co dělat, aby se udržel na nohou.

"Co to děláš?" pronesl šeptem podrážděně - už tak měl nervy napnuté k prasknutí a každým okamžikem očekával, že se ke zvukům lesa přidá i zvuk letícího šípu. Vlastně, pomyslel si, teď oba zažívají tu nejistotu, kterou si obvykle procházejí jejich nepřátelé.

"Promiň," zašeptala Zoe, "ale podívej se támhle," ukázala kamsi do tmy.

Henry se tím směrem zadíval. Neviděl však nic, než neproniknutelnou černočernou tmu.

"Nic nevidím," pronesl tak potichu, jak jen dokázal.

Zoe udělala krok zpět, opřela svoji hlavu o jeho, přitiskla mu jemně ruku na tvář, aby se dívali stejným směrem a ukázala do tmy.
Henry se znovu pečlivě zadíval a konečně to uviděl - na čemsi, co bylo buď středně velkým pařezem nebo velkým kamenem, kdosi seděl. Henry nepochyboval o tom, že je to Eva. Během chvilky se rozkoukal a všiml si, že třímá Zoein luk. Ozvalo se i zaklapání kopyt koně poblíž. Nebylo pochyb.
Henry se ohlédl na Zoe, která stále zamyšleně hleděla na sedící postavu.

"Co teď?"
"Já nevím, Henry. Vím, že jsi ji chtěl pomoct jako z vděčnosti tomu, kdo ti pomohl mě zachránit. Ale… nevím, co udělá. A nechci, aby někoho z nás zranila nebo zabila," povzdechla si tiše Zoe, "Já… já nechci být zlá, ale díky tomu, že jsem, tak jsem pořád na živu. Co mám dělat?"

Henry ji obdivuhodně dobře rozuměl na to, že mluvila naprosto potichu. Povzdychl si, zahleděl se na Evinu siluetu a potom objal Zoe kolem ramen.

"Zoe," zašeptal ji do ucha, "udělej co musíš, když tě neztratim."

Zoe se na něj pomalu otočila a přikývla. Poté vyrazila vpřed. Kráčela k Evě sebejistě a neozbrojená. Eva sebou trhla a otočila se na Zoe. Luk však nezvedla do bojové polohy. Naopak, chytla ho, jako kdyby se ho štítila a natáhla ho směrem k Zoe.

Zoe se překvapeně zastavila.

"Vezmi si ho," řekla Eva, "Já nechci mít v ruce něco, co ho zabilo… a navíc s ním vůbec neumím."

Zoe se pomalu natáhla a vzala si od ní svoji zbraň. Mlčela. Henry si pospíšil za ní.

"Děkuju ti," zašeptal směrem k Evě, "že jsi po ní nevystřelila."

Eva pokrčila rameny.

"Co na tom záleží? A nemáš pravdu s tím, že musel umřít. Stejně ho zabila ona," ukázala na Zoe a začala plakat, "kdyby ho nestřelila, byl by tu s námi… mohl by také utéct. A původně jsem se chtěla pomstít. Ale já nechci… a nikdy nebudu… nikdy nebudu jako ona!" podívala se s nejhlubším odporem na Zoe a zavrtěla hlavou.

Zoe tiše stála s prázdným výrazem a Eva pokračovala.

"Je hnusná, odporná! Nikdy bych nedokázala být tak zahleděná do sebe… být plná zloby. Jen se podívej, kam ji to dovedlo," mluvila směrem k Henrymu, zatímco stále s odporem hleděla na Zoe, "je osamělá, vyhnaná a přesně, jak řekl Elas… ubohá."

Zoe se spustily slzy po tváři.

"Tak dost!" vykřikl Henry, "To neříkej!"
"Proč? Vždyť je to pravda! Jen se na ni podívej. Hraje si na drsnou holku, ale když slyší pravdu, tak se rozbrečí. Obdivuješ ji jako nějakou svoji hrdinku. Ale přitom je směšná. Tahle má být vzorem našeho odporu k Naesfrey? Je to jenom sobecká hloupá holka."
"Neznáš ji!" naběhl v Henrym vztek.

Eva se posměšně uchechtla.

"Jednou zemřeš," prohodila k Zoe, "A nemusím to udělat já dnes a tady. Jednou tě buď chytí nebo zabije někdo jiný. A já nebudu muset klesnout na tvoji úroveň a žít s tím, že jsem někomu vzala život. Vědomí, že nikdy nebudeš mít klid a pořád ti někdo půjde po krku je to, co mě bude hřát ve spánku. Ty ubožačko!" odplivla si k Zoeniným nohám.

Zoe se nedalo z tváře nic vyčíst. Slzy na tváři a přerývaný dech však mluvily za sebe. Henry se k Zoe vrhl a objal ji. Eva se znechuceně otočila.

"Zoe… neposlouchej ji…"
"Prosím…" zašeptala.
"Copak?"
"Prosím nepouštěj mě."
"Držím tě, Zoe."
"Já tě fakt potřebuju, Henry. Jinak… jí ublížím. Ublížím všem."

Henry ji k sobě přitiskl, odvedl k pařezu poblíž Evy a Zoe schovala tvář v jeho objetí. Henry si povzdychl.

"Můžeme si normálně promluvit?" zeptal se Evy.
"Hm. O čem jako?"
"O těch dokumentech."
"Takže to je všechno? Žádný ujištění, že tě to mrzí, žádný smutek. Elas asi nežil, on byl pro vás jenom figurkou na poli. Honem hned k další věci, jako kdyby se vůbec nic nestalo."

"Tak to není."
"Ale je. Víš, co ti řeknu? Původně jsem si myslela, že ji možná neznáš, že neznáš její pravé já. Že ji jenom slepě následuješ. Ale jsi úplně stejnej."

Na Henryho její slova zapůsobila. Ale netušil jak, ani proč.

"Mě… mě je moc líto to s tvým bratrem."
"Jo, najednou. Víš vůbec, kým pro mě Elas byl? Naučil mě všechno, co umím. Učil mě být dobrým člověkem. Chtěl lidem pomáhat. Chtěl, abych byla hodná a vždy se snažila vidět v lidech dobro. A pak mu vezme život někdo, kdo je přesným opakem… zkaženým ztělesněním zla. Nebyl to jen můj bratr! Byl moje celá rodina! Nikdo toho pro mě tolik neudělal!"

Poslední slova přímo vykřičela a třásla se vztekem. Henry nevěděl, co říct. Znovu na něj padl pocit viny a nevěděl, jak s ním naložit. Rozhodl se proto změnit téma, i když věděl, že je to neohleduplné.

"Prosím, řekni mi o těch dokumentech."
"Co chceš slyšet? Že jsme se nechtěli přidat na žádnou stranu, abychom přežili? Že jsme nakonec přišli o veškeré peníze a naše jediná šance na přežití byla přijmout práci pro Naesfrey? Že jsme se uvolili plnit meče jedem, kterým jsme se pak sami otrávili?"
"Jedem? Mortis Anearis? Tak takhle jste se dokázali nakazit všichni," svitlo Henrymu, „A Takhle jste nejspíš přišli k těm dokumentům."
„Sebrala jsem je já osobně. Jenomže mě viděli. Většina nás utekla. Elase chytili. Dlouho jsme přemýšleli, jak jej dostat ven. A vykopali jsme ten tunel. A nebylo to nic jednoduchého. Jenže nás pak poblíž zahlédli a napadli. A my se nechtěli vracet, abychom neprozradili jedinou možnou cestu, jak Elase dostat ven. Pak ses tam objevil ty. Tehdy jsem myslela, že jsi ho vážně zachránil a když jsme za vámi jeli, chtěla jsem ti při vhodné příležitosti poděkovat. Teď je to ale stejně jedno. Nakonec jsi ho tím zabil. Nebo jsem ho zabila já? To já ho mohla zastavit, když nadšeně mluvil, že tahle Paní temnoty nám může pomoct. Ale jakkoli mi to přišlo riskantní, se za ní vypravit, nezastavila jsem ho."

Henry stále držel Zoe v pevném objetí. Nevěděl, jestli je vzhůru nebo spí, ani jestli vůbec poslouchá. Hladil ji po vlasech a snažil se, aby z jeho pohybů a objetí cítila lásku.

"Evo…"
"Co je?"
"Já Zoe miluju."

"Mě je to úplně jedno."
"Chci abys to věděla. A chci, aby sis uvědomila, že pokud ji zkřivíš vlas, tak tě zabiju."
"No ovšem… vše řešit zabíjením. Jste si opravdu podobní. Jeden jako druhý."
"Tak to není. Já zabíjim jen, když jí hrozí nebezpečí."
"To i ona. Takže jste oba úplně stejní. Protože nebezpečí jí hrozí pořád a taky vždycky bude a proto, dokud vy dva budete žít, budou umírat všichni kolem vás. A navíc, i ty sám už jsi hledaný stejně, jako ona, takže je přirozené, že následuješ její cestu."
"Co… cože? Jak to myslíš, hledaný jako ona?" vydechl Henry.
"Po celém Naesfrey je tvůj portrét. Říkají ti Rytíř z prachu, protože ses objevil zničehonic a stejně tak i zmizel, jako kdyby ses obrátil v prach. Co sis myslel?" posmívala se mu, "Že si toho nikdo nevšimne? Kdybys jen viděl, co se dělo, když jsi ji odnesl ven. To vyšetřování, zpovídání. Už je na tebe odměna skoro stejná jako na tuhle vedle tebe. A dobře ti tak!"
„Co se všechno dělo, když jsem zmizel? Můžeš mi to říct?“
„Můžu. Ale ne proto, že bych ti chtěla pomáhat. Ani si nemyslím, že ti to nějak pomůže. Řeknu ti to proto, aby ses už mohl těšit na to, co tě čeká. Viděla bych to minimálně na šibenici. A to bys ještě mohl doufat,“ vysmívala se mu dál a zjevně si šok v Henryho tváři užívala.
„Já… no, vlastně to dává smysl. Jen… nikdy jsem o tom pořádně nepřemýšlel.“
„O tom, že když se budeš tahat s ní, tak ještě někdy bude existovat něco jako normální život? Ne, nebude. Tvoje hlava má spotřební lhůtu. Vyslechli úplně každého, kdo na plese byl. Král zuřil, v mučírně se lidé točili jeden za druhým. Přikázali všem, aby se dostavili k vysvětlení. Těm, kteří nepřišli, spálili domy na popel a matkám pozabíjeli otce jejich dětí, když odmítli vypovídat.“
„Ale,“ začal pomalu Henry, „To je přeci strašný. Jak se mi vůbec můžeš smát do tváře? Chci říct… tohle se ti líbí? Tohle schvaluješ? Vždyť sama popisuješ naprostý šílenství… tyranii… totalitu…“
„Jenže se to děje kvůli ní!“ ukázal na Zoe, „A pokud ti to uniklo, já nikdy Naesfrey nepodporovala! S Elasem a dalšími jsme se nechtěli přidat na ničí stranu. Chtěli jsme, aby si to jednotlivé strany vyřídili mezi sebou.

Henry nevěřícně zavrtěl hlavou.

„Vážně si myslíš, že Zoe je jediným problémem? Myslíš si, že když ji najdou a popraví, tak se svět zničehonic stane krásným místem? Nemyslíš si, že je Zoe jen ideálním veřejným nepřítelem a snaha ji dopadnout dokonalým krytím všeho zla… zabíjení lidí, dobývání cizích hradů… a nakonec jste se vlastně rozhodli nedělat vůbec nic. Jen přihlížet.“

Eva zavřela oči a povzdychla si.

„Jsi stejný jako ona. Udělala z tebe svoji kopii.“

Henry mlčel. Zoe dál bez hnutí seděla s hlavou zabořenou v jeho obětí. Úplně zapomněl, že ji celou dobu hladí vlasy. Kůň byl stále poblíž a vypadal, že ho okolní dění naprosto nudí.
Eva se prudce zvedla.

„Já…“ začala, zadrhla se rohlížela kolem.
„Co se děje?“ zeptal se Henry.
„Neměl pravdu.“
„Kdo neměl pravdu?“
„Elas… učil mě být dobrým člověkem. A sám se jím snažil být.“

Henry nechápal, co se děje. Všiml si ale, že se tu odehrává něco podivného. Eva se třásla zlostí. Neustále se rozhlížela po okolí, jako kdyby něco hledala.

„Chápeš to? Neměl pravdu. Neměl pravdu! Neměl pravdu, protože nakonec ho snaha být dobrým člověkem přivedla k tomu, že zachránil tuhle odpornou krávu!“ ukázala na Zoe, „Kdyby měl pravdu, tak by žil!“

Eva se chytla za hlavu, sevřela ruce v pěst a otočila se zády.

„A JÁ NEBUDU JAKO ON! OPUSTIL MĚ! JÁ NECHCI BÝT DOBRÝM ČLOVĚKEM!“, vykřikla, vrhla se po toulci se šípy, který ležel vedle Henryho, vytáhla jeden a skočila po Henrym.

Ten, držejíc Zoe, stihl zareagovat jen tak, že Zoe odstrčil pryč, aby ji netrefil hrot šípu. Zoe dopadla tvrdě na zem. Šíp prořízl vzduch a trefil pařez, na kterém Henry dosud seděl.

„Ne!“ vykřikl, z části proto, že jím projel děs při pohledu na Zoe, která se po pádu nezvedla a z části proto, že se Eva jako šílená napřahovala k dalšímu útoku.

Poháněna vztekem se napřahovala a bodala znovu a znovu ve snaze Henryho zasáhnout. Henry neměl čas vytáhnout meč, jednou rukou se snažil od sebe Evu odstrčit a druhou se snažil šíp, dosud naštěstí míjící svůj cíl, zachytit.
Konečně se mu to podařilo. Chytil jej jednou rukou, pak i druhou a snažil se jej dostat co nejdál od sebe. Eva souboj prohrávala, ale nevzdávala se.

„PUSŤ HO!“ ozval se výkřik plný děsu vedle nich.

Henry se ohlédl a spatřil Zoe s výrazem plným zloby a krvavou ranou na hlavě, jak se vrhá po Evě. Ten zlomek vteřiny, který potřeboval na ohlédnutí, stačil k tomu, aby ztratil koncentraci a nevšiml si, že Eva zabrala jiným směrem, který nečekal.

Dostavila se řezavá bolest v rameni, kam ho šíp bodl. Bolest ho na pár vteřin zmohla natolik, že musel zavřít oči. Rychle se však posadil a spatřil Zoe, jak neozbrojená a holýma rukama táhla Evu za vlasy pryč a smýkla s ní o zem.

„Ne! Zoe, ne!“ vykřikl a vrhl se k nim.

Zoe připomínala šílenou kočku, když ji nehty drápala tvář do krve a trhala vlasy. Henry ji chytil a pokusil se ji dostat od Evy pryč. To se mu však nepodařilo. Slyšel křik, i když nevěděl, jestli křičí Zoe, Eva nebo on sám.

„ZOE! Zabiješ ji!“ vykřikl a snažil se ji chytit za ruce, „ZOE, DOST!“

Zoe poslechla, přestala, pomalu se otočila na Henryho, poté pohlédla na své ruce, ve kterých třímala velké chomáče Eviných vlasů a uskočila pryč.

„Co jsi to udělala?“ šeptl ochromený hrůzou, když mu pohled padl na Evinu zdeformovanou tvář a hlavu, kde ji chybělo plno vlasů.
„Chtěla ti ublížit,“ vydechla Zoe.
„Ale… sakra!“ zabořil Henry obličej do rukou.
„Promiň,“ řekla tiše.
„Stačilo ji jen dostat ode mě pryč!“ křikl na Zoe vztekle.

Eva se pohnula a zakašlala. Henry neměl odvahu se na ni podívat blíže.

„Nezlob se na mě,“ řekla Zoe prosebně.
„Já… bože… co s ní teď? Nemůžeme ji tu nechat umřít a s sebou ji taky nemůžeme takhle vzít!“

Zoe se provinile zahleděla do země. Eva se zničehonic postavila, pokusila se utřít krev do rukou a s tváří ošklivě zjizvenou a lapající po dechu se beze slova začala pomalu pozadu vzdalovat. Začala se drápat na koně, přičemž Henry zahlédl její zdevastovanou tvář.

Zoe tiše stála a s výrazem plným strachu ji sledovala, aniž by jakkoli zasáhla. Eva vyrazila pryč.

„Henry," zašeptala Zoe.
„Co je?"
„Henry," zašeptala znovu.

Henry k ní přišel, vzal ji za ruku.

„Zlobíš se?" zeptala se zděšeně.

Henry ji místo odpovědi chytl za vlasy, částečně schválně bolestivě, přitáhl k sobě, chvíli si užíval ten pocit, že Zoe neví, co má v plánu a poté ji začal líbat. Nějaký hlas v jeho hlavě mu říkal, že se oficiálně stal zlým člověkem. Přestal Zoe líbat a usmál se.

„Ne," odpověděl.
„Já nechtěla."
„Já vím."
„Nezlob se."

Henryho opustilo zděšení, které ho chvilku před tím naplnilo. Nedokázal vysvětlit proč, ale Zoeiny oči ho přitahovaly víc, než kdy jindy.

17. Šifry naesfreyské

Od událostí s Elasem a Evou uplynul necelý týden. Týden, který Henry strávil kombinací tréninku s mečem a pomáhání Zoe s analýzou dokumentů Naesfrey. Přesunuli se daleko od místa, kde zažili střet s Evou a střídali se v tom, kdo půjde obstarat jídlo. Převážně to však byl Henry, protože Zoe téměř celé dny nepromluvila.
Bylo až s podivem, jak dlouho dokázala tiše sedět a luštit složité šifry. Nejednou ji musel přímo donutit k tomu, aby se vůbec najedla, protože kručení žaludku a její věčná hladová podrážděnost z toho, že se šifry nedaří luštit dost rychle, nepatřily k jeho oblíbeným částem dne.

Když už s ní dokázal navázat nějaký rozhovor, dozvěděl se od ní, že s listinami od Elase a Evy dokáže poskládat velkou část celé skládačky. Snažil se ji nechávat pracovat, i když se často cítil nezvykle osaměle. Zoe to tak zřejmě nepřišlo. Byla zvyklá pobývat sama celá léta. Ale on ne. Nebyl sám od chvíle, co se probudil v lese a narazil na Zoe, která mu od té doby byla skvělou společnicí. Tato nová, zahloubaná a tichá Zoe, ho začínala štvát, i když se to snažil nedávat najevo. Připomněl jí také její slib, že si opatří meč pro boj zblízka, pokud by se někdy opět dostali do podobné situace, jako v Patriciusově chalupě. K jeho překvapení se jednou Zoe z lovu vrátila s mečem, aniž by přesně vysvětlila, kde ho sehnala. Henry neviděl nikde poblíž žádnou vesnici, takže tušil, že Zoe nějakou objevit musela, ač možná vzdálenou. Když se vrátila, vrhla se zpět na dokumenty a listiny, nechtěl ji rušit a proto se příliš nevyptával.

Posledních pár hodin proseděl na kameni u řeky. Byl tak znuděný a otrávený samotou, že občas cítil, jak ho zaplavuje vztek na Zoe. Někdy si říkal, že kdyby je někdo přišel napadnout, tak by byli naprosto nepřipravení. Zoe naprosto nevnímající cokoli, co se děje kolem a jeho nezájem a otupělost nebyly ideální kombinací. Z rozjímání ho přeci jen vyrušily kroky.

„Henry! Henry, mám to!“
„Hm… dobře,“ zívl a ani se neotočil.
„Henry, já to dokázala,“ ozvalo se za ním.
„Jo, slyšel jsem.“

Zoe k němu přišla, vzala ho za ruku a usmála se na něj.

„Děje se něco?“ zeptala se.

„Ne.“
„Už tě nějakou dobu znám. Tak nelži.“

Henry si povzdychl.

„Nechtěl jsem ti to říkat, ale… v podstatě jsi na mě týden skoro nepromluvila. Celý dny jenom koukám do trávy nebo na stromy. Už… už jsem asi tak demotivovanej, že… nemam na nic náladu. A ty tvý dokumenty… no… dobře… a co jako?“
„Ježiši,“ zatvářila se zděšeně, „Já jsem si to neuvědomila.“
„To jsem si všiml.“

Zoe ho chytla i za druhou ruku.

„Promiň. Můžu to nějak napravit?“
„Nevim.“

Sedla si mu na klín, objala jej a začala líbat. Bylo k nevíře, jak moc to zabralo. Henry cítil, jak ho vztek opouští. Přitiskl ji k sobě a přál si, ať to nikdy neskončí.

„Lepší?“ usmála se.
„Lepší,“ usmál se také.
„Chceš se se mnou teď podívat, co jsem zjistila?“
„Teď už ano.“

Vzala ho za ruku a vedla zpět k jejich současnému tábořišti.

„Podívej!“ ukázala na hromadu listin, které byly pečlivě poskládané na zemi a Henry tušil, že jejich uspořádání má nějaký hlubší význam, „Já vím, že ti to nebude dávat smysl. A než bych ti vysvětlila, jak to všechno správně číst… no, radši mi prostě věř.“
„Dobře,“ přikývl.
„Jednotlivé dokumenty vysvětlují, co se stalo, proč vznikl celý tento převrat. A poskládané takto dávají dohromady mapu. Tedy… ta mapa není kompletní, protože některé listiny chybí. Vypadá to, že my máme zhruba dvě třetiny. Ale díky tomu, že jsem v mnoha těchto lesích přežívala celé roky, si zbytek dokážu domyslet,“ vysvětlovala nadšeně.
„A kam ta mapa vede?“
„Hned se k tomu dostanu,“ přikývla, „Naesfrey dle všeho před sedmi lety navštívil někdo, kdo trval na tom, že chce mluvit s králem. Král ho přijal k audienci a tento člověk mu byl nějakým způsobem užitečný. Není tu napsané co královi nabídl. Ale od té doby se něco začalo dít. Ten člověk je jako duch… není tu jméno, podoba,

nic. Také nerozumím tomu, kdo vůbec tohle všechno napsal. Občas se ten rukopis mění. Skoro jako kdyby tam někdo něco občas připsal. Ty přidané zápisky vedou k nějakému místu, toto je mapa… k… já nevím, asi k místu, kde bude celá pravda."

Henry ohromeně zíral.

„A tohle všechno se tady píše?" ukázal na rozložené dokumenty.
„Ano. Ale překlad je strašně složitý… kdybych teď hned chtěla najít něco, co jsem někde četla, trvalo by mi to celé dny. Nemáš tušení, jakou práci mi to dalo. Proto jsem se v tom naprosto ztratila. Je to… je to napsané a zašifrované tak, jako kdyby…"
„Jako kdyby co?" zeptal se napjatě Henry.
„Jako kdyby někdo chtěl, aby se to přeneslo do mysli… nevím, jak to vysvětlit… aby sis to zkrátka jednou přečetl a pamatoval, ale nechtěl se v tom znovu přehrabovat a hledat spojitosti."
„Chápu," řekl Henry zamyšleně, „ale co s tím vším budeme dělat? V podstatě, jak říkáš, nic nevíme."
„Ale víme!" otočila se na něj prudce, šokovaná tím, že nesdílí její nadšení, „Ten člověk je klíčem k tomu, proč Naesfrey vyvraždilo celý můj hrad! A já jsem nejblíž k tomu, abych zjistila pravdu, než jsem kdy vůbec byla! Tak blízko! Tak strašně blízko, Henry! Odhalím to! Najdu ho! A potom ho zabiju!"

Henry pomalu přikývl. Zoe se otočila zpět k dokumentům, plná vzrušení.

„Kde je to místo, ke kterému vede ta mapa?"
„To je to, co mi nedává žádný smysl," pohlédla na něj a nadšení v ní povadlo, polkla a zhluboka se nadechla, „Vede to na Edyneris."

Henryho tato informace zcela odzbrojila.

„Cože?" vydechl tiše.
„Já vím!" vzdychla, „Nedává to žádný smysl. Proč by ten někdo schoval něco zrovna tam?"

Henry přemýšlel, nenapadalo ho však vůbec žádné logické vysvětlení.

„To nevím, Zoe. Ale tam jít nemůžeme."
„Cože? Proč?"
„Děláš si srandu?" podivil se Henry, „Ty už si nepamatuješ, co se tam stalo posledně?"
„Ale… ale já tam jít musím!" pronesla slabým hlasem s náznakem zoufalství.

„Zoe… už jednou nás tam málem dostali… já nevím…“ chytl se za hlavu a uvažoval, „Je tam vůbec někde vysvětleno, kde přesně by to… to něco… mělo být? Ten hrad je příšerně velkej.“
„Ano, je. Je to schované v jedné z vězeňských cel.“
„Na Edyneris je vězení?“
„Každý hrad nějaké má, to je přeci jasné! A náš ho má také.“

Henry si sedl na zem, opřel se zády o strom a zhluboka se nadechl. Pohlédl na Zoe, která na něj tiše hleděla.

„Nemyslíš si, že je to past? Chci říct…“ rozhodil ruce, když hledal správná slova, „Co když někdo z Naesfrey zjistil, proč jsi chtěla navštívit Patriciuse a došlo jim, že když ti předhodí zbytek dokumentů prostřednictvím Elase a Evy, kteří pro ně pracovali, tak se tam vydáš?“

Na Zoe tato myšlenka zjevně udělala dojem. Několikrát se nadechla, jako kdyby chtěla něco říct a chvilku jí trvalo, než odpověděla.

„Máš… máš pravdu. Měl jsi pravdu i tehdy, když jsme šli navštívit Patriciuse,“ přikývla, „Nechci udělat stejnou chybu jako tehdy. Ale co mám dělat, Henry? Prosím… pomoz mi nějak,“ padla před něho, plná zoufalství, „Tušíš vůbec, jak moc chci zjistit, kdo mě odsoudil k tolika dnům a nocím ve vyhnanství? Co mám dělat?“

Pohladila ho po tváři, její tvář vyzařovala zvláštní kombinací smutku a touhy. Henry na ni tiše hleděl a přemýšlel.

„Proč nic neříkáš?“ zašeptala.
„Protože o tebe nechci přijít.“
„Já vím. Ani já o tebe.“
„Půjdeme tam,“ rozhodl se Henry náhle.

Zoe se chvíli překvapeně zarazila, tvář se jí rozjasnila a chystala se něco říct.

„Nic neříkej,“ zarazil ji Henry, „Už žádný předčasný nadšení s úmyslem vrhnout se přímo do nebezpečí. Napřed vymyslíme pořádnej plán. Potom se tam vypravíme. Dobře? Slib mi to. Slib mi, že neuděláme žádnou hloupost.“

Zoe přikývla.

„Slibuji,“ řekla a začala ho líbat.

18. Bitvou ošlehaný hrad

Zoe a Henry strávili na cestě několik dní, než konečně opět dorazili ke hradu Edyneris. Poslední den a půl ale strávili tím, že z korun stromů pozorovali dění kolem hradu. Zoe se cestou podařilo z jedné vesnické krčmy uloupit dvě lahve vína a něco dobrého k jídlu, což bylo skvělou změnou oproti lovené zvěři, která oběma začínala lézt na nervy – i Zoe, která na ni byla za ta léta zvyklá. Přiznala Henrymu, že dříve více chodila krást do vesnic. Obecně Henry začínal zjišťovat, že mnohem více jen přežívala, než bojovala.

Okolí hradu bylo naprosto klidné. Hrad stál, tichý a zjevně zcela opuštěný. Jediné, co občas rozvířilo jeho okolí, byli ptáci, kteří buď proletěli kolem nebo si na chvíli odpočinuli na jedné z hradních zdí.
Začínalo se pomalu stmívat, což bylo pro oba signálem, že je třeba vyrazit. Seskočili z korun stromů, odhodili přebytečné vybavení do křoví poblíž a vydali se směrem k hradu.

„Není i jiná cesta? Nějaká… však víš, míň nápadná. Třeba zezadu," napadlo Henryho.
„Já na svůj vlastní hrad nepolezu přes hradby! Uteču přes ně, pokud bude třeba, ale přicházet budu vždycky branouf."
„Jsi neskutečně tvrdohlavá."
„Plán máme. Shodli jsme se na něm a neprotestoval jsi."

Ano, plán skutečně měli. Během poslední noci Zoe rozmístila na několika místech přes hradbu přehozená lana, která také cestou obstarala. Na strategickém místě zůstal přivázaný kůň a to tak, aby k němu vedla cesta z kopce. Při jakémkoli přepadení vždy existovaly alespoň dvě cesty, kterými mohli uniknout.
Největší nebezpečí však hrozilo uvnitř hradu. Rozhodli se jej důkladně prohledat, než se vydají do vězeňské části.
Už došli až ke vstupní bráně.

„Vidíš? Ty vyvrácený vrata už jsou obrostlý trávou," poukázal na skutečnost, která mu posledně – ač pozdě – pomohla uvědomit si, že vešli do pasti.

Vstoupili na nádvoří. Kašna byla stále nefunkční, tentokrát však bez vody. Už tolik dní nepršelo, pomyslel si Henry. Naopak, slunce posledních několik dní pálilo přímo neskutečně. Mnohem více ale Henryho mysl zaměstnal příšerný puch hnijícího masa. Úplně na to zapomněl.

Zastavili se, pohlédli na sebe a s odporem se zahleděli na mrtvoly, které ležely poházené po celém nádvoří.

„Panebože," zvedal se Henrymu žaludek a byl nucen odvrátit zrak, „já to asi nezvládnu. Musíme rychle dovnitř. Nic horšího jsem v životě necítil."
„Je to jen několik mrtvol. I když… máš pravdu, normálně se na místa, kde jsem zabíjela, nevracím. Tedy ne, když tam pořád leží těla. Ale… ale jedno chybí!"
„Tys je měla spočítaný?" podivil se Henry a stále se, odvrácený, pokoušel nabrat dech tak, aby se mu neotočil žaludek.
„Ne! Ale Marykovu mrtvolu bys poznal přece také."

Henry se konečně pořádně rozhlédl. Ano, na místě, kde Maryk padl, bylo jen obrovské množství krve, ale žádné tělo.

„Myslíš, že zvířata mohla…" začal, ale Zoe ho přerušila.
„A zbylých by si nevšímali? Přemýšlej přece! Někdo tu byl. Nevíme kdy, ale někdo tu být musel. Nejspíš někdo, koho poslal král. Nebo král osobně. Je to jasné. Sebrali jen Marykovu mrtvolu. Zbylí pěšáci pro ně nemají žádnou hodnotu. Klidně je tu nechají hnít."
„Ale to znamená, že…"
„Že tu možná nechali někoho hlídat. Ano. Možné to je. Ale já si to nemyslím. Zaprvé by tu někdo musel normálně fungovat – to znamená i jíst, chodit někam ven občas. A překračovat pravidelně tohle všechno? I mě se z toho už… proboha, pojďme pryč!" chytla se za krk a popoběhla o kus dál, „I já se tu už dusím. Nedá se to vydržet. A těžko by Marykovo tělo odváželi v takovém stavu. Vždyť teď už od sebe skoro nejdou rozlišit. I když… za to částečně můžu já. Rozsekala jsem několik z nich na části."
„Dobře… ale… musíme… opatrnost…" snažil se Henry dát dohromady větu, ale měl pocit, že už tu nevydrží ani vteřinu, mávl na Zoe, přetáhl si košili přes nos ve snaze docílit možnosti se trochu nadechnout a vydal se směrem ke vstupní síni.

Byla už znatelně větší tma, než když vyráželi směrem k hradu. Nebyla však ale ještě taková, aby si nepovšiml něčeho zajímavého.

„Mé prsty," vydechl a ukázal na dva kousky zkrvaveného shnilého masa, které se válely pod jedním ze schodů. „Moje prsty… hnijou tady… spolu s tím… vším…"
„Samozřejmě. Tedy… je mi to líto, Henry, ale co sis myslel? Že jsem je vzala s sebou a nějakým zázračným způsobem ti je vrátím? Jsou pryč."

Henry to samozřejmě věděl, ale i tak ho naplnil zvláštní pocit, který nedokázal popsat. Na chybějící prsty si už dávno zvykl, ale i tak si občas pro sebe tajně

posteskl – některé věci bývaly mnohem jednodušší se všemi pěti. Nedokázal z toho však vinit Zoe. Sám na vlastní oči viděl, před čím ho zachránila, když jim Elas ukázal, čeho je nemoc schopna.

Pokračovali dále v chůzi. Vstupní dveře byly otevřené. Zoe vytáhla meč a Henry ji následoval. Potěšilo ho, že si vzala jeho radu k srdci a skutečně nespoléhá jen na luk, který ji v uzavřených prostorách může zradit.
Vešli do vstupní síně. Všechno vypadalo přesně tak, jako posledně. Uvnitř panoval příjemný chládek. Henryho napadlo, že si počínají dost nerozvážně.

„Zoe…“ zašeptal, „Měli bychom být víc potichu. Tam venku jsme mluvili zbytečně nahlas.“
„Ne,“ odbyla ho, „jestli tu někdo je, chci, aby se mi přišel postavit.“

Henry tiše zaklel.

„Něco jsi mi slíbila.“
„Slíbila jsem ti, že budeme mít plán. Ten máme.“
„Dobře. Jen… buď opatrná.“

Síň měla mnoho dveří. Zoe z jednoho držáku sebrala louč a v kádi jí rozžehla. Podala ji Henrymu a sama si obstarala další. Vešli do prvních dveří a Henry byl rád, že se jejich otevření obešlo bez zbytečného skřípotu, kterými některé zdejší dveře posledně trpěly.
Byla to místnost, v jejímž středu stál velký stůl s několika převrženými židlemi. Stůl byl však téměř prázdný. Celá místnost působila stísněným dojmem. V okolí bylo několik skříní, které Zoe začala prohledávat, stejně tak jako několik úložných prostorů určených na menší předměty.

„Tady sedávalo služebnictvo. Uklízečky, komorní… a tak dál,“ vysvětlovala, zatímco s napřaženým mečem opatrně nahlížela do další skříně.

Henry si všiml, že plno věcí, které dříve nejspíš bývaly standardním vybavením stolu, se nyní nacházely rozházené a rozbité všude kolem. Zahlédl několik rozbitých pohárů i talíře, které byly nejspíše uložené v jedné z komod poblíž, teď se však povalovaly na zemi, rozbité na malé kousky. Většina šuplíků a dveří od skříněk byla buď otevřená nebo zcela vytrhaná z nábytku a pohozená poblíž.
Henry si domyslel, že se zřejmě jednalo o pracovnu nebo nějakou odpočinkovou místnost.

„Tak, nikde nikdo. Musíme dál,“ zavelela Zoe a otevřela další dveře.

Henrymu poklesla brada úžasem. Byla to obrovská jídelna. Jakkoli vysoko louč zvedal a jakkoli přidal do kroku, stále nedokázal dohlédnout na její druhý konec. Uprostřed ní stál podlouhlý dřevěný stůl a několik desítek židlí. Na stole se nacházelo mnoho číší, talířů, květin – ač uschlých - lahví vína, zdobených táců a příborů ze zlata. Poblíž stolu zahlédl krb, stěny byly plné různých obrazů a podél zdí stálo několik poničených soch.

To vše se nacházelo pod klenutým vysokým stropem, na kterém zřejmě kdysi visel – soudě podle zbytku zlatého řetězu - lustr.
Většina z toho však byla rozbitá, přeházená, převrácená, plná pavučin nebo dokonce ohořelá. Iluze dokonalosti se brzy rozplynula, když si povšiml, že to, co považoval za rozlité víno, byla něčí krev. Začal si všímat i dalších věcí – kousky zbroje, několik mečů, a cosi, co připomínalo lidské kosti.

Na chvíli se zasnil a zkusil si místnost představit tak, jak asi vypadala, než se přes ní přehnala bitva.

„Muselo… muselo to tu být dechberoucí," pronesl.
„Cože?" ozvala se Zoe, která mezitím přešla k dalším dveřím na konci, protože se kolem nenacházely žádné možné skrýše, do kterých by se případný útočník mohl ukrýt.
„Myslím… před tou bitvou."
„Ach tak… ano. Sama jsem tu denně jedla. Pojď, musíme dál."
„Jak je ten hrad vůbec velkej?"
„Já nevím… asi jako každý hrad. Mě rodiče nebrali na návštěvy cizích hradů. Znám jen tento… a ten mi někdo zničil," pronesla s podivnou záští.

Další dveře na konci jídelní haly je zavedly zpět do vstupní síně. Zoe se ihned vrhla k jiným dveřím. Ty už se bez skřípotu otevřít nenechaly. Henry si znovu uvědomil, jak důležitá je opatrnost a že se až příliš často nechává unášet představou, jak velkolepý tento hrad býval v dobách své slávy před útokem.
Objevili se v podlouhlé chodbě, která byla plná dalších dveří. Mnoho z nich bylo poničených. Některé byly vyvrácené z pantů. Jiné působily dojmem, že se staly středem souboje, během kterého se je někdo snažil rozbít. Pouze jedny nebo dvoje se zdály být v pořádku.

„Pokoje pro služebnictvo," vysvětlovala Zoe, „Dávej pozor. Je tu… nebo alespoň bývalo… hodně skříní. A taky postelí. Musíme se dívat i pod postele. Nechci nic riskovat. Asi bude… ale ano, asi bude lepší, když jeden bude hlídat na chodbě a druhý prohledávat."

Henry přikývl. Zoe rozrazila první ze dveří. Henry zůstal stát na chodbě, pozoroval však i Zoe, jejíž louč osvětlovala místnost. Byl to malý, relativně útulný pokoj, jehož vybavení bylo tvořeno velkou zdobenou postelí, psacím stolem se šuplíky, šatní skříní, papíry s brkem a lahvičkou inkoustu, oknem se záclonami a malým ohništěm. Ohlédl se zpět na chodbu, kde však bylo naprosté ticho a klid. Zoe prohledala skříně a zadívala se i pod postel.
Vydali se do dalších místností. Ty měly obdobné vybavení a lišily se jen v malých detailech. Henryho už ani nepřekvapovalo, když někde zahlédl krev nebo rozbité věci. Jedna věc ho však napadla.

„Kde jsou těla?“ zeptal se.
„Jak to myslíš?“ ohlédla se na něj zmateně, zatímco prohledávala už čtvrtý pokoj. „No… bojovalo se tu… všechno je tu na třísky. Možná že tu a tam dokonce hořelo, aspoň podle stavu některých věcí. Kde jsou… však víš…“

Zoe se zastavila, hleděla na něj a povzdychla si.

„Já vím,“ přikývla, „Napadlo mě to už při naší první návštěvě. Totiž… bojovalo se úplně všude. Ale spolu jsme navštívili jen vstupní síň, moji komnatu a sklep. Tehdy jsem si ještě nebyla jistá. Ale tady a teď už jsem. Protože jsem určitě byla svědkem toho, jak na těchto místech umírali lidé. Vlastně… mělo by to tu vypadat jako na nádvoří. Ale nevypadá. Nejsou… nejsou tu ani kosti.“

Při poslední větě se zatvářila podivně zděšeně.

„Myslíš, že ta těla někdo odnesl?“
„Spíš odvezl a spálil. A myslím, že vím proč. Hledali, jestli někdo nepřežil. A moji mrtvolu nenašli. I když si občas přeju, aby jo,“ otočila se zpět a pokračovala v hledání.

Henry chtěl něco říct, ale už to nestihl. Dveře skříně se rozrazily dokořán, někdo vyběhl ven a pokusil se utéct, ale srazil Henryho, který stál ve dveřích, což oba porazilo k zemi.
Zoe cosi vykřikla a vrhla se s mečem na neznámého muže, který se sbíral ze země. Když ji zahlédl, přestal se snažit postavit a zvedl zděšeně ruce.

„Ne! Nemam zbraň. Jsem neozbrojen!“
„Kdo jsi?“ křičela Zoe, zatímco se Henry postavil a sebral meč, který mu při nárazu vypadl z ruky.
„Nemam zbraň!“ vykřikoval muž dál, když mu Zoe přiložila ostří meče až ke krku.

„Na to jsem se tě neptala!“
„Radulf… jmenuju se Radulf, stačí? Co má bejt? Nic jsem odtud nevzal. Teda jó, pár příborů, ale ne proto, že jsou zlatý, ale proto, že jsem chtěl něco ulovit a nějak to… však víte, stáhnout z kůže, jasný? Jestli je chcete, tak vám je klidně dam, mě je to jedno, stejně k čemu jsou v týhle době peníze? Podle mě…“ blábolil jako o život, ale Zoe ho přerušila.
„Ticho! Drž hubu!“
„Tak jo, stačí úplně v klidu…“
„Ticho!“ napřáhla se s mečem.

Cizinec se obrátil na Henryho.

„Co má za problém?“ prohodil.
„Radši bych ji poslechl,“ pronesl Henry opatrně. Stále se nedokázal zbavit šoku, který utrpěl.
„Co tu hledáš? Ke komu patříš? Kolik vás tu je?“ kladla otázky Zoe.
„Já? Jsem sám. Já tu jenom přespávam třetí den. Nemusíte hned tak zhurta… vždyť mě o nějaký cennosti nejde, klidně si to tu vykraďte do poslední zlatý vidličky… ježiš…“ ohradil se dotčeně.

Zoe pohlédla na Henryho jako kdyby se chtěla ujistit, že je stejně zmatený, jako ona.

„My… my ale nejsme zloději,“ řekl Henry.
„A co tu děláte, ha? Počkej chvilku,“ podrbal se na hlavě a změřil si je pečlivým pohledem, „No to není možný. To jste vy dva.“

Zoe uchopila meč pevněji a její zmatenost vystřídal vztek.

„Počkej, Zoe!“, zadržel ji Henry, „Jak to myslíš… my dva? Co tím chceš říct?“
„Ty budeš ten rytíř z prachu nebo co… poznávam tě z toho obrázku, co jsem zahlídnul na stromě asi týden zpátky. A ty,“ ukázal na Zoe, „ty seš jasná Paní temnoty. No to mě podrž… tohle mi nikdo neuvěří.“
„Taky nebudeš mít možnost to někomu říct!“ vydechla Zoe.
„Ale mě seš úplně ukradená. Já mam jinačí problémy. Řekl bych to maximálně synovi a manželce, pokud bych je teda někde našel. Ti by koukali… kdyby… no, koukali by, to jo.“

Muž se nyní zatvářil posmutněle.

„Tak proč nejsi u nich?“ zeptal se Henry.

„Jak u nich?“
„No proč nejsi se svojí ženou a synem? Proč ses usídlil na Edyneris? Co… co tady vůbec děláš?“
„Každej se musí někam usídlit, ne? Co jinačího nám zbylo?“

Henry pohlédl na Zoe, se kterou si vyměnil zmatený pohled.

„Ty mi asi nerozumíš,“ opakoval pomalu Henry, zatímco Zoe se začala paranoidně rozhlížet kolem, „Já se tě ptam, proč nejsi se svojí rodinou a radši se schováváš na opuštěným hradě ve skříni.“
„No… no protože nemam kam jít,“ odpověděl zmateně, „hledam svojí rodinu.“
„Tady?“

Henrymu docházela trpělivost.

„Nejspíš nás chce jenom zabavit a zdržet,“ vložila se do rozhovoru Zoe naštvaným hlasem, „musíme pryč. Ach jo… zase tak blízko a musíme zmizet.“
„Zabavit? Sim tě, slečinko, nevim, co se ti honí hlavou. Já o ničí pozornost nestojim. Potřeboval jsem jenom někde hodit záda. A myslel jsem, že jste zloději. A zrovna ty bys měla chápat, jak mi je. Pokud je ten příběh, kterej jsem vo tobě slyšel, fakt pravdivej.“
„Jak to myslíš?“ pronesla nebezpečně.
„Počkat… vy to nevíte?“
„Nevíme co přesně?“

Muž si povzdychl a přikývl.

„Ajo… potom se teda vomlouvam, už to hned dává smysl. Tam venku začala válka. Naesfrey před pár týdny zaútočilo na Ingesberg. Já prchal na jih. Svoji rodinu jsem sem poslal už hned na začátku. Nenašel jsem je. Tak mě teda napadlo, že by se mohly nacházet někde tady a narazil na… jo, jak příhodný, zrovna na tenhle hrad.“

Zatímco Henrymu to celé nedávalo úplně smysl, Zoe zůstala stát naprosto ohromená.

„Cože…“ zašeptala a sklopila meč, „Ty… ty jsi z Ingesbergu?“
„Né, já tam jenom pracoval. Měli jsme takovej domek… kousek vodtamtaď, ale ten je spálenej na prach. Měla bys bejt ráda. Jsi teď něco jako hrdinka.“
„Jak… jak to myslíš?“ zeptala se opatrně.
„No tak, jak řikam… spousta lidí tě hledá. Teda né jenom ti, co… však víš, lovci lidí… vojáci… už tě hledají i ti… řekněme dobří.“

„Já tomu nerozumím," zavrtěla hlavou Zoe.
„Prostě tam venku, na severu," rozhazoval rukama muž, „lidi utíkají. A volají tvý jméno. Stala ses symbolem naděje."
„Ale proč," zašeptala Zoe, „co ode mě chtějí? Dosud jsem nikoho nezajímala. A Ingesberg? Seveřané si vždycky hleděli svého."
„Jo, to my umíme. Nó, tak se ukázalo, že teď už to každýmu volný není."
„Promiňte," vložil se do hovoru Henry, „ale co to znamená? Co je to Ingesberg?"

Zoe se zhluboka nadechla.

„Ingesberg je severské panství, které kdysi vyhlásilo nezávislost a neutralitu. Je daleko odsud. Možná několik týdnů cesty nebo víc… ale je silné, mnohem silnější, než bylo Edyneris... pokud na něj Naesfrey zaútočilo, bude to znamenat naprostý chaos… válku… obrovskou válku."
„To tak taky je, slečinko," postavil se muž na nohy a očistil si oblečení od pavučin, „Né teda, že by to venku bejvávalo nějak příjemný… ale teď zuří naprostá válka, která pro každýho znamená něco jinýho. Pro mě to, že musim hledat svojí rodinu. Nó a pro tebe to, že už se tě možná nebude chystat úplně každej zabít. Já vo tom teda nikdy ani nepřemejšlel, že bych šel hledat nějakou princeznu do jižních lesů," zvedl ruce a zatvářil se, jako kdyby právě nadhodil nejsměšnější nápad, který bylo možné vymyslet, „ále… jó… no, já už tedy zmizim."
„Počkej," pozvedla meč Zoe, „nikam nepůjdeš! Nemůžu tě nechat, abys o mě někde něco řekl. A už vůbec ne to, že jsem se vrátila na Edyneris!"

Muž se zasmál.

„Prober se, slečinko. Já tak určitě půjdu za králem Naesfrey a budu mu za pytel zlata vykládat o tobě… dochází ti vůbec, že tě vlastně docela rád vidim? Občas sem si říkal, že tě možná zabili a hodili někam do jezera na tajno."
„Proč bys mě rád viděl? Mě nikdo rád nevidí!"
„Až najdu svou rodinu… a já je najdu, to teda jó… tak… nevim, jak ti to přesně vysvětlit…"

Zamračil se a přemýšlel.

„Nó, řekněme to takhle, jó? Nikdo z nás po tobě nemůže nic žádat. Ale jestli se máme někdy vrátit do svých domovů… což v mým případě znamená postavit novej… tak… hele vysvětli jí to," pohlédl na Henryho.
„Vysvětlit co? Chceš, aby se stala symbolem vašeho boje?"
„Nó… já vlastně nevim… chci asi říct to, že jsou tu i lidi, který jí ublížit nechcou a pro který by mohla zafungovat jako morální podpora. Hodně lidí jí teď chápe."

„Ale mě nikdo nechápe!“ probleskla Zoe v očích zloba.

Henryho louče mezitím dohořela. Ta Zoeina se ještě stále držela. Muž pokrčil rameny.

„Jenom řikam…“ pokrčil rameny, „Nebudete mít nic proti tomu, když odejdu? Zmizim na jih. Vim, co se o tobě říká. Že jsi zlá, že nikoho, kdo se s tebou setká, nenecháš odejít po svých. Ale mě je to jedno. Já si odejdu. A najdu svou rodinu. A pak se možná někdy zase setkáme, Paní temnoty. Ale ne jako nepřátelé.“

S těmito slovy odešel. Zoe se za ním zkoprněle dívala. Její louč již také dohořela.

„Henry?“ zašeptala ve tmě.
„Ano?“
„Udělala jsem chybu? Měla jsem ho zabít?“
„Já nevím, Zoe. Myslím, že ne.“
„Jestli se vrátí, udělám to.“
„Já vím, Zoe. Tohle pro změnu vím.“

19. Deník mrtvého muže

Všude byl cítit chlad. Henrymu byla zima a cítil, že odněkud neustále profukuje, ale nedokázal identifikovat zdroj. Oba, včetně Zoe, stáli v podzemním vězení hradu. Henryho fascinovalo množství cel, které se zde nacházely. Nebyly však tak děsivé jako ty, které míjel v podzemí Naesfrey. V některých se dokonce nacházelo seno, na kterým zřejmě vězni mohli spát.

„Proč je jich tolik?“ zašeptal, když míjeli jednu za druhou.

Zoe však neodpovídala.

„Zoe… proč je jich tolik? A proč je tu ta příšerná zima?“
„Promiň…“ zašeptala, „Tohle není mé oblíbené místo. Raději se mě na nic neptej.“

Henry jejímu zvláštnímu přání vyhověl a následoval ji dál temnou chodbou.

„3C… 7C… 19C…“, šeptala si pro sebe.

Henrymu bylo jasné, že hledá konkrétní celu. Všude byla tma. Však si také museli dojít do vstupní síně rozsvítit louče z nyrisových kádí.

„Tady!“ zakřičela a ohlédla se na něho.

Dříve, než Henry stačil cokoli říct, se vrhla do cely. Henry se rozhlédl kolem. Měl zvláštní pocit, když měl vkročit za mříže, uprostřed obrovské podzemní haly plné cel. Přesto ji následoval.

„Mělo by to tu někde být! Proč… proč to tu není?“ vyptávala se Zoe.
„Já… já nevím… já ty dokumenty nečetl,“ řekl Henry, kterého přemohla zima a třásly se mu ruce.
„Musíme to prohledat celé! Úplně všechno!“

Zoe byla vzrušením celá bez sebe. V cele byl malý stolek, který celý prohledala. Poté se vrhla na ohmatávání různých cihel. Všechny se však zdály pevné. Až nakonec sáhla pod seno.

„Mám to! Mám ho!“

Její tvář se rozjasnila, když vytáhla podivně starý zápisník, který působil dojmem, že před nějakou dobou zcela provlhl a zase uschl.
Podala jej Henrymu, který jej vzal do rukou s maximální opatrností. Obával se totiž, že by se mu mohl rozpadnout přímo v rukou.
Opatrně otevřel první stránku… pak druhou… pak třetí… desátou…

„Zoe… je plný… je plný zápisků!“
„Tak čti!“ pobídla ho.

Henry si pročistil hrdlo, zhluboka se nadechl a začal předčítat nahlas:

„Toto je přiznání mé viny a popis činů, kterých jsem se dopustil a které mě zavedly do situace, kdy nemám na výběr a musím udělat něco šíleného, co dost možná skončí mojí smrtí. Chci, aby tu mé zápisky zůstaly i po mé případné smrti a přeji si, aby někdy někdo pochopil, čeho jsem se snažil docílit a proč.

Před mnoha lety jsem pracoval jako kovář poblíž hradu Edyneris. Byla to práce, která mě sotva uživila. Ale věděl jsem, že může být mnohem hůř. Má matka pár měsíců před tím zemřela. Zbyla mi jen má mladší sestra… Luna. Otec padl v bitvě, když jsem byl ještě malý. Sotva si ho pamatuji a Luna ho nepoznala nikdy.
Sotva jsme přežívali. Staral jsem se o ni, ale po nějaké době jsem si začínal uvědomovat, že to nezvládám. Zakázky ubývaly. Přežívat bylo těžké i v létě, natož v zimě. A já věděl, že další zimu již nepřežijeme. Tolikrát jsem slyšel Lunu naříkat, že má hlad. A jakkoli jsem celé dny a někdy i noci pracoval, snažíc se občas najít pauzu na spánek, nedokázal jsem docílit ničeho, co by nás posunulo směrem k lepším zítřkům. Když už jsem měl zakázky, tak jsem neměl materiál. Když už jsem konečně obstaral materiál a zajistil zboží, zákazníci zatím nakoupili jinde a moje práce byla zcela zbytečná.

Byla to nekonečná smyčka. Vinil jsem z toho krále a královnu Edyneris – Annu a Herolda. Nikdy se nezajímali o lidi kolem. Občas jsem v lese vídal tu jejich hloupou princeznu, jak si vesele pobíhá po lese, sbírá rostliny a cosi vyrábí. Ani pohled nevěnovala těm, co kolem umírali hladem. Nenáviděl jsem je všechny. Byl jsem plný zášti a byl jsem ochotný udělat cokoli, abych zachránil svoji sestru před smrtí z hladu, zimy a vyčerpání.“

Henry zvedl oči a Zoe na něj upřela zvláštní pohled.

„Já…“ ohromeně vydechla, „Já nevěděla, že lidé kolem tak trpěli. Matka s otcem přede mnou nikdy o ničem nemluvili.“
„Tušíš, kdo to psal?“ zeptal se Henry.
„Ne… v okolí hradeb žilo a pracovalo strašně moc lidí. Může to být kdokoli. Dej mi to! Budu číst dál!“ natáhla se pro zápisky a Henry jí je podal.

„Dnes jsem poprvé navštívil Naesfrey. Vojáci se moji žádosti o audienci u krále vysmáli a poslali mě s výhružkami pryč.

Dnes jsem podruhé navštívil Naesfrey. Vojáci mě příšerně zbili, ale jsem naživu. Budu si muset dát několik dní pauzu a poté to zkusit znovu.

Dnes jsem s několikadenním odstupem znovu zkusil své štěstí. Zastihl jsem královu drožku. Čekal jsem, že mě bude považovat za pobudu a přikáže svým strážným, aby mě opět zbili. Namísto toho však mávl rukou a dal mi prostor k vyjádření. Sdělil jsem mu, že informace, které mu chci předat, jsou důvěrné, ale že nebude litovat, pokud mě vyslechne. A proto bychom si měli pohovořit v soukromí.

Dnes jsem s králem konečně normálně hovořil. Nikoli však v jeho komnatách, jak jsem předpokládal, ale uvrhl mě do žaláře, kde mi sdělil, že z něj vyjdu živý jen v případě, že informace, které mu poskytnu, budou opravdu cenné, když už na tom tak trvám. To mě má naučit jej obtěžovat pouze v případě, kdy z toho on sám bude mít bezvýhradný prospěch. Přesto, když jsem mu prozradil, co mám na srdci, zaujalo ho to.

Dnes jsme opět hovořili, avšak již konečně ve hradních komnatách. Otázal se, zda jsem ochoten mu zcela sloužit a já mu řekl, že ano. Povolal svého nejlepšího vojevůdce a začali jsme střádat plány. Nebo spíše… oni střádali. Já sloužil pouze jako zdroj informací. Nelíbilo se mi to. Chtěl jsem být více zapojen, abych se necítil jako páté kolo u vozu, ale kdykoli jsem se pokusil přijít s nějakým nápadem, nějak více zasáhnout, král zvedl ruku, aby mě umlčel a pohrozil mi, že až skončíme, tak mi vyřízne jazyk, pokud jej ještě jednou přeruším.

Dnes jsem se dozvěděl, že získali na svoji stranu někoho zevnitř. Služebnou samotné princezny. Zřejmě té jejich princezny zvané Zoenen, kterou jsem vídal v okolí hradu.

„Počkej," přerušil Henry Zoeino čtení, „Zoenen?"

Zoein výraz byl chvíli prázdný, než odpověděla.

„Ano… Zoenen… asi ti nemusím vysvětlovat, jak hloupě to zní. Je to jen nějaké tradiční jméno… nemám ho ráda. A ať tě ani nenapadne, abys mi tak začal říkat. Jsem Zoe… prostě Zoe."
„Dobře, ty prostě Zoe, tak… čti dál, dobře?" vyzval ji a pobaveně se těšil na to, až ji tak schválně bude občas oslovovat.

Zoe si ho podezřívavě změřila, sklopila zrak zpět k deníku a pokračovala ve čtení.

Dnes se mi konečně podařilo dokončit sabotáž hlavní brány. Nikdo si toho nevšimne, pokud přesně neví, kde je lano, určené k otevření, schované a napojené.

Dnes je něco špatně. Cítím, že je něco špatně. Mám pocit, že král moji sestru nikdy nezachrání. Své zápisky si schovávám do bot, stejně jako malou lahvičku inkoustu a brk. Nikdy jsem se do toho neměl pouštět. Ale pokud to Lunu zachrání, ať třeba zhynu… jen ať je v pořádku.

Dnes Luna zemřela. Je mrtvá. Je mrtvá kvůli mně. Chtěl jsem ji zachránit… ale naopak kvůli mým činům zemřela. Král ji zabil. Zármutek v mém srdci se nedá popsat. Všechno bylo zbytečné. Byl jsem uvržen do cely. Luno, prosím, odpusť mi. Dělal jsem to pro tebe. To pro tebe jsem donášel celé měsíce na Edyneris a stal se jedním z těch, kteří přispěli k tomu, co se má stát. Luna umírala s pocitem, že jsem ji zradil. Viděl jsem v jejích očích ty výčitky, to zklamání… třesou se mi ruce, když píši tyto řádky… nedokáži se nikdy vyrovnat s tím, že poslední věc, která jí prošla hlavou, než tak tragicky zemřela, byla myšlenka na to, že jsem ji opustil a že jsem ji zradil. Viděl jsem to v jejích očích, které se pak naplnily věčnou prázdnotou. Vždyť ji zabil přímo přede mnou.

Dnes mě král uvrhl do žaláře. Vlastně ani nemám náladu něco psát.

Dnes Naesfrey zaútočilo na Edyneris. Údajně jsou všichni mrtví. Je mi to jedno. Lunu mi to nevrátí.

Dnes jsem tu už tolikátým dnem, že už ani nemám co psát. Snažím se dělat si na zeď čárky za každý den, ale už mě to ani nezajímá. O nic nestojím. Luno, promiň.

Dnes se mluví o tom, že princezna z Edyneris přežila. Byla prohlášena za vyvrhele a za pachatele zla. Nikdo nepředpokládá, že by taková rozmazlená šlechtična sama venku přežila. Je mi to fuk. Jsem hladový. Jsem příšerný člověk. A to utrpení si zasloužím. Snad ji dopadnou, protože pokud by zjistila, že jsem k pádu jejího panství přispěl takovou měrou, zcela jistě by mi to nikdy neodpustila.

Dnes se chci dostat ze svého těla pryč. Nenávidím se. Dělal jsem to všechno pro dobro a napáchal plno zla. Chtěl bych se stát jiným člověkem, chtěl bych umřít."

„Co se děje? Proč nečteš dál?" zeptal se Henry netrpělivě, když Zoe zmlkla a začala pomalu nejistě listovat.
„Je to… je to tady strašně promáčené… ty stránky se nedají skoro přečíst!" vydechla zklamaně a zoufale listovala dál.
„Tak přečti ty, který jsou v pořádku…"
„Vždyť se snažím!" utrhla se na něj netrpělivě.

„Dnes se mluví o tom, že se z té princezny stala jakási Paní temnoty. Údajně je posedlá pomstou a vyhledává ty, kdož svrhli její hrad. Tak si pro mě přijď. Nemám již co ztratit a pokud mě něčí čepel zbaví života v tomto světě, abych mohl přejít do světa mrtvých a říct Luně, že jsem se snažil ji ochránit, tak nechť se tak stane.

Dnes už nemohu dál. Musím se odsud dostat pryč nebo musím umřít. Prosím, ať tento deník někdo po mé smrti najde a pochopí mě. Nemusí se mnou souhlasit. Ale prosím o pochopení.

Dnes jsem se pokusil zabít. Bolí mě hlava. Nenapadá mě bezbolestný způsob a vlastně se bojím nějaký hledat. Tu bolest si zasloužím. Díky bolesti alespoň na chvíli přestávají ty výčitky.

Dnes za mnou přišel král a nabídl mi svobodu výměnou za to, že vypátrám a přivedu mu Paní temnoty, Zoenen el ar cara de Edyneris. Tvrdí, že existuje jediný způsob, jak toho docílit. Odmítl jsem. Nemám zájem. Řekl mi ale i něco jiného… že ten způsob zahrnuje i

moji smrt. Už bych nikdy necítil výčitky. Už bych nikdy netrpěl. A možná bych se opět viděl s Lunou.

Dnes jsem se s králem dohodl. Učiním tak, jak žádá. Jen, když mě přestane sužovat ta bolest v mém srdci.

„To není možné!“ vykřikla a začala listovat dál a dál.
„Co se děje, Zoe?“
„Jsou… tady jsou zápisky za strašně dlouhou dobu! Ten zrádce musel být uvězněný v kobce celé měsíce… ne! Počkat… roky! Jedna… tři… pět… sedm! Sedm let!“
„To je stejná doba jako ta, po kterou jsi na útěku…“ začal uvažovat Henry.
„Je tu strašně moc zápisků!“
„Tak přečti ten poslední,“ vyzval ji.

„Dnes jsem zde, na místě, kde Lunu pohřbili. Chystám se vypít něco, co mi umožní zemřít. Stanu se novým člověkem. Po tomto lektvaru zcela zapomenu, kým jsem byl. Zapomenu na své výčitky, zapomenu na Lunu i na to, co jsem jí provedl. Mé původní já bude navždy pryč.
Po vypití tohoto lektvaru se chystám odejít na Edyneris, hrad, kde věřím, že jednoho dne potkám Paní temnoty. Posledních několik týdnů jsem dokumenty, které jsem ukradl králi Naesfrey, upravil tak, aby nejen obsahovaly informace o tom, jak jsem zradil, ale aby případného čtenáře také dovedly k celé pravdě. A to tam, kam mám v plánu zamířit – do cely edynerského hradu. Tam se chystám ukrýt tento deník, vypít lektvar a vyrazit vstříc lesům.
*Odpusť mi Luno, kéž by i mé tělo dokázalo opustit tento svět tak, jako mě brzy opustí mé vědomí. Podle krále navíc budu schopen vypátrat a přivést Paní temnoty, když nebudu znát nic o tomto světě. Podle krále se s ní tak budu moci spojit a dovést ji k řádné popravě. A pokud mě zabije, budiž. Zasloužím si zemřít. Svému budoucímu já, za okolností toliko nepříznivých – **Henry**.“*

Henrymu se zastavil dech. To přeci není možné. Připadal si, jako kdyby se vše otočilo naruby. Nedokázal se přimět, aby tomu uvěřil. Srdce mu začalo bušit jako šílené a sledoval, jak se Zoe pomalu zvedá a s výrazem nejhlubšího odporu v uslzených očích vytahuje meč. Tušil, že zemře její rukou a nedokázal najít sílu na to, aby se jí v tom pokusil zabránit. V hloubi duše navíc věděl, že ani nechce.

20. Láska a nenávist

Pohlédl na ni a ona na něj. Chvíli bylo naprosté ticho a nikdo se ani nehnul. Henrymu se zcela převrátil svět. To přeci není možné. Odmítal tomu uvěřit. Nerozuměl tomu. Zoe na něj hleděla s výrazem naprostého šoku. Ruce, ve kterých držela meč, se jí třásly a vypadala jako kdyby jí činilo nesmírné potíže vůbec dýchat. Henry stále nebyl schopen se vůbec pohnout. Připadal si, jako kdyby se jeho mysl zcela odpojila od jeho těla i tohoto světa a nedokázala fungovat, dokud nezpracuje nově objevenou skutečnost.

„Zoe," zašeptal.

Ta však jen sotva znatelně zakroutila hlavou a stále na něj hleděla s výrazem naprosté hrůzy.

„Zoe," opakoval Henry, i když nevěděl, co by vlastně měl říct.
„TICHO!" vybuchla Zoe a praštila mečem vší silou vzteky o zem, „TICHO! TICHO! NECHCI NIC SLYŠET! NECHCI!"

Poté začala šíleně křičet, třásla se, křičela, z očí jí tekly slzy a Henry měl pocit, že snad přišla o rozum.

„Ten člověk jsem nebyl já…" začal, ale Zoe ho přerušila.
„NE! TICHO!"
„Zoe, prosím, uklidni se. Moc tě prosím," zašeptal a udělal pohyb směrem k ní.
„NE! NE! NE! NESAHEJ NA MĚ!" křičela hystericky.

Třásla se tak, že se nedokázala udržet na nohou, až nakonec padla k zemi. Stále vzlykala a měla problém se vůbec nadechnout. Snažila se zvednout, ale nebyla toho schopna.

„Zoe…" opakoval Henry, „Zoe, dusíš se. Uklidni se, prosím tě moc!"

Zoe polkla slzy, začala kašlat, až padla na všechny čtyři. Zdálo se, že k něčemu sbírá síly. Poté se na něj vrhla a začala ho bít všude, kam dosáhla. Křičela a snažila se mu způsobit co největší bolest.

„Ne… Zoe!"

Zoe byla jako smyslů zbavená, mlátila Henryho, který si stíhal krýt jen obličej, do celého těla, až ho několikrát silně praštila do hlavy. Nechtěl jí ublížit, snažil se ji jen dostat dál od sebe.

„Au… ZOE!“

Zoe se vyčerpala, padla na záda a Henry cítil neskutečnou bolest na hlavě. Bolelo ho i břicho a cítil, že se pravděpodobně brzo pozvrací. V ústech měl plno vlastní krve a po celém těle cítil škrábance a modřiny. Namáhavě se posadil a pohlédl na Zoe.
Zoe držela v ruce svůj šíp. Nemířila s ním však na Henryho, jak by čekal. Mířila na vlastní tepnu.

„Ne!“, vrhl se po ní, kvůli bolesti však ztratil kontrolu a vrazil do ní tak tvrdě, až se hlavou udeřila o zeď a přestala se hýbat. V jejích vlasech se objevily náznaky krve.
„NE! NE! NE! TO NE!“, vykřikl zoufale Henry a sklonil se k ní.
„NE! To mi nedělej, Zoe!“ křičel zděšeně.

Měl pocit, že cítí tolik pocitů naráz, že zešílí. Šok, smutek, strach, vztek… Zoe nemůže být mrtvá… nemůže. Konečně se vzpamatoval a plný strachu ji otočil k sobě. Na jejím čele byla krvavá rána. Rychle jí přiložil ruku na srdce a ulevilo se mu, když zjistil, že tluče.

„Ach, Zoe…“ pohladil ji po tváři.
„Zoe, promiň… nevěděl jsem… promiň mi to všechno… prosím, buď v pořádku…“

Několikrát se zhluboka nadechl, aby se trochu uklidnil, opatrně ji vzal do náruče a odnesl do cely, kde ji opřel o zeď. Vrátil se zpět pro šíp, který předtím Zoe držela v ruce a rozpáral si s ním rukáv u košile. Látku poté obmotal Zoe kolem hlavy. Nevěděl, co dělat dál. Zoe dýchala. Byla však v bezvědomí. Rozhodl se, že u ní bude sedět, dokud se neprobudí.
Měl však strach z toho, co udělá, až se probudí. Radost z toho, že je naživu, vystřídal smutek. Vždyť teď už ho nemůže milovat, uvědomil si. Bylo to zcela zřejmé. Než ztratila vědomí, dívala se na něj očima plnýma čiré nenávisti. Jeho oči ovládly slzy. Je konec. Zoe mu nikdy neodpustí. Ani on sám si toto nikdy neodpustí. A co ta... Luna? Jak to, že necítí žádný smutek? Lítost? Ano… protože si nikoho takového nepamatuje. Uvědomil si, že Lunu zabil i podruhé. Mohla žít v jeho srdci, v jeho vzpomínkách. On byl ale takový zbabělec, že to neunesl. A teď se to má stát znovu.

Zoe otevřela oči a to Henryho vytrhlo z přemýšlení a sebelítosti. Zakašlala, pomalu zvedla ruce a nahmatala ránu na hlavě. Pak jí padl pohled na Henryho. Henryho výraz v její tváři vyděsil tak moc, že se rychle zvedl, vyběhl z cely, přibouchl dveře a zamkl. Zoe se vrhla za ním a narazila do zamčených dveří. Vzteky do nich kopla, pohled jí padl na klíč v Henryho ruce a tvářila se nepříčetně.

„Zabiju tě!“ pronesla ledově.

Henryho její slova naprosto odzbrojily. Do očí se mu už opět tlačily slzy. Otočil se a vydal se po schodech nahoru.

Bylo už ráno dalšího dne, když se Henry vrátil do sklepení. Došel až k Zoeině cele. Zoe seděla čelem k němu, opřená o zeď a sledovala ho s výrazem zloby a nenávisti.

„Ahoj," pozdravil ji.

Neodpověděla. Jen na něj výhružně hleděla.

„Udělal jsem ti něco dobrého k jídlu. Máš hlad? Musíš mít hlad.“

Prostrčil mříží talíř a položil ho na zem. Zoe jej vzala a vší silou mrštila po Henrym. Talíř se o mříže roztříštil a jídlo se rozlétlo všude kolem. Henryho lítost až bodla u srdce.
Chvíli se na ni díval a stále viděl v jejím pohledu jen čirou nenávist.

„No… dobře…" zašeptal a uhnul pohledem, když se už nedokázal dívat do jejích očí, tak plných nenávisti, „Chtěl jsem, aby… aby ses měla hezky a… neměla hlad. Dokonce… dokonce jsem se fakt snažil, aby ti to chutnalo. A víš, že nejsem zrovna nejlepší kuchař. Tak… to je jedno,“ mávl rukou ve snaze předstírat, že se ho to vůbec nedotklo, ale necítil nic, než lítost, smutek a zklamání.

Slyšel, že ztrácí sílu ovládat tón svého hlasu. Ta žena v cele už nebyla jeho Zoe, ale… ano… Paní temnoty. Jeho Zoe zmizela někde hluboko v ní. Tohle je ta Zoe, kterou tehdy poprvé potkal – nepřátelská, zlomená a zrazená. A vždycky to byl on, kdo k tomu přispěl. Kdo jí tu bolest způsobil.
Otočil se a vydal se pryč. Ještě jednou se otočil a pohlédl na ni. Viděl, jak se nervózně třese. Věděl, že se nachází ve stavu, kdy je blízko tomu, aby propadla dalšímu svému šílenství. Chtěl by k ní přijít a utěšit ji, ale místo toho se přinutil odejít a zabouchnout těžké železné dveře.

Ještě předtím, než se zcela zavřely, slyšel křik a bušení do kovových mříží. Tak moc by jí chtěl pomoct. Zhluboka se nadechl a snažil se předstírat, že nic neslyšel.

Henry opět sestoupil po schodech dolů, oblečen do teplého kabátu, který při bloudění hradem našel v jedné ze skříní. Když přišel k její cele, našel ji na tom úplně stejném místě.
Zoe hleděla do země, měla poškrábané ruce od nehtů a podivně se třásla. Henry ji chvíli mlčky pozoroval, přemýšlel, jestli se třese zimou nebo rozrušením a poté si sedl na zem naproti ní. Její oči se zvedly a setkaly se s jeho. Nedokázal z jejího pohledu nic vyčíst.

„Vím, že tě to asi vůbec nezajímá," začal pomalu, „ale já jsem úplně jinej člověk, než ten, kterej tohle všechno způsobil. Nemam pořádně tušení kým jsem byl… ani proč jsem udělal tolik špatných věcí a můžu jen hádat, že jsem byl příšerně zoufalej a chtěl jsem zachránit tu… Lunu. Ano… Lunu. Vím, že bych o ní neměl mluvit jako o cizí osobě, ale… já ji vlastně nikdy nepoznal. Ten Henry, který byl jejím bratrem, se radši zabil. Nechal své tělo mě – novému člověku. Ale tohle všechno není omluva. Vždyť jsem ti vlastně zničil život… nebo jsem k tomu přinejmenším přispěl. Ale vím to, že ta osoba, která ve mě byla, je pryč. Úplně… a… jsem někým jiným. Chápu, že jsi na mě naštvaná. Ale možná zapomínáš na všechno, co jsme spolu prožili. A možná si neuvědomuješ, že možná cílíš tu zlost na mě jenom proto, že si ji potřebuješ někde vybít. Jenomže ten člověk, na kterým by sis ji měla vybít, už umřel… neexistuje… to, že obýval stejný tělo… to není to samý. Když jsem ztratil paměť, tak ten, kdo ti tohle způsobil, umřel. Chápeš to?“

Zoe z něj nespustila oči. Na její tváři se však nic nezměnilo. Nedala jinak najevo, že by souhlasila či nesouhlasila nebo že by vůbec pochopila, o čem mluvil.

„Já ti nechci ublížit, Zoe. A neublížim. Já tě miluju.“

Ještě chvilku ji sledoval a poté se zvedl. Zaváhal, sundal si starý kabát, který předtím našel nahoře a prostrčil jej skrz mříže k Zoe.

„Kdyby ti byla zima…“ zašeptal, otočil se a vyrazil pryč. Nechtěl vidět, jak po něm hodí další věc. Nechtěl už vidět její oči plné zloby. Odcházel. Slyšel za sebou jakýsi hluk, ale sliboval si, že se neotočí.

„Počkej…" uslyšel za sebou šepot.

Otočil se. Zoe na sobě měla kabát, který ji před okamžikem hodil a vypadala, jako kdyby se k něčemu přemáhala.

„Hlad," zašeptala.
„Ty máš hlad?“

Přikývla.

„A nehodíš to po mě zase?“

Zavrtěla hlavou.

„Tak… já ti něco připravím, dobře?“

Přikývla.

„Jestli to po mě hodíš, tak už ti nic nepřinesu.“

Zoe zašeptala něco, čemu nerozuměl.

„Promiň, neslyšel jsem tě,“ pronesl opatrně a nebyl si zcela jistý, jestli vůbec chce slyšet co řekla.
„Ne… nehodím… slibuju,“ zašeptala sotva slyšitelně.
„Dobře… dám se do toho. A mezitím… můžeš přemýšlet o tom… všem..." mávl rukou a vydal se po schodech nahoru. Zoe už nic dalšího neřekla.
Henry opět zabouchl těžké dveře a přemýšlel – promluvila. Vůbec poprvé od chvíle, co ji zavřel do cely a kdy mu řekla, že ho zabije. Má hlad. Ona má hlad, pomyslel si. Nechce ji nechat hladovět. Opravdu mu na ní záleželo. Povzdychl si a dal se do přípravy jídla.

Henry opět sešel schody vedoucí do sklepení. V jedné ruce nesl talíř a ve druhé pohár s vodou. Došel až k Zoeině cele. Seděla na zemi, jako vždycky, ale když ho zahlédla, vstala.
Prostrčil talíř i pohár mřížemi a položil obojí na zem. Zoe se na něj zvláštně podívala, jako kdyby chtěla poděkovat, ale nic neřekla a vrhla se na talíř. Musela mít opravdu šílený hlad, pomyslel si Henry, otočil se a vydal zpět nahoru.

Zanedlouho však sešel zpět dolů. V jedné ruce držel dvě lahve vína a ve druhé pohár. Kolem pasu se mu houpal meč. Zoe ho pozorovala, zatímco stále jedla a upíjela z poháru.
Henry se rozhlédl kolem, zahlédl cosi kamenného, co možná kdysi býval jakýsi trůn, posadil se na něj a začal do sebe klopit jeden pohár vína za druhým. Když byl hotový s první flaškou, vstal a došel znovu k Zoeině cele.

Ta mezitím stihla dojíst. Všiml si, že ho napjatě pozoruje. Vytáhl meč.
Zoe se rozšířily oči strachem, vyskočila na nohy a udělala několik kroků zpět.

„Neblázni, holka," zamumlal, zatímco hledal cosi po kapsách, „už jsem ti řekl, že ti neublížim."

Konečně našel, co hledal. Vytáhl klíč.

„Ale držet tě za mřížemi nechci. Nezasloužíš si, abych tě tu měl jako… nějaký zvíře... v kleci. A žít ve světě, kde mi půjdeš po krku taky ne," hodil jí meč přes mříž k nohám.

Zoe se na něj vrhla a vzala ho do ruky. Tvářila se vyděšeně a zmateně.

„Takže," pokračoval, zatímco strčil klíč do zámku a otočil s ním, „tohle je jediný řešení. Ale nech mě napřed dopít to druhý víno, dobře?"

Henry se otočil zády k cele, kterou právě odemkl a vydal se ke kamennému trůnu, sedl si na něj a nalil si další pohár vína.
Dveře cely se rozlétly dokořán, když z nich Zoe pomalu vyšla, s mečem připraveným k boji. Henry si jí nevšímal a dál upíjel z poháru, který si neustále doléval. Když ale pomalu došla až k němu, zvedl k ní oči.
Zoe stála nad ním, s mečem připraveným k tomu, aby mohla ve vteřině ukončit jeho život. Přesto se k poslednímu kroku však zřejmě zatím neodhodlala.

„Vezmi si meč a bojuj…" zašeptala.
„S tebou? Ne," odmítl Henry.
„Bojuj!" přikázala mu.
„Já ti ublížit nechci," odpověděl s naprostým klidem Henry, „a i kdybych chtěl, bojovat s tebou by nemělo smysl. Jsi v tom mnohem lepší, než já. Vždyť jsi ta zasraná Paní temnoty, který se bojí i zkušení vojáci. Pokud mě budeš chtít zabít, uděláš to. A já tě miluju, Zoe. Nechci ti ublížit. A ani nechci žít ve světě, kde ty mě jo. Popravdě… jedinej svět, ve kterým chci žít, je ten, kde může existovat mezi dvěma lidmi pouto tak krásný jako to, co bylo mezi námi, než jsme se dozvěděli pravdu o mý minulosti. A jestli mam dneska zemřít, tak to nebude s pocitem, že jsem s tebou bojoval. Bude to s pocitem, že jsem se vzdal Zoenen el ar cara de Edyneris, dobrovolně. To je tvý jméno, že? Pamatuju si ho. Pamatuju si úplně všechno, co jsi mi řekla. Tak na nic nečekej, Zoenen… udělej to."

Zoe se mu dívala do očí. Podivně. Zmateně.

„Neříkej mi tak!“
„Proč? Vždyť se tak jmenuješ.“
„Nech toho!“ probleskly jí oči vztekem.
„Nenechám. V podstatě máš jenom dvě možnosti. Buď mi usekni hlavu a konečně dokonči svoji pomstu… nebo si se mnou dej víno. Já s tebou ale bojovat nebudu, Zoenen. Nikdy. Po tvým boku vždycky. Ale proti tobě… to ne.“

Zoe vypadala, jako kdyby chtěla něco říct. Henry stihl dopít další dva poháry, které do sebe házel až příliš rychle. Samozřejmě věděl proč. Dobrovolně zemřít není jen tak. Nedokázal to. Srdce mu bušilo strachy a potřeboval otupit svůj mozek tak, aby mu dodal odvahu to celé udělat, aby neztratil nervy a neutekl, až Zoe pozvedne meč.
Když si začal nalévat další, Zoe se napřáhla a čekala. Henry zavřel oči. To víno nakonec nepomáhá, uvědomil si. Strach ho zcela ovládl, ale přesto se držel a čekal. Zatnul obě ruce a nechápal, na co Zoe čeká.

„Jakou píseň ti bardi zpívali na plese, když jsme spolu tančili?“
„Cože?" zeptal se překvapeně Henry.
„Tak jakou?“

Henry otevřel oči. Zoe meč spustila dolů a v její tváři už nebyla ani stopa po tom nenávistném výrazu.

„Já… bylo… bylo jich tam víc…“ řekl překvapeně.
„Tu, když jsi mi řekl, že mě miluješ!“
„Ano.“
„Pamatuješ si ji?“
„Trochu.“
„Tak na ni mysli. Mysli na tu chvíli.“

Henry tomu nerozuměl. Zoe začaly z očí téct slzy. Samozřejmě, že si na tu chvíli dokázal vzpomenout. Měl to jasně před očima. Tu chvíli. Ten moment, kdy se jí díval do očí.

„A teď zase zavři oči,“ zašeptala.

Henry se nemusel ptát proč. Bylo mu to jasné. Chce, aby ta vzpomínka byla tou poslední, než ukončí jeho život. Zavřel oči.

„Sbohem, Zoe,“ zašeptal.

Čekal, že každým okamžikem ucítí, jak ostří nože projíždí jeho tělem. Místo toho však ucítil něco jiného. Byl to Zoein dech na jeho tváři. Poté její vlasy. A nakonec přitiskla své rty k těm jeho. Překvapeně otevřel oči.

„Měl jsi pravdu," zašeptala, „Ten, kdo mi toto všechno způsobil, zemřel. A ty jsi jiný člověk. To tys po mém boku bojoval, umožnil mi zase něco cítit a byl se mnou… neublížil mi a to ani, když jsem tě chtěla zabít… přinesl mi jídlo, i když jsi věděl, že tě v tu chvíli nenávidím…"

Zoe odhodila meč, vrhla se na něho a líbala ho, pomalu a vášnivě. Henry nebyl schopen slova. Věděl, že jeho Zoe je zpět.

„Miluji tě," zašeptal.
„Když jsem já poznala tebe, tak chci, abys ty poznal mě."

Vstala, postavila se k jedné ze svící a postupně si sundala všechny šaty. Stála před ním, nahá. Tvářila se nesmírně stydlivě, ale odhodlaně. Henry na ni ohromeně hleděl. Byla krásná, i přes několik jizev a škrábanců, které nejspíš vznikly během bojů a i přes ránu na hlavě, kolem které bylo plno zaschlé krve.

„Myslel jsem, že dnes umřu," pronesl tiše, „Ale dostal jsem se do nebe."

Zoe se pousmála.

21. Zpěv následovníků

„Zoe, někdo přijíždí!“ vykřikl Henry. Zoe zvedla oči, na chvíli strnula a pak se vrhla k oknu, u kterého Henry stál. Pohled jí padl na kočár tažený koňmi, který zastavil uprostřed hradního dvora, nedaleko fontány.

„Musíme zmizet!“ vykřikl na ni, ale Zoe se jen podivně usmála.
„Ne.“
„Jak to myslíš, že ne?“
„Tohle je můj hrad,“ zašeptala, „Já se už nebudu skrývat.“

Než Henry stačil něco říct, přehodila si přes rameno toulec se šípy, sebrala ze stolu, u kterého dosud oba snídali, luk i meč a vyrazila ven.

Od chvíle, co Henry sešel do sklepení s lahvemi vína, odhodlán vzdát se a zemřít, uplynulo několik dní, během kterých si všímal, že se Zoe podivně změnila.
Jako kdyby jí odhalení pravdy zbavilo jakýchkoli pochybností o sobě. Začala být odvážnější, šílenější a trvala na tom, že musí zůstat na Edyneris, který začali společně dávat dohromady. Celý předchozí den strávili úklidem pozůstatků těl na nádvoří. Henry si to stále dokázal živě vybavit v paměti, neboť se mu několikrát obrátil žaludek naruby a musel si dát pauzu. Dosud se za to styděl, protože Zoe všechna ta krev i zápach starosti vůbec nedělaly.

Teď však neměl čas vzpomínat. Vrhl se za ní, chytl ji za ruku a donutil se zastavit.

„Počkej… už to děláš zase!“
„Co?“ otočila se na něj zmateně.
„Zase se vrháš do nebezpečí… i celej tenhle hrad… víš jak blbě se mi v noci spí s tím, že si pro nás můžou kdykoli přijít?“
„Už jsem ti říkala, že se nebudu dál skrývat, Henry. Kdy už to pochopíš?“
„Ale já to přece chápu… jenom jsi… úplně šílená teďko.“

Zoe se pousmála.

„Zkus mě zastavit. Jsem přece Paní temnoty nebo ne?“

Henrymu to vůbec nepřišlo zábavné.

„Au!“, vykřikla, když ji chytl za vlasy.

„Zastavím! Vždycky, když ti emoce zamotají hlavu a budeš mít v plánu nějakou hloupost! A udělam to znovu a znovu.“
„Přestaň mě pořád chytat za vlasy!“
„Já tě nenecham se zabít, rozumíš tomu?“
„Už toho nech!“
„Ty toho nech! Přestaň se ohánět tím svým egoistickým označením… tou Paní temnoty.“

Hleděla na něj, vztekle.

„Promiň,“ zašeptala, „pustíš mě?“

Henry ji pustil a pohladil po tváři.

„Jsi úplně…“ začal, ale už to nedořekl.
„Co to je?“ zeptala se Zoe, „Píseň?“

Opravdu. Z hradního dvora se ozýval zpěv. Henry se teď sám vrhl vpřed a vyběhl na dvůr. Zoe mu byla v patách.
Spatřili několik desítek mužů a žen, kteří byli v kruhu rozestaveni kolem starší ženy v plášti. Ta se usmívala, když je viděla přicházet, zatímco všichni kolem na chvíli přestali zpívat, zarazili se, poté poklekli a zpívali dál. Zpívali jakýmsi zvláštním jazykem. Zpívali táhlou melodickou píseň, která byla tak krásná, až to Henryho chytlo za srdce, i když neměl nejmenší tušení, o čem zpívají.

Zoe se objevil na tváři strach. Veškerá odvaha, kterou před chvílí oplývala, se vytratila. Pohlédla na Henryho a sotva znatelně zavrtěla hlavou. Henry ji vzal za ruku a přitiskl k sobě.
Žena uprostřed kruhu se začala usmívat ještě víc.

„Henry… já… se bojím…“ zašeptala Zoe.
„Neboj…“ hladil ji po vlasech.

Lidé zpívali dál. Neznámá žena se začala lehce vlnit do rytmu, stále jim však nedala pokyn k tomu, aby přestali. Naopak. Jako kdyby zvýšili úsilí.

„Co se to děje? Ať toho nechají…“ šeptala Zoe dál a Henry cítil, jak se podivně třese.

Žena zvedla ruku a zpěv ustal. Lidé však nevstali.

„Musím říct, že vy dva jste na mě opravdu udělali dojem," pronesla neznámá záhadně.

Když nikdo nic neřekl, znovu se usmála.

„Nemusíte mít strach. Jsme tu pro vás."
„Kdo jste?" zeptal se Henry opatrně.
„Ach, ty mé způsoby. Dora, královna Ingesbergu. K vašim službám. Ano, ano… budeme se tvářit, že jste poklekli… nebo aspoň vy, pane. Od princezny bych to nechtěla, to by nebylo zdvořilé. Ale odpouštím vám, zřejmě jste dosud neměl tušení, kdo jsem."
„Já…" začal zmateně Henry, ale žena mávla rukou.
„Dělám si srandu, už jsem taková. Přejdeme k dalšímu bodu našeho rozhovoru. Když mě tedy slečna pustí ke slovu," ukázala na Zoe, „je strašně upovídaná."

Ta byla dosud v šoku, který však zřejmě po těchto slovech vystřídala zlost. Vyprostila se z Henryho sevření a udělala několik kroků vpřed. Než stihla cokoli říct, žena pokračovala.

„No, vidím, že o tvé výbušné povaze lidé nežertovali. To je vždycky taková?" prohodila směrem k Henrymu.
„Co? No… jo…"
„Jak to s ní můžete vydržet?"
„Ticho!" vykřikla Zoe.

Žena jí věnovala zářivý úsměv.

„Dost! Přestaňte se tak usmívat! Co to má znamenat?" nechápala Zoe.
„Ach, drahá Zoenen, vím o tobě úplně všechno, myslíš, že by dávalo smysl ti to rovnou sdělit? Myslíš, že nevím, že se musíš napřed vyvztekat, než začneš cokoli vnímat?"

Zoe udělala krok zpět.

„To už jí nevadí oslovení Zoenen nebo se jenom stydí?" zeptala se žena Henryho.
„No… vadí. Hodně. O co vám tedy jde? Proč se ji snažíte vyprovokovat?"
„Ale já se ji… dobře, možná snažím. Znáš ji už nějakou dobu. A řekni, stalo se během té doby alespoň jednou, že by nezpůsobila naprostou scénu před tím, než byla schopna přijmout nějaké informace nebo… vůbec cokoli?"

Henry se zamyslel.

„Neodpovídej. Já odpověď znám.“
„TICHO!“ vykřikla Zoe a třásla se vztekem, „Co to má znamenat? Co chcete?“
„Tak, první fází jsme si prošli,“ usmála se žena, „teď mohu pokračovat dál. Zajímá tě kdo jsou všichni tito lidé, že? Hned se k tomu dostanu. Můžete mi něco slíbit, vy pane?“ ukázala na Henryho.
„A co by to jako mělo bejt?“ zamumlal zmateně Henry.
„Že ji uklidníš, pokud by vyváděla. A to ona bude.“
„Já? Já ani nevím, kdo jste.“
„Ale já vím, že jste jediným důvodem, proč je Zoenen na živu…“
„NEJSEM ŽÁDNÁ ZOENEN!“ vykřikla Zoe.

Žena si povzdychla a pročistila hrdlo.

„Jediným důvodem, proč je Zoe stále na živu a že na vás vždy dá. A vím, že ji za chvíli uklidníte. Slyšela jsem, že vy jediný dokážete krotit její temperamentní povahu.“

Henry si uvědomil, že toto není poprvé, co ho o to někdo žádá.

„Jediným důvodem, proč je stále na živu, je ten, že je přesně taková. A pokud vám nevěří, nebudu jí to rozmlouvat.“
„Ale budeš, víš to sám. Promiň, už mě to vykání nebaví. Ale stejně tě musím požádat, abys ty vykal mě. Už jsem holt jednou královnou a ne, že bych si na tom zakládala, ale u nás by to někteří považovali za neslušnost.“
„Už toho nechte! Všichni!“ popadla Zoe další zlost, „Měl jsi pravdu,“ obrátila se na Henryho, „musíme zmizet.“
„Ne,“ zvedla ruku žena, „To bych vás musela zadržet.“

Zoe zablesklo v očích a probodla ji pohledem.

„Ach…“ povzdychla si žena, „A to jsem si myslela, že ji ta píseň uklidní. Možná jsme ji měli zpívat ve vašem jazyce. No nic. Už bych se ráda dostala k dalšímu bodu. Víš, kdo jsou všichni tito lidé? Jsou na tvé straně. Nejsou tu na můj příkaz. Jsou to všichni, kteří chtějí bojovat po tvém boku. A víš o čem byla ta píseň? O tobě. Složili ji. Vypráví o někom, kdo nebojuje jen mečem a šípy, ale hlavně srdcem. A víš, jak je možné, že o tobě vím všechno? To já jsem ti celé roky pomáhala. To já tě hledala, když jsem se dozvěděla, že jsi přežila útok Naesfrey. To já jsem Tamirovi, králi Naesfrey, poradila, aby využil Henryho a poslal ho tě najít. To já jsem roky sledovala každý tvůj krok.“

Zoe tiše nehnutě stála.

„Ne… ne, to není možné," zavrtěla hlavou.
„Ale je."
„Proč byste to dělala?"
„Protože to já jsem tvá matka."

Zoe zavrtěla hlavou.

„Ne… ne… ne… NE! Vy lžete!" vykřikla.

Pro Henryho to byl další šok, který však odmítal přijmout.

„To není přeci pravda… její matka zahynula… na Edyneris…"
„Drahý Henry, je toho tolik, co nevíš," zavrtěla hlavou Dora.

Zoe vytáhla meč, třásla se vzteky a zhluboka dýchala.

„Teď, Henry," řekla žena, „teď ji musíš uklidnit. Prosím."

Henry se chvíli ani nepohnul, ale pak udělal krok k Zoe, položil svoji ruku na její a sklopil její meč. Neprotestovala. Nepodívala se na něj. Jen se třásla.
Žena se znovu usmála.

„Lžete! Lžete!" křičela Zoe a ryla si nehty do kůže.
„Nelžu."
„Jak…"
„Dostanu se k tomu, Zoe. Dostanu. Ale teď se musíš uklidnit, ano?"
„JÁ SE UKLIDŇOVAT NEBUDU! CHCI VĚDĚT, CO TO VŠECHNO ZNAMENÁ!" křičela jako smyslů zbavená.

Žena si znovu povzdychla. Mávla rukou na lidi kolem sebe a ti se zvedli, uklonili se jí i Zoe a odešli směrem ke vstupní bráně.

22. Tajemství z Ingesbergu

„Tak pojďme někam dovnitř, ano?“ navrhla Dora. Zoe se však odmítala pohnout a tak Dora pokračovala.

„Ach bože… a já vážně věřila, že ta nádherná píseň a několik pokusů o vtip ji aspoň trošku obměkčí,“ povzdychla si Henrymu, „Vážně o tom nechci mluvit tady venku.“
„Já vám nevěřím!“ řekla Zoe.
„Přirozeně. Nemáš k tomu důvod.“
„Chci, abyste odešla. Vy všichni.“
„A to neudělám.“
„Tak půjdu já!“
„Ani to neuděláš. Půjdeš dovnitř a nabídneš své matce pohár vína,“ pronesla přísně Dora.
„Vy nejste…“
„Už jsem ti řekla, že jsem! A teď půjdeš se mnou dovnitř nebo tě tam nechám odvést! Mám tu kromě těch mužů a žen i své vojáky, tak mě nenuť je zavolat.“

V Zoe to vařilo vztekem, otočila se a vztekle odešla dovnitř. Dora nevěřícně zakroutila hlavou.

„Je jako já. Ale ani já jsem nebývala taková… impulzivní,“ povzdychla si, „Já vím, že tolik let o samotě tomu zrovna nepřidalo. Alespoň konečně poznala lásku,“ usmála se.
„Jak…“ začal Henry.
„Prosím tě, Henry, kdo byl podle tebe ten muž v bílém na naesfreyském plese? Můj člověk. Pojďme za ní, povídat si můžeme cestou.“
„Vy jste věděla, že budeme na tom plese?“ pronesl ohromeně Henry.
„Ale ne, nevěděla… mám všude své lidi. A zrovna ten ji poznal. Ne hned. Ale poznal. A nebylo to podle tváře, ani vlasů. Bylo to proto, že byla zkrátka… příšerně nespolečenská, jak mi popsal.“
„Jo, to ona bývá. Ale kdo by se jí divil?“
„Nikdo, samozřejmě. Je zlomená, zničená. A je to moje vina.“
„Já… já k tomu možná taky dost přispěl. Kdybyste věděla…“
„Já vím, cos udělal. A musím říct, že jsem si s tvým životem trochu pohrávala, když jsem Tamirovi navrhla, aby tě za ní poslal. Dokáže být příšerně vzteklá tahle holka. A obávala jsem se, že tě zabije.“
„Já bych to... tu zradu... nikdy neudělal, kdybych věděl, co jí to způsobí. Tedy… byl jsem jiný člověk, ale… věřím, že bych jí to nechtěl udělat.“
„Tím už se netrap, Henry. Jsi jiný člověk. Ona už to všechno ví, že?“

Henry přikývl.

„A žiješ. To je dobře… moc dobře. Je to hodná holka. V jádru to vždycky byla moc hodná holka. To já ji takhle zkazila. To na mě by měla být naštvaná. Řekla ti vůbec, že bude mít brzy narozeniny? Narodila se v srpnu.“
„Neřekla.“
„Možná to ani neví. Udělej pro ni pak něco hezkého, prosím. Ať ví, že ji má někdo rád. Potřebuje to.“

Mezitím došli až do jídelny, kde stála Zoe a vztekle Doru probodávala pohledem.

„Děkuji ti, že ses o ni postaral, Henry. To tys ji zachránil ze spárů Naesfrey, že? Chtěli ji znásilnit, zbít a upálit. I to vím. Naštěstí stihli jen to bití.“
„Naštěstí?“ ozvala se Zoe naštvaně.
„Řekla jsem, že naštěstí *jen* to. Sedni si, prosím.“

Zoe se posadila a Henry vedle ní. Vzal ji kolem pasu a přitiskl k sobě. Zoe neprotestovala. Henry měl pocit, že spíš cítí, jak ho sama sotva znatelně vděčně tiskne k sobě. Dora si sedla naproti nim.

„Řeknu ti to hned a napřímo. Bývala jsem děvka. Šukala jsem s kde kým. Bylo to ještě v časech, kdy jsem byla princeznou. Byla jsem namyšlená a strašně se mi líbilo, jak mě každý chce. Chtěla jsem, aby po mě všichni toužili.“

Po tomto prohlášení nikdo nic neřekl. Henry si pomyslel, že Dora se s tím nemazlí.

„A jedním z nich byl i Tamir. Scházeli jsme se tajně.“
„Ne…“ vydechla Zoe a roztřásla se.
„Ale ano.“
„Ne… ne…“, šeptala a zavřela oči, „Já to slyšet nechci!“
„Ale musíš! Jsi dost možná jeho dcera. Jsi možná žijícím důkazem, že tehdy smilnil, podvedl nejen naesfreyské zákony, které milování s někým z jiného panství zakazují, ale podvedl i svoji tehdejší snoubenku. Chápeš, co toto znamená?“
„Ne… ne… už dost…“, šeptala Zoe a po tváři se jí spustily slzy, zatímco ji Henry hladil po zádech a snažil se ji být co nejvíc na blízku.
„To znamená, že Tamir možná ani králem být nemá. Existuje možnost, že to ty jsi následnicí trůnu, jak Edyneris, tak Naesfrey. Proto tě tolik nenávidí. Tehdy jsem čekala dítě, které nesmělo existovat. Co jsem měla dělat? Věděla jsem o Anně a Heroldovi z Edyneris, kteří po dítěti vždycky toužili, ale nemohli jej mít.“
„Ne… už dost… prosím…“

„Musíš to vědět! Ukryla jsem tě tam! Ukryla jsem tě na Edyneris. Abys mohla žít, mohla vyrůst a prožila i tak život, který jsi měla mít. Abys byla princeznou, která jednou bude jako královna vládnout. Chtěla jsem, abys vyrostla mimo tohle všechno nebezpečí. Jenomže Tamir to dítě hledal. A ať už jeho dcera jsi nebo ne, tak věřil, že jej našel… nakonec právě proto zaútočil na Edyneris a využil tu možnost, kterou mu Henry hodil do klína. Chápeš to? Je to celé větší, než jsi kdy tušila. Tamir tě chce zničit kvůli tomu. A je mu jedno, jestli tě zničí psychicky nebo fyzicky. To první se mu už skoro podařilo. Vidím na tobě všechnu tu bolest. Ale fyzicky ne. Protože ty ses naučila bojovat jako lev."

Zoe začala neskrývaně plakat a Henry ji hladil po vlasech.

„Když jsem se dozvěděla, že jsi ten útok přežila, nemohla jsem se s tebou napřímo spojit a říct ti pravdu. Tamir mi vyhrožoval tím, že udělá to samé i Ingesbergu. Nemohla jsem ohrozit své lidi. Snažila jsem se ti pomáhat. Pochop to, Zoenen. Ale teď tu jsem. Jsme tu my všichni, kteří chceme stát po tvém boku. Ti lidé tam venku tě jednou chtějí za královnu. Obdivují tě. Nepochybuji o tom, že víš, že Tamir zaútočil na Ingesberg. Mnohým to otevřelo oči. A mě to dalo... důvod... tě vyhledat."

Dora chvíli mlčela.

„Já jsem se i bála to všechno přiznat. Přiznat svojí minulost a své chyby svým lidem. Ale musela jsem. Když se ke mně doneslo, že tě chytili, vyslala jsem své muže, aby tě zachránili. Ale tady Henry byl rychlejší. A pak jsem hrozila pro změnu já Tamirovi, že jestli ti zkřiví vlas, vstoupíme do války. A to se i stalo, ač z jeho strany. Přiznávám, že úplně přesně nevím, o co mu jde. Možná se mi chce pomstít, možná chce jen zničit každého, kdo ví, že můžeš být jeho dcerou. A možná chce jen dokonat to, co před sedmi lety začal, protože se to celé táhne už hrozně dlouho. Já vím, že to je pro tebe šok, ale musíš to přijmout. Musíš to zvládnout. A musela jsi to vědět, jakkoli tě to teď zraňuje."

Dora vypadala zoufale.

„Prosím, řekni něco, Zoenen. Řekni, že mi odpouštíš. Nebo se na mě klidně zlob. Tak řekni aspoň to, že se na mě zlobíš."

Zoe se namáhavě postavila, na chvilku se tvářila jako kdyby chtěla něco říct a poté se rozběhla ven.

„ZOE!" vykřikl Henry a vrhl se za ní.

Běžela kdesi před ním velice rychle. Příliš rychle. Henry už běžel jen za ozvěnou jejích kroků. Zoe vyběhla ven z hradu, Henry ji zahlédl, když proběhla kolem mužů a žen, kteří ji předtím zpívali a zamířila směrem ke vstupní bráně.
Lidé jí mávali a usmívali se na ní, ale Zoe byla hned pryč. Henry kolem proběhl také, taktéž mu všichni mávali. Minul několik vojáků, kteří postávali u vstupní brány. Ti mu kývli na pozdrav. Henry si všiml, že jsou oblečeni v úplně jiné zbroji, než vojáci Naesfrey.

„Kam… běžela?“ vydechl.

Jeden z vojáků ukázal do lesů a Henry se vrhl tím směrem. Běžel dál a dál.

„Zoe!“

Běžel a volal její jméno, až po několika minutách narazil na malé jezírko, u kterého seděla Zoe s obličejem zabořeným do dlaní.
Henrymu se ulevilo, doběhl až k ní, chvilku nabíral dech a poté se posadil vedle ní.

„Nevadí?“

Zoe zavrtěla hlavou. Henry neměl ani tušení, co by měl říct. Bylo vůbec něco, co by se říct dalo? Chtěl ji pouze být na blízku. Váhavě ji objal. Neprotestovala.
Neměl tušení, jak dlouho tam takhle seděli. Začalo se stmívat, když Zoe konečně promluvila.

„Celý můj život byla lež. Lež, Henry. Chápeš to? Jsem jenom… nějakej omyl.“
„Ale nejsi.
„Ale jsem. Nechtěné dítě, kterého se matka hned zbavila. Od začátku jsem odsouzená k tomu, abych trpěla. Myslela jsem, že za to může něčí touha po moci. Myslela jsem, že všechno bylo v pořádku a prostě jsem měla smůlu. Ale já jsem se jako vyvrhel i narodila. Najednou to dává smysl, nemyslíš? Věděli to i má matka a otec. A starali se o mě jako o vlastní. To jim nemůžu upřít. Ale věděli, že jednoho dne si pro mě možná někdo přijde. Nevím, jestli věděli i to, že kvůli tomu padne celý hrad. Ale muselo jim být jasné, že se to stát může. Nakonec měli všichni pravdu. Kde jsem já, tam je zlo. Tam je krev, bolest, utrpení, tam se umírá.“

Henry si povzdychl.

„To není tvoje vina.“

„Možná není. Ale byla jsem k tomu předurčena. Je to můj osud. Dokud tu budu, tak to tak i vždycky bude."
„Ale Zoe… nemysli na to, že si něco uděláš…"
„Na to nemyslím. Mě se tak lehce někdo nezbaví. Jestli zemřu, tak zemřu v boji. Já už se ani necítím jako člověk. Všechno tohle… všechno, co se dělo, děje… a nejspíš i dít bude… to všechno mě mění."
„Jak to myslíš, Zoe?"
„Ten, kdo sám sebe promění ve zvíře, se zbaví lidské bolesti. Tak se to říká, že? Být člověkem znamená cítit… radovat se, smutnit, mít vztek, bát se… když se odprostíš od té lidskosti, zbyde ti už jen pár pocitů."
„Kam tím směřuješ?"
„Já už nechci být člověk. Nechci se tak cítit. Chci jen ubližovat."
„Ubližuj si, Zoe. Ale nenechám tě ztratit lidskost. Je v tobě vyjímečná osoba. A ta nesmí zemřít. Nesmí se z tebe stát jen… vztekem a mstou posedlý zabiják. Já chci vidět i tu hodnou Zoe uvnitř."
„Já nejsem hodná!"
„Ale jsi, Zoenen."
„Nech toho!"
„Nenechám. Už to chápeš? Já toho nikdy nenechám. Budu ti říkat Zoenen, budu v tvé duši objevovat tu skrytou krásu a dávat ti důvody, abys tu hodnou Zoenen dostala občas ven na povrch. Budu tu vždycky, po tvém boku, ať se máš v plánu mstít třeba do konce našich dnů. A nikdy ti nedovolím ztratit lidství. Ty budeš mít důvod se usmívat, radovat a cítit, že na tobě někomu záleží. Já pro tebe ty důvody budu hledat."
„Proč bys to dělal?"
„Protože tě miluju."

Zvedla hlavu. Pousmála se.

„Vidíš? Funguje to."
„Jsi šílený. Nechceš se jít radši někam usadit s normální holkou? Nechceš, že? Ty prostě musíš chtít mě."
„Já bych se s normální nudil. Víš… když by to nebyla psychopatická šílená a neustále vzteklá lučištnice, tak… já nevím… nebylo by to ono."

Zoe se nepatrně zasmála.

„A kromě toho… tahle válka už není jen tvá. Je naše. A my ji vyhrajem. A ty budeš vládnout, ty všechny sjednotíš, ty budeš tou, která ten svět zachrání."
„Nebudu, Henry. My oba.

23. Zoenen

„Zdravím vás, princezno," uklonil se voják, když kolem něho Zoe prošla cestou do hradu. Byla už tma, když se s Henrym vydala zpět.

Ta se zarazila jako kdyby si nebyla jistá, jak má na oslovení reagovat. Poté jen kývla a šla dál.

„Hm, budeš se muset naučit šlechtickým způsobům, jestli těmto lidem chceš vládnout, teď je to jak pozdravit kámen," rýpl si do ní pobaveně Henry.
„Nezapomínej, že ten kámen tě může pořádně praštit."
„Nebo bodnout nožem… pokusit se zabít šípem…" mumlal si pro sebe potichu.
„Cože?" otočila se podezřívavě.

To už ale došli až ke vchodu, ze kterého vyšla Dora.

„Vidím, že už jsi klidnější," pronesla potěšeně.
„To neznamená, že ti odpouštím."
„To po tobě ani nežádám. Přiznávám, že jsem v to doufala… vlastně jsem se i předtím prořekla, že bych ráda, ale… prozatím se spokojím s tím, že nebudeš vyšilovat. Můžeme se tak dohodnout?"

Zoe přikývla.

„Budu potřebovat odpovědi."
„Jaké odpovědi?"
„Na otázky… třeba… no… měla jsem jich před chvílí plnou hlavu."
„Tak se ptej."
„Chyběla jsem ti někdy vůbec? Myslím… jako dcera."
„Asi bys ráda slyšela, že ano. Ale bohužel… ne, nechyběla.
„Aha," zadívala se Zoe zklamaně k zemi.
„Ne, neber si to takhle. Byla jsem sebestředná mrcha. Já nikdy neměla vztah k dětem. Ten jsem v sobě našla až nedávno. To tys mi ho dala. Když jsem viděla a slyšela, co jsi dokázala. Ale celou dobu jsem se o tebe zajímala. Nechyběla, ale to neznamená, že jsem tě neměla ráda."
„Hm… a potom… proč jsi mě nechala tak dlouho samotnou?"
„Odpověď znáš. Mé postavení a má pověst pro mě znamenaly víc, než ty. Mrzí mě to."

Henry, který se mezitím občas rozhlížel po okolí, protože si nebyl jistý, jestli není neslušné poslouchat jejich rozhovor, si náhle, při pozorování skupinek hovořících vojáků a lidí, kteří předtím zpívali, něco uvědomil.

„Promiňte, já… taky bych měl otázku."
„Ptej se."
„Kdysi… před nějakou dobou… na nás zaútočili nějací lidé. Mluvili cizím jazykem. A vaši vojáci… přijde mi, že mluví tím stejným."

Dora přikývla.

„Ach ano. Totiž… Zoe nehledají jen lovci lidí a naesfreyští bojovníci. Zkoušela jsem ji chytit sama."
„To byli tvoji lidé?" zatřásl se Zoe hlas.
„Ano."
„Chtěli nás zabít!"
„Ne, nechtěli. To sis jen myslela. Nemám ti to za zlé. Být paranoidní je zcela normální po tolika letech na útěku."
„Zabila jsem kvůli nim toho… Elase."
„Tak ten byl s vámi? Podle mých informací u něho nalezli části naesfreyského vybavení a možná pro ně i pracoval."
„Pracoval, ale nebyl na jejich straně."
„Ach tak… promiň, nečekala jsem, že zrovna tobě bude líto, že jsi někoho zabila."
„Není… možná je… já nevím."

Dora pomalu přikývla.

„Ale jak vidím, tak je. To je moc dobře."

Zoe se netvářila nijak nadšeně.

„Není," hlesla.
„Ale je. A víš, proč tomu tak je? To on," ukázala na Henryho.
„Já?" podivil se.
„Anna s Heroldem mi občas posílali psaní. O tobě. O tom, jaká jsi. Bývala jsi tak milá, tak hodná. Hledala byliny v lese, experimentovala s nimi. Na rozdíl ode mě ses ale s nikým moc nebavila. Vyhledávala jsi samotu. Ale když už jsi něco řekla, byla jsi dle nich naprostý anděl. Ta osoba zmizela. A byla pryč celé roky. Ale nezmizela úplně. Našla jsi ji v sobě znovu, díky tomu, že tě má někdo rád. Vím to."
„Já chci mluvit o něčem jiném," zašeptala Zoe, která si zase drápala kůži na rukou.
„A o čem?"

„O čemkoli. Není mi to příjemné. Třeba… co teď?“
„Teď se mnou odjedete na Ingesberg.“
„Ne, to rozhodně ne!“
„Mám tě tu nechat samotnou?“
„Já nejsem sama.“
„Dobře. Mám vás tu nechat samotné? Dva proti celým armádám? Nebuď směšná.“
„Ale Ingesberg je přeci ve válce.“
„A ty si myslíš, že padl a shořel stejně jako tahle ruina, vedle které teď stojíme? Ne. Ingesberg je silný. Plno mých mužů padlo a zemřelo, ale bráníme se. Neopouštíme své domovy. Povedeme tuto válku třeba měsíce… ne-li roky.“
„Ale já toho nejsem schopná.“
„Bojovat? Děláš to už přeci celé roky. Pokud se nemýlím, tak… zhruba sedm let.“
„Ne… nemyslím to… myslím… lidi,“ ohlédla se zoufale na Henryho a v očích se jí zrcadlil strach a odpor, které jí ony představy způsobovaly.
„Jak to myslíš?“ nechápala Dora.
„Já…“ vysvětlovala ztěžka Zoe, „Musela bych spát pod jednou střechou s lidmi… vídat je… mluvit s nimi.“
„Samozřejmě.“
„Ne… ne… to já nezvládnu.“
„Nerozumím ti.“
„Nesnáším lidi. Každou noc bych usínala s nožem v ruce a budila se, abych se přesvědčila, že mě nikdo nechce zabít. Nemám ráda lidi, nechci je nikde ve svojí blízkosti. Dokážu s nimi mluvit… krátce. Ale když jich je víc a často…“ roztřásly se jí ruce a zavrtěla hlavou.
„Ach tak. Ty máš fóbii z lidského kontaktu?“
„Z lidí obecně.“

Dora se zatvářila zklamaně.

„Jak tedy chceš vládnout?“
„Možná nechci vládnout vůbec. Možná to nikdy neměl být můj osud. Napadlo mě to, když jsi,“ otočila se na Henryho, „před chvílí řekl to, cos řekl.“
„Ty chceš žít na věky takhle? Po lesích?“

Zoe pokrčila rameny.

„Já se bojím.“

Dora pohlédla na Henryho.

„Nešlo by s tím něco udělat?“

„Ne. Je taková. A mě se taková líbí."
„Ale když ji…" začala.
„Nebudu se snažit jí změnit, aby to vám zapadalo do plánu!" rozčílil se Henry. Královna se mu začínala zamlouvat čím dál tím méně.
„Mám pocit, že mě chceš jenom nějak využít," zamumlala Zoe.
„Chci ti dopřát život, jaký si zasloužíš, na jaký máš právo."
„A jaký si vlastně zasloužím? Co když mi to takhle vyhovuje? Co když mi stačí, když mi nepůjde každý po krku a potom někam zmizím a nikdo o mě neuslyší? Nepotřebuju, aby se mi někdo neustále klaněl. Občas mě to pohltí a dokážu být egocentrická, já to vím. Ale v hloubi duše vím, že se bojím. Nikomu nevěřím a věřit nikdy nebudu."
„Věříš Henrymu?"
„Ano," odpověděla okamžitě.
„Tak to je dobrý začátek. Teď už stačí, když…"
„Ne, není a nestačí! Přestaň mě zpracovávat! Věřím jednomu člověku, který mi nespočetkrát zachránil život a neublížil mi, když tolikrát mohl. Nebudu věřit nikomu dalšímu!"

Dora si povzdychla.

„Dobře. Rozumím ti. Tak svůj návrh upravím. Pojedeme na Ingesberg a potom," zdůraznila poslední slovo, když se Zoe chystala něco namítnout, „potom zvážíš svoje možnosti a když budeš chtít, klidně odejdeš. Nebo se zase vrátíš. Chci ti dát domov, Zoenen. Jen místo, kam se budeš moci vrátit, když tě přestane bavit spát někde venku ve tmě po lesích."

Zoe se zatvářila zamyšleně a poté přikývla.

„Výborně. Odjíždíme za několik hodin. Bude to dlouhá cesta. Nemůžeme se zdržet už ani o den, máme zásoby jídla jen tak tak."
„Počkej, jak jsi věděla, že mě tu najdeš?"

Dora se zastavila.

„Musíš vědět, že to nemyslel nijak špatně."
„Cože? Kdo?"
„Válka zasáhla mnoho lidí. Někteří utekli, jiní je šli hledat. A někteří… našli i něco… nebo spíš někoho… jiného."
„Ten člověk ze skříně," došlo Henrymu.

„Nevím o tom, že by žil ve skříni, ale cestou na nás narazil jeden z mých poddaných. Mával už z dálky. Poznala jsem ho od vidění. Myslela jsem, že chce svést. Místa jsme měli dost. Totiž… tohle není jediný kočár. Zbytek je pod kopcem dole. No a ten se mi přišel pochlubit, že narazil na Paní temnoty. Ano, samozřejmě vím, že se ti tak říká."
„Práskač zasranej," vzdychla Zoe.
„Stejně jsem mířila sem. Našla bych si tě tu dříve či později. No nic. Připravte se na cestu."

Odešla.

„Já pořádně nevím, co chci, Henry."
„To proto, že jsi žena," odpověděl pobaveně.

Zoe se zarazila.

„Můžeš toho nechat? Přijde ti to vtipný? Zrovna teď?"
„Ne… promiň…"
„Nechápeš čím si procházím?"
„Nezlob se. Promiň. Mám hloupý humor. Já vím čím si procházíš. Jestli bojovat sama nebo se přidat k armádě tvé matky. Jestli, po případném vítězství, vládnout nebo raději utéct. A pokud vládnout, tak jestli na Ingesbergu nebo Edyneris."

Pomalu přikývla.

„Shrnul jsi to obdivuhodně přesně… až na to poslední. Já nemám žádné vazby k Ingesbergu. Můj hrad je tento."

Rozhlédla se kolem.

„Můj hrad. Mám ráda svůj hrad. Mám ho v srdci. Chápeš to?"
„Chápu, Zoe."
„A už vím, co chci. Chci žít tady. Chci tady žít třeba sama nebo s tebou, ale chci být tady. Tady jsem vyrostla a tady jsem o všechno přišla. A moje matka i otec… myslím Annu a Herolda… se ke mně vždy chovali s láskou. Já jsem doma tady. Děkuji ti, Henry."
„Za co?"
„Za to, že s tebou vždycky vím, kam patřím. Za to, že jsi to nikdy nevzdal. Za to, že díky tobě o sobě nepochybuji a nacházím znovu sama sebe."

Vrhla se k němu a políbila ho. Poté vyrazila vpřed mezi lidi a vojáky Ingesbergu.

„Poslouchejte mě!“ vykřikla a získala si pozornost všech.
„Rozumíte mi, že ano? Umíte moji řeč?“

Zhruba polovina přikývla, ostatní se tvářili nechápavě.

„Můžete… můžete to ti, kteří mi rozumí, ostatním přeložit?“
„S potěšením, princezno!“ přikývl jeden z nich.
„Dobře… budu mluvit pomalu, ano? Aby to pro vás bylo snazší. Asi mě znáte. Jsem…“ otočila se a pohlédla prosebně na Henryho.

Ten pochopil, přispěchal k ní a vzal ji za ruku. Zoe se zhluboka nadechla a tvářila se odhodlaněji.

„Jsem Zoenen el ar cara de Edyneris. Jsem princezna tohoto hradu. Někteří mi říkají Paní temnoty. Jsem sedm let na útěku. Mnozí mě chtějí zabít nebo mi ublížit. Mám strach z lidí. Bojím se jich. Nechci, aby se někdo někdy musel ještě takhle cítit. Nechci to. A nedopustím to. Chci tady, na Edyneris, vybudovat svět, kde bude existovat mír, kde se nebudeme jeden druhého bát. A pokud to vidíte stejně, budu ráda, když mi nějak vyjádříte podporu. Když na mé straně budete bojovat. Nebo když třeba někoho zachráníte před tím, aby ho potkalo něco takového. Ale já s vámi odjet nemohu. Jsem doma tady. Pokud někteří chcete zůstat… zůstaňte. Nemusíte se mi tu klanět, ani mě zdravit. Můžete zůstat a pomoct mi. Já budu ráda. Ale nedivte se mi, když s vámi nebudu mluvit, když se před vámi budu zamykat nebo když zmizím a měsíc se tu neukážu. Já už jsem taková. Došlo mi, že jsem vlastně princezna třech království. Ale já chci být královnou jednoho. A to je tohle. A nebudu se dál stydět za své jméno. Jsem Zoenen. Zoenen el ar cara de Edyneris.“

Domluvila. Chvilku trvalo, než poslední její věty překladatelé dopřeložili ostatním. Zoe stiskla jeho ruku ještě víc. Henry ji však pustil.

Otočila se na něj, zmatená. Henry se však usmál a začal tleskat. Brzo se k němu přidali další. A další, až tleskali všichni. Zoe se rozhlížela kolem dokola a váhavě se pousmála.

Lidé opět začali zpívat. Zpívali, tleskali a usmívali se. Zoe se v očích objevily slzy dojetí. Začala se také usmívat. Henry ji objal a políbil.

„Zoenen carulo!“
„Zoenen carulo!“

„Zoenen carulo!“

„Co to vykřikují?“ podivila se.
„To znamená Zoenen královnou,“ upřesnila jedna z žen poblíž.
„Jestli se mi někdo z vás pokloní, tak vás uvrhnu do žaláře,“ usmála se a otřela si rukávem oči, „Ne, to jim nepřekládejte.“

Bylo to magické. Dojemné. Henry za sebou zaslechl povzdech. Otočil se a hleděl do nepřátelských očí Dory, které se zřejmě Zoein proslov ani trochu nelíbil a z očí jí šlehaly blesky zrovna tak, jak to občas vídával u Zoe.

24. Křižovatka osudu

„Dost! Přestaňte!“ vykřikla Dora a zvedla ruku výhružným způsobem, ne nepodobným gestikulaci, kterou předvedla při příjezdu.

Všichni se na ni otočili, lidé přestali zpívat. Zoe zmizel úsměv z tváře a Henry se nemohl zbavit pocitu, že se tu celou dobu odehrává něco špatného.

„Dost! Dost!“ křičela dál i přesto, že všichni zaraženě mlčeli.

Ztěžka oddechovala a třásla se vztekem.

„Co to dě…“ začala Zoe, ale Dora ji nenechala domluvit.
„Jak si tohle vůbec můžeš dovolit? Jakým právem odmítáš mé pohostinství! Jsi má dcera! Máš být na Ingesbergu! Zapomeň na tuhle ruinu! Zapomeneš na ni!“

Zoe chvíli mlčela, poté udělala krok vpřed a zhluboka se nadechla.

„Ne.“
„Ty se mi budeš…“
„Budu.“
„To tedy…“
„Proč tu vlastně jsi? Proč ti tak záleží na tom, abys mě dostala na Ingesberg? Nesmírně na tom lpíš. Přitom by ti to mělo být jedno nebo ne? Sama budeš ještě vládnout možná desítky let. Tak o co ti jde? Chceš mě nějak využít?“

Dora mlčela.

„A nechci slyšet žádný kecy o tom… co jsi to řekla? Že mi chceš dát život, o který jsem přišla. Já o něj nestojím. Osud zařídil, abych o něj přišla. A osud chtěl, abych vyrostla a žila zde. Na Edyneris. Nikdy jsi nebyla mojí skutečnou matkou!“

Dora si povzdychla a přikývla.

„Takže to už chápeš?“ zeptala se Zoe.
„Ne. To ty to nechápeš. Zkrátka mě nutíš…“ zavřela oči, „zkrátka ti musím sama ukázat, co je správné. I co je dobré.“

Luskla prsty a ihned přispěchalo několik vojáků.

„Dostaňte ji do kočáru!“ ukázala na Zoe, „Hned!“

Henry sáhl po meči a chystal se něco namítnout, když v tom se velká část lidí skokem přesunula směrem k němu a Zoe. Nejprve si myslel, že se chystají vyplnit královnin rozkaz, ale brzy ztuhl překvapením, když se k nim všichni otočili zády, vytáhli meče a namířili je na královnu. Ve zlomku vteřiny se utvořily dvě skupiny, které na sebe vzájemně mířili meči. Doře i tak zbylo dost mužů. Henry na její straně zahlédl i onu ženu, která předtím Zoe odpověděla na dotaz, co lidé v cizím jazyce vykřikují.

Právě ona žena se polekaně ohlédla na Doru, na zlomek vteřiny působila dojmem, že svádí jakýsi vnitřní boj a nakonec přeskočila na stranu, kde stál Henry se Zoe.

Dořin výraz se nezměnil.

„Tak takhle vy? Takhle se odvděčujete své královně? Okamžitě ustupte nebo budete shledáni vinnými ze zločinu vlastizrady!“ hřímala.

Nikdo se však ani nepohnul.

„Tak bude to? Co to má znamenat? Já jsem vaše královna! Ne ona!“

Zoe se postupně prodrala do čela skupiny.

„Já… já vám všem moc děkuji. Ani nevíte, co to pro mě znamená. Ale nechci, abychom tady bojovali. Matko… Doro… odejdi. Hned. Nevyhledávej mě. Nemám tušení proč jsi přijela a jaký je skutečný důvod tvého náhlého zájmu o mě, ale vím, že mi lžeš. Vždyť… všechno, co jsi mi dnes řekla, bylo přiznání… k obrovským lžím.“

Poté se otočila na muže a ženy kolem sebe.

„Opravdu vám moc děkuji. Chci se ale ujistit, že víte, koho chcete následovat. Měli byste vědět, že… že existuje šance, že jsem utajenou dcerou Tamira. Nevím, jestli to něco mění. Ale musíte to vědět. Mohu mít naesfreyskou krev. Především nechci, abychom tu teď bojovali. Ne s mojí matkou. Ale pokud si boj vynutí, tak…“ ohlédla se na Doru, „tak budiž. Je pro mě stejně úplně cizím člověkem.“

Zmlkla. Chvíli nikdo nic neřekl.

„My to víme, slečno,“ zamumlala ona žena, jenž předtím zaváhala a přeběhla na jejich stranu.

Henry si až nyní uvědomil, co je to za podivné zvuky, které dosud slyšel, ale nevěnoval jim pozornost – to jeden z překladatelů překládal ostatním vše, co si obě strany řekly.

„Dost! Přineste mi ji! Živou!“ ozval se Dořin výkřik a začal neskutečný chaos.

Dořini vojáci se vrhli vpřed na Zoe, která dosud stála v čele. Ta na poslední chvíli uskočila, přehodila si ruk z ramen do rukou a vystřelila tak rychle, že mnozí ani nepostřehli, že by se natahovala pro šíp – ten se odrazil od brnění vojáka, jenž běžel směrem k ní, ale jiný z mužů ho zasáhl mečem. Voják se skácel k zemi.

Zatímco Zoe střílela další šípy, snažíc se trefit nepřátele na zranitelných místech, Henry se sám vrhl do boje a snažil se zůstat před ní jako její štít.

Lidé, muži i ženy, kteří se předtím postavili na Zoeinu stranu, bojovali jako lvi. Bojovali proti nepřátelům s mnohem lepším vybavením. Henry si až nyní uvědomil, že nikdo z nich nemá zbroj, zatímco Dořini vojáci ano. I tak nad nimi měli velkou početní výhodu.

Henry bojoval dál a dál, netušil, kolik lidí, ať už spojenců či nepřátel, padlo nebo se zranilo. Neustále vykrýval příchozí útoky a využíval každé příležitosti k protiútoku. Chvilkami se mu podařilo prolomit útočníkovo obranu a poškodit mu zbroj, načež ve zranitelném místě přistál Zoein šíp. Henry se otočil, viděl ji natahovat se pro další. Usmál se na ni a přísahal by, že mu to oplatila, než vystřelila další.

Všichni byli naprosto pohlceni bojem. Nikdo si nevšímal Dory, která s podivným úsměvem pomalým krokem prošla bitevní vřavou jako temný stín a zastavila se před Zoe.
Ta zaváhala.

„Střel ji!“ vykřikl na ni Henry, když zahlédl dýku, kterou měla schovanou za zády, „No tak ji zastřel! Dělej!“

Zoe stále váhala.

„Dělej, střílej! Ona má…“

Už to ale nedořekl. Dora se rozmáchla a mrštila po ní dýku, která přistála v Zoeině hrudi. Zoe se zarazila, upustila luk, podivně zmateně pohlédla na Doru a potom na Henryho.

Ten na její tváři zahlédl podivný omluvný a vyděšený výraz, než padla k zemi. Dora se spokojeně rozesmála.

„Když tě nemůžu mít já, nebude tě mít nikdo.“

25. Návrat v čase

Dora se rozběhla pryč. Utíkala, až za ní vlál její plášť. Za běhu mávala na ostatní a vydávala rozkazy.

„Je po všem! Pobijte je nebo zmizte!“ křičela a utíkala ke svému kočáru.

Henryho naplnil takový šok, vztek a smutek, že si přál mít poblíž někoho, koho by mohl mečem rozsekat na kousky. Ale nikdo poblíž nebyl. Všichni nepřátelé následovali Doru, někteří naskákali do drožky, která vyrazila pryč a ostatní běželi za ní. Věděl, že někde poblíž mají další koně a kočáry, ale nehodlal je pronásledovat. Rozhlédl se kolem.

Všude byl slyšet křik, pláč, sténání. Viděl mnoho pobitých nepřátel. Některé mrtvé spojence, ležící v krvi, jejichž život byl tak náhle ukončen. A viděl i mnoho spojenců, kteří v křečích a bolestech leželi na zemi a snažili se nabrat sílu k tomu, aby se zvedli.

Henryho však nic z toho v tu chvíli nezajímalo. Rozběhl se k Zoe, která bezvládně ležela na Zemi. Dýka, stále zaražená v hrudi, byla plná krve. Přiložil prst na její tepnu a s potěšením zjistil, že cítí pulz.
Jeho nadšení ale rychle vystřídal strach a děs. Nedýchala.

„Zoe! Dýchej! LÉČITEL! JE TU NĚKDO LÉČITEL?“ křičel a ani nevěděl, jestli je poblíž někdo, kdo ho slyší či vnímá.

Poklekl k Zoe a přitiskl své rty na její. Vdechl ji do plic vzduch. Znovu a znovu.

„POMOC!“ křičel a mezi tím se ji pokoušel oživit.
„Co se děje? Ach… ach bože!“

K Zoe přiskočila jakási žena. Zoe v tu chvíli otevřela oči.

„Au…“ vydechla.
„Neříkejte nic, ano? Postarám se o vás.“

Zoe se podivně třásl hlas i ruce.

„Henry…“
„Nemluvte! Nemáme moc času! Neplýtvejte dechem, ano?“

Zoe ji však neposlouchala, podivně zvedla ruku směrem k Henrymu.

„Je… to… tamto…“ ukázala na dýku ve hrudi.
„Tamto? Co tamto?“ podivil se Henry.

Zoe se na něj dívala jako kdyby jí dělalo neskutečné problémy říct něco dalšího.

„Já… já nechápu, Zoe!“
„Prosím… nenech… mě… umřít…“
„Tamto… ach bože!“ rozsvítilo se mu a pohlédl na ženu vedle Zoe, „Mortis Anearis! Je to tak? Musíte… ona… Mortis Anearis, znáte to?“

Žena se na něj podívala s prázdným výrazem.

„Znáte, že jo?“ naléhal Henry.
„Pomoz mi s ní! Hned! Do hradu! Já se zatím připravím,“ vykřikla žena a rozběhla se ke vstupní bráně.

Henry vzal Zoe do náruče. Brzy poté už cítil její horkou krev na svých rukách. Vydal se s ní k hradu.

„Udělej… cokoli… prosím… miluji tě…“
„Udělám, Zoe. Nenechám tě odejít!“
„Já… bojím se…“
„Nemluv, ano? Neplýtvej energií! Bude to dobré, slibuju!“ uklidňoval ji Henry ačkoli sám propadal naprostému zoufalství a nekonečné panice.

Cestou potkal jednoho z mužů z Ingesbergu, kterého předtím zahlédl na jejich straně, se zbrojí od krve.

„Ona…“ vydechl, „Je zraněná!“
„Ano! Pomoc!“

Muž se vrhl k bráně a otevřel a podržel Henrymu dveře.

„Sem!“ vykřikla žena, která předtím utekla do hradu a pokynula mu u jedněch z dveří do jakéhosi pokoje.

Henry se vrhl tím směrem, vešel dovnitř a položil Zoe na postel.

„Zavři!“

Henry ji poslechl. Žena Zoe rozpárala košili a svlékla. Henry už ji nahou viděl a i když poslední dny toužil si to zopakovat, v tu chvíli tomu vůbec nevěnoval pozornost a oči měl upřené jen na dýku v ráně na její hrudi. Zoeiny oči se spojily s těmi jeho. Její prosebný výraz ihned pochopil. Poklekl k ní a vzal ji za ruku.

„Nemluv, ano?“ zašeptal.

Žena vedle něho zatím energicky a neskutečnou rychlostí míchala jakési směsi. Henry si až v tu chvíli uvědomil, že jsou v jakési laboratoři.

„Naštěstí jsem si to tu prošla, zatímco jste byli pryč… někdo tady na hradě byl zapáleným alchymistou. Je tu neskutečná výbava. Hodně toho je prošlé, ale…“ povzdychla si.
„To ona… Zoe… před tím vším…“ zašeptal a hladil Zoe po vlasech, „Dokážete ji zachránit? Že ano? Nemám ji vyndat ten nůž? Co mám dělat?“
„Nic.“
„Ale já…“
„Buď s ní! Pokud nerozumíš alchymii, nepomůžeš mi. A nemluv na mě, pokud se tě nezeptám. Nemáš tušení, jaké šílené výpočty teď musím dělat. Možná ale jednu věc udělat můžeš. Vyndej všechny lahvičky z támhleté skříně,“ ukázala na skříň v rohu.

Henry přikývl. Vrhl se ke skříni. Byla plná různě označených lahviček, ve kterých byly různě barevné tekutiny, mnoho z nich však bylo prázdných… nebo možná náhradních. Žena si pro sebe neustále něco mumlala a Zoe se podivně třásla.

„Sakra! Já… tohle jsem ještě nedělala,“ posteskla si žena, „Nevím, jestli to nebude silné. Nemám tu suroviny. Půlka je prošlá. Nevím, co jí to udělá.“
„Ale… zachrání jí to?“
„Ano, ale… asi ano.“
„Tak to udělejte! Zachraňte ji!“

Žena přikývla. Zoe zavřela oči a zdálo se, že omdlela.

„Nebuď ji. Víš co? Jdi ven. Musím se soustředit.“
„Ale já chci být s ní…“
„Chceš abych ji zachránila? Tak mě tu s ní nech!“

Henry byl nucen souhlasit a neochotně ji tam nechat s neznámou ženou.

„Jak se jmenujete?“
„Katrin.“

Henry přikývl a vyšel na chodbu.

Neměl tušení jak dlouho už to trvalo. Připadal si, že čeká už celou věčnost. Tolikrát v sobě musel potlačit touhu jít se podívat dovnitř, ale slíbil si, že to neudělá. Chtěl, aby se Katrin mohla maximálně soustředit.

Mezitím se do hradu ploužili lidé, kteří bojovali s Dořinou armádou. Většinou měli pouze lehká zranění. Ti lehce zranění ale společně dopravili do hradu i několik opravdu zle zřízených bojovníků. Ukázalo se, že je mezi nimi několik zdatných ošetřovatelů, kteří si s krvavými šrámy a bodnými zraněními dokázali snadno poradit.
Jeden z mužů, který se zdál být zcela nezraněn, se odpojil od skupinky a došel až k Henrymu. Byl to muž ve středním věku s delšími vlasy. Henrymu se na něm něco nelíbilo, ale nedokázal přijít na to, co to je.

„Kde je…“
„Tady,“ ukázal Henry na dveře.
„Co jí je?“
„Ona…“ začal, ale pořádně nevěděl jak by měl pokračovat, „pečuje o ní… jedna z vás… Katrin.“
„Katrin, jo? Hm. Jo. To jí bude bavit."

Poté si sedl vedle Henryho.

"Takže... paní Temnoty žije?"
„Žije! A jmenuje se Zoenen!“
„Jo, to jo, prej to tak je.“
„Proč se tak blbě vyptáváš?“
„Jen tak.“

Henry na muže chvíli hleděl. Ten si přehodil nohu přes nohu a působil bezstarostným dojmem. Henry jeho zvláštní chování přešel. Trápilo ho něco jiného. Usilovně přemýšlel. Nakonec se musel zeptat.

„Něco se tu děje. Připadá mi, že ji všichni chtějí nějak využít. A musím se tě zeptat… proč jste ji tak usilovně bránili? Proč si jí najednou začala všímat Dora?“

Muž mlčel a začal se podivně usmívat.

"Je tu snad něco, co bych měl vědět? Je tu něco, co víš a já ne?"

Muž si povzdychl.

„Já vím plno věcí, ale musím tě požádat, aby ses mě na to neptal, nedopadlo by to dobře.“
„Neptal? Co je s ní? Proč jste jí všichni najednou tak posedlí?“
"My? Nejsi jí náhodou i ty sám posedlý?“
„Cože?“
„Sedíš u dveří, za kterými je, stejně jako já. Mohl bych se ptát tebe na to samý. Proč tu jsi? Čekáš tu na něco konkrétního?“

Henry vůbec nic nechápal.

„Protože já ji už nějakou dobu znam, záleží mi na ni. Mám ji rád. Od srdce.“
„Hm, aha.“
„Co je to s tebou? Proč tak zvláštně mluvíš?“
„Nic. Posaď se.“
„Ne, to se teda neposadim! Ta náhlá pozornost kolem ní je… divná.“

Dveře se otevřely. Muž urychleně vytáhl kapesník a zabořil do něj obličej. Henryho už však dále nezajímal. Rozběhl se do dveří a narazil na Katrin.

„Počkej! Musím ti něco říct!“ zarazila ho.
„Co je?“ vybuchl Henry? „Je v pořádku?“

Přikývla.

„Ano, je. V podstatě je, ale…“ zašeptala, Henry však na nic dalšího nečekal a vrhl se do místnosti.

Na lůžku seděla Zoe, oblečená v čemsi, co zřejmě Katrin našla poblíž. Tvářila se zmateně, ale zdála se v pořádku.

Henry se k ní radostně vrhl. Zoe na něj pohlédla s výrazem čisté hrůzy, vyskočila na nohy a uskočila ke zdi.

„Nepřibližuj se!“ vyhrkla.

Henry se zarazil. Zoe se zmateně rozhlížela kolem, podivně se klepala a snažila se nahmatat cosi na zádech.

„Můj luk… kde je můj luk?“ vykřikla hystericky.
„Já… nevím…“ začal pomalu Henry.
„Tebe jsem se neptala!“ utrhla se na něj a pohlédla směrem ke Katrin.
„Ale Zoe…“
„Poznávám to tu… proč jsme na Edyneris? Co se stalo?“
„Přišli jsme sem společně, protože…“
„Ticho! Nemluv na mě! S tebou se nebavím!“

Henry měl najednou pocit, že se v něm vaří vzteky krev. Vytáhl meč a namířil jej na Katrin.

„Co jsi jí udělala?“
Já nic… chtěla jsem ji zachránit… A… a žije… vidíš? Nevím, co se stalo!
„ALE CO S NÍ JE?“
„Zřejmě nějaká kombinace léků, protijedu a toho jedu vyvolala ztrátu paměti… já to opravdu nechtěla!“

Henry sklopil meč. Pomalu se otočil na Zoe, která stála zmatená a vyděšená v koutě.

„Ty… ty nevíš kdo jsem?“

Zavrtěla hlavou.

„To přece není možné. No tak! tolik jsme toho spolu prožili!“
„Myslím, že je na čase, aby ji nechal o samotě,“ pronesl muž, který předtím seděl vedle Henryho na chodbě, „potřebuje si odpočinout.“

Henry pohlédl ke dveřím, ve kterých stál onen muž. Samolibě se usmíval. Henrymu se jeho výraz ani trochu nelíbil. Katrin při pohledu na něj zbledla.

„Ty?“ vydechla vyděšeně.
„Dobrá práce Katrin.“
„Ne! Ty ne! Co tu děláš?“

Katrin se ohlédla na Henryho.

„On je Dořina pravá ruka! Kde se tu vzal?“

Henry nevěděl komu věřit. Meč však namířil na onoho muže.

„Ty zkurvená svině! Tos zařídil schválně?“
„Nemám tušení o čem to mluvíš.“
„Ale máš!“
„Zřejmě se jedná o náhodu… princezno, mohu vás zavést k vašemu vybavení? Všechno vám vysvětlím.“
„Nikam nepůjde!“ zahřímal Henry a otočil se na Zoe, „Nevěř jim! Nesmíš nikomu věřit! Uteč! Musíš utéct! Oni ti ublíží!“

Zoe na něj mlčky hleděla.

„Kde je můj luk?“ zašeptala.
„Račte za mnou, princezno, velmi rád vás zave…“
„TY JÍ NIKAM VODIT NEBUDEŠ!“ třásl se vztekem Henry a rychle přemýšlel co si počít. Potřeboval nějak získat Zoeinu důvěru, ale bylo mu jasné, že je to slovo proti slovu. A navíc... kolik dalších takových tu kolem je? Komu může věřit? Bylo to celé jen na oko?

Stále mířil mečem na muže a chystal se otočit zpět k Zoe, když zahlédl na mužovo opasku jakousi lahvičku.

Začínalo mu svítat. Muž si jeho pohledu všiml a ihned lahvičku schoval do kapsy.

Ohlédl se na Katrin.

„Vy jste to celý udělali schválně, co? Ty i tahle bloncka!“
„Já… cože?“ „Já… cože? Ne! S ním bych nikdy nespolupracovala!“ ohradila se Katrin.
„Nevim kdo všechno, ale on tu byl, nevím kdy, ale vyměnil nějakou přísadu, něco, co věděl, že určitě použiješ!“

Henrym lomcoval neskutečný vztek. Muž se jen usmál, ne však na něj nebo Katrin. Hleděl na Zoe.

„Princezno, nemusíme tu…“
"Ne! Tohle ne! Tohle zkoušet nebudeš!“ zadíval se na muže vztekle a chystal se ještě něco říct, ale Zoe ho přerušila.

„Já… já nemám tušení, proč tu jsme. Ani co se stalo. Ani o čem kdokoli z vás mluví. Chápu, že se vám mě nějak podařilo chytit, asi jsem zašla příliš daleko. A nerozumím ničemu. Já chci jen pryč. Odejdu si sama a pokud se mě někdo pokusíte zastavit, tak…“

Henry si všiml pohybu, který měla tak dobře nacvičený a všiml si, že znejistěla. Zřejmě byla zvyklá mít luk a šípy neustále u sebe. Všiml si, že se jí zmocňuje panika. Všiml si, že hledá cosi po kapsách a vzpomněl si, co mu řekla, když ji tehdy zachránil visící na útesu o tom, že je zvyklá nosit nůž, aby se mohla zabít, kdyby ji dopadli. Viděl její typickou nervozitu, zrychlený dech a bylo mu jasné, že dosud byla lehce otupělá po lécích a nyní si konečně začíná uvědomovat, co se děje.

Henry musel rychle něco udělat. Zaváhal, chytil meč opatrně za ostří a podal jej Zoe.

"Uteč!"

Zoe meč okamžitě uchopila v bojové poloze a vypadala klidněji, i když stále roztřeseně a zmateně. Muž se chystal něco vztekle namítnout, ale Henry si ho nevšímal.

„Na co čekáš? Je mi jasný, že si mě nepamatuješ, nevíš o mě nic. Ale musíš vědět, že vždycky stojím na tvé straně. Nevím co tady tím kdo sleduje, ale nesmíš jim dovolit, aby ti ublížili! Braň se. Bojuj. Zabíjej, když bude třeba. A teď, moc tě prosím, uteč. Já si tě najdu! A objevím způsob jak ti paměť vrátit! Ale teď sakra uteč!“

Muž se zhluboka nadechl.

„Jak jsem říkal, princezno, dovolte mi…“
„Drž hubu!“ zpražila ho Zoe, „Dej mi můj luk! Okamžitě!“

Muž se zarazil. Henry se však zlověstně rozesmál. Ne z pobavení, ale jakýmsi podivným způsobem mu dělalo radost, když viděl, že vše zřejmě probíhá jinak, než si muž představoval.

„Myslel sis, že jí vymyješ mozek, zpracuješ a potom bude fungovat tak, jak si přeješ?“ pronesl Henry zlověstným šepotem, zatímco v něm sváděly bitvu dva pocity – vztek na všechny kolem a jakási podivná hrdost na Zoe, „Hodně štěstí. Ona není žádná tvoje loutka. Ukousl sis moc velký sousto, kreténe. A já doufám, že tě zabije. A ona to udělá, nejspíš nás za chvíli rozpáře všechny. A víš proč? Protože

tohle je Paní temnoty z dob před tím, než jsem ji potkal já. A zatímco já ji ukázal, že existujou i dobrý věci, tak tys ji vrátil do doby, kdy byla jenom strojem na zabíjení. Tak si to teď kurva užij!“

Všiml si, že na něj Zoe celou dobu podivně hledí a došlo mu, že jej ani jednou nepřerušila.

„Zaveď mě k mým věcem!“ přikázala náhle muži, ten přikývl a vykročil ze dveří.
„Vy dva,“ ukázala Zoe na Henryho a Katrin, „Se odsud nehnete! Nebudete mě sledovat. Jestli jo, zabiju vás!“

S těmito slovy vyšla za mužem a zabouchla dveře.

„Já neměla tušení!“ spustila Katrin, „Vážně ne! Nevěděla jsem, že tu zůstal!“

Henry byl tak plný vzteku, že vzal nejbližší prázdnou láhev a mrštil s ní proti zdi.

„Kurva! Kurva! Je to všechno tak v prdeli!“ vykřikl.
„Já jí chtěla jen pomoct... kdybych věděla, že tu je, tak… tak… kde se tu vůbec vzal? Zrovna on?“
„Ale já se nezlobim na tebe! Sere mě, že už jsem si myslel, že jsou tu lidi, který ji doopravdy chtějí pomoct… a zase jí chtějí ublížit nebo ji využít… a co mám teď kurva dělat? Neví kdo jsem! A kdo je sakra tenhle kretén?“
„Já už také nevím, co se kde děje! Já jí chtěla pomoct! To Erinul… já nevím o co mu jde a proč to udělal! I tu Doru bych... no, to je jedno!"
„Erinul? To je ten zkurvenec, kterej teď odešel? Kdo to je? A kdo jsi sakra vůbec ty?“
"On je na nejvyšším postu ve královnině radě. Má pravomoce na všechno. Je to její stratég, zvěd... a kdo ví co ještě... je to zlý člověk!"
"To je fakt skvělý! Všechno špatný jde od tý starý čubky! Každej kdo s ní má něco společnýho je další zlo! A kdo že jsi ty?!"
"Já... já jsem královnina švadlena. Ale není to jak to vypadá! Musela bych ti toho hodně říct! Měl bys mi věřit!"
Henry chvíli mlčel.
"Proč jsi předtím přešla k nám? Váhala jsi a přešla na naši půlku. Proč? Máš tajemství. Buď jsi špeh nebo zrádce."
"Jsem to druhé. Ale musel bys znát celý příběh!"
"Je mi teď fuk kdo nebo co jsi. Za chvíli budeš mít příležitost si vybrat stranu. Vyber si dobře!"
Kopnutím rozrazil dveře a vyšel na chodbu.

26. Únos

Vsíni se nikdo nenacházel. Henry se na chvilku zastavil, uvědomil si, že slyší jakési hlasy od vstupní brány do hradu a vyrazil k ní. Zahlédl dva muže, jednoho sténajícího bolestí a druhého, který mu cizím jazykem říkal něco, co znělo jako snaha o uklidnění, zatímco mu obvazoval zraněnou nohu kusem látky. Henry neměl tušení kdo stojí na čí straně, kdo o čem ví, kdo má co v plánu a vůbec, nehodlal se ničím zdržovat.

„Hej, vy dva. Rozumíte mi?“

Muži ustali ve svém rozhovoru a pohlédli na něj.

„Trochu,“ řekl ten raněný.
„Černovlasá holka! Určitě víte koho myslim! Kam šla?"
„Ta… ne… kde ona?“
„Viděli jste ji? Prošla tudy ven?“
„Ne. Ona v hradu někde asi.“
„Díky.“

Henry se otočil a vyrazil zpět do hradu. Zarazil se. Sklepení či pokoje v patře?

„Tak jak ses to rozhodl zahrát?“ pronesl si pro sebe šeptem, „Rovnou ji zavřít do cely nebo ji zkusit nějak po dobrém zpracovat? No jasně… nezavřel jsi ji do cely. Určitě jsi ji zkusil nějak dostat na svoji stranu po dobrým…“

Rozběhl se do schodů směrem, kterým šli, když hrad navštívil tehdy poprvé se Zoe – instinktivně směrem k místnosti, o které věděl, že bývala její komnatou. Byl skoro u ní, když uslyšel hlasy z jedné z vedlejších místností. Rychle se ukryl za jedno z brnění a naslouchal.

„...jako kdyby mě znal. Ne, že bych mu věřila. Nevěřím ani tobě.“
„Ano, princezno. Než mě ustanovili vaším opatrovníkem, tento muž byl vámi posedlý.“
„Posedlý? Proč? Proč mnou? Kde se vzal? Měla bych mít zbraň, někde jsem ji musela nechat.“

Henry opatrně vykoukl a spatřil Zoe a Erinula pomalu kráčet chodbou. Viděl, že Zoe si od něj drží odstup a nenápadně očima rychle zkoumá všechno kolem. Věděl proč tak mluví. Věděl, proč je tak otevřená. Chápal ji. Využívá klidu, aby našla zbraň.

„To nevím, ale věřím, že vás plánoval předat Tamirovi, králi Naesfrey. Dovolte mi vás před ním ochránit.“
„Předat mě můžeš chtít i ty. Kdokoli z vás. Nevěřím vám, nikomu!“
„Chápu vás princezno, ale…“
„Dost! Kde jsou moje věci?“
„On je… zřejmě musel ukrást… to je typické.“
„Kdo?“
„Ten muž. Chce vás dostat za každou cenu.“
„To nedává smysl, řekl jsi, že mě zavedeš k mým věcem!“
„A to jsem udělal…“
„Neudělal! To mi stačí! Odcházím!“

Chvíli bylo ticho. Žádné kroky, žádné zvuky. Až potom…

„Uhni mi z cesty!“
„Nemůžu vám dovolit, abyste se vystavila nebezpečí, ten muž…“
„Poslední varování!“
„Slečno Zo…“

Zbytek věty zanikl v příšerném výkřiku bolesti. Ozval se dupot a Henry viděl, jak muž vyběhl ven, zabouchl za sebou dveře, strčil klíč do zámku a zamkl. Dveře se otřásaly, když na ně Zoe vztekle bušila a vykřikovala všelijaké nadávky. Henryho potěšilo, když si všiml, že se Erinul tváří vztekle a bolestně zároveň. Pohled mu padl na jeho pravou ruku, kterou si podpíral svojí levou rukou – byla celá od krve, skvrna se neustále zvětšovala. Zřejmě si toho všiml také, protože rychlým krokem vyrazil ke schodišti.

Henry na nic nečekal, vyskočil ze své skrýše a došel ke dveřím, za kterými se ozývaly vzteklé nadávky a hluk jako kdyby se něco rozbíjelo.

„Zoe?“

Nastalo hrobové ticho.

„Zoe, já tě odsud dostanu, ano?“

Neodpovídala. Henry však přesto něco slyšel. Byly to vzlyky a posmrkávání. Tak moc ji chtěl pomoct. V cestě mu však stály těžké dřevěné dveře.

„Zoe, máš ten meč?“

Stále nereagovala.

„Poslyš… nemusíš mi věřit, nemusíš se mnou mluvit. Jen mi řekni… máš pořád ten meč, že ano?“
„Hm,“ ozvalo se.
„Tak ho vezmi a vraž mezi dřevo na dveřích a zámek. Dokážeš to?“

Neodpověděla.

„Sakra, seber se, holka,“ zakřičel na ni, „Já vím, že musíš mít v hlavě šílenej zmatek, ale musíš mi věřit. Udělej to.“

Chvíli bylo naprosté ticho, Henry si začal zoufat a přemýšlet nad nějakým dalším plánem, když se ozvala příšerná rána.
Henry sebou trhl, pohled mu padl na čepel meče vyčuhující ze dřeva. Mizela a znovu se objevovala. Zoe do dveří mlátila s takovým vztekem, až se rozletěly dokořán s mečem hluboce zaraženým ve dřevu.
Ve dveřích stála Zoe, oči se jí leskly slzami a tvář měla zkřivenou hněvem. Henryho překvapilo, že jí vidí s rozpuštěnými vlasy. Nikdy je takto nenosila.
Pohled jí padl na meč, vrhla se k němu a snažila se ho vytáhnout ze dřeva. Zřejmě však byla příliš vysílena, než aby to zvládla.

„Kurva!“ zaklela a rychle uskočila zpět do místnosti, když se k meči vrhl Henry a jediným trhnutím ho vyrval ze dveří.

Zoe ustupovala, až narazila na zeď. Byla to podivná kruhová místnost, zřejmě používaná jako skladiště.
Ozval se zvuk rozbíjeného skla, když Zoe popadla jakousi skleněnou lahev a praštila s ní o zeď, aby se rozbila.
Henry věděl proč – vytvořila si zbraň. Zbytek lahve, plné ostrých skleněných okrajů, kterou třímala v ruce za hrdlo, působil nebezpečně.

„Zahoď to,“ vyzval ji.
„Ne,“ zavrtěla hlavou.
„Ale jo, Zoe.“
„Jestli se přiblížíš, zabiju tě!“
„Já ti to věřím a nedivim se ti. Ale kdybys… kdyby sis na mě pamatovala… na nás oba… nikdy bys to neudělala.“
„Udělala, udělala bych to komukoli.“

„Mě ne. Protože my jsme se potkali, zachránili si několikrát vzájemně život… zamilovali se do sebe… tančili spolu, cestovali, zabíjeli… i se mnohokrát líbali.“
„Ne,“ zavrtěla hlavou, „to lžeš! Já nejsem ničeho takového schopná a nikdy bych nepřipustila… nikdy bych nikoho nenechala… aby se mě třeba jen dotkl. A jestli to uděláš, tak ti…“
„Vyškrábu oči,“ dořekl za ni.
„Jak…“
„Řekla jsi mi to.“
„To nic nedokazuje.“
„Chceš další důkaz? Můžu ti říct něco, co nejspíš nikdo netuší. Máš několik šrámů na těle. Jizev, z bojů. Například na levém stehně. Nebo zezadu na rameni.“

Tvářila se ohromeně.

„Kdo jiný by tohle věděl?“
„To… tak jsi mě mohl násilím svléknout, než jsem se probrala. O důvod víc ti rozpárat krk!“
„Zoe, ty jsi tak hodná holka uvnitř, kéž bys věděla, jak moc.“
„Nejsem a nikdy jsem nebyla!“
„Se mnou ano.“
„Dost už! Každý mi jen vypráví nějaký pohádky a… zpracovává mě. Dost! Zabiju vás! Všechny!“ vykřikla hystericky.
„Na to možná dojde, ale teď tě musím dostat pryč, dobře? Dovol mě tě zachránit… znovu.“
„Jdi pryč!“
„Ne. Zahoď tu lahev nebo tě k tomu donutim.“
„Vidíš? Měla jsem pravdu. Jenom pohádky.“
„O čem to mluvíš?“
„Napřed mi tu vyprávíš něco o… to je jedno… a teď napřímo přiznáš, že…“
„Ale Zoeinko,“ povzdychl si Henry, „já ti budu muset provést hodně věcí, za který mě budeš nenávidět, ale přijdu na to, jak ti tu paměť vrátit. A prvním krokem je dostat tě odsud do bezpečí. Jestli to budu muset udělat násilím, tak to udělám. Takže naposledy, zahoď to sklo.“
„Ne!“
„Nutíš mě to udělat po zlým. Zoeinko, zahoď tu zbraň. Buď hodná.“
„Nech už toho!“

Henry si povzdechl, rozmáchl se mečem a sekl do lahve, kterou držela. Sklo se rozlétlo všude kolem a Zoe se odvrátila, aby si chránila obličej. To mu stačilo, vrhl se k ní, chytl ji za vlasy a podrazil jí nohy.

Zmítala se, křičela, proklínala ho. Henry sebral z police poblíž provaz a pevně jí svázal ruce za zády, aby s nimi nemohla ani hnout.

„Nech mě! Zabiju tě! Ty hajzle zkurvenej!“ křičela dál. Henry ji postavil čelem k sobě a upravil jí vlasy, které měla až v ústech.
„Ach jo, Zoe,“ pohladil ji po tváři, „tak holt po zlým.“

Plivla mu do obličeje. Henry si otřel oko rukávem a pohladil ji znovu.

„Zkoušíš mě naštvat? Tak si pokračuj, já mam trpělivosti dost.“

Chystal se ji vzít za rameno a vyrazit s ní pryč, Zoe se však otočila a vší silou ho nakopla. Trefila se přesně, kam neměla.

„Ty jedna potvoro!“ zaklel a padl na kolena, natáhl se k ní, aby mu neutekla, chytil ji za ruku, stáhl k zemi, Zoe se mu však vysmýkla a tak ji chytil za vlasy.
„Au!“ vykřikla, když sebou smýkla na zem vedle něj.

Henry měl pocit, že má rozdrcené koule. Bolelo to tak strašně, že několik minut nebyl s to se vůbec pohnout.

„Ještě jednou to uděláš a uvidíš!“ vydechl namáhavě směrem k Zoe, kterou stále držel za vlasy, „Ty potvoro umíněná. Přísaham, že tě…“
„Co? Tak to udělej!“
„Neudělam.“
„Proč?“
„Protože,“ vzpamatoval se Henry konečně, sklonil se k ní a políbil ji na tvář, „tě miluju. Ale opovaž se to udělat ještě jednou!“

Postavil se na nohy a zvedl Zoe.

„Promiň mi to tahání za vlasy, ale s tebou to zkrátka jinak nejde.“

Výhružně na něj hleděla.

„Kde máš tu svoji sponku, kterou jsi vždycky nosila?“
„Nemam. Sebral mi jí. Ty mě chceš odvést na Naesfrey, je to tak?“
„Ne, proč bych to dělal?“
„Tak proč děláš tohle všechno?“

„Tuhle otázku jsi mi už jednou položila… tak dávno… a já ti na ni odpovím úplně stejně – nechci ti ublížit. Ovšem… jestli přemýšlíš nad tim, že bys mě znovu nakopla, tak si budeš přát, aby ses nenarodila.“
„Tak to asi bude, protože jen, co tě ta bolest přejde, tě tam nakopnu znova!“
„To se opovaž. Teď pojď.“

Vzal ji za ruku, sebral ze země meč a táhl ji za sebou.

„Zoeinko, neměj mi za zlý to, co budu muset za chvíli udělat. Věř, že je mi to proti srsti.“
„A co jako?“
„Musíš se hlavně tvářit zděšeně. Ale věř, že se ti nic nestane, dobře?“
„Naser si,“ utrousila vztekle.

Henry ji dotáhl po schodech až dolů do síně. Z dálky zaslechl rozhovor.

„...už s tím kurva něco udělej!“
„Ne! Za tohle, cos udělal, ne! I předtím bych váhala!“
"Tobě může bejt fuk co já dělám! Nejsi nikdo! Víš, co s tebou Dora udělá, jestli mě neposlechneš?"
"Na tom mi nezáleží, nemam v plánu se vrátit!"

Henry se Zoe došel až ke dveřím, kde Katrin ošetřovala Zoe a zahlédl Erinula, který natahoval ke Katrin, se kterou se dosud hádal, ruku.
Oba teď upřeli pohled na Henryho se Zoe.

„Slečno Zoe…“ vydechla Katrin.

Henry Zoe zezadu pevně chytl, hodil ji před sebe, přimáčkl zády k sobě a přiložil meč ke krku

„Uděláte, co říkám! Jinak ji zabiju!“ vykřikl.
„Ne! Ale… co to?“ vydechla zmatená Katrin.
"Chcete ji živou. Chcete ji na své straně. A já asi vím proč. Protože je z nějakýho důvodu odolná vůči Mortis Anearis. Je to tak? Je? Víte, jak mě to napadlo? Ta dýka, co vaše královna Dora hodila, byla nakažená. Ale věděla, že jí neublíží. Věděla, že to přežije. Byl to jen trik. A skoro jste mě dostali. Ale už jsem v poslední době viděl a zažil až moc sraček na to, abych nad vším nepřemýšlel z více úhlů pohledu. Vy všichni... nebo aspoň část z vás, jste nakaženi, že? I ty, Erinule. I Dora."

Chvíli bylo ticho.

"Za celou dobu jsem neviděl nikoho z vás se napít nebo něco jíst. Jste z tý nemoci zoufalý a totálně v prdeli, co? Víte, že to nemá cenu. Víte, že ona je vaše jediná naděje. A proto vím, že odsud odejdu. Protože Dora by vám nikdy nedovolila jí ublížit, dokud nezjistí, proč jí ta nemoc nic nedělá. A teď… kde má tu sponku?“

Zadíval se na Erinula.

„Jakou zase sponku? O čem to kecáš?“
„Tu sponku, kterou nosí ve vlasech. Sebral jsi jí, když jste se nahoře neshodli. Ale proč? Chvíli jsem nad tím přemýšlel. A jedinej závěr, ke kterýmu jsem došel, je, že jste tak zoufalí, že doufáte, že kus kovu, co nosí ve vlasech, by vám mohl něco prozradit, kdyby vám ona samotná utekla.“
„Cože?“
„Dej mi jí!“

Erinulův výraz zůstal prázdný. Po chvíli mlčení začal prohledávat kapsy. Dění v síni mezitím přilákalo pozornost ostatních, kteří se pomalu přicházeli podívat, co se děje.
Ozvalo se cinknutí, když sponka přistála Henrymu u nohou. Namáhavě ji sebral, zatímco stále držel meč i Zoe.

„Teď mi seženete koně. Přistavíte ho k bráně. K tý druhý, poslední uzamykatelný. A necháte nás odjet.“

Nikdo nic neřekl a Henryho něco napadlo. Váhal, ale rozhodl se zariskovat.

„Budu chtít dalšího koně. Katrin pojede s námi.“

Erinul si začal žvýkat jazyk. Henry to viděl. Viděl ten výraz prohry. Tu frustraci z toho, že nesplnil Dořin plán a současně tu neochotu riskovat, že při snaze zabránit jejich odjezdu udělá něco, čím ji ještě více naštve.

„Neni to můj boj,“ prohlásil nakonec a luskl prsty.

Lidé připravili dva koně, Henry se Zoe v doprovodu Katrin vyrazili směrem k bráně. Henry celou dobu držel Zoe čepel na krku a vyhrožoval, že pokud se někdo přiblíží, zabije ji. Fungovalo to. Došli až ke koním.

„Teď odstupte! Daleko! Zpátky do hradu! DĚLEJTE!“

Poslechli. Stáhli se pomalu zpět do síně. Všichni, až na Erinula. Který s podivným úšklebkem stál na místě uprostřed nádvoří.

„Dokážu ocenit dobrého soupeře," pronesl, zatímco Katrin vyskočila na svého koně a Henry dostal sebe i Zoe na druhého, „všechna čest. Nemyslím si, že bys jí ublížil. Ale neznám tě. A kdybys to přece jen udělal… Dora by asi vyvraždila většinu služebnictva. Ale neskončili jsme. Řekl jsem ti, že nechci být tvůj nepřítel. Bohužel sis ale vybral cestu nepřátelství."

Henry mu ukázal prostředníček, poté pobídl koně a vyrazili pryč.

27. Podivín u potoka

Zoe seděla na kameni. Cítila se vyčerpaně. Občas se to stávalo. Přepadl ji smutek, nekončící beznaděj. Ta samota jako kdyby občas člověku stoupla až příliš do hlavy. I přesto si užívala to ticho a klid rušené jen šuměním vody v potoku vedle ní.
Jak dlouho ještě? Co vlastně bude dělat dál? Poslední dva měsíce už jen… existovala. Nedokázala nic. Žádný postup vpřed, který by ji ubezpečil, že její snažení má nějaký smysl. Cítila se tak smutně a zoufale jako už tolikrát. Věděla, že její pocity zase odezní, na čas zmizí a jednou se zase vrátí. Jen… ano, překonat to… to je vždycky nejhorší.

Povzdechla si. Utrhla si trs vysoké trávy, ve které se skrývala a obmotávala si ji kolem prstu. Pořád na ni neumím pískat, povzdechla si. Možná by se to jednou mohla naučit. Vzdychla znovu, tentokrát ještě víc, zahodila rozmrzele trávu a sklopila hlavu do dlaní.
Trápila se dál. Znuděná, naštvaná na vše kolem a naprosto demotivovaná. Občas se stávalo, že se někde schovala a celý den jen probrečela. Možná k tomu dnes večer dojde, pomyslela si. Asi ano. Mohla by ze sebe upustit trošku toho stresu, smutku a možná…

Prudce zvedla hlavu. Zaslechla něčí kroky. Zůstala skrytá v trávě. Srdce se jí rozbušilo. Opatrně mezi trsy trávy pozorovala dění kolem. Někdo se blížil, jakýsi muž.
„Ach jo," povzdechla si pro sebe, „ale třeba se alespoň zabavím," pomyslela si.

Muž se vrhl k potoku jako kdyby týden neviděl vodu a rychle z ní upíjel a omyl si obličej. Vypadal vyčerpaně.
Zoe už se ale smířila s tím, že se dnes v klidu vybrečí a docela se na to těšila. Rozhodla se proto, že se nenápadně vytratí dříve, než se objeví další neznámí lidí.

Pomalu se začala prodírat trávou a pečlivě sledovala muže na břehu. Možná až příliš, protože si nevšimla větve o kterou zakopla. Určitě to musel slyšet. Ano, díval se přímo na ni.

Zoe si sama pro sebe zaklela a pomyslela, jak je hloupá, že se nechala tak snadno odhalit. Přehodila si luk do rukou a vstala. Namířila luk na neznámého muže a pomalu se opatrně vzdalovala.

„Počkej! Co to děláš?" vykřikl na ni a vstal.

Zoe se rozhodla, že nebude nic riskovat. Přeci jen tu seděla zahloubaná ve svých myšlenkách až příliš dlouho. Kdo ví co je ten muž zač a jestli není celou dobu obklíčena. Ne… ne… bude lepší zmizet, přehodnotit situaci a poté se v klidu rozhodnout.

Vyrazila pryč, tak rychle, jak to jen dokázala. Když byla dostatečně daleko, zastavila se a ohlédla za sebe.
Nikde jej neviděla.

Dostala sama na sebe vztek. Viděl ji. To znamená, že musí opustit zdejší místo. Musí zmizet někam daleko… už zase. A tady zrovna byl až dosud takový klid… leda že by…

Rozhodla se. Vyrazila pomalu zpět, kryla se mezi stromy a v křoví. Chvíli to trvalo, ale nakonec ho zahlédla. Vykračoval si jako kdyby ani nevěděl kam jde. Působil zmateně a navíc… je to vůbec možné? Neměl zbraň. Zoe ho pomalu sledovala. Někam ji přece musí zavést. Ke svým lidem, ke svému táboru. Možná by ho měla zlikvidovat hned, alespoň by o ní nemohl nikomu říct. Možná by ho měla spíše sledovat a zjistit ke komu patří.
Když muž bloumal lesem jako kdyby mu bylo zcela jedno kam dojde. Muž se zastavil a začal hloupě rozhlížet kolem.

„On o mě ví," pomyslela si.

Došla jí trpělivost. Vyskočila zpoza stromu a namířila mu luk se šípem mezi oči.

28. Útěk

„Já… počkej… my se setkali, vzpomínám si," zarazila se Zoe, zatímco stále uháněli lesem na koních pryč.
„Znáš? Ty sis vzpomněla?" rozradostnil se Henry a zastavil koně. Katrin udělala to samé.

Henry seskočil z koně a Zoe, s rukama stále svázanýma, z něj sundal dolů.

„Katrin? Můžeš nás nechat chvíli o samotě? Zkus jet dál a najít nějakou krčmu, ano? Vyrazíme za tebou. Za chvíli."
„Jasně," odpověděla a zmizela mezi stromy.

Henry se podíval na Zoe.

„Ty sis na něco vzpomněla?"
„Měla jsem nějakou vizi… byl tam potok a ty…"
„Takže už víš, že… no…"
„Vím jen to, že jsme se setkali. Ale nemám důvod ti věřit."
„Dobře," přikývl, „pořád jsi na mě naštvaná?"
„Hádej," ušklíbla se a pokusila se ho znovu nakopnout, Henry její nohu ale zachytil.
„To nedělej," pronesl varovně a pohladil ji po tváři rukou na které mu chyběly prsty.

Zoe se mu do ruky zakousla a trefila se přesně do rány po odštěpených prstech, která stále ještě občas pobolívala. Henryho přepadla taková bolest, že mu z toho slzely oči.

„Tak dost!" vykřikl na ni a chytl ji za rameno, „Přestaň!"
„Nebo co? Nechceš abych to dělala? Tak mě pusť!"
„Nepustím, dokud ti nevrátím paměť."
„Tak si zvykej na tohle!" zašeptala, vyskočila a kopla ho do obličeje.

Ztratila rovnováhu a spadla na záda, stejně jako Henry, který přes přeražený nos a krev pořádně neviděl.

„Ty…" vrhl se k ní, obmotal si její vlasy kolem ruky a za spousty jejích nadávek se jí podíval do očí.
„Nezneužívej toho, že tě miluju! Nepokoušej mojí trpělivost!"

Znovu mu plivla do tváře a k tomu využila jeho nepozornosti a vší silou ho kopla do břicha.
Henrymu došla trpělivost, odtáhl ji za vlasy k nejbližšímu stromu, měl na ni takový vztek, že ignoroval její výkřiky bolesti, posadil ji na zem a pohlédl ji do očí.
Její oči jako kdyby na něj působily přímo magicky. Nejraději by jí ublížil, ale nedokázal to. Místo toho ji políbil na tvář a pohladil.

„Kdokoli jiný by ti za tohle usekal ruce," zašeptal, „ale já tě miluju, Zoe. Ale tohle dělat nebudeš, rozumíš?"
„Budu."
„Nebudeš."
„Tak mě pusť."
„To taky nejde."
„Tak to dělat budu!"
„Chci ti pomoct. Ten člověk, ten… Erinul… on ti nechal vymazat vzpomínky. Já ti je chci vrátit. Chápeme se?"
„Asi ano."
„Ale nevěříš mi."
„Ne."

Henry vyndal z kapsy její sponku do vlasů.

„Až ti sundám ten provaz, dáš si ji do vlasů?"
„Ráda bych."
„Nebo se ti to takhle líbí?"
„Ne… překáží to. Nejsem to já."
„Dobře. Dám ti potom i meč."
„Proč bys to dělal?"
„Protože chci, aby ses cítila bezpečně. A navíc umíš bojovat líp, než já. Ale to nic nezmění na tom, co jsem ti řekl před chvílí. Opovaž se mě znovu někam praštit a já ti přísaham, že ani ten meč ti pak nepomůže."

Vytáhl meč a přeřezal s ní provaz na Zoeiných rukou. Zvedla ruce, začala si je s bolestivým výrazem procvičovat a mnout.
Podal jí sponku. Zoe ji vzala a hodila si vlasy do culíku.

„To je lepší," zamumlala, „jak jsi věděl, že ji chci zpět? Neřekla jsem o tom ani slovo."
„Nikdy jsi ty vlasy jinak neměla. Připadal jsem si až skoro… jako kdybych zachraňoval někoho jinýho. Mě je fuk jak je nosíš, jen jsem… asi chtěl vidět tu

starou Zoe. Asi na mě tvoje nové… vlastně staré vzteklé já bylo moc a tohle byla cesta jak… chápeš.“
„Hm.“

Henry se zhluboka nadechl a podal jí meč. Váhavě ho uchopila. Postavila se, ale nezvedla ho do útočné polohy.
Byla podivně smutná.

„Já…“ zalapala po dechu.
„Co je?“
„Já něco… já nevím.“
„Něco tě trápí?“
„Mě je líto, že jsem ti rozbila nos.“
„Tím se netrap. Někde si tu krev cestou umeju.“
„Ale trápím a to je… divný… nejsem zvyklá…“

Henry se na ni usmál.

„To je ta hodná holka uvnitř tebe. Našel jsem ji v tobě. Znovu. Nebo možná… možná si vzpomínáš.“

Namířila na něj meč. Henry si povzdychl.

„Tradice pokračuje. Ale dneska ne, Zoeinko. Sklop ten meč. Musíme za Katrin.“
„Ne, měl bys odejít.“
„Pročpak?“
„Protože… já nevím, co se děje.“
„Protože zatímco tvé vzpomínky jsou pořád pryč, tak cítíš, že tě má někdo rád? Já vím, že to tak je. Už se to stalo.“
„Nedokážu se ovládat.“
„Dokážeš. Se mnou ano. Nadechni se, dobře? Zhluboka. Tak a vydechni. Pomalu. A dýchej dál. No tak.“

Zoe se třásla, ale zhluboka dýchala, až se začala tvářit klidněji.

„Jak… já… jsem to zvládla.“
„A zvládneš to vždycky. Tak pojď, Paní temnoty.“

Zarazila se.

„Paní temnoty,“ pronesla.

„Promiň, rád si z tebe utahuju.“
„Ne, to já se omlouvám.“
„Za co?“
„Za tohle.“

Naskočila na koně, pleskla ho a vyřítila se pryč dříve, než se z toho Henry stačil vzpamatovat.

„ZOE!“ křičel za ní, ale byla už daleko.

29. Katrin

Henry rozrazil dveře do hostince, kvůli vzteku mnohem větší silou, než měl původně v plánu. Ozval se zvuk tříštěného skla, když dveře do čehosi narazily. Celá hospoda ztichla, všichni se zadívali jeho směrem a Henrymu to připomnělo jeho někdejší návštěvu hostince, do kterého ho poslala Zoe. Tehdy však nemusel udělat vůbec nic, aby upoutal nechtěnou pozornost, zatímco v tomto podniku, ze kterého měl celkově lepší pocit, nabyl spíše dojmu, že svým příchodem přerušil dobře probíhající zábavu a diskuzi.

„Pardon," zamumlal směrem k obsluze a podíval se co vlastně rozbil - pohled mu padl na několik skleniček, které zřejmě spadly z nevhodně postavené skříně přímo za dveřmi.

Několik hostů se posměšně uchechtlo a hostinec se naplnil hovorem. Nikdo si Henryho nadále nevšímal. Kromě ženy v zástěře, která vyrazila jeho směrem.

„To nic," mávla rukou, „to se občas stává. Už měsíce říkám manželovi, aby tu skříň přesunul, ale… no… znáte to," povzdychla si, „Co vám nabídnu?"
„Pivo," požádal Henry, „vlastně, doufal jsem, že bych se tu s někým potkal. Žena, blondýna… vysoká… cestovní zavazadlo…" namáhavě přemýšlel, co o ní ještě ví.

Než žena stačila odpovědět, všiml si, že na něj kdosi mává.

„V pořádku, už jsem ji našel," prohodil směrem k ženě k zástěře a vyrazil ke stolu za Katrin.
„Ty vypadáš jako kdyby tě někdo protáhl mlýnkem na maso," utrousila, když si k ní Henry přisedl, „a kde je slečna Zoe?" začala se rozhlížet.

Henry, který se pořád ještě třásl vztekem, se posměšně zasmál.

„Pryč… je pryč…"
„Jak pryč? Vždyť…"
„Prostě je pryč! Vysrat se na to můžu! Je to v prdeli všechno! Co to piješ?"
„Vodu. Objednal sis také?"
„Jo… něco podobnýho jsem si objednal."
„Dobře. Až se trochu osvěžíš, budeš ochotný mi vysvětlit kde je slečna Zoe?"

Henry si povzdechl, přikývl a rozhlédl se kolem. Byla to poměrně velká hospoda se spoustou stolů a lidí. Všichni pili, mluvili spolu a až nyní si uvědomil, že v koutě hrají

dva muži a jedna žena na hudební nástroje jakési písně. Ne všichni se však bavili zcela vesele. V opačném koutě seděli dva vážně se tvářící muži a když se zaposlouchal, domyslel si ze slov, které zachytil, že se nejspíše baví o válce mezi Naesfrey a Ingesbergem.

„Tak… jedno pivo," položila žena před Henryho korbel.
„Díky… rovnou další bych vás poprosil."
„Velká žízeň?"
„Hm," zavrčel vztekle a vypil první pivo až do dna.

Žena odešla pro další. Katrin ho celou dobu pozorovala.

„Tak kde je sl…"
„Slečna Zoe? Ukradla mi koně a zdrhla. Tam je slečna Zoe. Přesně tam! Někde pryč v prdeli, protože jí nějakej hajzl nechal vymazat hlavu!"
„Chápu."
„Ne, nic nechápeš! Nevíš jakou práci mi dalo… jak vůbec… v podstatě to, že jsem v ní našel toho úžasnýho člověka, to byla obrovská náhoda. A já si na ní zvyknul. Zamiloval jsem se do ní. Byla… jako nejlepší kamarádka a mnohem víc. A teď je z ní zase jenom magor, kterej se honí jenom za pomstou. Ne, že by to i tak nedělala, ale… prostě… mám ji rád… miluju jí… ale už se nechci vracet k tomu, jak po mě střílí šípy, míří mečem a pronáší divný věci jako kdybych jí nechápal… protože ona neví jak moc jí chápu. Teď momentálně to neví. Zničil ji. Ten Erinul nebo co… a já ani nevim proč. Nemam nejmenší tušení kde ji hledat a jak jí vrátit vzpomínky. Vždyť jí hrozí nebezpečí! Ona ani netuší čeho všeho jsme v poslední době dosáhli… kde jsme uspěli… kde jsme se spálili… a kdo ví, kam se teď vydá… hledat nějaký mapy a dokumenty, který jsme už našli? Já chci zpět svojí Zoe! A proč ji najednou tak chtějí ostatní? Co se tu sakra děje? Tedy… oni jí chtěli všichni vždycky… mrtvou… ale teď… já… fakt nevim."

Zhluboka si povzdychl. Ulevilo se mu, když ze sebe dostal všechno ven a byl Katrin vděčný za to, že ho vyslechla a nepřerušila.

„Tak, další pivo," donesla mu žena v zástěře druhé.

Katrin pomalu přikyvovala a vypadala, že si něco hluboce promýšlí.

„Také ti řeknu několik věcí. Ne všemi jsem si zcela jistá. Především… jak ses sem dostal?"

Henrymu ta otázka přišla zvláštní.

„No… šel jsem směrem, kterým jsi odjela. Kterým i Zoe odjela. A narazil na tenhle podnik. Venku je uvázaných pár koní, byl jsem si jistej, že jeden z nich je ten tvůj.“
„Jasně,“ přikývla, „já asi vím co se děje kolem slečny Zoe,“ pronesla náhle.
„Jak to myslíš?“
„No sám jsi to říkal. Ta pozornost a tak. Výprava paní Dory. Nikdy jsem neslyšela, že by vytáhla paty ze své země.“
„No tak povídej! Co o tom víš?“
„Já nevím, jestli se nemýlím. Ani jestli to k něčemu bude.“
„To je fuk! Potřebuju vědět… tak nějak… cokoli!“ pobízel ji Henry.
„Dobře. Musím se ale trochu vrátit. Víš, ono jde o několik věcí, které jsem různě zaslechla nebo zažila. A cestou sem jsem se zamyslela nad tím, co jsi říkal ty Erinulovi a nad tím, co říkal on. A… ano, začnu, neměj strach,“ řekla rychle, když si všimla, jak netrpělivě se na ni dívá, „Začnu u něčeho, co se stalo před pár měsíci. Musíš vědět, že na Ingesbergu pracuji… nebo jsem spíš pracovala… hm, už nemám domov… jako švadlena. A proto jsem byla občas poblíž důležitých lidí, kteří si mě vůbec nevšímali.“

Zhluboka se nadechla a pustila se do vyprávění.

Katrin se naposledy podívala na své dílo. Tedy, doufala, že naposledy. Věděla dobře, že takových posledních kontrol už udělala tolik, že by je nespočítala. A také dobře věděla proč – jednalo se o šaty pro samotnou královnu Ingesbergu. Však také sloužila primárně jí. Přejížděla rukou po látce a hledala jakékoli nesrovnalosti, které by se na takovém oděvu mohly objevit.
A skutečně – o cosi zavadila.

„Ale… další nit?“ vzdychla si rozčileně pro sebe.

Věděla i to, že taková na první pohled obyčejná nit může způsobit mnoho problémů. Začne to nenápadně, nití bude postupně přibývat a lidé neznalých tohoto řemesla je zpravidla málokdy uříznou břitvou, ale často je zkrátka vytrhnou, až se jednoho dne začnou tvořit díry. Katrin byla na svoji práci nejen velmi hrdá, ale také nechtěla, aby si o ni lidé mysleli něco špatného. Byla vděčná za šanci, kterou jí zdejší královna dala, když musela opustit svůj domov.

Konečně udělala skutečně poslední kontrolu a tentokrát nenašla nic, co by se dalo oděvu vytknout. Sebrala šaty a vyrazila ven ze své pracovny.
Na chodbách vždy panovala zima. Ingesberg ležel na severu v horách, kde pro sníh nemusel člověk chodit daleko. Mít ve skříni teplý kabát, v hradu či domku dobře

utěsněná okna a teplý krb, bylo základním předpokladem pro přežití. Katrin však byla již na tyto věci dávno zvyklá a jako skoro každý jiný chodila zachumlaná v šálách a kabátu, který odkládala prakticky jen ve vyhřátých místnostech nebo před spaním. Občas se jí zastesklo po původním domově, kde bylo teplo a rána byly zalité sluncem, ale vždy se v myšlenkách vrátila k tomu, že je vděčná, že na Ingesbergu vůbec nějaký domov má. Nakonec, slunečné dny a teplo bylo tím jediným, na co mělo smysl vzpomínat.

Zahloubaná do svých myšlenek došla až ke královnině studovně, před kterou stáli dva rytíři.

„Dobrý večer, slečno, královna nemá čas, očekává návštěvu," řekl jeden z nich a zvedl ruku.
„Ano, to očekává. Jsem to já."
„A vaše jméno?"
„Vždyť se mě na to ptáte pořád dokola."
„Dámo, nejste jediná, kdo královnu chodí navštěvovat."
„Katrin."
„To souhlasí. Heslo pro tuto schůzku?"
„Já… zatraceně… nevím. Omlouvám se."

Vojáci se podívali jeden na druhého.

„To už je podruhé tento týden, slečno Katrin."
„Hm. Takže si mě pamatujete?"

Dveře se rozlétly dokořán a vojáci se urychleně uklonili.

„V pořádku, pusťte ji dál."

Katrin se rovněž uklonila a vešla. Dveře se za ní zavřely.

„To je naposledy," pronesla Dora klidným hlasem. Nezvýšila hlas, nedala nijak najevo zlost, přesto Katrin tušila, že to je vážné varování a jako vždy se cítila hůř, než kdyby na ni Dora křičela.
„Omlouvám se," zašeptala, „už se to nestane."
„To máš naprostou pravdu. To jsem ti také teď řekla. A vím, že to naposledy je, protože až tu spolu skončíme, půjdeš klečet do cely, dva dny, bez jídla, jen o vodě. Nemůžu tě nechat dělat mi ostudu před lidmi. Má vlastní švadlena a služebná… kdybys neuměla tak dobře šít, vyhnala bych tě ven na mráz. Měla bys mi děkovat i za tu vodu, kterou ti do té cely nechám poslat. Pořádně vlastně nic neumíš."

„Já se snažím být víc užitečná."
„A čím? Slyšela jsem, že akorát šiješ nebo něco čteš."
„Čtu o medicíně. Chci léčit lidi."
„Ty? Léčit? Nebuď směšná."
„Já to ale myslím vážně. Chci pomáhat."
„Pusť z hlavy takový nesmysl nebo ho z tebe nechám vymlátit, rozumíš? Neumíš si ani zapamatovat dvě slova. Jestli chceš pomáhat, tak běž do lesa štípat dříví, ať máme čím topit. Jestli se dozvím, že trávíš čas něčím takovým jako je čtení nesmyslných knih, tak uvidíš!"
„Ano, veličenstvo," zašeptala a snažila se nevnímat ten pocit ublížení a smutku, který se ji musel zrcadlit ve tváři.
„A teď, co pro mě máš?"

Katrin před ní rozložila šaty, na kterých dlouhé týdny pracovala.

„Tady… mají vše, co jste si přála. A tady jsem je trochu upravila, aby se lépe nosily. Oproti střihu těch předchozích… měly by být pohodlnější."

Dora si Katrinino dílo chvíli prohlížela.

„Víš, jaký jsi měla úkol?"
„Ano, stejné šaty jako ty zlaté, jen v červené barvě."
„To jsi řekla přesně. Tak mi vysvětli, kde přesně jsou v tomto zadání nějaké úpravy."

Katrin mlčela.

„Tak kde? A přestaň mlčet. To už jsme si vyjasnili. Když se tě ptám, tak mi odpovíš a to hned nebo budeš o hladu."
„Nejsou," zamumlala.
„Mluv zřetelně a nahlas. Takhle se mluví s královnou?"
„Nejsou tam, veličenstvo."
„Co kde není? Musím tě učit se i správně vyjadřovat?"
„V tom zadání nejsou žádné úpravy. Přidala jsem je tam sama. Je to moje chyba. Omlouvám se."

Dora si ji chvíli prohlížela.

„Tak začneš od znova. Tyhle tu nech, abys je nemohla použít. Vyžádej si novou látku, kterou si zaplatíš ze svého. A dokud to nebude hotové a to, zdůrazňuji, přesně tak, jak jsem ti zadala, tak nebudeš dostávat večeři. Jedno jídlo denně tě naučí následovat instrukce."

„Ano, veličenstvo.“
„Samozřejmě začneš až za dva dny, po které budeš klečet dole v podzemí, to doufám chápeš.“
„Ano, veličenstvo. Já… potřebovala bych si znovu naměřit ty předchozí.“

Doře probleskly oči.

„Ty si nejen nejsi schopná zapamatovat heslo… ty si nezapamatuješ ani pár čísel? Jedinou věc, která ti dává střechu nad hlavou?“
„Omlouvám se, veličenstvo.“
„Padej ke skříni!“ ukázala směrem k šatníku.

Katrin neváhala. Cítila se příšerně a pořádně ani netušila, jak se jí daří si neustále způsobovat takové problémy, když se vždy jen snažila vše co nejlépe. Byla na takové zacházení zvyklá a považovala ho za běžnou součást svého života. Občas na ni dolehl smutek a pocit ublíženosti, ale vždy ho v sobě držela, dokud nezmizel. Naštěstí měla u sebe nástroj na měření. Nechtěla si ani představovat, co by jí Dora řekla, kdyby jí oznámila, že si pro něj musí odběhnout do pracovny.

Dora se mezitím vzdálila na opačnou stranu místnosti ke dveřím. Katrin byla zcela pohlcená myšlenkami na to, jak přežije dva dny v podzemní cele a jestli by nedokázala někde ukrást něco k jídlu, když si uvědomila, že slyší hovor. Ohlédla se ke dveřím, kde stál jakýsi muž a promlouval k Doře.
Katrin zaváhala, už tak měla problémů dost, ale nedokázala odolat. Posadila se na zem, aby nebyla vidět, předstírala, že naměřuje a zaposlouchala se.

„… přímo od otce.“
„Jak se má?“
„Je čím dál nervóznější.“
„To je celý on.“
„Vážně vám nevadí to, o co se snaží?“
„Co přesně myslíš?“
„No… vaše dcera.“
„Tamir ji chce zabít od chvíle, kdy zaútočil na Edyneris, co já s tím? Žádná novinka.“
„Abych se přiznal, i já sdílím… jisté… touhy.“
„Jaké?“
„Chtěl bych ji chytit.“
„Chtěl bys zabít moji dceru?“
„Možná ne zabít… jenom…“
„Mojí dceři nezkřivíš vlas.“
„Ano, paní. Ale otec…“

„Tamirovi jsem jasně vysvětlila to samé."
„Ano, ale on ji zabije. Vlastně mě tím úkolem pověřil."
„Jestli ji zabije, rozpoutá peklo, o jakém se mu ani nesnilo."
„Nevěděl jsem, že vám na ni tak záleží."

Dora se rozesmála.

„Je plno věcí, které nechápeš, Maryku."
„To máte pravdu. Nechápu třeba to, proč, když je to vaše dcera, se narodila na Edyneris. Kdo je vlastně její otec? Vy jste… vy a král z Edy…"
„Dávej si pozor na jazyk a na to s kým mluvíš!"
„Promiňte."
„Nemůžu ti na tvé otázky odpovědět. Jedno ti ale říct mohu. Zoenen má… jistý dar. Když zemře při běžné popravě nebo co s ní máte v plánu, bude to pro nás všechny znamenat mnohem větší problémy, než když ji předáte mě."
„Dar? Jaký dar?"
„Pokládáš opět moc otázek."
„Možná vám nedo… možná netušíte kam mě stavíte. Až ji dopadneme… a my ji určitě dopadneme, budu se muset přiklonit k jedné ze stran. Buď zradit vlastního otce nebo vás. A vás já zradit nechci. Jenomže otec by mi utrhl hlavu."
„Neuděláš ani jedno, prostě ji musíte polapit živou a živou ji nechat, dokud se k ní nedostanu já. Důvod, proč ji Tamir chce mrtvou, já znám. On však nezná ten můj důvod, proč ji potřebuji živou. Proto by bylo nejlepší, kdyby ji jeden z nás dvou chytil co nejdříve.
„My se snažíme. Máme všude špehy, lovce lidí a…"
„A výsledky žádné. To proto, že na to jdete špatně. Musíte za ní poslat někoho, komu uvěří. Ne vojáky. Ne lovce lidí."
„Ale… ale to nedává smysl."
„Ale dává!"
„Ne, promiňte, ale nedává. Koho tam máme poslat?"
„Někoho beze zbraně."
„To… to je vyloučeno. Ona… je to šílenec. Zabiják. Ona zabíjí každého na potkání. Nikdo k ní nepůjde beze zbraně. Nikoho k tomu nikdy nepřesvědčím. A i kdyby, tak si tu zbraň sežene potají. To je mi jasné."
„V tom je ten problém. Potřebujete někoho, kdo ji nezná."
„Dáváte mi docela zabrat, paní."
„No, vydávat se cestou postupného naznačování není v tvém případě nejlepší volba. Jak se říká, ne v každém váčku na zlato jsou samé drahokamy. Dobře, tak ti to řeknu jasně a zřetelně. Najdi člověka, kterého můžete postrádat. Kterého se můžete zbavit. Buď přežije a splní úkol nebo zemře. Ať už tak či onak, nikdo nic

neztratí, maximálně získá. Tomu člověku vymažte paměť a postarejte se o to, aby zamířil do míst, kde víte, že se Zoenen pohybuje."
„No, to ale…"
„Řekni to Tamirovi. Prostě to udělej."
„Dobře. A nechcete mi říct o tom daru, který…"
„K tomu jsem se vyjádřila jasně. Nemám už moc čas. Měl bys vyrazit."
„Dobře, paní, rád jsem vás viděl."
„Kéž bych mohla já říct to samé."

Navzdory způsobu, jakým rozhovor ukončili, zaslechla Katrin podivné spiklenecké zasmání neznámého muže. Ozval se zvuk otvíraných a zavíraných dveří, následovaný Dořiným povzdechem. Chvíli bylo ticho, poté se ozvaly rychlé kroky a Dora se zastavila u Katrin.

„Tak co? Co tu ještě děláš?"
„Já… mám to."
„Tak zmiz! A v deset hodin se u mě nahlaš, odvedu tě dolů!"

Katrin rychle vyrazila pryč. Uvědomila si, že úplně zapomněla rozměry šatů naměřit a naplnila ji hrůza při pomyšlení na to, co s ní královna udělá, až ji přijde znovu požádat, zda by si šaty mohla naměřit.

Katrin zmlkla.

„Ty jo…," vydechl Henry, který mezitím stihl dopít celé pivo, jak ho Katrinino vyprávění zaujalo, „já… nevím kde začít. Především… je mi moc líto, že s tebou tahle zacházela. To muselo bejt strašný. Mě se na ní něco nezdálo. Proč jsi neutekla? Nebo něco neřekla?"
„A co? Měla jsem domov. Ten už teď tedy nemám. Ale já se tam stejně neměla v plánu vracet. Vlastně… no… mojí nadějí byla slečna Zoe. Slyšela jsem o ní a myslela jsem, že by byla hodnější a třeba mi někdy dala domov na Edyneris. Mě stejně chybělo teplo."

Henry ji poslouchal jen napůl, zatímco si od ženy v zástěře vzal další pivo. Přemýšlel nad rozhovorem mezi Marykem a Dorou. Jak se podíval na své nové pivo, napadla ho jedna věc.

„Ty si nedáš? Piješ pořád jednu a tu samou vodu."
„Já nesmím."
„Jak nesmíš?"

„No teď už asi jo, ale paní Dora mi zakázala pít cokoli jiného, než vodu.“
„Proboha… na tu se vyser. Ta už ti neublíží. Zoe by se k tobě nikdy takhle nechovala. Ona je… tak hodná. Není zlá, jak si všichni myslí. Ale… teď zpátky k tvýmu vyprávění,“ zamračil se Henry, jak přemýšlel, „Takže Dora byla v kontaktu s Tamirem… přes Tamirovo syna… který neměl tušení, že Zoe je jeho nevlastní sestrou. A Dora mu, jak už říkala na Edyneris, poradila, aby využil… mě. Věděla už tehdy koho si Tamir vybere? Věděla, že to já hnil v cele na Naesfrey? A ten dar… jakej dar? Říkala jsi, že je to víc věcí, o kterých mi můžeš říct?“
„Ano, říkala. Můžu se napřed na něco zeptat já tebe?“
„Jasně.“
„Myslíš, že… že by mě slečna Zoe nechala na Edyneris? Já nemám kam jít. Ani nevím, co teď budu dělat. Já bych se opravdu snažila být užitečná.“
„Blázníš? Jasně, že jo. Nemusela bys být ani nějak vyloženě užitečná… Zoe je… slyšela jsi její proslov nebo ne? Zoe možná chtěla zachránit svět a porazit zlo, ale myslím, že si uvědomila, že se nikdy nepomstí celému světu… že jej nikdy celý nezachrání… a že ta pomsta možná není tím, jak by měla své postavení využít. Myslím, že chtěla říct, že dokáže vytvořit malou část světa, kde bude lidem jako ty nebo já hezky. Aspoň tak jsem to pochopil. A navíc jsi jí zachránila život. Jenomže… jenže to byla ta Zoe, která je pryč. Ach jo,“ povzdechl si.

Henryho opustilo nadšení, které do něj vstoupilo, když o Zoe začal mluvit a naplnil ho smutek.

„To by byla slečna Zoe moc hodná,“ řekla Katrin.
„Katrin, dokážeš ji vrátit zpět? Já nevím jak moc rozumíš těmhle věcem… alchymie, medicína… v tvém příběhu jsi to teprve studovala… pak ten Erinul tvrdil, že jsi nejlepší. A Mortis Anearis jsi vyléčila jako nic.“
„No, jsem poměrně dobrá. Ale zásluhy za ten Mortis mi úplně nepatří.“
„Jak to? Viděl jsem tě Zoe uzdravit.“
„Nechtěla jsem ti to hned říkat, ale ono to uzdravování nebylo úplně nutné. Slečna Zoe má jakousi nevysvětlitelnou odolnost na tuto nemoc. Já jí v podstatě jen ošetřila ty fyzické zranění, zabránila ztrátě krve a zacelila ránu po noži, který se naštěstí nedostal moc hluboko. A i když jsem pečlivě vypočítala všechny sloučeniny nutné k vytvoření protijedu na tu nemoc do poslední kapky, tedy… většinou se o tom píše spíš teoreticky v knihách, takže jsem se snažila to udělat co nejpřesněji… tak i přes tohle všechno mi přišlo, že jen pomáhám, ale neléčím. Její tělo ten virus nějak zničilo samo. Nerozuměla jsem tomu, ale potom slečna Zoe přišla o vzpomínky, začali jste se dohadoval a chvíli poté se na mě Erinul vyřítil s poraněnou rukou, křičel na mě a já křičela na něj a neměla jsem čas nad tím přemýšlet.“

Henry se zarazil.

„Zoe je odolná vůči té nemoci?“
„Neřekla bych přímo odolná, jen… jiná. Její reakce nezapadá do žádného scénáře, o kterém jsem kdy četla. Je to nový scénář.“
„Co je to scénář?“
„Tak se to popisovalo v jedné z knih, které jsem četla. Bylo tam přes dvacet situací… no… scénářů… podle kterých ten virus pracuje. O tom, do jakého scénáře se nemoc rozvine, rozhoduje pohlaví, věk, výška… a z toho všeho k nějakému z nich dojde, i když je téměř nemožné předem určit ke kterému. Ale následně to podle něj lze nějak léčit. A u slečny Zoe nenastal žádný z těch více, než dvaceti, scénářů. Definovala bych ho jako úplně nový.“
„To je… zajímavý…“ pronesl Henry pomalu, „ale to teď nechme stranou. Ještě, než se vrátíš zpět ke svýmu vyprávění… dokážeš Zoe paměť vrátit?“
„Myslím si, že ano. Ale je to zase pouze teorie. Nemám s tím zkušenosti.“
„Dobře. Takže ji musíme najít.“

Srdce mu opět pokleslo, když si uvědomil, že to nebude nijak snadný úkol. Najít Paní temnoty, tu, kterou hledá téměř každý… a riskovat život. Henry si však byl jistý, že by ani další jeho setkání s ní nemuselo dopadnout zle. Udělal přeci posledně to samé, co tehdy, když ji potkal úplně poprvé – udělal pro ni hezké gesto. Byl si jistý tím, že toto je klíčem k ní… chovat se k ní hezky. A vždy jí dát možnost se bránit.

„… asi o pár měsíců později.“

Henry si uvědomil, že se tak zamyslel, až Katrin vůbec neposlouchá.

„Promiň… můžeš mi to zopakovat?“
„Říkala jsem, že další věc, kterou ti chci říct, se odehrála o pár měsíců později. Ale bojím se o tom mluvit.“
„Nemusíš. Nemáš přece důvod se bát. Nebo jo? Víš co? Dopij tu vodu,“ dostal nápad a mávl na paní v zástěře, které zrovna jejich stůl míjela.
„Máte přání?“ zeptala se.
„Ano, tady pro… slečnu… medovinu. Pořádný korbel.“

Žena pomalu přikývla a odešla.

„Ne… já… neměla bych… paní Dora…“
„Je pryč. A my se musíme posunout dál. To, co mi můžeš říct, mě může dostat k Zoe. Dorou a Ingesbergem se už netrap.“
„Ale pořád to byl můj jediný domov.“

„Na něco se tě zeptám, dobře? Pořád mluvíš o… domově. S takovou zbožnou úctou. Než tě Dora přijala na Ingesberg, co se stalo? Kde je tvůj skutečnej domov? Kde ses narodila?“

Mezitím na stůl dorazila medovina.

„Na zdraví. No tak, neboj se toho. Zahřeje tě a zlepší náladu. Věř mi.“
„Tak… tak dobře.“

Henrymu přišlo zvláštní, že se podivně polekaně rozhlédla, než si usrkla a napila se.

„Tak co?“
„Je to moc dobré,“ řekla překvapeně, „ptal ses mě na můj… no… narodila jsem se na Stornmornu.“
„Co to jako je?“ podivil se Henry a došlo mu, jak neomaleně to muselo znít.
„Promiň,“ dodal rychle, „víš já… ztratil jsem paměť… dozvídám se všechno tak nějak od začátku. A o Storn…“
„Stornmornu,“ doplnila za něj klidně.
„Ano… o tom jsem neslyšel.“
„To nevadí. Je to malé panství strašně daleko odsud. Také na jihu. Narodila jsem se do chudé rodiny. Otec moji matku neustále bil a když nemohl zbít ji, tak bil mě. Bil mě i za to, že jsem existovala, protože mi musel kupovat jídlo. Nadával mi, že jsem přítěž a matku zase obviňoval, že mě porodila schválně, aby ho naštvala. A jednoho dne mi zavázal oči, nasadil na hlavu pytel a domluvil se s jakýmsi kupcem, že mě vymění za chléb, vodu a tak… a aby mě odvezl co nejdál, abych už nikdy nenašla cestu zpět. Ten kupec mě vezl několik dní. Byla jsem o hladu. Dával mi jen vodu. Já ho prosila, aby mi dal i kousek jídla. Zvlášť, když sám vždy na ohni něco opékal a já cítila tu vůni se staženým žaludkem. Bylo to moc kruté. Říkal mi, abych byla zticha a já nebyla a potom…“

Zmlkla. Henrymu chvíli trvalo, než se zmohl na slovo.

„To je mi mo…“
„Ne, nic neříkej, prosím,“ přerušila ho, „Alespoň ne dokud ti neřeknu zbytek. Jen mi dej… dej… dát…“

Nedokončila větu, zarazila se na tomto slově. Několikrát se pomalu napila medoviny.

„Je… je vážně moc dobrá,“ pokusila se usmát – snad vůbec poprvé.

Henry mlčel, také si párkrát lokl piva a nechával Katrin prostor, aby odpověděla. Po chvíli se zhluboka nadechla a pokračovala.

„Já nebyla zticha. Chtěla jsem, ale nešlo to. Tak moc mě bolelo břicho hlady, že jsem naříkala, ať mi také něco dá. A on řekl, že mi něco dá. Přikázal mi... abych se svlékla do naha. A když jsem to neudělala, tak ze mě strhal šaty sám."

Henry tušil, kam tento příběh vede. Katrin se zarazila a rozhlédla se kolem, jako kdyby se chtěla ujistit, že může pokračovat.

„Začal mě osahávat. Na… na hrudi… nohách… já se bránila… a on mě přemohl… bolelo to… všude krev… on mi… tam dolů, víš… já… byla to nejhorší noc mého života. Udělal to dvakrát. Jakkoli jsem ho prosila a říkala mu, že to bolí. A když… podruhé... tak jsem ho udeřila takovým kamenem do hlavy. On se jen zapotácel a já utekla pryč."

Usrkla si pořádný doušek medoviny a pokračovala.

„Byla chladná noc. A já byla nahá. Musela jsem dlouho utíkat lesem a narazila jsem na nějakou paní. Neřekla jsem jí, co se stalo, ale byla jsem celá od krve. Ona mi dala šaty a vodu na umytí. A pak i místo na spaní. Celou noc jsem brečela a to bylo asi naposled, co jsem vůbec brečela. Od té doby… mi stačil domov. Jenom místo, kde se mi to už nestane. Nic víc. Ta paní mě zavedla na Ingesberg. Dora se mi vysmála, že prý jsem otřesená z něčeho, co bych si měla užít. Ale dala mi domov, když jí budu sloužit."

Domluvila. Henry byl z jejího vyprávění v šoku. Ještě víc ho ale překvapovala skutečnost, že Katrinino vyprávění, jakkoli občas plné váhání, bylo naprosto monotónní. Nedala najevo téměř žádné emoce. Uvědomil si, že je téměř nikdy nedává najevo.

„To je mi… to je mi strašně moc líto. Už rozumím tomu, co pro tebe domov znamená. Proto jsi tak… promiň mi ten výraz... prázdná."
„Přijala jsem fakt, že jsem podřadná a ten život mi nevadí takhle prožít. Jen chci mít kde spát a co jíst."
„Ale to bys přijímat neměla."
„Stalo se. Nezkoušej to změnit. Pokud se to má změnit, změní se to. Nechám to osudu. Možná, že to změní slečna Zoe. Možná ne. Víš, co ti ještě můžu říct? Občas se necítím… necítím živá. Připadám si naživu jen, když můžu léčit jiné lidi, pomáhat jim. A když dlouho takovou příležitost nemám, tak… beru břitvu, kterou si stříhám vlasy a… a řežu se. Do krve. Ta bolest mi připomíná, že jsem naživu. Dává mi tu

možnost něco cítit. Jenomže to potřebuju víc a víc a bojím se, že se někdy říznu až moc. A ne… nechci, abys k tomu něco říkal. Jen chci, abys to někdy řekl slečně Zoe, aby to věděla, než mě třeba přijme na svůj hrad. Já bych se jí to bála říct.

Henry pomalu přikývl.

„Dobře… dobře… ne, neboj, nebudu nic říkat. Beru to. Díky, žes mi to řekla. Proč by ses jí to bála říct?“
„Paní Dora by se mi vysmála. A já vím, já vím,“ dodala, když viděla, že se Henry chystá něco namítnout, „nemyslím si, že by to samé udělala slečna Zoe, ale mám takový špatný pocit… zažitý. Pojďme se bavit o něčem jiném.“

Dopila medovinu do dna.

„Objednal bys mi další? Já si musím zvyknout na to, že to můžu pít. Mám strach si sama objednat cokoli jiného, než vodu.“
„Jo…“ řekl překvapený Henry, „jo, jasně, vydrž,“ mávl na hostinskou, objednal Katrin další a v tu chvíli mu něco došlo.

„Ale ne, sakra,“ zaklel.
„Co se děje?“
„Nemám peníze. Kurva. Na to jsem vůbec nemyslel.“
„Já je mám.“
„Vážně? To je skvělý. Dobře. Jinak… nechci na tebe tlačit, ale musíme se dostat k dalšímu příběhu. A potom jít hledat Zoe. Kdo ví, kde teď je a co dělá. Nemůžu jí chránit. Nemůžu jí pomoct… zatraceně… holka blbá Proč… proč musela utéct. Tak mi chybí,“ povzdychl si, „Promiň, pokračuj.“
„Dobře. Stalo se to pár měsíců po tom předchozím příběhu.“

„No vida. Poslední dobou jsem s tvojí prací mnohem spokojenější,“ řekla Dora, aniž by na ni pohlédla.
„Děkuji,“ zašeptala Katrin.
„To nebyla pochvala.“
„Aha.“
„Je smutné, že očekáváš pochvalu za něco, co by mělo být naprosto běžné.“
„Omlouvám se.“
„Omlouváš se neustále. A neomluvila ses mi za to, že jsi porušila můj rozkaz.“
„Teď vám nerozumím, veličenstvo.“
„Přikázala jsem ti zanechat toho studia medicíny. A ty nejen, že jsi neposlechla, ale navíc jsi začala utíkat ven zkoušet uzdravovat zraněná zvířata.“

Katrin mlčela. Neměla tušení jak se o tom Dora dozvěděla.

„Něco jsem ti o tvém mlčení říkala.“
„Já chci být užitečná.“
„Naštěstí se ke mě doneslo i to, že ti to opravdu jde.“
„Hm.“
„Jestli se tomu budeš věnovat tak, že to naruší práci, za kterou tě platím, budeš mít pořádný problém, rozumíš tomu?“
„Ano, veličenstvo.“
„Ukliď tu!“
„Ano, veličenstvo.“

Katrin byla zvyklá, že ji královna občas poslala uklízet. Vždy to považovala za ztracený čas, který mohla využít na čtení nebo šití. Cítila v sobě potenciál, který ji nikdy nikdo nedovolil naplnit. Byla s tím smířená, ale nechtěla se vzdát svého snu. Ozvalo se klepání na dveře.

„Někdo za vámi přišel, veličenstvo.“
„Kdo?“

To už se však rozrazily dveře.

„To jsi ty? Bez ohlášení?“
„Ano, má paní.“
„A jsi celý od sněhu. To tě slušnost nenaučila se ani očistit, než mi přijdeš zaneřádit studovnu?“
„Jde o naléhavou situaci, veličenstvo. Právě jsem se vrátil z Naesfrey.“
„To je mi jasné. A ani mě to nijak netěší, tvým úkolem je tam být a informovat mě o všem, co se děje a co má Tamir v plánu.“
„Vždyť to dě…“
„Neděláš, máš mi posílat zprávy, ne přijet osobně! Je to příliš nebezpečné!“
„Věřte mi, že tohle musíte slyšet osobně.“
„Tak mluv!“
„Paní temnoty navštívila ples v Naesfrey!“

Chvíli bylo ticho rušené jen kvílením větru venku a Katrininým koštětem, kterým se snažila zametat co nejpomaleji, aby na sebe neupozorňovala.

„Zoenen?“
„Ano!“

„Jak jsi ji poznal?“
„Kolem pětadvaceti… malá… odměřená… jediná, která se chovala zvláštně. A neustále si škrábala ruce.“
„Jak vypadala?“
„Blondýna… a zelené oči, jako vy...“
„Tak blondýna?“
„Musela to být nějaká paruka, samozřejmě.“
„S kým byla?“
„S nějakým mužem… měl vousy… nikdy jsem ho neviděl. Líbali se. Tančili.“
„Tak to jsi neviděl Paní temnoty, hlupáku! Myslíš si, že ta by se s někým líbala a zrovna na plese v Naesfrey?“
„Přísahám, že to byla ona!“
„Pokud sis byl jistý, proč jsi ji nezadržel?“
„Prozradil bych se. V sále seděl i sám Tamir osobně.“
„Kam zmizela?“
„Někam se vypařila, netuším.“
„A co Gregor, máte pracovat společně.“
„On se… společensky unavil.“
„Takže tys nesplnil úkol zajmout tu holku a druhý se zřídil na plech? Za co vás platím?“
„Já nemohl nic dělat, věřte mi!“

Za dveřmi se ozval jakýsi hluk.

„NEZNAM! MUSIM MLUVIT S KRÁLOVNOU!“
„Co je to tady za kravál?“ vykřikla Dora a otevřela dveře, „Gregore? Co to má znamenat?“
„Musím s vámi mluvit!“

Kdosi se vřítil dovnitř a zabouchl za sebou dveře.

„Já… oni… tedy… Tamir…“
„Srovnej si myšlenky a pak mluv!“
„Chytili Paní temnoty!“

Muž namáhavě oddechoval, zatímco Dora mlčela.

„Přijel jsem za vámi hned, jak to šlo.“
„Kde je?“
„Vzali ji do cely. Spekuluje se o popravě hned zítra. Někteří ji chtějí znásilnit, jiní ubít k smrti. Ale smrt má jistou na hranici, má paní.“

„Okamžitě se vrátíte, oba dva. Vyřídíte Tamirovi můj vzkaz, který zní, že jí nesmí zkřivit jediný vlas.“
„Ale paní, mám za sebou dlouhou ces…“
„Kdyby ses neožral jako prase… ano, všechno vím… tak bys nebyl unavený!“
„Ano, veličenstvo.“
„Teď vyražte!“
„Ale paní, pokud Tamirovi předáme vzkaz, odhalí nás jako špehy.“
„To je skutečnost, které se nevyhneme. Ztratím tím jen já. Vám si nedovolí ublížit, protože by to znamenalo válku. Stejně jako kdyby ublížil Zoenen.“
„Zoenen?“
„Paní temnoty. Je mojí dcerou. To tvůj kolega už ví. Pokud ti to ovšem neprozradil a neděláš překvapeného. Zmizte už! Nemáme čas!“

Oba muži se uklonili a urychleně odešli. Dora si hluboce povzdychla a cosi mumlala pro sebe, když jí pohled padl na Katrin.

„Mám hotovo, veličenstvo,“ řekla Katrin opatrně.
„Nemáš. Ti dva tu zanechali všude vodu, bláto a sníh. Tak to uklid!“

Katrin domluvila. Henry se podrbal na vousech, zamyšlený.

„To souhlasí… to odpovídá tomu, co mě a Zoe říkala na Edyneris… nezkřivit jediný vlas… ale proč? O ní jí přeci nejde. Nevěřím, že to dělala proto, že by jí na ni záleželo.“
„Já… mám ještě poslední příběh.“
„Tak povídej,“ vyzval ji Henry a objednal si další pivo.
„Dobře. Toto se odehrálo nedávno.“

Henry si lokl piva a zaposlouchal do posledního příběhu. Později na něj ještě mnohokrát vzpomínal a vždy jej naplnil pocit děsu, hrůzy a vzteku.

30. Bouřlivé nebe

Katrin spala v posteli. Všude bylo ticho, když se v tu chvíli ozvala příšerná rána a zvuky tříštěného skla. Probudila se, vyjekla a neměla tušení, co se děje. Do místnosti vtrhla mrazivá zima, kdesi venku spoustu lidí cosi křičelo a všude se ozývaly výbuchy. Rychle se vymrštila z postele a stále zmateně rozespalá se vrhla k oknu.

„Au!“ vyjekla, když si uvědomila, že šlápla na střep, který se jí zabodl do nohy. „Sakra, sakra,“ klela, zatímco si jej vytáhla z nohy.

Podlahu zkropila krev, ale neměla čas se tím zabývat, promnula si oči, sebrala ze stolu svícen, namočila jej do vedle stojící mísy s Nyrisem malým křesadlem zapálila. Mezitím řev venku ještě zesílil a ozvalo se i několik dalších výbuchů.
Svícen osvítil střepy na zemi a Katrin opatrně prošla mezi nimi. Mráz a vítr profukující oknem dával ubohému plamínku na svícnu zabrat, až to nakonec neustál a zcela zhasl.

Konečně dorazila k oknu. Odložila svícen, opatrně se opřela o rám plný střepů a vyhlédla ven. Okno měla poměrně vysoko, takže dohlédla daleko, až kam jí okolo stojící budovy a hradby spolu s černočernou tmou dovolily. Pohled jí padl na několik pluků vojáků, kteří, osvětleni loučemi, v ingesbergských zbrojích mířili k hradbám.

„VÝCHODNÍ ZEĎ, BĚŽTE! VY TAM! ZÁPADNÍ KŘÍDLO! BALISTY PŘIPRAVIT, HNED! VY TAM, SEVERNÍ ZEĎ, BĚŽTE!“

Muž stojící uprostřed vykřikoval rozkazy na okolní vojáky, kteří se ozbrojení vrhali směrem, který jim přikázal. Někteří měli meče a štíty, jiní kopí, k zahlédnutí byly i palcáty či halapartny.
Do toho všeho přiběhl jiný muž.

„NE, STŮJTE! SEVERNÍ ZEĎ PADLA! MAJÍ KATAPULTY!“
„COŽE?“
„SEVERNÍ ZEĎ PADLA! SKORO VŠICHNI JSOU MRTVÝ!
„ZKURVYSYNI! DOBRÁ, VY TAM, ROZDĚLTE SI VÝCHODNÍ A ZÁPADNÍ KŘÍDLO, OKAMŽITĚ SEŽEŇTE LUČIŠTNÍKY, JAK JSOU NA TOM VĚŽE?“
„VĚŽE ZATÍM STOJÍ, PANE!
„FAJN, LUČIŠTNÍCI NA VĚŽE, ZÁPALNÝ ŠÍPY, CÍLEM PRIMÁRNĚ KATAPULTY. BALISTA BUDE OSTŘELOVAT JENOM KATAPULTY. PŘIPRAVTE TREBUCHET A

ODSTŘELUJTE KAMENY DO NEPŘÁTEL, AŤ JICH ROZDRTÍME DO NEJVÍC, JASNÝ? BĚŽTE, TAK UŽ BĚŽTE, KURVA!“

Katrin byla zmatená. Nikdy neviděla tolik vojáků. Nemohlo to přeci být cvičení… nebo ano? Cvičení probíhaly ve dne a oznamovaly se pár dní dopředu.
Z nejistoty se dostala hned v příštím okamžiku, kdy noc naplnil ještě jiný řev, příšerná bolestivá agónie. Zpoza rohu se vyřítil hořící muž, který se zoufale vrhl k ostatním vojákům. Ti před ním uskočili. Muž padl k zemi, škubal sebou a snažil se uhasit oheň, zatímco stále příšerně křičel.

„NA CO ČUMÍTE? VODU!“ vykřikl kdosi.

Za několik vteřin se objevil člověk s vědrem, který hořícího muže polil. Ten jako kdyby začal křičet ještě víc, ačkoli už byl oheň skoro pryč. Ke Katrin se donesl příšerný zápach spálené kůže. Muž stále křičel a Katrin už se na to nedokázala dále dívat. Věděla, že musí jít těm lidem pomoct. Budou potřebovat její znalosti a zkušenosti.

Rozběhla se ke kabátu a uklouzla po střepech, na které zapomněla.

„Auuuuuu!“ vykřikla, když jí střep rozpáral kůži na noze a naplnila jí řezavá bolest. Krvácela tolik, že s tím musela něco udělat. Kulhavě se dopotácela k posteli, pod kterou měla schované své lékařské zásoby. Měla připravených několik vlastních obvazů, které si sama tajně vyráběla, pokapala si ránu esencí z jedné z lahviček a obmotala obvazem.

„To musí stačit,“ zamumlala si pro sebe, došla kulhavým krokem ke skříni s oblečením, přehodila přes sebe kabát a vyrazila dveřmi pryč.

Na chodbě nikdo nebyl. Křik a zvuky výbuchů se nyní ozývaly jen tlumeně z dálky. Rozběhla se ke schodišti tak rychle, jak jí její zraněná noha dovolila. Seběhla po schodech několik pater, když byla u předposledního, donesly se k ní hlasy.

„… šanci poměrně slušnou, má paní.“
„Kolik mužů padlo?“
„Máme informace o špatné situaci na severní straně, odhadem kolem dvaceti mrtvých. Všichni, kteří bránili hradby. A připočítáme-li ty, které jsem viděl padnout sám, odhadl bych to tak na třicet.“
„To je příliš velké číslo na to, že bitva sotva začala!“
„Má paní, mají katapulty. Překvapili nás. První úder je vždycky nejvýhodnějším pro útočníka. Situaci dostaneme po kontrolu.“

Katrin dokulhala až dolů, zahlédla Doru a muže, o kterém věděla, že je kapitánem armády ingesbergské. Oba na ni pohlédli.

„Á, výborně. Pomoc se hodí.“
„Já… já můžu léčit zraněné, hned se vydám na…“
„Ne, to nemůžeš a nebudeš!“ zarazila ji Dora, „Potřebujeme mít přehled o pohybech nepřátelské armády. Tady Artur tě vezme s sebou, budeš ho poslouchat na slovo. Nemůžeme si dovolit ztrácet cenné vojsko, když nepřítel útočí katapultem a přesto potřebujeme někoho na hradbách. Budeš loučemi signalizovat, co dělá nepřítel za hradbami.“

Katrin Dořiny slova zarazila. Než se zmohla na odpověď, ujal se slova kapitán.

„Ale… ale má paní, nemá výcvik, nemůžeme tam poslat nějakou… nepřežije tam ani hodinu.“

Dora přejela pohledem od Artura až ke Katrin.

„Hodina informací má pro mě větší cenu, než ona. Tak pohyb!“

Katrin se vzpamatovala. Jakkoli by se jinak cítila ublíženě, zvítězil v této situaci strach.

„Ne… to nemůžete… vždyť mě posíláte na smrt.“
„Ticho! Je to rozkaz!“
„Ale…“

Dora udělala několik kroků k ní a udeřila ji takovou silou, že ztratila rovnováhu.

„Uposlechneš rozkaz! A jestli ne, vyženu tě za hradby jako návnadu! Rozumíš? Odveď ji!“ otočila se na kapitána Ten se zatvářil podivně nejistě a potom pohlédl na Katrin.

„Tak se zvedej. Dělej!“

Katrin se postavila na nohy, kapitán ji vzal za ruku a táhl silou pryč.

„Ne… to nemůžete… paní Doro!“ volala přes rameno, ale Dora dělala, že ji neslyší.
„Ticho!“ zamumlal voják, „A přestaň se tak vzpouzet! Myslíš, že mám na práci jen tebe? Útočí na nás celá nepřátelská armáda!“

Katrin zmlkla, nechávala se nedobrovolně táhnout ven a s každým dalším krokem cítila větší hrůzu. Vyšli ven, zvuky výbuchů a křik byly opět slyšet stejně zřetelně jako když chvíli před tím vyhlížela z okna. Kolem prchali lidé, volali jména svých blízkých a ti, kteří je našli, zoufale naříkali v panice a zmatku. Do toho všeho se ozývaly rozkazy a vojáci si sdělovali plány.

„Nechte mě jít. Řekněte, že jsem umřela," prosila vojáka Katrin.
„Pche," uchechtl se voják, „a tvoji mrtvolu si pak mam nějak vyrobit? Splácat ze sena třeba? Co? Jsi nevděčná. Padnout za království je čest a pokud k tomu dojde, je to lepší, než zbaběle utéct!
„Ale já… nemůžu tak rychle! Bolí mě noha!"
„Řekl jsem ticho!" sevřel ji ještě pevněji a táhl za sebou.

Byli už skoro u hradby, když se ozvala podivná rána, cosi teplého vystříklo na Katrininu ruku, stisk povolil, voják vedle ní se chytil za hrdlo, padl na kolena a začal se dávit. Katrin ve svitu jedné z loučí zahlédla konec šípu, který trčel z jeho krku. Vyjekla, uskočila a vrhla se do nejbližšího krytu, kterým bylo opuštěné tržiště. Nebe nad ní protkala další sprška šípů. Zoufale se krčila pod dřevěnou střechou, do které se v příštím okamžiku zabodlo několik šípů, jejichž hroty na ní výhružně hleděly.

„Ne!" zašeptala a tušila, že střecha další salvu nemusí vydržet. Rozhlédla se kolem a povšimla si domu, jehož dveře byly otevřené dokořán a ze kterých křičela jakási žena něčí jméno. Nerozmýšlela se a rozběhla se k němu, ignorujíc řezavou bolest v noze. Věděla, že každou chvílí se nebe nad ní zaplní další salvou šípů a že kterýkoli z nich může v další vteřině zničehonic ukončit její život úplně stejně, jako tomu byla před chvílí svědkem u vojáka, jenž ji vedl. Byla již téměř u domu. Už věděla, že to dokázala.
Něco vedle ní však explodovalo.

Pomalu otevřela oči. Uvědomila si, že se jí velmi těžce dýchá. Zkusila se nadechnout pořádně zhluboka, avšak její plíce nenaplnil chladný noční vzduch, ale jakýsi prach. Začala kašlat a dávit se. Netušila, kde je ani co se děje kolem ní. Když v tom její vlasy kdosi nahmatal. Ten někdo něco říkal, snad i křičel na kohosi jiného. Katrin nedokázala rozpoznat jediné slovo. Ten někdo jako kdyby mluvil z velké dálky, ale přitom stál přímo vedle ní. Kdosi jí kousek někam popotáhl a položil na zem. Její tvář zkropila voda a opět se rozkašlala.

„Jméno?" křičel na ní neznámý.

Katrin chtěla odpovědět, ale měla hrdlo plné prachu.

„Jméno, povídám!“
„Ka… Katrin,“ odpověděla konečně, promnula si oči a rozhlédla se kolem.

Stálo nad ní několik mužů, vzdálené výbuchy zmizely, lidé kolem už nekřičeli, ale mluvili mezi sebou, sdělovali si instrukce a různé zprávy.

„Máš na seznamu nějakou Katrin?“
„Počkej… jo, služebná jejího veličenstva.

Jeden z vojáků jí pomohl na nohy.

„Co… co se…“ pokoušela se mu zmateně položit otázku.
„Je po všem. Byla jste mimo několik hodin. Buďte ráda, že jsme vás našli živou. Ta druhá takové štěstí neměla,“ ukázal kamsi rukou.

Katrin si až nyní uvědomila, že jí bolí hlava i pravá ruka a vlasy má plné prachu. Cítila se příšerně prochladlá. Rozhlédla se kolem a pochopila, co se stalo – dům, ke kterému se snažila doběhnout, byl už jen ruinou – strop se zřítil, všude byl prach a kameny. Zalapala po dechu, když si uvědomila, že mezi kameny vidí i roztříštěné tělo jakési ženy a raději se zadívala jinam.
Budovy kolem byly poničené, všude se vznášel prach, někteří lidé se vzájemně podpírali, jiní kolem pobíhali s vědry plnými vody, kterými se pokoušeli uhasit domy, ve kterých dohořival oheň. Ti, kteří neměli vědra, se pokoušeli nahrnout na doutnající či hořící místa sníh.

Pohled jí padl i na tržiště, ve kterém se předtím na chvilku schovala – bylo spálené na popel. Už nebyla ani tma, pomalu svítalo a obklopovala je ranní mlha.

„Zasraný zápalný balisty,“ zaklel jeden z mužů, kteří dohašovali zbylé ohně.
„Budeme to chvíli dávat do pořádku,“ přikývl někdo, „Ale hrad to přežil a to je hlavní.“

Katrin se zahleděla k hradu. Až na několik rozbitých oken, ohořelých zdí a jedné poničené věže vypadal stejně jako vždycky.

„Co se stalo? Kdo útočil?“ vyptávala se.

Jeden z vojáků si odplivl do sněhu.

„Přísahal bych, že ty kukly a zbroje patří tomu Naesfrey.“

„Bylo to Naesfrey. Kurvy jedny," dodal jiný voják, „naštěstí neuspěli. Sice část z nás zabili, tu a tam něco spálili, ale odvrátili jsme jejich útok. Je otázka kdy se vrátí. A až k tomu dojde, tak jim znovu nakopeme prdel."

Katrin se na nic dalšího nevyptávala, třásla se zimou a potřebovala si někde v teple odpočinout. Vydala se zpět do hradu. Cestou potkávala lidi všeho druhu. Matky, které oplakávaly své syny. Muže, kteří kladivy a jinými nástroji opravovali škody, případně vyvolávali jména svých žen, synů a dcer. Vojáky, kteří se znaveni bitvou pomalu vraceli či vyčerpaně leželi ve zmrzlé a sněhem pokryté trávě, než naberou sílu. Všichni pohybující se při tom překračovali těla, často propíchaná šípy.

Katrin noha stále bolela, avšak proti bolesti hlavy to stále byla malá bolest. Procházela bitevním polem jako duch. Nikdo jí nevěnoval pozornost. Nikdo kromě...

„Paní! Paní!"

Kdosi ji zatahal za rukáv. Ohlédla se. Malé děvče, sotva starší osmi let, na ni vyděšeně hledělo, natahující k ní jednu ruku, zatímco druhou mělo schovanou v rukávu.
Katrin se k ní sklonila.

„Copak? Co tu děláš tak sama?"
„Hledám maminku."
„A kde je? Kde bydlíš?"
„Támhle… vždycky jsme bydleli támhle," ukázala volnou rukou.

Katrin se otočil žaludek na ruby. Dívenka ukazovala na dům, z jehož sutin jí samotnou před chvílí vytáhli vojáci a kde sama před chvílí na vlastní oči viděla ostatky jakési ženy. Uvědomila čí jméno žena vyvolávala.

„Já… tam… ona tam určitě nebude," řekla rychle a vzala dívku za ruku, „pojď, musíme do tepla… do hradu… třeba… třeba ji najdeme tam," vymýšlela si a táhla ji směrem k hradu.
„Ale co když tam na mě čeká?"
„Určitě čeká tam uvnitř, uvidíš, neboj, já ti pomůžu," vymýšlela si dál a cítila se příšerně. Nenapadlo ji však co jiného by mohla dělat.

Došli do hradu, jehož vstupní síň byla plná lidí a hlasů, jak spolu lidé hovořili. Vstupní síň byla obrovská, rozlehlá a její střed zdobily všelijaké krásné sochy. Katrin

se ulevilo, že nikde nevidí Doru. Posadila dívenku na jednu ze soch a pohled jí padl na ruku, kterou měla schovanou v rukávu.

„Co s ní máš?“ podivila se.
„Bolí.“
„Jak… jak bolí? Já jsem léčitelka. Pomůžu ti. Jen mám všechno nahoře. Počkej tu na mě, dobře? Já se hned vrátím. Nikam nechoď. Kdyby se někdo ptal, řekni, že čekáš na mě. Čekáš na Katrin, dobře?“
„Hm… ty jdeš hledat maminku?“
„Já… ano, jdu pro ni. Ale musíš tu počkat, dobře?
„Tak jo. Řekni jí, že jí mám moc ráda.“

Katrin naprázdno polkla a chystala se vydat směrem ke schodišti, když se k ní v záplavě diskutujících lidí doneslo několik slov, které ji zaujaly.

„… tu Paní temnoty.“
„Za tohle? To je jasná vina krále Naesfrey! Nikoho jinýho!“
„No vždyť to říkám!“
„Co to má vůbec bejt? A pamatujete si, co se stalo tehdy na tom… Edynero nebo co?“
„Edyneris?“
„Jo, tohle. Slyšeli jste to? Říkalo se, že tý holce, tý princezničce ruplo v bedně a že to ona vyvraždila svojí rodinu.“
„A to fakt udělala?“
„No, já nad tim nikdy moc nepřemýšlela, ale jo, věřila jsem, že to tak nějak bylo. Pravda bejvá vždycky někde uprostřed, že jo? Ale kdo ví.“
„Vždyť se o ní říká už léta, že je to blázen.“
„Ale co když se to tehdy stalo jako dneska tady? Co když Naesfrey bezdůvodně napadlo Edyneris? A ta holka je oběť?“
„No, je fakt, že ta holka proti Tamirovi už bojuje od doby, co se mi narodil syn.“
„Já vám nevím… ale je fakt, že Tamirovi se už nedá věřit. Dneska nám to předvedl. Já se nikdy o dění na jihu moc nezajímal. Jsou tam samí namyšlení blbci, který machrujou s tím, že mají desetkrát lepší úrodu.“
„A určitě to bylo Naesfrey?“
„Sakra, jasně, že to bylo Naesfrey! Potvrdilo mi to několik vojáků. A víte co? Já si myslim, že ta holka má pravdu. Ta… Paní temnoty. Třeba je celou dobu oběť.“
„Jestli jsme na začátku války, tak ta holka by nám mohla být prospěšná. Jak se vůbec jmenuje?“
„Co já vim… je to něco na é.“
„Ne! To je jméno hradu. Ta holka se, pokud vím, jmenuje Zoe.“

Katrin se pomalu odvrátila od skupinky tří mužů a dvou žen, kteří spolu diskutovali.

„Slečna Zoe…“ zašeptala si pro sebe.
„Už jdeš pro maminku?“ ozvalo se vedle ní.

Katrin sebou trhla, když si uvědomila, že dívenka je stále zraněná. Zastyděla se, přikývla a vrhla se ke schodišti. Rychle se však zarazila, když si všimla Dory, která po něm scházela dolů. Všichni ztichli a uklonili se.

„Drazí poddaní, vojáci, služebníci, dámy a pánové Ingesbergu!“ promluvila, „Jak jste si dnes jistě všimli, náš hrad, naše království, bylo napadeno. Ráda bych řekla, že se obávám, že to znamená válku, ale to říci nemohu. Protože to zcela jistě znamená válku. Nemůžeme dopustit, aby kdokoli přišel a zabíjel naše lidi, pálil naše domy na popel a urazil naši hrdost. Čekají nás těžké časy a já od všech z vás vyžaduji trpělivost, odvahu a snahu. Jejich dnešní útok jsme odvrátili a odvrátíme i další!“

Několik lidí začalo tleskat, další se rychle přidali a brzy tleskala téměř celá síň. Katrin ze slušnosti zatleskala také. Někteří však své ruce nepozdvihli.

„Je pravda, že jste poslala mého syna na smrt?“ ozvala se jakási žena.
„Co prosím?“ zeptala se královna, jejíž oči nebezpečně probleskly.
„Můj syn! Neměl výcvik, poslala jste ho na smrt!“
„Rozhodl se být vojákem, padl za dobro a budoucnost našeho království.“
„Ale neměl bojovat! Ještě neměl bojovat!“
„Hodláš kritizovat svoji královnu?“

Žena zmlkla, otírala si oči kapesníkem a tiše plakala. Další lidé, kteří se předtím nepřipojili k potlesku, se začali ozývat.

„Co víte o tom útoku?“
„Je pravda, že to má něco společného s Paní temnoty?“
„Ten útok nemohl začít jen tak! Chceme pravdu!

Dora se chvíli tvářila výhružně. Poté se však usmála.

„Ano… jistě. Ano, má to něco společného s Paní temnoty,“ odpověděla klidně, „je mojí dcerou. Král Naesfrey se zřejmě domníval, že se zde nacházela.“

Po těchto slovech se síň zaplnila mumláním, šepotem a několika výkřiky, kdy si lidé sdělovali své pocity, jiní ujišťovali své známé, že to tušili nebo dokonce věděli.

„Ticho!“ vykřikla Dora, „Dnešní úspěšné odvrácení útoku je jen důkazem, že musíme moji dceru dostat na Ingesberg. Je to hrdinka, která proti tomuto muži bojuje už celé roky. Proto oznamuji, že zítra odjíždím na jih, najít ji a přivést sem. Pokud se někdo bude chtít připojit, kromě části vojska, řekněte to mým strážným u vchodu do mé lóže.“

Dora se otočila a vydala po schodech nahoru. Když zmizela, lidé se opět začali bavit. Katrin se pomalu vydala stejným směrem, ačkoli si dávala záležet na tom, aby dala Doře dostatečný náskok. Doběhla do své pracovny, kde panovala příšerná zima, podlaha byla kromě střepů pokryta i sněhem, ale to vše pro ní nebylo důležité. Vytáhla své lahvičky, nástroje a obvazy a utíkala zpět dolů tak, jak jí to zranění dovolily.

„Tady, ukaž tu ruku,“ řekla dívence, když ji našla tam, kde ji nechala.

Dívka jí ukázala ránu na ruce, která vypadala, že vznikla od šípu, který ji jen těsně minul.

„To dáme dohromady, neboj se,“ uklidňovala ji a dala se do práce. Lidé v síni se mezitím pustili do diskuze o všem, co se toho dne stalo.

„Já tomu nevěřím. Cože? Její dcera? Proč se to dozvídáme až teď? Co nám královna ještě tají?“ říkal kdosi.
„Jo, je to celé zvláštní. Ta holka… ta Zoe… vždyť ona proti tomu Naesfrey celou dobu bojuje nebo ne? Musíme ji sem dostat. Víš co? Půjdu a přihlásím se, že pojedu. Jestli je to pravda, tak je to hrdinka.“
„Já také, bojovat neumím a zůstávat tady se mi stejně nechce.“
„Nó, to já vás opustím.“
„Jak to myslíš, Radulfe?“
„Rodina mi zdrhla na jih, už královně nevěří ňákou dobu. Nó a… viní mě, víte? To já tu chtěl zvostat a přesvědčoval je. Musim teď za nima. Na jih. Odjíždim.“
„Nech je běžet, Radulfe, takových tady máš. Mě kdyby zdrhla žena, tak budu slavit!“
„Né, né, musím za nima.“
„Nech ho bejt, vždyť dělá správnou věc. My tady taky nezůstaneme. Jestli je tohle začátek války, tak je čas zmizet. Děje se tu něco divného.“

Katrin se stále starala o dívenku.

„Au, to bolí a studí!“ stěžovala si dívka.
„To musí být, vydrž. Tak… a je to. A nesahej na to, dobře? Nesmíš si to sundat.“

„Ale mě se to nelíbí.“
„Chceš, aby se ti to zahojilo?“
„Hm. A slíbila si, že přivedeš maminku.“
„Já…“ Katrin se zarazila. Nevěděla, co dělat. V tom si všimla, že jí z dálky pozoruje muž, který se opíral o zeď a přežvykoval v ústech stéblo trávy jako kdyby ho okolní dění nezajímalo.

„Počkej tu,“ řekla dívence a vydala se směrem k muži.

Když k němu došla, podivně se ušklíbl.

„Proč mě pozoruješ, Erinule?“
„Královna tě chce vidět. Jedeš zítra s námi. Za Paní temnoty.“
„Cože?“
„Prostě jdi za královnou. A připrav si něco pro Paní temnoty… třeba jí slož písničku, ať jí máme co zazpívat,“ utrousil a zmizel.

Katrin zůstala zaraženě stát a sledovala ho, dokud nezmizel za rohem.

Katrin posledních několik působila značně zmoženě. Henry se už příliš dlouho díval na jedno a to samé místo, stále svírajíc ucho od korbelu s pivem.

„A… potom… oni vyprostili tu… tu ženu,“ vyprávěla šeptem Katrin a zdálo se, že už dál pokračuje jen s nejvyšší námahou, „a donesli ji úplně… ona byla…“

Henry by ji rád uklidnil, ale cítil se naprosto ochromený. Jako kdyby proniknout zpět z jejího vyprávění do reálného světa byla něco příliš namáhavého, než aby se o to jen náznakem pokusil.

„… položili ji před tu dívenku… ta se napřed zeptala, co to vlastně vůbec přinesli… než jí to došlo… a potom začala plakat… a křičet… byla to ta nejděsivější věc, co jsem kdy viděla… ty její oči... když poznala skutečný svět... ne jen pohádky...“

Henry stále neřekl ani slovo. Neměl tušení, co vlastně cítí nebo co si vůbec myslí.

„Řekni něco,“ vyzvala ho.

Henry stále mlčel.

„No tak, cokoli.“

Henry konečně zvedl hlavu a podíval se na ni. V očích neměla jedinou známku po slzách. Vypadala jen neskutečně ztrápeně. Styděl se za to, že sám musel touhu upustit pár slz skrývat.

„Já nevím co mám říct, Katrin. Promiň. Už je toho asi prostě moc."
„I tak ti děkuji."
„Za co?"
„Lidé občas neříkají vůbec nic. A říct, že nevíš, co říct, je lepší, než mlčet."

Přikývl.

„Nezlob se, nechci vyprávět dál. Ale měla jsem začít pít dřív. Tahle… tahle medovina… je skvělá. Cítím se uvolněná. Odvážnější. Co budeme dělat?"

To byla dobrá otázka. Henry si místo odpovědi zabořil hlavu do dlaní. Zhluboka se nadechl a začal přemýšlet.

„Co se děje? Neměla jsem to říkat?"
„Ne… ne, o to nejde, Katrin," odpověděl, zatímco měl hlavu stále schovanou v dlaních, „já už jen nevím, co dál. Nemám tušení kde bych měl Zoe hledat. A pořád jsi mi neřekla proč ji hledají. Proč ji chtějí živou."
„Jde o něco, co se stalo v té drožce na cestě do Edyneris. Oni o slečně Zoe mluvili jako kdyby v ní něco žilo. Jako kdyby z ní něco potřebovali… dostat ven."

Henry zvedl hlavu a otevřel oči jako kdyby toto bylo tím impulzem, který ho vrátil do reality.

„Cože?"
„Jak jsem řekla. Nezlob se, nedokážu pokračovat dál. Vlastně zbytek je už jen o tom jak jsme jeli na Edyneris. Když mě přistihli, jak odposlouchávám… to je jedno. Nic víc o tom nevím."

31. Ztracena

Zoe pokynula koni, aby zastavil a seskočila z něj. Dopadla na zem a padla na kolena. Už to v sobě nedokázala déle držet. Slzy jí zkrápěly tvář, kterou schovala v dlaních. Připadala si podivně, jako kdyby cítila, že se její ruce třesou, aniž by tomu tak bylo. Jako kdyby ji uvnitř něco spalovalo.
Nerozuměla ničemu. Připadala si nečistá. V tom, co si pamatovala, nepoznávala sama sebe. Věděla, že by se nikdy dobrovolně nevydala mezi tolik lidí ani nikomu nevěřila. Něco se muselo stát. Něco moc zlého.
Zvedla hlavu, promnula si oči a rozhlédla se kolem. Kůň se rochnil ve stéblech trávy, byla hluboko v lese. Nikde se kromě šumění větru a listí neozýval žádný zvuk. Byla zcela sama.

Snažila se nějak si utřídit myšlenky, ale nedařilo se jí to. Všechno se rozpadalo a nic nedávalo smysl. Snažila se o to znovu a znovu, ale bylo to čím dál horší. Popadla ze země kámen a mrštila s ním o zem. Kůň se lekl a mrzutě zařehtal. Zoe si ho nevšímala, postupně ji naplňovala zlost. Měla vztek na všechny. A hlavně na sebe.

„Proč? Co se to stalo?“ ptala se sama sebe nahlas a utřela si oči.

Hrad. Edyneris. Proč by se tam vydávala? Nedává to smysl. A ti lidé? O co jim šlo? Er… Erin… ano, tak nějak se jmenoval ten muž. A ten druhý? Nějak si říkal, ale na tom nezáleželo. Podal mi meč, pomyslela si. Samozřejmě, jednoznačná lest. Zoe věděla dobře, že lidí jsou schopni udělat cokoli, aby člověka obelstili.

A ta žena? Co ta tam dělala? Zoe si už pořádně nevzpomínala. I těch několik posledních momentů se jí v mysli podivně rozpadalo. Důležité je, že je pryč, snad nezraněná. Ano, pomyslela si, to je důležité. Uvědomila si, že nemá svůj luk. Naštvaně si povzdychla. Meč je dobrý, to ano, alespoň něco. Ale luk byl vždy její doménou. V tom si něco uvědomila. Ten meč sebrala tomu muži. Tvrdil o ní cosi, že ji zná. Zoe náhle všechno došlo – samozřejmě, musel ji nějak zdrogovat, dostat na Edyneris a poté doufal, že mu něco takového uvěří. Jak směšné. Nikdy nikomu nevěří. Ví to moc dobře. Je to zásada, kterou nikdy neporušila.

Zoe vstala. Stále se cítila podivně jako kdyby se jí třáslo celé tělo, pohlédla na ruce, ale byly v pořádku. Možná je to reakce na nějaký hnus, který ji donutili vypít. Musí si udělat něco na uklidnění. Rozhlédla se kolem a zahlédla bylinu, která by se jí hodila. Došla k ní, sehnula se a vyjekla bolestí.

Něco bylo špatně. Vyhrnula si oblečení a podívala se odkud bolest vycházela. Nalezla stopy po zranění.

„Bodné…“ šeptla si pro sebe, „bodné zranění. Podle barvy kůže a tvaru rány. Někdo… někdo mě ošetřil…“ dodala pomalu a zamyslela se.

Nedávalo jí to smysl. Nikdy ji nikdo nepomohl. Proč by ji nenechali vykrvácet? A proč si to zranění dosud neuvědomila? Zkusila pár pohybů a zjistila, že ji bolí jen při určitém napnutí kůže. Znovu si ránu prohlížela. Musela uznat, že ten, kdo ji ošetřil, se vyznal. Sama by to nezvládla lépe. Otázek však přibývalo. Netrvalo dlouho, než ji došlo, že nemá pořádně nic na to, aby si nějaký uklidňující odvar uvařila. Vše bylo schované v toulci, který ztratila.

Cítila se zoufalá a všemi zrazená. Pak ji to napadlo – musí zjistit co se tu děje. Ten muž… řekl té ženě, aby našla nějakou krčmu. Ano, určitě. Poslal ji napřed. Zaváhala. Nakonec se rozhodla a vyskočila na koně. Pobídla ho a vyrazila směrem, kterým přijela. Trvalo jí chvíli, než malou vesničku, kde se krčma nacházela, našla. Byla to jediná civilizace široko daleko. Nakonec ale seskočila z koně o kus dál, nechala ho radovat se z nové trávy a pomalu se plížila lesem. Hledala místo, kde by mohla pozorovat dění kolem, ideálně tak, aby viděla dovnitř. Nakonec se rozhodla vylézt na strom. Když našla takový, na který se dalo dobře dostat, usadila se v koruně a vyčkávala.

Snažila se nahlédnout dovnitř okny. Viděla jen spoustu pohybů, siluety lidí, kteří spolu hodovali, smáli se a bavili se. Jak směšné, pomyslela si – sami se baví, zatímco Zoe musí být neustále na útěku. Měla vztek.
Občas některý host vyšel ven.

„Se vomlouvám, pánové, stará by mě zabila, už teď bude pěkně nasraná, to víte, znáte to,“ vykřikoval ještě směrem do podniku ten, jenž zrovna vycházel, než práskl dveřmi a vrávoravou chůzí si to namířil kamsi pryč od krčmy i od Zoe.

Ta tam seděla ještě dlouhou dobu, situace ji už začínala unavovat, když se konečně něco začalo dít. Ale něco zcela jiného, než předpokládala.
V dálce se ozval dusot kopyt. Do vesničky dorazilo několik rytířů na koních a za nimi žena. Zoe se rozbušilo srdce. Byla to ta starší žena z Edyneris.

„Prohledejte to i tady. Každý dům, každý podnik, každou studnu. Všechno. Hned!“ rozkázala ostatním, ti hned seskočili. Dva z nich se vydali do krčmy. Zoe si všimla, že bujaré veselí v podniku přestalo. Siluety lidí se ohlíželi na příchozí. Poté se strhla potyčka, ozvalo se několik výkřiků a zvuků tříštěného skla.

Jeden z mužů vyšel ven a držel mladou blonďatou ženu, kterou Zoe viděla na Edyneris. Druhý vyvlekl ven muže, který s ní předtím mluvil a přes několika hodinami věnoval na Edyneris meč.

„No vida," zasmála se starší žena vítězoslavně, „skvělá práce Erinule!"

Jeden z vojáků kývl a podrazil ženě nohy. Druhý udělal to samé zadrženému muži.

„Tak takhle se ty odvděčuješ? Co? Takhle se odvděčuješ své paní za domov, stravu a práci?" prohodila k ženě, která se tvářila přímo smrtelně vyděšeně.
„A ty," otočila se na muže, „kde máš moji dceru? Kde je Zoenen?"

Muž mlčel. Zoe došlo, že mu vlastně sebrala meč. Ale bylo jí to jedno. Je důležité, že sama byla ozbrojená.

„Obávala jsem se tohohle drobného háčku," pokračovala Dora, "nemám ráda, když mi lidé neodpovídají. A také," otočila se zpět na ženu, „když mě zradí."

Kývla na jednoho z vojáků, který povalil onu blondýnu na zem a začal do ni kopat. Žena křičela bolestí, muž cosi výhružného vykřikoval a chvíli nebylo nikomu rozumět.

„… řeknu vám to, jen ji nechte být!" říkal muž.
„Tak povídej, vyzvala ho žena na koni. A přesvědč mě, ohrom mě. Nebo ji nechám ubít k smrti!"
„Je pryč. Sebrala mi koně a meč. Nevím kde je. Ale jestli ji vyhledáte, doufám, že vás zabije! Nikomu nevěří, protože támhleten zkurvysyn," ukázal na jednoho z vojáků, "ji poškodil paměť!"

Než žena stačila odpovědět, voják, na kterého ukázal, k němu došel a kopl ho do obličeje.

„Mluv slušně o tom, kdo udělal tolik pro zlikvidování tý tvojí krasotinky."
„Zlikvidování? Tobě to nedochází, co?", řekl posměšně muž a vyplivl krev, „Stvořili jste vraždící stroj. Nic ji nezastaví. Zlikviduje nás všechny. Ta holka je zabiják, jen já ji dokázal přesvědčit nebo uklidnit. Což teď nejde."
„Mýlíš se."
„Nemýlím."
„Ne, ty mi nerozumíš. My jsme nestvořili vraždící stroj. My jsme ho zničili."
„O čem to mluvíš?"

„Paní temnoty sama? Nebezpečná, ale prakticky neškodná. Bála se. Pak ses tu objevil ty. A najednou byla k nezastavení. Ples na Naesfrey? Koná se často. Nikdy tam nepřišla. Až s tebou. Edyneris? Pokud vím, nikdy se tam nevrátila. Nevím, jestli se před tebou snažila předvádět nebo jsi ji nějak přesvědčil nebo donutil, případně vydíral, ale najednou měla odvahy až příliš."

Muž na to neodpověděl. Zoe se však cítila podivně. Ale jinak podivně. Pocit třesoucího těla zmizel. Cítila něco jiného, co nedokázala pojmenovat.

„… a ani se nebudu ptát jak jsi to udělal. Ona tě snad vážně měla ráda nebo co," vysmíval se voják, „a ty jí taky. Tak to mě opravdu fascinuje," došel až muži, sklonil se k němu a zadíval se mu do očí, „tys ji vážně miloval? Co? Většina z nás ji chce jenom ojet a zabít. A už ani nevím, jestli je to vážně jenom o tom ji zabít nebo ohnout a pak až zabít, obojí je slušná trofej. Já bych to udělal jedno po druhém. Pak už by to nemohl udělat nikdo jiný. Pokud tedy nejsi na bezhlavý mrtvoly. Někoho to třeba rajcuje."

Muž vojákovi plivl do tváře, ten ho praštil. U Zoe se při jeho slovech vystřídal vztek se strachem a odporem.

„Tak dost!" vykřikla žena na koni, „Chci víc informací!"
„Nikdy ji nenajdete! Je chytrá, je dobrá, je to nejlepší člověk jakého znám, zemřel bych pro ni a miluji ji! Miluji Zoenen el ar…"

Voják ho znovu praštil do obličeje. Tentokrát se ozvalo zvláštní lupnutí jako kdyby mu přerazil nos. Zoe začala přemýšlet.

„Já ji najdu, řekla žena na koni. Vím o ní dost. Najdu ji a přivedu na Ingesberg. Řekl jsi, že pro ni klidně zemřeš? V tom případě…"

Zoe přestala vnímat. To slovo. To jméno. Tak se ten muž jmenuje. Ona ho přeci zná. A pak se to stalo.
Jako jakási myšlenková exploze její mysl zaplavilo obrovské množství myšlenek, vzpomínek a faktů. Málem ji to porazilo ze stromu, když na chvíli vůbec nevěděla kdo ani kde je. Myslí ji proběhlo úplně všechno.

„Henry," zašeptala si pro sebe vyděšeně.

32. Rozvzpomenutí

Henry neviděl cestu ven. Stáli obklíčeni a beze zbraně. No tak co… tak pro ni zemře. Bude hrdina. Nebo ne? Ne, Zoe si nikdy nebude pamatovat, že spolu vůbec něco prožili. Nikdy se nedozví, co pro ni udělal. Celý jejich příběh zmizí v čase.
Když si to uvědomil, trhalo mu to srdce. Připadal si podveden životem. Všechno… úplně všechno bylo tak zbytečné…

„Dost!“ ozvalo se kdesi u lesa. Henry tam pohlédl, stejně jako všichni ostatní.

A tam stála. Henry tomu nemohl uvěřit. Nebyl si jistý jestli má mít radost nebo se obávat. Ne, rozhodně měl radost.

„Co to…“ podivila se Dora, „Zoenen!“

Někteří vojáci si začalo něco šeptat. Erinul se potěšeně zasmál. Katrin stále mlčela. Vojáci však pozdvihli meče, který Zoe stále ani nevytáhla.
Zoe došla pomalu až k nim.

„Ty ses vrátila,“ usmála se na ni Dora. Henryho překvapilo, že to vůbec dokázala. Ze Zoeiných očí sálal spalující oheň, při kterém on sám neměl na úsměvy ani pomyšlení.

„Pusťte je,“ řekla.

Dora se zarazila, pak se zhluboka nadechla a nepatrně zakroutila hlavou.

„Neustále z tebe musím být zklamaná, že? Nemůžeš prostě…“
„Já podruhé žádat nebudu!“ vytáhla meč.

Chvíli bylo ticho.

„Zoe, ne,“ zašeptal k ní Henry, „uteč!“

Netušil jaký má plán, ale nelíbila se mu představa boje s přesilou. Měl o Zoe strach.

„Posily jsou na cestě. Mám tu celé vojsko, které kvůli tobě prohledává každý kout této části země. Po prohledávání všichni zamíří sem. Skloň zbraně, Zoenen, dokud máš možnost. A nehraj si se mnou!“

Zoe si povzdychla a vytáhla meč.

„Tak takhle ty? To je naposledy, co jsi proti mě nebo komukoli jinému z Ingesbergu pozvedla meč. A jestli to pochopíš sama nebo tě k tomu budu muset donutit, to je jen na tobě! Skloň ten meč. Hned!"

Zoe ho však nesklonila. Vojáci přistupovali blíž a blíž.

"Uteč! Zoe, uteč!" křičel na ni Henry, Paní temnoty však neposlouchala. Ani nevypadala, že ho vnímá.
"Chopte se ji! Nezabíjejte ji, ale máte mé svolení ji zranit tak, aby nebyla schopna bojovat!" křičela Dora.

Vojáci se vrhli na Zoe. První zaútočil zpředu, ale ona jeho útok vykryla. Druhý se na ni vrhl zleva. I ten zvládla odrazit. Třetí zaútočil zprava a mezitím se vzpamatoval ten přímo před ní. Zaútočili oba naráz. Zoe obratně uskočila a sama se na ně vrhla, útočila střídavě na dva z nich.
Třetí ji mezitím obešel do zad.

"Za tebou! Zoe, za te..." křičel Henry, ale Erinul jej kopl do obličeje.

Zoe ho však zřejmě zaslechla, protože se otočila a zastihla nepřipraveného vojáka, kterému vrazila meč do břicha. Voják se svalil a křičel bolestí. Zoe meč vytáhla ještě před tím, než stihl dopadnout k zemi a odrazila útok jednoho se zbývajících.

"Nemazlete se s ní!" vykřikl Erinul, "Buďte rychlejší! Snažte se!"

Henry, který byl už tak plný napětí, bolesti a hrůzy, v sobě našel prostor pro to, aby vůči Zoe cítil obdiv. Na tom, jak bojovala, bylo cosi fascinujícího. Nebyl to boj někoho, kdo dostal rozkaz. Nebyl to boj někoho, kdo byl vycvičen v armádě. Byl to styl boje někoho, kdo v tom našel vášeň. Byl to boj holky, která se kdysi rozhodla přežít a tím rozhodnutím žila každou vteřinou.
Přesto poznal, že je něco špatně.

Vojáci zrychlili tempo, schválně na ni nabíhali a tlačili ji, až se jeden z nich napřáhl a sekl ji do boku. Zoe zavrávorala, vykřikla bolestí a upustila meč. Druhý z vojáků ji volnou rukou udeřil do obličeje, až padla k zemi.

"Ne! Nechte ji být! Nechte ji!" křičel Henry jako smyslů zbavený, zatímco se Erinul tiše smál.

"Copak? Budeš brečet? Chceš se pak dívat, až jí to..."

Henry mu plivl do tváře. Erinul chtěl něco dodat, ale to už vojáci přivlekli Zoe až k Doře. Zoe se zmítala, kousala, škrábala a všelijak dávala oběma vojákům zabrat. Avšak bohužel marně.

"Vidíš? Stejně jsem zvítězila já," pronesla spokojeně Dora, "A bude to tak vždycky. Teď se ale něco naučíš a to je to, jak se máš příště chovat!"

Dora seskočila z koně.

"Na kolena s ní! A držte ji pevně!"
"Ty hnusná..." začala Zoe, ale Dora ji udeřila.
"Tohle se taky odnaučíš!"

Henry věděl, že něco musí udělat, ale na krku měl stále meč vojáka, který stál za ním a držel ho. Horečnatě přemýšlel.
Vojáci mezitím Zoe srazili na kolena a drželi ji každý za jednu ruku, zkrouceně, aby se nemohla hnout.

"Bude to takhle," pokračovala Dora, "nejdřív tě potrestám za to, že s tebou mám takové trápení. Podejte mi oheň!"

Jeden z vojáků odkudsi vytáhl dřevěný předmět, který, po něčem, co voják udělal, ale co Henry úplně celé neviděl, během chvilky začal hořet a podal jej Doře.

"Ty se naučíš co se stane, když budeš vzdorovat mým příkazům," pokračovala Dora a rozpárala Zoe oblečení tam, kde byla viditelně zraněná.
"Nech ji být! Přísahám, že tě zabiju!" křičel Henry, ale Dora ho ignorovala, "Zabiju tě! Tak pomalu, jak to jen půjde, zabiju tě, jestli jí nepustíš!" křičel dál.

Dora zapálený předmět přiložila Zoe do rány a ta vykřikla bolestí. Křičela a křičela jako kdyby zažívala nesnesitelnou bolest. Erinul se usmíval, zatímco Henryho pohltila naprostá panika.

"Nechte ji! Nechte ji hned! Bolí jí to!"
"To je pointa," zašeptal mu do ucha Erinul, "bolet jí dneska bude víc věcí, to ještě ani netušíš, zvlášť, pokud je to ještě..."

Henry už to nevydržel. Adrenalin mu napumpoval žíly v krvi takovým způsobem, že vší silou vstal, překvapeného vojáka za sebou srazil na zem, sebral mu meč, který

mu byl dosud držen u krku a probodl ho. Voják umíral s výrazem naprostého zmatení z toho, co se během pár vteřin stalo.
Henry meč z vojákova těla vytáhl, otočil rukojetí od sebe a udeřil Erinula do hlavy. Ten se skácel k zemi, zatímco Henry vyrazil směrem k Doře. Ta, když zahlédla co se stalo, upustila hořící předmět a vyrazila zpět ke koni.

"Zabijte ho!" vykřikla.

Vojáci byli nuceni pustit Zoe, která padla k zemi a nehýbala se. Henry koutkem oka zahlédl Katrin, jak k ní namáhavě, sama zraněná, běží. Byl rád, protože sám měl jiné starosti, stál proti dvěma vojákům, za kterými se držela Dora.

"Nemáš šanci, hlupáku! Zahoď to, než si ublížíš!"
"Proč ji tak moc chceš?" zeptal se jí ve chvilce, při které jako ve snu zatoužil po odpovědích.
"Ji? Stejně bys to nepochopil. Zahoď ten meč!"
"Ne!"
"Za chvilku se to tu bude hemžit mými lidmi!" vyhrožovala.
"Katrin!" křikl aniž by se ohlížel, "Katrin, postarej se o Zoe!"
"Ano," ozvalo se zezadu.

Henry udělal poslepu několik kroků dozadu, aniž by se podíval jinam.

"Zmiz, Doro," vydechl Henry plný vzteku, "zmiz a už se nevracej."

Dora na něj hleděla a chvíli neřekla ani slovo.

"Je ti jasné, že ti stejně půjdu po krku?" řekla nakonec, "A že tebe i ji najdu?"
"Vypadni! Chceš ji živou? V tom případě musíš zmizet! Jediný, kdo ji tady vyléčí, je stejně jen Katrin. Můžeme si to vyřídit jindy, můžeme bojovat jindy, ale teď odejdi! Další konflikt skončí jedině její smrtí!"

Nečekal, že to vyjde. Ale Dora se přesto z nějakého důvodu zarazila. Vyskočila na koně, mávla na své vojáky, kteří ji následovali a naposledy se na Henryho ohlédla. Vypadala, že chce něco říct, ale nakonec vyrazila pryč. Vojáci za ní utíkali. Henry nechápal proč to udělala. Za sebou zaslechl podivný zvuk.

Byl to Erinul, probudil se z omráčení a začal se zvedat na nohy. Henry k němu ihned vyrazil a byl u něj dříve, než se stačil postavit na nohy.

"Ty zkurvená svině!" vykřikl a srazil ho zpět na zem. Erinul se udeřil do obličeje a vyplivl krev. Zvedl se na všechny čtyři a podíval se na Henryho.
"Já mám bejt ta svině?"

Henry ho udeřil do tváře. A znovu. A zase. Katrin, která naložila Zoe na koně, si začala všímat toho, co se děje. Henry ho bil znovu a znovu, tvrdě, do hlavy a do tváře.

"Tys ji chtěl znásilnit? Tys jí chtěl ublížit?"

Bil ho dál, mlátil ho tak silně, jak jen dokázal. Před sebou neměl a neviděl nic, než Erinulova slova o tom jak ublíží a zneužije Zoe. Katrin ho beze slova pozorovala. Henry čekal, že nějak zasáhne. Snad v to i doufal, ale Katrin jej jen nadále mlčky pozorovala.

"Nech... už... mě..." vydechl Erinul, ale Henry nebyl k zastavení.

Mlátil ho dál a dál, už měl ruce od krve, ale nedokázal přestat. Erinul již začal křičet bolestí, víc a víc, ale Henry ho bil dál. Následně v Erinulově hlavě cosi prasklo a Henrymu zkropila ruce nejen krev, ale i cosi, co nedokázal pojmenovat.

Přestal. Pohlédl na své ruce. Tekla z nich krev. U nohou mu leželo cosi, co možná kdysi bylo lidskou tváří. Stále to dýchalo. Stále se to trochu hýbalo. Henrymu znovu projela hlavou vzpomínka na to, co Erinul řekl a začal ho bít znovu. Bil ho tak dlouho, až se přestal hýbat.
Poté padl na kolena a sám klesl k zemi. Zavřel oči. Nevěděl, co má cítit nebo si myslet.

"Henry! Henry!" ozvalo se za ním. Byla to Katrin.
"Já nemohl jinak! Nikdo jí neublíží! Nikdo! Je moje! Je jenom moje!"
"Henry, ona trpí!"
"Cože?"
"Slečna Zoe! Musíme ji dostat pryč! Musím se o ni postarat!"

Henry si až teď uvědomil, že je Zoe zraněná. Zastyděl se, pohlédl opět na své ruce a postavil se. Nechtěl se znovu podívat na to, co mu leží u nohou. Nechtěl. Zvedl se a běžel k nim.

"Co jí je?" zeptal se a pohlédl na Zoe, která ležela na zemi.
"Bodné a řezné zranění. Krvácí. Musíme ji dostat co nejdál."
"Proč co nejdál? Udělej něco hned!"

"Protože chvíli ještě vydrží a na její uzdravení potřebuji klid. Nemůžu riskovat, že se sem paní Dora vrátí."
"Jak chvíli? Chvíli? Jsi normální?" vřískal Henry, "Udělej něco hned, kurva hned!"

Ihned si ale sám uvědomil, že má v sobě ještě příliš mnoho adrenalinu. Katrin se nezatvářila uraženě ani dotčeně, jen sklopila hlavu.

"Promiň," řekl rychle, "musíš ji zachránit. Prosím, Katrin, moc prosím."
"Zachráním," odpověděla, "jen... vím, co dělám. Vezmi ji a pojď za mnou, rychle."

33. Odhodlání

Henry ji nesl jak nejlépe dokázal. Přesto věděl, že ji způsobuje bolest, ale nedokázal postupovat lépe. Následoval Katrin, která šla před ním a hledala nejvhodnější terén. Zoe se kroutila bolestí, sténala a bylo očividné, že ji něco příšerně bolí. Přišlo mu, že už nějaký kus ušli. Položil ji na zem.

„Katrin! Katrin, musíš něco udělat!“

Katrin přispěchala, podívala se na zranění, pomalu přikývla jako kdyby se v něčem rychle rozhodovala a rozeběhla se do lesa.

„Zoe, vydrž, něco udělá. Ona je skvělá,“ utěšoval ji, nebyl si však jistý, jestli ho Zoe vnímá.
„Katrin!“ vykřikl za ní do lesa, „Musíš něco udělat, hrozně jí to bolí!“

Katrin však buď nebyla na doslech nebo ho neslyšela. Sehnul se k Zoe a hladil ji po vlasech. Oči měla zavřené, prudce oddechovala.

"Zoeinko, Zoeinečko, vydrž prosím. Vždyť... co já bych bez tebe dělal?" cítil v očích slzy, "Musíš vydržet. Jsi přeci statečná. A silná. Tolik jsi toho přežila. Prosím, Zoe, vydrž."

Zoe na něj pohlédla a zdálo se, že ho vnímá. Stále ležela na zemi, tiskla si ránu a bolestivě vzdychala.
V tom se odkudsi přiřítila Katrin.

"Katrin, co mám..." začal Henry, ale Katrin ho ignorovala. Namísto toho se vrhla kamsi ke stromu a začala klít.

"Sakra... sakra, nemám tu nic. Nic! Nemám tu své kádě, nemám tu svojí výbavu... nemám v čem umíchat zklidňující lektvar! Nikde v okolí tu není jediná užitečná bylina," panikařila a poté se sehnula k Zoe.
"Počkej... co potřebuješ? Co? Řekni mi! Já... to snad někde seženu, cokoli! Hlavně ni uzdrav... uzdrav ji... prosím! Prosím, Katrin!"
"Ona se uzdraví i tak!" řekla, zatímco Zoe opatrně zkontrolovala zranění, "Nekrvácí, krev zasychá, rána se zhojí. Já jen chci, aby netrpěla."

Henry si uvědomil, že Katrin snad ještě neviděl takto - i když vyprávěla o svém znásilnění, vypadala klidně. V tu chvíli však působila v příšerném stresu.

"Jak to myslíš, že se uzdraví?" ptal se zoufale Henry?
"Uzdraví, je to běžné zranění, neprobodli ji, jen trefili její nerv, proto ji to tak bolí a nemůže se pořádně hýbat. Zvládne to. Jen... jen chci, aby tolik netrpěla."
"A dokážeš připravit něco na to zklidnění?"
"No... já nevím... asi ne... nemám tu opravdu nic. Bude to muset vydržet. Je mi to líto, promiň."
"Ale... ale já nechci, aby trpěla. Prosím, udělej něco."
"Já nemám co, nezlob se..." řekla Katrin. Henrymu ale došlo, že spíš, než k němu, dost možná mluví k samotné Zoe.
"Tak co pro ni mohu udělat?" zeptal se zoufale Henry.
"Já nevím. Buď s ní," přiskočila ještě, položila Zoe ruku na čelo, "Musíš být s ní. Prvních pár hodin pro ni bude nejhorších. A... ale já bych pro ni moc ráda cokoli udělala, jenom nemohu. Chtěla... chtěla bych, aby věděla... aby si vzpomněla, že jsem... umím být užitečná."

Po těchto zvláštních slovech se kamsi vzdálila a sedla si do trávy. Henry začal Zoe hladit po vlasech.

"Zoe, slyšíš mě?"
"Hm..." vydechla a otevřela oči, které měla dosud zavřené.
"Vydrž."

Zoe opět zavřela oči a cosi zašeptala, Henry ji však nerozuměl.

"Promiň, co jsi říkala?" zeptal se ji a cítil se trochu špatně, když si uvědomil, že možná zbytečně plýtvá jejími silami.
"Řekla jsem... co bych... asi... jiného... dělala... ty pitomče," zašeptala.

Henryho to v první vteřině podráždilo, ihned se ale musel usmát. Přitiskl ji k sobě. Zoe promluvila znovu.

"Nech... mě teď... hlídej," řekla slabě a Henry pochopil, co má dělat.

Opatrně ji položil do trávy, vstal a zkontroloval okolí. Nacházeli se hodně daleko od jakékoli cesty či stezky. Všude kolem rostlo křoví či vysoká tráva.
Pravděpodobnost, že by sem kdokoli zavítal, byla mizivá.
Ještě dlouho Henry věnoval pozornost okolí, zatímco Katrin dosud jen seděla bez jediného slova. Když se začalo stmívat, Henry si sedl vedle Zoe, zjistil, že spí a dýchá a řekl si, že asi nezbývá nic jiného, než čekat.

"Katrin?" promluvil do šera.
"Jsem tu."
"Jak to, že skoro každá žena, kterou jsem tu potkal, umí léčit?"
"Nerozumím té otázce."
"No je to skoro jako kdyby... já nevím... je to hrozně zvláštní."
"Na tom přeci není nic zvláštního."
"Ale je."
"Tak každá to neumí. Jen je zažité, že by měla."
"Zažité?"
"Znáš to. Asi tak jako že muž má umět se sekyrou, děti mají chodit otcům a dědům pro piva, rytíř má mít ostrý meč, ženy mají šít. Nebo vařit. Nebo léčit."
"No... jasně, ale... vařit jo, ale léčit?"
"Nevím jak ti to může připadat tak zvláštní. Očekává se to od nás. Jsme něžné pohlaví."
"Já znám takovou, která je všelijaká, jen ne něžná," zavtipkoval si Henry plný dobrého pocitu, že se Zoe uzdraví.
"Nějaká nemusí být," odpověděla Katrin, která zřejmě jeho narážku nepochopila, "jsou to očekávání společnosti, předsudky, podle některých možná životní cíle jakési naplnění smyslu existence. Já umím léčit, protože mi lidé ubližovali a já chtěla pomáhat, abych zahraňovala ty, kterým také někdo ublížil. Slečna Zoe také hodně zvládne, slyšela jsem, že je to alchymistka. Musela se toho asi hodně naučit, aby přežila. Mnoho žen to ale nezvládne. Stejně jako mnoho žen nezvládne něco uvařit. Ale když na to dojde, očekává se to od nás."
"Aha. Takhle jsem nad tím nikdy nepřemýšlel."
"Máš někdy zvláštní pohled na svět."
"Je to možný."

Chvíli nikdo nic neřekl.

"Viděla jsem co jsi mu udělal."
"Promiň, že jsi to musela vidět."
"Řekneš to slečně Zoe?"
"Já..." zarazil se, "nevím."
"Slečna Zoe by to měla vědět."
"Myslíš? Pomyslí si o mě, že jsem magor."
"Nebo hrdina."
"Katrin, já jsem ubil člověka k smrti. Z hlavy jsem mu udělal nějakou... nedokážu to popsat, ale hlavu to už nepřipomínalo. Neni to hrdinství."
"Je to hrdinství, když někoho zachráníš před něčím špatným. Slyšela jsem ho. Stejně jako ty. Slyšela jsem ho už dříve. Já znásilněná už byla. A mám to před sebou až dosud. Není to nic hezkého. Je to hnus. Odporný znečišťující hnus, po kterém

člověk cítí odpor sám k vlastnímu tělu. A díky tobě existuje o jednoho člověka míň, co by to rád udělal slečně Zoe."
"Hm... ale neříkej jí to."
"Jak myslíš."

Bylo ráno dalšího dne. Henry u ní celou noc seděl, zatímco Katrin byla poblíž. Zoe se začala probírat. Henry byl rád, protože tak mohl věřit a doufat, že ji nic nebolí. Zoe otevřela oči. Podívala se na něj, zmateně a vyděšeně.

"Co se stalo?" zeptala se.
"Zoe! Zoe, jak se cítíš?" zeptal se ji Henry.
"Já... nevím, bolí mě to někde... tady," ukázala na bok.
"To nic, Zoe... tam tě zranili. To je normální. Bolí to moc?"
"Ano. Co se stalo?"
"Jak to myslíš? Ty si nepamatuješ ten boj?"
"Pamatuji. Ale já... padla... potom jsi mě nesl... víc nevím. Něco jsi mi říkal. Já nechápala proč radši nehlídáš."
"Já a Katrin jsme tě dostali do bezpečí."
"Kdo je Katrin? A kde je Erinul? A Dora?"
"Katrin je... ona je... to je teď jedno, Zoe."
"Mě to jedno není."
"Já vím... ale jak se cítíš? Jsi v pořádku?"
"Bolí to... ale zvládnu to. Kdo je ona?" ukázala na Katrin s výrazem nepřátelství.

Henry vzal Zoe za ruku a zhluboka se nadechl.

"Teď mi budeš muset věřit, ano? Musíš věřit všemu, co ti řeknu. Bude to těžké. Ale musíš to celé slyšet. Musíš slyšet úplně všechno od doby, kdy... počkat..." zarazil se, "co si vlastně pamatuješ naposledy?"
"Přeci to, co jsem ti teď řekla. Tvoji ruku. Hladil jsi mě. A já tě poslala hlídat. Potom jsem asi usnula."
"Ne... ne tohle. Myslím... ztratila jsi paměť. A najednou jsi zpět. Víš o tom?"

Zoe se nejistě zarazila.

"No... já... pamatuji si, jak jsme seděli u jezera. A tys mi říkal, že se nesmím zabít. A já stejně nechtěla. A potom... už nevím. Mám nějaké záblesky. Vím, že jsi mě někam vedl jako rukojmí. Nerozumím proč. A potom jsem na tebe byla zlá a bála jsem se tě. Nějak tomu nerozumím."
"A jak sis vzpomněla?" zeptal se Henry.

"Já... já nevím jak to říct. Prosím, neptej se mě. Řekni mi co se stalo."

Henry si povzdychl. Nakonec ji ale vypověděl celý příběh ze svého pohledu. Začal od chvíle, kdy spolu bojovali, kdy Zoe trefovala šípem ty, které on sám porážel v boji. Vypověděl ji i to jak ji Dora bodla dýkou, i to, jak ji Katrin zachránila. Řekl ji vše o tom co se stalo ve věži, jak mu Zoe nevěřila a jak s ní nakonec uprchl. Převyprávěl jí i celý příběh, který mu vyprávěla Katrin. Vyprávěl dál a dál, až ho samotná Zoe přerušila.

"Počkej... tady... tady už to znám. Seděla jsem na stromě a... a pozorovala vás. Pak jsem si vzpomněla."
"Jak přesně sis vzpomněla? Mysleli jsme, že ti budeme muset nějak pomoct a tak."
"Slyšela jsem... tvé jméno."
"Mé jméno?"
"Ano... Henry... a potom jsem si vzpomněla."

Henryho zaplavil zvláštní pocit, zvlášť v kombinaci s pohledem do Zoeiných očí.

"Kde je Dora?" zeptala se Zoe náhle.
"No... ona... odešla, zmizela, odpověděl Henry."
"Jak to?"
"Já nevím... bylo to... zvláštní."
"A kde je ten Erinul? Já ho zabila?"
"Ne... nezabila."
"On mi půjde po krku stejně jako Maryk, že? On pořád mluvil o... o..."
"Je mrtvý, Zoe."
"Já ho zabila?"
"Ne, nezabila, Zoe."
"Ale... ale co se s ním stalo?"
"Nesmíš se mě ptát. Už ti neublíží. A to je hlavní."
"Co se s ním stalo?" zeptala se Zoe znovu.
"Já... já... já musím jít na vzduch," zvedl se Henry a odešel.

Neodešel nikam daleko, opřel se o nedaleký strom. Nevěděl pořádně proč. Nebyl na to, co udělal, nijak hrdý. Udělal to. Udělal to proto, aby zabránil Erinulovi ublížit Zoe. Nemusí vědět proč. Nemusí vědět, že umlátil člověka holýma rukama. Nemusí vědět nic. Musí vědět, že ona samotná je v pořádku. Je v bezpečí. Nemusí vědět, že ji zachránil zrovna on a ani jak přesně. Na tom snad záleží... nebo ne? Ptal se sám sebe, ale neznal odpověď. Viděl jak se Zoe postavila a Katrin ji nesměle oslovila. Jejich hovor doléhal až k němu.

"Já jsem Katrin," nabídla svoji pravici.
"Vím. Slyšela jsem o tom jak jsi mě zachránila," odpověděla Zoe chladně, ale její nabídku podání ruky ignorovala.
"Udělala jsem to moc ráda. Jste mým vzorem, slečno Zoe."
"Odkud mě znáš?"
"Pocházím z Ingesbergu... tedy až poté, co mě slečna Dora... vaše matka... to je jedno... jak už vám Henry řekl, neměla jsem příliš dobré dětství. Ani život. A vás... vás jsem od jisté doby začala vnímat jako záchranu. Jako zázrak."
"Slyšela jsem. Ale proč?"
"Protože věřím, že jste hodná. Žádná Paní temnoty a všechno, věřím, že jste moc hodná. A že byste byla skvělou královnou. Věřím tomu, že byste... třeba... mi... když vám budu sloužit... dala hezký domov... nemusí být hezký... stačí mi seno... jen, když budete... hodná...slečno Zoe... prosím, buďte hodná... a já pro vás udělám cokoli."

Zoe její proslov zarazil.

"Já nejsem hodná," řekla Zoe.
"Ale jste."
"Nech toho."
"Nechtěla jsem vás urazit."
"Zabila jsem mnoho lidí."
"Musela jste. To neznamená, že jste zlá. Jste mojí nadějí."

Zoe se tvářila podivně. Vypadala zmateně, dotčeně a naštvaně. Ale za tím vším, když ji Henry pozoroval, bylo něco víc, něco chápavého.

"Já nevím co ti na to říct, mám v hlavě zmatek už jen z toho, co se v poslední době dělo."
"Nemusíte nic říkat, slečno Zoe."
"Ale už chápu, proč tě Henry vzal s sebou. Tvůj příběh je působivý. A děkuji za veškerou pomoc."
"To mě těší, slečno Zoe."
"Přestaň s tím!"
"S čím?"
"S tou slečnou Zoe! Jsem... jsem Zoe... tedy Zoenen... jsem Zoenen."
"Dobře, slečno."
"Ale..." Zoe probleskly oči, "Přestaň i s tou slečnou! Já nechci, aby se mi někdo klaněl!"
"Já vás jen obdivuji, slečno... tedy... tedy... promiňte, nevím jak vám jinak říkat."
"Co třeba Zoe?"
"Mohu, jestli vám to nevadí."

"Přestaň mi i vykat! Zkrátka... jsem Zoe. Oslov mě normálně."
"Ale pak bych vám neprokazovala úctu."
"Zachránila jsi mi život. Možná i... pokud to správně chápu... víckrát. Nemusíš mi prokazovat úctu."
"Já nevím jak se bavit s někým jen tak. Vždycky jsem někomu sloužila. Paní Doře. A chci sloužit vám... tedy... tedy tobě, slečno Zoe."

Zoe na ni chvíli hleděla s výrazem, který nešel přečíst.

"Jsi divná," vypálila.
"Já vím, slečno Zoe."
"Dost," naštvala se Zoe, "jsem Zoe, nejsem žádná slečna, nevykej mi."
"Nezlobte... nezlob se..." zvedla se i Katrin, "nevím jak se bavit s někým takovým. Jsem nervózní."
"S Henrym se ale bavíš normálně, ne?" zeptala se Zoe.
"Ale on není... on není žena... a ženy mi vždy ubližovaly."

Zoe byla podivně zaražená.

"Jsem ráda, že jsi v pořádku. Henry byl celý nepříčetný, když se o tebe bál.
"Vážně?" pohlédla Zoe Henryho směrem a zjistila, že je celou dobu pozoruje.
"Ano," zašeptala Katrin, "musí tě mít hodně rád. Erinul... on…"
"Co se s ním stalo?"

Henry by v tu chvíli nejraději zmizel.

"On ho... ubil k smrti... Erinul tě chtěl znásilnit."
"Cože udělal?" zeptala se Zoe.

Henrymu to začalo být nepříjemné.

"Tak dost holky, ano?" vykřikl, "Stačilo, já se teď půjdu projít a... bavte se o něčem jiným," řekl a vyrazil do lesa.

Šel rychlým krokem, pokračoval dál a dál do lesa. Když po nějaké době za sebou zaslechl kroky. Byla to Zoe.

Rozeběhla se, vrhla se na něj, až ho málem porazila. Začala ho líbat. Nejen na rtech, ale všude, kam dosáhla.

„Zoe?“ podivil se.

Ta nebyla k zastavení. Přes její vlasy pořádně neviděl co se děje, ale porazila ho k zemi, líbala dál a pak ho začala kousat.

„Au! Ty máš ale… AU!“ vykřikl.

Zoe ho kousla do krku tak silně, že si ránu musel chytit rukou.

„Nech toho! Málem jsi mi překousla žíly. Nech toho, slyšíš?“

Zoe se zarazila, podívala se na něj, zastyděla se a pak vyběhla do lesa.
Henry vyrazil za ní. Nemusel však běžet nikam daleko. Našel ji, jak se schovává za jedním ze stromů.

„Tvé tmavé vlasy tě ve stromech neskryjí, princezno edynerská,“ prohlásil.

Zoe sebou trhla, zadívala se na něj a začala rudnout ve tváři. Nic však neříkala.
Henry udělal několik kroků směrem k ní. Stále se opírala o strom a pozorovala ho.

„Stůj!“ přikázala mu.
„Proč?“ zeptal se jí a udělal další krok směrem k ní.
„Řekla jsem stůj!“ vykřikla a uhýbala pohledem.
„A já,“ odpověděl ji Henry a udělal další krok k ní, „jsem se ptal proč.“

Henry na ní opět poznal tu typickou nervozitu. A poznal i to, že se jí snažila co nejnenápadněji skrýt.

„Nech to. Už ani krok! Já…“ začala zvláštním hlasem, skoro jako kdyby měla sevřené hrdlo.
„Copak?“
„Jsem… jsem Paní temnoty. Můžu ti ublížit.“

Henry se zastavil. Tohle ho upřímně zaujalo i svým způsobem pobavilo.

„Ale… Paní temnoty?“ zeptal se.
„Jo.“
„To bych se asi měl bát. Kdybych nevěděl, že tahle Paní temnoty je ve skutečnosti moc milá a citlivá holka. A pročpak se taková obávaná a nebezpečná Paní temnoty schovává za stromem rudá jako slunce?“
„Drž hubu!“ zašeptala.
„Nebuď drzá, Zoe.“

Zoe se na něj podívala s tím nepřátelským výrazem, který už u ní tolikrát viděl. Byl to výraz, který předcházel krveprolití. Byl to výraz zabijáka.
Henry se na ni však usmál, udělal ještě několik kroků a už byl skoro u ní.

„Co jsi to řekl?“ zeptala se výhružně.
„Řekl jsem, abys nebyla drzá, Zoenen,“ odpověděl jí a něžně ji chytl za vlasy.

Zoe se přestala tvářit naštvaně, její výraz se zcela naprosto změnil. Henry ho však nedokázal přečíst, ani ho popsat.

„Nech mě jít,“ zašeptala podivně.
„Já ti přeci nechci ublížit.“
„O to nejde!“ odsekla.
„Tak o co jde?“ pohladil ji po tváři.
„Já to neumím pojmenovat.“

Henrymu to začínalo být jasné. Zoe se podivně třásla a stále víc tiskla ke stromu, o který se opírala. Podivně dýchala.

„Zoe?“ pošeptal a pohladil ji po tváři.
„Co je?“ zašeptala opatrně zpátky.
„Já vím.“
„Co víš?“ zatřásl se jí hlas.
„Vím.“

Zoe na něj pohlédla a zrudla ještě víc. Odstrčila ho od sebe, chytla ho za ruku a zaryla mu vší silou nehty do kůže.

„Au! Ty potvoro!“ podivil se Henry a hleděl na své ruce – Zoeiny nehty byly opravdu ostré.

Zoe u toho však neskončila. Důkladně ho škrábla jako kočka, vytáhla meč a namířila ho na něj.

„Ty…“ začala, „ty sis myslel… já vůbec… já… já umím zabíjet,“ vyhrkla najednou naprosto nesouvisle a zmateně.

Henrymu její počínání přišlo zábavné, ale poznal, že se jí zmocňuje záchvat.

„Zoeinko, klid, ano?“ řekl opatrně.

„Ne! Já… jak jsi… to není vůbec pravda!“ vybuchla.
„Zoe, prosím, uklidni se. Omlouvám se, dobře?“

Zoe stála, rudá ve tváři a nehnutě jako zmražená.

„Zoe, prosím, můžu tě obejmout?“ zašeptal Henry.

Zoe se ještě chvíli třásla, poté sklopila meč a rozeběhla se pryč. Henry se za ní díval, ale ani se nehnul. Věděl, že se vrátí. Jen ho mrzelo, že tuto situaci nezvládl lépe. Povzdechl si a vyrazil opačným směrem.
Samozřejmě mu bylo jasné co se stalo. A věděl, že Zoe právě svádí vnitřní boj se svými city. Měl strach, že jí svojí upřímností ublížil. Měl ale dělat hloupého?
Než se nad celou situací stačil hlouběji zamyslet, zaslechl za sebou šustění listů. Otočil se.

A tam stála. Otírala si oči rukávem, tváříc se vyděšeně, ale stála tam.

„Ahoj, Zoe.“
„Ahoj."
„Chceš jít se mnou zpět?“
„Hm.“

Zoe k němu přišla, vzala ho za ruku a oba vyrazili směrem zpět k táboru. Chvíli nikdo nic neříkal a ticho rušili jen ptáci prozpěvující si kolem. Potom se Zoe zastavila.

„Věřím ti,“ vyhrkla.

Henry se také zastavil.

„Věříš v čem?“
„Ve všem. V tom, abych ti řekla, že se stydím. A bojím. A nevím, co se se mnou děje. Ani jak s tím pracovat. A že teď nechci nic. Ale asi jsi pochopil, že když, tak s tebou.“

Henry na ni tiše hleděl.

„Tak řekni něco,“ zašeptala.

Henry ji místo toho obejmul.

„Miluji tě, Paní temnoty,“ zašeptal ji do ucha.

Cítil jak se Zoe třese. Začaly se jí podlamovat nohy. Náhle se mu vytrhla z obětí, rozběhla se kamsi ke křoví a vyzvracela se.
Henry si za ní pospíšil. Pokud na ní byl předchozí stud vidět, nyní přímo hořela.

„To nic, to nic," konejšil ji a přivinul ji k sobě.
„Pane bože… jsem odporná… ježiši," panikařila, ale Henry ji otřel ústa listím a přitiskl k sobě.
„Klid, uklidni se, dýchej," konejšil ji dál.
„Ale…"
„Zoe, nejsem idiot. Jsi pod extrémním citovým vypětím. Nic si z toho nedělej."
„To nebyla reakce na to, o čem jsme…"
„Já vím. Uklidni se. Dýchej."

Trvalo mu ještě nějakou chvíli, než Zoe dokázal uklidnit.

„Nechci o tom mluvit," řekla po chvíli, zatímco ji objímal.
„Nemusíme."
"Nechci!"
"Vždyť nemusíme."
"Nechci se o tom bavit!"
"Tak dobře, pochopil jsem to, holka praštěná. Ty umíš bejt fakt divná."
"Jo, ještě mě začni urážet."
"Já tě ale vůbec neurážim, co je to s tebou?"

Zoe se mu vysmekla, udělala několik kroků pryč, poté se zastavila, pohlédla na něj a její výraz se změnil. Henry ucítil na ruce několik kapek. Začínalo pršet.

"Promiň. Já sama nevím co se mnou je," zašeptala.

Henry to však tušil. V Zoe bouřily emoce, které dosud neznala. Chtěl ji něco říct, nějak ji uklidnit, ale nakonec pokračovala ona sama.

"Políbila bych tě, kdyby... však víš..."

Henry k ní přikročil a sám ji chytl a políbil. Zoe se však zatvářila rozzlobeně.

"Ne!" řekl ji, "Ticho. Udělal jsem to proto, že jsem chtěl. Buď zticha nebo tě snad už praštim. A pojď zpátky."

Nabídl ji ruku. Zoe zaváhala, nakonec ji stiskla a vyrazili směrem zpět ke Katrin. Procházeli se společně zpět lesem, následujíc ohnuté trsy trávy, po kterých předtím přišli či přiběhli. Ranní rosa pokrývala místa schovaná ve stínech korun stromů, bylo však stále zataženo a kapky deště padaly dál.

"Ty jsi vážně blázen," usmála se náhle Zoe.
"Co to povídáš?" usmál se na ni také.
"Já nejsem zvyklá někomu projevovat obdiv nebo tak něco, ale to, co jsem slyšela od tebe a od té Katrin, to je opravdu zajímavé."
"Zajímavý?"
"Je to skoro jako kdyby jsi beze mě nedokázal vydržet. A chováš se pak trochu jako blázen. A uděláš cokoli, abys to napravil."
"A to je špatně?"
"Ne. Vůbec ne."
"Tak co se tím snažíš říct?" zeptal se mírně otráveně.
"Tohle," zastavila, usmála se, stoupla si na špičky a políbila jej na tvář. Líbily se mu její zmoklé vlasy.

Poté se zarazila a přestala se usmívat.

„Musíme s tím vším skoncovat."
„Cože?"
„Zaútočíme. Svrhneme Naesfrey."
„My? Teď?"
„Ne, ne Henry. Ne teď. Ani dnes. A ani my, tedy ne jen my dva. Musíme najít každého, kdo bude ochoten bojovat. A poté to celé ukončíme. Může to být za týden, za měsíc. Já nevím. Ale už takhle nemůžu dál. Málem jsem ztratila tebe i sama sebe. Každým dnem se to celé komplikuje a naše šance se snižují."
„Ale Zoe…"
„Ne! Nebudeš mi nic rozmlouvat! Pochopím, když odejdeš. Nebudu se zlobit. Ale nebudeš mi nic rozmlouvat. Stejně to skončí tím, že někdo z nás zemře. Mnoho nás zemře. A čím déle to bude trvat, tím víc takových mrtvých bude. Ukončeme to hned."

34. Poselství princezny edynerské

Slunce toho dne svítilo obzvlášť intenzivně. Před horkem téměř nebylo úniku. Ti, které už nebavilo doma poslouchat své manželky a jejich reptání o tom, aby šli zalít to či ono, se pomalu uchylovali ven, ať už na procházku, popíjení u korbelu piva či pozorování okolních sousedů.
Starý muž za sebou zavřel dveře, když vyšel ven ze své chajdy a ještě za sebou stihl zaslechnout remcání své manželky, avšak raději předstíral, že jej neslyší. Nasadil si klobouk, který tak rád v takovém počasí nosil, aby si ochránil obličej před spalujícím sluncem (aby ne, vlasy mu poslední roky spíše padaly, než rostly a s jejím spálením měl již bohaté zkušenosti) a vyrazil směrem do středu vesnice.

Nepotkal nikoho, kromě Merilota, muže bydlícího o pár chýší vedle, který byl věčně pod manželčiným pantoflem. Merilot to nedělal jako on, Merilot již obvykle v tuto dobu zaléval stromky a čekal, jaké další úkoly mu jeho žena připravila. Bylo mu jasné, že spěchá domů, aby se vyhnul křiku a nepříjemným otázkám.
Sám pro sebe se usmál a pochválil si, že si to vždy uměl tak dobře zařídit. Dávno věděl, že to jediné, co stačí, je odejít a to kdykoli se schylovalo k otázkám, pobízení či jiným nepříjemným věcem. Praktikoval to takto běžně. Pokud manželce něco vadilo, prostě odešel. Když jí vadilo, že odešel a po návratu remcala, tak odešel znovu. A tak znovu a znovu, až dokud ji to nepřešlo.

Konečně došel až do středu vesničky, kde se usadil na svoji oblíbenou lavičku, která byla umístěna v malém parku mezi keři.

„Á, to je ono," ulevil si, když mu při sedání prasklo v koleni a pocítil úlevu z toho, že sedí a ulevil svým nohám.

Ve vesnici se toho nikdy moc nedělo. Říkalo se jí Kopcozil. O názvu se toho za ta léta napovídalo mnoho, ale to, čemu většina lidí skutečně věřila, bylo, že název pochází z věty „Kopců, že by se tu člověk zabil" – aby ne, skutečně byla postavena na množství vyšších či menších kopců. Všichni se tu znali. Občas se potkali, zanadávali si, prodrbali manželky a porovnávali úrodu (přičemž si velmi často farmáři, bydlící na kopcích, stěžovali těm druhým na nástrahy zahradničení a ti druzí nápodobně).
Nebyl jediný důvod myslet si či snad očekávat, že by se toho dne stalo něco zvláštního. To si alespoň myslel. Něco zvláštního se přeci jen stalo.

Zpoza několika domů vyšla skupinka lidí. Byli snad tři, či čtyři… ano, čtyři. Tři muži a jedna dívka. Šli směrem k němu, aniž by mu věnovali jediný pohled. Napadlo ho, že ho nejspíše nevidí. Byl přeci dobře, ač neúmyslně, ukrytý za křovím.

Skupina o něčem vášnivě debatovala. Byli ale stále příliš daleko na to, aby jim rozuměl, ale když po chvíli došli blíž, dokázal zachytit jejich diskuzi.

„… jak ti to máme věřit, Felixi?“
„Mám to z dobrého zdroje. Ale nesmíte to nikomu říct. Musí se to šířit jen mezi důvěryhodnými lidmi, jasný?“
„Hm, no, dobře. Ale víš co by to znamenalo?“
„Revoluci.“
„To určitě. Ale představ si ten dopad na nás, běžné lidi," řekla dívka.
„Musíme něco obětovat, Marto, musíme. Musíme to risknout.“
„Já s vámi nepůjdu. Nesnesu to. Nemám ráda válku.“
„My se ti vrátíme. Tvoji bratři. Všichni tři.
„Zopakuj mi to ještě jednou. Ať jsem… já nevím… třeba klidnější.“
„Jak jsem říkal, mezi lidmi se šíří zpráva, poselství. Vzkaz od nějaké holky, říkají jí snad Paní temnoty.“
„Jo tahle? A té chceš věřit, jo?“
„Ona prý není zlá. Určitě ne tak jako naesfreyská právní politika.“
„Jo, Felixi, ty máš největší a pořádný důvod tam fakt jít. My ti budeme po boku. Zvlášť tobě nikdo nemůže bránit.“
„Ne, to tedy nemůže! Byla tak krásná! A oni ji popravili jen proto, že jsem ji chodil do Naesfrey tajně navštěvovat! To musí skončit! Musí za to zaplatit!“
„My víme, musí a právě proto je tohle dobrá šance.“
„A co má přesně proběhnout?“
„Paní temnoty svolává každého, kdo chce bojovat po jejím boku proti Naesfrey. Říká se, že je v plánu svrhnout celé království. Za šest dní se máme sejít na jednom místě, vím kde!“

Chvíli nikdo nic neřekl.

„Já vám nevím, musíte mi slíbit, že na sebe budete dávat pozor!“
„Budeme, Marto, budeme! Musíme sehnat víc lidí. Musíme najít nějaké bojovníky. Nora si zaslouží, aby její vrazi byli potrestáni."

Starého muže na lavičce tato diskuze velmi zaujala. Zaujala ho tolik, že dokonce sundal z hlavy svůj klobouk, aby se mohl podrbat na hlavě. Přemýšlel tak usilovně, že už ani nevnímal o čem se skupinka baví dál. Když konečně zvedl hlavu a začal zase vnímat okolí, nikdo už nikde nebyl a všude byl stejný klid jako vždycky.

36. Bojovníci z močálů

Kdesi na pláních u lesů obklopených bažinami, u lesů, do jakých jen tak nějaký poustevník hned tak nevkročil, se neochotně zvedl jelen, který si dosud jen tak volně polehával v trávě. Tedy, v té, která stále byla trávou a ne jen spálenou změtí čehosi, co kdysi trávu jen připomínalo. Bylo po poledni a slunce spalovalo vše, na co jeho paprsky dosáhly.
Jelen se ovšem nezvedl jen tak proto, že by se mu zachtělo opustit bezpečí v podobě stínu, ve kterém se snažil alespoň dočasně uniknout příšernému horku. Ne. Jelen vstal proto, že jej cosi vyrušilo.

Jelen ovšem nebyl zvyklý na to, aby ho na těchto místech něco donutilo vstát a jít prozkoumat zdroj zvuku. Jen tak někdo totiž do těchto končin hned tak nevkročil. A když už, zpravidla dříve či později skončil v bažině, odkud - v tom lepším případě - uprchl a už se do této oblasti nikdy nevrátil. V tom horším případě jej ovšem už nikdy nikdo nespatřil. Lidé sem neradi chodili. Byl to zvláštní kraj, daleko od civilizace, hornatý a plný přírodních pastí a překážek.

Jen menší skupinka lidí byla výjimkou. Dorazila sem zhruba před půl rokem a usadila se tu. Jelen je běžně nevídal. Občas kolem někdo z nich prošel kamsi pryč a zase zpět a dříve před nimi jelen skutečně utíkal a schovával se. Za posledních pár měsíců ale zjistil, že tito lidé zdaleka nejsou nebezpeční. Naopak. Jsou poměrně nudní. Celý den se jen povalují, pijí, halekají... vlastně se chovají jako obyčejné lesní zvíře. Ale i to možná nadělá po večerech méně hluku.

Kromě toho, lesní zvířata také nemají ve zvyku se často nesmyslně opírat o jakési kovové či železné nástroje. Třeba to je nějaký jejich rituál. Třeba to má něco znamenat. Jelena to nezajímalo, chtěl si jen pouze užívat lesa tak, jak byl zvyklý.
A co že ho to vyrušilo? Lesem si vykračovali jakýsi dva mladíci. Jeden byl starší a vyšší, druhý mladší a menší. Ten mladší na staršího neustále nadšeně mluvil, zatímco ten druhý mu odpovídal spíše stručně, krátce a otráveně. Jelen jim samozřejmě nerozuměl. Ani žádného z obou chlapců dosud neviděl. Oba však působili dojmem, že někoho hledají. Poznal to podle toho, jak ten mladší často někam ukazoval a ten starší jen zavrtěl hlavou, přesto se však občas zastavil, aby se zamyslel, načež někam pevným krokem vyrazil.

Nakonec ten mladší ukázal i na jelena. Ten znejistěl, ale starší jen mávl rukou a oba pokračovali dál. Jelen se po chvíli zase uchýlil do stínu a doufal, že jej až do západu slunce nebude nikdo rušit. Oba chlapci pokračovali kamsi dál kolem močálů do lesů, až zmizeli za horizontem.

"Říkám ti snad podesáté, že musíme dávat pozor!"
"Ale no tak, ty jsi hrozný mrzout."
"Tohle neni zábava, Eriku, jestli to vyjde, zapojíme se do skutečné války! Tak se konečně uklidni! Není z čeho se radovat! Už takhle mi dělají starosti tihleti hrdlořezové, které se snažíme vypátrat a ještě k tomu musím neustále hlídat tebe a dávat pozor na to, aby ses bezmyšlenkovitě nevrhl někam do nebezpečí! Pamatuj si, že tento kraj je plný bažin. A ty jsou nebezpečné. Můžeme tady zemřít."
"Ale jako hrdinové!"
"Na tom nechat se vtáhnout močálem nic hrdinského není!"

Starší si povzdychl a zastavil se.

"Támhle. Tam nejspíš někdo zapálil oheň."
"Jak to můžeš vědět? Nic nevidím."
"Podívej se," vzal Pavlo bratra za ruku a odtáhl ho kousek vedle, kde výhled nebyl zakrytý stromy, "támhle," ukázal, "se vlní vzduch."

Erik se zadíval směrem, který mu bratr ukázal.

"Já nic nevidím!"
"Protože nevíš, co máš hledat. Vysvětlím ti to," začal trpělivě, "teplo jde vždycky nahoru."
"Jak nahoru?"
"No nahoru. Teplý vzduch se drží nahoře."
"Já tomu nerozumím."
"To nevadí. Zkrátka teplý vzduch stoupá. A když stoupá a teplota je opravdu vysoká, tak se vzduch vlní. A tam vzadu se vlní. Z toho je jasné, že je to oheň. mají buď vážně čisté dřevo nebo je až moc světlo, protože oheň nekouří. Není vidět nic jako kouř."
"Já pořád nic nevidím."
"To nevadí. Pojď," pokynul mu směrem vpřed.

Postupovali dál, Pavlo Erika ještě několikrát ujistil, že si musí dávat pozor na to, aby nešlápl do žádné bažiny a zdůrazňoval, jak jsou tyto bažinaté pasti hluboké a nebezpečné. Naštěstí Erik, přesto, že obvykle ke všemu přistupoval spíše lehkovážně, skutečně dával při cestě přes hornatý les pozor a Pavlo za to byl neskutečně rád. Starostí měl ve svých myšlenkách přespříliš.

Po chvíli se oba začali blížit zdroji ohně, který předtím viděli. Dolehl k nim hovor a smích.

"... jo, to bejvávaly časy. Já mu tehdy povídám - a co je mi po tvojí rodině, stejně jste se všichni přijeli jenom, abyste... hej, vy tam!"

Jako sbor se několik sedících mužů zvedlo a vytasilo své zbraně.

"Jsou to jen nějací kluci," uchechtl se jeden z nich.
"Mládenci, ztratili jste se?" zeptal se silný muž ozbrojený sekerou, který měl plnovous - působil dojmem statečného válečníka, který nezná strach. Byl tak velký, že se oba mladíci zastavili a na chvíli ztratili řeč - i Erik a to už bylo co říct, protože měl běžně v každé, byť i vážnější situaci, plno řečí.

"Ptám se co tu děláte!" zopakoval muž.
"My... my jsme... přišli za vámi," odpověděl Pavlo.
"Za námi, jo? Nikdo nemá tucha, že tu jsme."
"My vás hledáme už dlouho. Dostali jsme na vás tip."
"Tip, říkáš? Chceš přes hubu? Řekni co chceš nebo vypadni."

Mužů bylo možná osm či devět. Všichni působili jako statní bojovníci.

"Hle... hledali jsme... muže... bojovníky..."
"A přišli jste za námi proč?"
"Protože... já nevím kde mám začít," podrbal se Pavlo nervózně na hlavě, "nechceme problémy."
"To ani my!" vykřikl jakýsi muž s mečem.
"Klídek, Edvarde," mávl na něj muž s plnovousem, "nejsou pro nás hrozbou. Sotva by něco dokázali bez armády v zádech. Když jste došli až sem," zadíval se na Pavla, "a jak říkáš za námi, do bažin, asi máte důvod dost dobrý na to, abyste kvůli setkání s námi riskovali život," uklidnil se trochu muž a natáhl k nim ruku, "Jsem Viktor."

Pavlo i Erik ji jeden po druhém stiskli.

"Pavlo."
"Erik."
"Teď nám promiňte naše možná trochu hrubší uvítání, ale nejsme tady zrovna zvyklí na návštěvníky. A vyklopte co chcete a rychle. Říkali jste, že jste hledali bojovníky?"
"Ano. Poptávali jsme se. A slyšeli jsme o vás. Že se někde nějací schovávají, takoví, kteří..." začal Erik, ale skupinu mužů to očividně naštvalo.

Někteří začali hrozivě syčet, jiným uklouzla nějaká nadávka a dva z nich pozvedli své zbraně.

"My a schovávat se? My se neschováváme! Nikdy! Rozumíš? Nikdy!" zuřil Viktor a ostatní přikyvovali.
"Můj bratr vás nechtěl urazit," pokoušel se situaci uklidnit Pavlo, "ale přinejmenším... takhle o vás lidé mluví."

Muži se po sobě podívali a poté pohlédli na Viktora.

"My nemáme důvod bojovat. Ale když, tak zničíme každého, kdo se nám postaví do cesty. Nejsme tu, protože se bojíme. Jsme tady, protože ten svět venku je o ničem. Není komu sloužit, čekáme, až se pár panovníků spolu porve a potom si přijdeme pro to, co zbylo."
"A my vám to věříme. Věříme, že jo, Pavlo?" vyjekl Erik, který si vyčítal, že muže tak lehkovážně rozzuřil.
"Věříme," potvrdil v klidu Pavlo.
"A co po nás chcete? Asi něco důležitýho, když jste si to naštrádovali až sem, přes bažiny a močály."
"To rozhodně."

Viktor se rozhlédl kolem sebe a nakonec zvedl ruku a pokynul mužům, aby sklopili zbraně. Ti tak učinili.

"Tak si k nám sedněte. Stejně nemáme co ztratit. A povídejte. A ideálně stručně."

Oba chlapci si přisedli. Erik s úsměvem a okamžitě. Pavlo zaváhal, ale následoval ho.

"My jsme bratři. Jak už asi víte. No a... my máme ještě bratra a sestru. Náš bratr se jmenuje Felix."

Viktor a jeho muži na oba chlapce hleděli, aniž by hnuli brvou.

"Promiňte, někde jsem začít musel, hned se k tomu dostanu."
"V pohodě, chlapče, povídej. Každý příběh musí někde začít a skončit. Hlavně... skončit."
"Dobře. No. Náš bratr Felix se zamiloval do jedné dívky. Ta dívka se jmenovala Nora."
"Jaká byla?"

"Cože?"
"Neptam se takhle. Pro tvého bratra musela hodně znamenat."
"Znamenala, moc. Jak to víte?"
"Protože jsi sem přišel a zmínil ji jako jednu z prvních hned po své rodině. Tak mi řekni jak zemřela. Vím, že to bude důležitý. Vždycky je."
"No... on za ni chodil do Naesfrey. Oni nedovolují, aby se žena z Naesfrey provdala za muže z jiného panství. A potom to zjistili a tak ji popravili."

Po této větě začali někteří muži bručet a vyměňovat si pohledy. Všichni, až na Viktora.

"Chápu proč jsi přišel. Tvůj bratr se chce pomstít. A slyšel jsi o nás. Nehledal jsi jen tak nějaké bojovníky. Hledal jsi přesně nás. Protože jsi slyšel, že my sami jsme se raději stáhli, než abychom sloužili Naesfrey."
"Jo, ono se říká, že jste utekli," zasmál se Erik.
"Ticho chlapče! Dej si pozor na jazyk! My neutekli! My nechceme sloužit Naesfrey! Nebudeme! Nikdy! Ale současně nám není touha žít cizí! Když se vrátíme, budeme se muset postavit čelem volbě. A ta je o tom, že buď se Naesfrey podřídíme nebo s nimi budeme bojovat. Ani jedno v současné době nedává smysl."
"My víme, my víme," uklidňoval ho rychle Pavlo, "my pro vás možná ale máme důvod to všechno přehodnotit."
"Jo? A jakej?"
"Říká se, že jste nikdy nebojovali, protože jste neměli za koho."
"To si kurva piš, mladej," ozval se jeden z Viktorových mužů, "všechno stojí za hovno. Nenecham si propichovat prdel kopím kvůli Tamirovi. To fakt ne! Na sever nepojedu. Bejval bych makal pro Edyneris, ale to už si možná vy ani nepamatujete."
"Pamatujeme. Není to zas tak dávno a my nejsme zas tak mladí," řekl Pavlo lehce uraženě, "jde o to, že k mému bratrovi se donesla zpráva, že existuje způsob, jak se Naesfrey pomstít. A my mysleli, že vy byste mohli mít zájem."
"Chceš si nás najmout?"
"Ne, nezlobte se, nemůžeme, nemáme peníze."
"Tak proč si myslíš, že bychom měli bojovat? Jen tak pro hovno?" zeptal se Viktor. Nevypadal naštvaně. Mluvil od srdce.

Pavlo se zhluboka nadechl.

"Náš bratr se spojil s někým, kdo zná někoho, za koho lze bojovat."
"Jo? A kdo to má bejt?"
"Je to ona. Princezna z Edyneris."

Po těchto slovech nastalo naprosté ticho. Muži se po sobě podívali.

"Zoe, dcera Harolda? Paní temnoty? Ta je mrtvá! Neni za koho bojovat," odpověděl Viktor.
"Není mrtvá!"
"No fajn, tak možná neni. A co my s tím? Ta holka byla celou dobu někde pryč. Kdo ví kde se schovávala."
"Ona bojuje. Už celé měsíce. Neschovává se."
"A to ti máme věřit?"
"Měli byste. Říká se, že se vrátila ze stínů lesů, aby svrhla Naesfrey. Svolává každého, kdo je ochoten nebo schopen za ni bojovat."

Na celou skupinu mužů toto zřejmě udělalo velký dojem. Viktor na Pavla hleděl a nic neříkal.

"Vím, že jste bývalý vojenský vůdce, který z Naesfrey ute... no... odešel, říká se o vás, že jste svým nepřátelům odřezával hlavy. A chápu, že jste se z nějakého důvodu rozhodl se usídlit sem. Vy všichni. Ale teď je přeci ta šance, ne? Teď to můžeme všechno napravit. Teď za tu holku můžeme bojovat."

Muži kolem se zadívali na Viktora.

"Má pravdu," ozval se jeden z nich, "říkal jsi, že pokud bys za někoho měl bojovat, byla by to ta Zoenen."
"A to máme bojovat za nějakou praštěnou princeznička, která se rozhodla, že už jí nebaví si zkoušet další šatičky ze skříně?" uchechtl se jeden z mužů.
"To zase pozor," otočil se na něj Viktor s naprosto vážným výrazem, "tahleta princeznička tehdy, aspoň, co vím, jako jediná přežila ten útok. Útok, jehož součástí jsem měl bejt tehdy i já. A říká se, že utekla. Pak se vrátila a začala hledat ty, kteří ji ublížili. Ne jen hledat. Ona je trestala, ničila, lovila. Slyšel jsem, že někoho zaživa rozřezala na kousky pilkou na dřevo."
"To je fakt," ozval se jiný z mužů, "já slyšel, že jednou do nějaké ženy střílela jeden šíp za druhým, dokud nezemřela, aby z ní dostala informace. Jde z ní trochu strach."
"Jo," pokračoval Viktor, "je to celkem drsná holka. Žádná princezna v šatičkách. Jenže poslední informace, který se ke mě dostaly, tvrdily, že je mrtvá. To bylo ještě předtím, než jsme se usídlili tady. A sem k nám se moc informací nedostává. Zpátky nemůžeme. Naesfrey hledá i nás."

Nikdo chvíli nic neřekl.

"Vy jste ji viděli?" vyštěkl najednou Viktor na Pavla s Erikem.
"My... ne, neviděli," odpověděl Pavlo.
"Tak jakej máte důvod tomu všemu věřit? A kdo je ten kontakt, od kterýho máte tuhle informaci? Může to bejt past."
"Muž z Edyneris."
"Jakej muž?"
"Je to její společník."
"Společník Paní temnoty? A to vám neni podezřelý? Paní temnoty nikomu nevěří."
"Vy... vy nechápete. Neslyšeli jste... to je tím, že jste tady, daleko od všeho."
"Neslyšeli co přesně?"
"Neslyšeli ty příběhy. Paní temnoty se ukázala na naesfreyském plese. Viděli ji i na tom, co zbylo z Edyneris. Zabila Maryka."
"Cože?"
"Je to tak."
"Ona že zabila Maryka? Kdy? Kde? A jak?"
"Moc se o tom nemluví, Tamir ty informace zamlčuje a trestá ty, kteří o tom mluvit chtějí."

Viktor se postavil, opřel se o svoji sekeru a na chvíli se zamyslel. Poté se podíval na své muže.

"Slyšeli jste to, co já. Pokud je tohle všechno pravda, máme jedinou šanci. Kdo je pro to, abychom vyhledali Paní temnoty a přidali se k ní?"

Někteří zaváhali. Někteří ještě nepřesvědčeně mumlali a měli další dotazy. Po chvíli však všichni přikyvovali. Někteří nadšeně, jiní smířeně.

"Tak fajn," vykřikl Viktor, "sbalíme se a půjdeme s váma. Už mě stejně sere vysílat lidi, aby v okolních vesnicích kradli."
"A proč nelovíte?" zeptal se Erik.

Viktor se na něj podivně zadíval, pak mu výraz trochu změkl.

"Vždyť jo. Už mám těch krys plný zuby."
"A co jiní tvorové? Cestou jsme potkali jelena."
"Jo, toho. Toho zabíjet nebudu."
"Proč?"

Viktor se zarazil. Místo krvežíznivého válečníka nyní působil podivně lidsky.

"Nevim proč, ale ten jelen mi někoho připomíná. Nikdo ho nebude zabíjet."

37. Ticho před bouří

Toho rána se Henry probudil tak náhle jako kdyby na něj někdo chrstl kýbl vody. Nejprve nevěděl co přesně ho vzbudilo. Připadalo mu, že se stejně pořádně nevyspal a že je snad stále ještě noc. Do stanu pronikal chladný vzduch a když otevřel oči, neviděl nic, než tmu. Zhluboka se nadechl, protáhl a začal zjišťovat co ho vzbudilo. Byly to zřejmě hlasy, které se z venku ozývaly. Zoe vedle něj neležela. Možná, že jeden z těch hlasů venku patřil jí. Byl rozhodnutý se jít podívat ven. Vstal, na chvíli se zarazil, ale pak si s sebou vzal i svůj meč – za současné situace nemělo smysl nic riskovat.

Už den před se na zdejší místo, pečlivě vybrané samotnou Zoe tak, aby bylo poblíž Naesfrey a umožňovalo blízké plánování, ale současně bylo dostatečně daleko a schované, aby na něj nikdo nezavítal, začali sjíždět lidé. Henry už potkal například obrovitého válečníka Viktora, kterého si zvolili za prozatimního vůdce. Henry trval na to, aby byla vůdcem Zoe, ale ta to odmítla. Postupně přijížděli další a další. Se Zoe už několikrát probrali nebezpečí takového rozhodnutí - její zpráva se mohla rozšířit kamkoli mimo kontrolu. Ale jak postupně přijížděli další a další, začínal se z tamějšího místa stávat přátelský tábor, ve kterém nikdo nešel pro nadávky na Naesfrey daleko.

Henry se protáhl vstupem do stanu a ocitl se venku. Pomalu svítalo, muselo být tak pět či šest hodin ráno. Mezi stany (a Henrymu přišlo, že jich hodně přibylo) stálo několik lidí. Ostatní nejspíše ještě spali. Vyrazil ke skupince, která se mezi sebou o něčem dohadovala. Když přišel blíže, zahlédl Zoe, jakéhosi muže, který mu byl povědomý, několik dalších mužů ve zbrojích a Katrin, která mlčky stála poblíž. Stálo tam však i několik žen, které se tvářili odhodlaně k boji. Všichni se drželi vzadu za jednou, která stála ve stínu a Henry ji neviděl do tváře.

„… musím všem věřit! A jí nevěřím!“
„V tomhle jsme přeci všeci né? A říkali jste, že kdo chce pomóct, tak má přijít.“

V tom si skupinka všimla Henryho.

„Ahoj,“ pozdravila ho ihned Zoe s poněkud provinilým výrazem ve tváři, „než něco řekneš, tak…“
„Ale ale, to se podívejme. Pan podporovatel zabijáků osobně? Tys s ní vydržel až dosud?“

Henry se u nich zastavil, přelétl je pohledem a snažil se pochopit oč se jedná.

„Ahoj, Zoe, co se děje?“ zadíval se na svoji oblíbenou.
„To ona!“ ukázala na ženu stojící ve stínu, ta v tu chvíli vykročila vpřed a Henry ji poznal.
„Evo?“ řekl překvapeně.

Eva na něj chvíli beze slov hleděla, než ji pohled padl zpět na Zoe. Její tvář se zahojila poměrně dobře, na některých místech však měla patrné jizvy.

„Tahle,“ ukázala na ni, „má pořád problém s tím, že tu jsem. Mě už je to jedno. Naučila jsem se o sebe postarat. Naučila jsem se žít bez Elase. Naučila jsem si i bojovat sama se svojí nemocí,“ poodhrnula výstřih u své košile a odhalila to, o čem Henry věděl, že je symbolem nemoci Mortis Anearis, nacházející se ve stavu mnohem rozsáhlejším, než kdysi, když ji Henry viděl naposledy, „a jsem tu, abych pomohla. Jenomže zabiják z nějakého důvodu nechce zabíjet, když tu jsem. Co je to s ní? To už si uvědomila jak je směšná?“
„Se mnou nic není!“ vybuchla Zoe, „Nechci mít kolem sebe lidi, kterým nemůžu věřit!“
„Pane bože,“ zasmála se Eva a otočila oči v sloup, „rozhlédni se. Myslíš, že sem přijedou jen tvoji přátelé? Máš vůbec nějaké? Vždyť by tu nikdo nezbyl. Svět se netočí jen kolem tebe. Jsme tu, abychom bojovali proti Naesfrey. A Ingesbergu, pokud se zapojí do boje, což si já sama myslím, že ano. Obejdeme se i bez tebe, když bude třeba. Nebo tě tu někdo udělal vůdcem? To asi těžko. Ať zvedne ruku třeba jeden jediný člověk, který tu je kvůli tobě. A tebe,“ ukázala na Henryho, „nepočítám. Ty jsi všude tam, kde je ona.“

Chvíli nikdo nic neřekl.

„Já tu ruku zvedám,“ ozval se jakýsi ženský hlas a pohledy všech padly na Katrin.

Eva se zasmála.

„Perfektní. Máš tu jednu obdivovatelku. A ta snad ani neumí bojovat. Ani nevím kdo to je, celou dobu čumí do země."

Zoe chtěla něco odseknout, když v tom se za nimi ozvaly kroky.

„Já se přidávám,“ prohlásil jakýsi muž ve zbroji s helmou na hlavě.
„Já také,“ prohlásil další.

Ze stanů kolem, které nejspíš přibyly přes noc, přicházeli další a další lidé, které Henry neznal. Ti, kteří k ním už došli, zvedali ruce na znamení čehosi, zatímco ti přicházející se ostatních doptávali na to, proč ty ruce zvedají.

„Jsme tady za Paní temnoty, ke které se hlásíme. A stejně tak za každého, kdo je ochotný svrhnout Tamirovu krutovládu a pomoct nastolit pořádek. Naopak jsme proti každému, kdo se nám v tom pokusí zabránit," vykřikl hlasitě jeden z nich.

Zoeino jméno oslavně a odhodlaně vykřikovalo ještě několik lidí. Ta se zdála být přemožena dojetím.

„Já… děkuji vám všem… to je… moc hezké…“

Eva se mezitím zatvářila jako kdyby se jí chtělo zvracet.

„A tohle ti do plánu sedí? Tyhle všechny ty znáš? Nebo ti vadím jen já?“
„Ty mi vadíš, protože jsme… protože…“
„Protože jsi mi zabila bratra a napadla mě?“
„Tak dost!“ vložil se do toho Henry, „Teď není čas řešit co kdo komu kdy provedl. Máme jeden cíl. Potřebujeme každou ruku, každý meč, každý šíp. Zoe, prosím, musíš být ochotná přijmout pomoct i od svých… nechci říct nepřátel. Ale chci říct, že tvoji i naši praví nepřátelé jsou támhle,“ ukázal směrem, kde za několika horami leželo Naesfrey, „a na to se musíme soustředit.“

Zoe na něj pohlédla, podívala se krátce zpět na Evu a potom krátce přikývla.

„Tak fajn,“ štěkla Eva, „můžeme už přejít k tomu plánu? Musíme se připravit. Myslím hlavně sebe a svoje bojovnice. Vy ostatní si dělejte co chcete."
„Kde jsi k těm svým... bojovnicím vůbec přišla?“ zajímal se Henry.
„Říkala jsem ti, ještě s Elasem, že máme své lidi. Ty, co zbyli. Ženy jsou zde, muži ještě dorazí. Možná, že je čas… odčinit…“ pohlédla na Zoe, „řekněme možná spíš… napravit pověst Zharadů.“

Zoe zvedla hlavu. V očích jí zablesklo.

„Já to myslím vážně. Nechtěla jsem nějak rýpat v minulosti," dodala Eva.

Zoe přikývla. Otočila se na Henryho.

„Chci, abys věděl, že můžeš odejít. Nemusíš to dělat.“
„Já vím, ale já tu chci bejt. Po tvým boku až do konce.“

„A chci, abys věděl, že kdybys zemřel, tak já…“
„Já nezemřu.“
„Chci, abys věděl, že nikdy… nikdy nezapomenu. Nikdy. A budu se na tebe těšit, pokud existuje cokoli, co přijde po smrti, že se tam spolu setkáme.“
„Nápodobně, Zoe. Ale já nezemřu. A ani nedovolim tobě zemřít.“
„A chci ještě, abys věděl, že pokud tohle přežijeme, budeme žít život, jaký jsme vždy chtěli, v klidu, ne na útěku a chtěla bych se podívat na spoustu míst a…“
„Zoe,“ sevřel ji v objetí, „přežijeme a bude to úžasné. Ale teď se nenech unést. Musíme toho dnes ještě hodně dokázat.“

Pohladil ji vlasy a pustil ji.

Mezitím se stačili probrat i všichni ostatní. Každý se nějak zapojil. Někteří rozdělali oheň, jiní brousili meče, jiní vyráběly šípy, další připravovali jídlo a filtrovali vodu tak, aby neobsahovala irviny. V centru toho všeho dali hlavy dohromady všichni ti, kteří chtěli jakkoli přispět k sestavení plánu útoku.

„Tak, ten plán,“ vykřikl mezitím vedle Viktor, který se dosud bavil se svými lidmi.
„Takže plán je jasnej, musíme se dostat do hradu. Musíme zabít Tamira.“
„To nebude tak jednoduchý.“
„Jasně, bude tam hodně stráží, celá jeho armáda.“
„Možná bychom se mohli proplížit. Sejmout ho, né? Jenom jeho.“
„A co myslíš, že se stane pak? Stejně se na nás vrhnou. Naesfrey nestojí jen na Tamirovi. Musíme ho porazit celé. Na jeho místo by nastoupil někdo jiný.“
„Tak ho vypálíme. Stejně tak jako se to stalo s Edyneris.“
„Ne, nechceme ubližovat nevinným. Jen těm, kteří se nám postaví a kteří proti nám budou bojovat," odmítl tento návrh Viktor.
„Proč ne? Jednou Naesfrey, pořád Naes…“
„Proč? Proč? Protože proti sobě nemůžeme poštvat tolik lidí. Musí pochopit, že chceme jen pořádek. Musí pochopit proč to děláme. V Naesfrey jsou pořád lidi, kteří nic z tohohle nechtějí, jsou oblbování Tamirem a jeho politikou. My jsme tu dnes proto, abychom zachránili i je."
„Hm…“

Diskuze probíhaly dál a dál. Slunce už vyšlo, poblíž hořel oheň, u kterého se postupně všichni prostřídali, aby se najedli a napili.

„Pak je tu ještě šance, že o tom našem plánu zaútočit ví. Kdo ví kam se to všude rozneslo,“ říkal Viktor, který zrovna zuby ukusoval maso opečené na ohni „musíme počítat i s tou nejhorší variantou.“
„A jaká to je?“ ptal se Radulf.

„To je ta," spolkl sousto, „že se to dozvěděla i ta stará megera z Ingesbergu a dorazí taky. Jak ji znám, počká, až se pobijeme mezi sebou a potom domlátí zbytek. Co ty vůbec tady, Radulfe? Nebyl jsi posedlej svojí rodinou?"
„Nó, tak ta je pro mě pořád hlavní a svatá, ale víte… došlo mi, že věčně utíkat nemůžu. Chci, aby se moja žena a děti a tak všichni měli co nejlíp a né žít ve strachu. Už to nezvládáme. To už snad radši bejt pod drnem."
„Chytrý slova, nebojíš se, že se už nevrátíš?"
„Musim. Slíbil jsem to."

Zoe už několik minut seděla beze slova u ohně a opírala se zády o Henryho. Když v tom se prudce postavila.

„Mám nápad," vyhrkla.
„A jakejpa?" ptal se Viktor.
„Do Naesfrey se nedostaneme přes zeď. Spatřili by nás. Nemáme žebříky. Nemáme ani katapulty nebo beranidla na to, abychom zbořili brány. Jediná cesta je spodem."
„Spodem?"

Zoe se otočila na Henryho a tomu začalo svítat.

„Ten tunel," zašeptal.
„Jakej tunel?" nechápal Viktor.

Henry všem zběžně popsal co se stalo tu noc, kdy vnikli na Naesfreyský ples a jak Zoe zachránil.

„Ten jsme vykopali my," přihlásila se hrdě Eva.
„Jak? Jak jste to vůbec dokázali?"
„Totiž… my jsme se nacházeli v blízkosti lidí z Naesfrey nějakou dobu a občas slyšeli to, co bychom slyšet neměli. Nechci to rozebírat," mávla rukou a Henrymu došlo, že mluví o tom, jak pro Naesfrey pracovali, „a tak trochu jsme slyšeli a tak trochu i pochopili z plánků, které jsme ukradli, že Naesfrey bylo postaveno na ne úplně stabilní půdě. Protože jejich hrad leží uprostřed hor a vše je protkané lesy a stromy, půda se občas sesouvá a někde je mělčí. A my našli místo, kde se dalo kopat. Museli jsme na tom dělat v noci. Několikrát nás to skoro zavalilo."
„Jenomže ani Tamir neni tak hloupej, aby ten tunel nedohledal a nezasypal."
„Tak to jsme v prdeli."

Oheň praskal, lidé dojídali, chvíli všichni mlčeli.

„Já bych měla nápad," ozvala se Katrin, „ale… ale asi by za moc nestál."
„Jen se nestyď, děvče," povzbudil ji Viktor a usmál se na ni. Henry si při tom všiml, že mu chybí pár zubů, zřejmě důsledek nějaké bitvy. Vůbec poprvé viděl jak se usmívá.

Katrin se zvedla a stoupla si mezi ně.

„No… myslím, že problém je v tom, že se snažíme zaútočit na celý hrad. Na celou armádu. A ten nikdy nedobijeme. I kdybychom měli někoho uvnitř, ani kdybychom překonali brány a hradby."
„Na co narážíš?"
„Narážím na to, že možná… možná bychom mohli čelit jenom zlomku."
„Děvče, z tebe to leze jak z deky, nemáme čas, k věci," pobízel ji Viktor.
„Chci říct, že když Tamira a jeho nejvěrnější vojáky vylákáme ven, snáz se pak dostaneme dovnitř. A tam můžeme rychle svést boj s těmi, co by tam zanechal. A připravit pro něj past, až by se vracel."

Henryho její nápad ohromil. A nebyl sám. Mnozí další přikyvovali.

„Ale jak ho vylákat? On jen tak nevyjede někam ven," pronesl pochybovačně Radulf.
„Jen... je... jen... jedna věc... chci říct... osoba... ho vyláká ven," řekla Katrin a pohlédla na Zoe.
„A jaká to je?" zajímal se Viktor.
„Já!" vložila se do toho Zoe.

Pohledy všech přítomných se otočili k ní.

„Cože?" zeptal se Henry.
„Já. Že ano, Katrin?"
„No… ano. Ale je to jen nápad."
„Já ho vylákám ven. Vylákám ven tolik jeho vojáků, kolik dokážu. Nakreslím na sebe terč."
„Ne! Zoe, to udělat nemůžeš!"
„Musím, Henry, musím!" přiskočila k němu a pohladila jej po tváři.

Henry ji za ruku, kterou ho hladila, chytl.

„Jestli půjdeš ty, tak já s tebou.
„Neblázni, je to nebezpečné."
„To tedy je, proto tě tam samotnou nepustim."

Zoe se mu dívala do očí a pomalu přikývla.

„Rozumím. Kdybys to chtěl udělat ty, sama bych chtěla být při tobě.“
„Tak se mi v tom opovaž bránit.“
„Nebudu.“

Oba se otočili směrem zpět ke skupině a Henry si v hlavě urovnával myšlenky, aby nový plán dokázal co nejsrozumitelněji předat zbytku skupiny. V prsou cítil jakýsi zvláštní pocit podobný nervozitě či strachu. Nebyl to však běžný strach, neměl strach o sebe. Cítil strach z toho, že se v této šanci, v této poslední šanci toto všechno ukončit, stane něco špatného. Přeci jen, přežili toho tolik. Už tolikrát unikli smrti. Co když všechno štěstí vyčerpali? Co když právě dnes, v té poslední možnosti zvítězit, Naesfrey Zoe opravdu chytí a zabije?

Z myšlenek ho vytrhla právě samotná Zoe, která ho chytla za ruku. Podíval se na ni. Usmála se na něj. V té chvíli všechny pochybnosti zmizeli.

„Vlastně se není čeho bát,“ pomyslel si v duchu a vše vystřídal jiný, zvláštní pocit, „když zemře ona, zabiju se také. A vlastně to všechno dopadne tak, že už bude konečně klid. A já se s ní uvidím."

38. Přípravy

Viktor se zhluboka nadechl a zadíval se na princeznu z Edyneris. Ta na něj hleděla odhodlaně. Henryho fascinovaly její oči tak plné odhodlání a přesto tak plné strachu.

„Určitě to tak chceš, holka?“ zeptal se Zoe Viktor.
„Určitě.“
„A ty?“ otočil se Viktor na Henryho.
„Ano. Kamkoli jde ona.“
„Dobře,“ spráskl ruce Viktor, aby upoutal pozornost ostatních, „slyšeli jste všichni? Kdo neslyšel nebo… vlastně všichni, pojďte hned sem! Ano, sem! Ke mě, ať mě všichni dobře slyší! Tohle je něco, co musíme zvládnout perfektně. Nejspíš už nebudeme mít další příležitost a potřebujeme, aby každej chápal svůj úkol a mohl se spolehnout na ty ostatní. Jedině tak máme šanci přežít! Jedině tak dneska všem nakopeme prdel! A co chceme?“
„Nakopat jim prdel!“ vykřiklo pár lidí.
„Neslyším vás! Co že to kurva chceme?“
„Nakopat jim prdele!“ zakřičeli všichni.
„Přesně tak!“

Zoe se podívala na Henryho. Ten si toho všiml a pro změnu se zadíval na ni. Neptal se proč to dělá. Věděl to. Hleděli si navzájem do očí. Henry věděl, že to je možná naposledy. A užíval si každou vteřinu, kterou jejím očím může teď věnovat.

Viktor mezitím promlouval k ostatním. Zoe se začala usmívat.

„Copak?“ zeptal se jí Henry.
„Ty jsi… vydržel až sem.“
„A co má bejt?“
„A nikdy jsi nezapochyboval. Nikdy jsi na mě nebyl zlý.“
„No, Zoe, vlastně byl.“
„Nikdy jsi mi neublížil.“
„Byl bych rád, kdyby to byla pravda,“ povzdechl si Henry, „ale… a promiň mi to… možná jsem tě párkrát…“
„Já vím. Chytl za vlasy. Udeřil. Ale neodešel jsi. To je to, co já považuji za zlo. Odejít.“
„Nejsem si jistej, jestli ti rozumím.“
„To je jedno, Henry,“ usmála se ještě víc, „neodešel jsi. Ať jsem byla jakkoli protivná, zůstal jsi. A… a prosím… zůstaň dál,“ zatvářila se podivně.

„Jak to myslíš?“

V Zoeině tváři spatřil cosi, co mu připadalo jako strach. Než stihla odpovědět, Viktor se přestal bavit s jednotlivci a vrátil se k promluvě ke všem.

„Jak jsem se teď tady dohodl se Zoenen a… tedy… prej to nesnášíš nebo co…“ zarazil se.
„Už ne. Jsem Zoenen,“ odpověděla Zoe, aniž by přestala Henrymu hledět do očí.
„Fajn! Jak jsem se teď domluvil tady se Zoenen, Henrym, Evou, Radulfem, a svýma lidma, plán je v tuhle chvíli následující – rozdělíme se na několik skupin. Pokud má někdo s někým problém, jestli třeba někdo někomu v dětství zašlapal vysázený kytičky, dejte to vědět! Nemusíme se na sebe usmívat, musíme spolupracovat. Alespoň v rámci týmů. Jasný? Fajn! Tak první tým budou tvořit Zoenen a Henry. Oba se vydají směrem k Naesfrey, upozorní na sebe, pokusí se vylákat co nejvíc lidí ven, ideálně samotného Tamira. Nevím co přesně máte v plánu, ale mělo by to stát za to. Neskočí vám jen tak na něco, tak se snažte! Otázky?“

Chvíli bylo ticho.

„Mám nápad,“ řekla Zoe šeptem Henrymu.
„Jaký?“ odpověděl ji rovněž potichu.
„Uvidíš,“ usmála se podivně.

„Nikdo nic? Fajn! Jdeme dál. Protože jsme u těch týmů, který budou dělat něco jinýho, než ostatní, budeme pokračovat mnou. Já a pár dalších se pokusíme infiltrovat hrad poté, co Zoenen s Henrym dovedou pozornost a umožnit vstup všem dalším týmům. Jestli to půjde v klidu a nenápadně nebo se to posere, to uvidíme. Můj tým bude čekat na šanci někde před bránou do hradu. Potřebuju k sobě tak zhruba dva až tři lidi,“ začal se rozhlížet koho si vybrat, "protože svoje lidi jsme roztřídil do ostatních týmů."

Nikdo se nehrnul. Spíše, než tím, že by ostatním chyběla odhodlanost, to ale bylo způsobené tím, že většina lidí už kolem postávala ve skupinkách.

„Ty tam, děvče,“ ukázal Viktor na Katrin, „ty pořád stojíš stranou a mlčíš, ale něco ve tvých očích mi prozrazuje, že jsi odvážná. Ty půjdeš se mnou.“

Henry čekal, že Katrin začne protestovat a namítat, že neumí bojovat, ale nic takového se nestalo. Katrin se zvedla a s podivně překvapeným, snad i radostným výrazem se k němu připojila.

„Fajn," pokračoval Viktor, „ještě aspoň jednoho dalšího, co třeba ty?" ukázal na Radulfa.

Radulf se začal kývat ze strany na stranu, jak se rozmýšlel, ale potom mávl rukou.

„Jasný, co by né, vlastně se mi to asi bude líbit úplně nejvíc.," řekl a také se připojil k Viktorovi po boku Katrin, „já stejně zase jako tolikó na boj né, takže… víte co, aspoň budu k něčemu třeba a tak."

Viktor na něj chvíli hleděl jako kdyby přehodnocoval svoji volbu, ale nakonec pokračoval.

„Fajn! To jsou ty speciální týmy. Teď k těm ostatním co budou mít stejný úkol. První tým tvoří Eva a její lidé. Pokud vám to nebude vadit, za účelem zjednodušení názvů bych vás nazýval Khatarové."
„Vždyť tak je to i správně. Jsme Khatarové!" zavelela Eva a na její povel se jí za zády ozval jakýsi bojovný křik, který Henry neznal."
„Fajn! Druhý tým tvoří tady tento člověk… který… no, pojď ke mě Manueli, nestyď se!"

Viktor k sobě povolal jakéhosi muže. Henry v něm poznal muže ve zbroji s helmou na hlavě, který hodinu či dvě předtím zvedl jako první ruku, když Eva zpochybňovala Zoe. Byl to vysoký starší muž, který působil dojmem, že už pár bitev zažil a že se nemůže dočkat. Současně ale vypadal jako někdo, kdo si uvědomuje vážnost situace, protože se tvářil nesmírně přísně. Alespoň tedy dokud nedošel k Viktorovi, nestoupl si vedle něj a nezadíval se na všechny. Tehdy se náznakem usmál.

"Někteří mě možná znají. Pocházím z Ingesbergu a sloužil jsem, jako kapitán pluku, Doře, paní Ingesbergu. A to i ve chvíli, kdy nás Naesfrey napadlo. Tehdy mi začínalo docházet, že tu něco není v pořádku a že musíme s tím vším skoncovat. Ale pořád jsem nebyl plně rozhodnutý. Celý život jsem sloužil Doře a obrátit se jinam? Co moje vychování? Co moje rodina? To vše jsem nemohl ohrozit. Tedy dokud... dokud..." zadíval se na Katrin stojící vedle Viktora.

Katrin si toho všimla.

"Co... co je?" zeptala se.
"Dokud jsem tuhle mladou dámu neviděl starat se o to děvče, které tam ztratilo maminku," pokračoval Manuel, "netušil jsem, že má tento svět naději."

Všichni se zmateně podívali na Katrin. Tedy kromě Henryho, který se na ni zadíval s pýchou, neboť z jejího vyprávění znal její příběh.

"Tato mladá dáma," pokračoval Manuel, "se zhostila nějaké... možná sedmi... osmi... kdo ví kolikaleté dívenky, starala se o ni, ošetřila ji... a to s takovým přístupem, jaký jsem neviděl."

Katrin na sobě chvíli nedala nic znát a z jejího pohledu se nic nedalo vyčíst.

"Vy jste... vy jste tam byl?" zeptala se.
"Ano, byl. Byl jsem jedním z těch, kteří vás probudili, slečno. Byl jsem vždycky poblíž. I poté, když Dora pronášela svoji řeč. To, co jste udělala a to, co pak Dora říkala, mi... nechci říct otevřelo oči, protože ty už jsem měl otevřené nějakou dobu, ale spíše... všechno rozhodlo. Spojil jsem se s lidmi, kteří dříve šli hledat s Dorou Paní temnoty a tu jsem..."
"To není Paní temnoty, ty blázne," přerušil ho Viktor, "tak jí říkají Tamirovo lidé a ti, kteří převzali jeho způsob myšlení."
"Ne, v pohodě," řekla Zoe, "mě to nevadí."
"Dobře, jenom chci, abychom byli všichni v pohodě," rozmáchl ruce Viktor, "promiň, kde jsi to skončil Manueli?"
"Jo... jóóó... no... na tom hradu Edyneris to prý dopadlo špatně. A Dora tam zase předvedla nějakou scénu. Prý tady ten Henry s ní utekl, Erinul málem zešílel, Dora byla vzteklá a k tomu ještě Katrin zmizela. Potom se na tom hradu všichni pohádali, Doře zbylo už jen pár lidí, kteří ji následovali, když se vydala hledat Paní temnoty a Henryho.
"Počkejte, moment," vložila se do toho vztekle Zoe, "Dora chytila Henryho a Katrin, ale měla kolem sebe opravdu jen pár vojáků. Několikrát vyhrožovala tím, že za chvíli dorazí plno dalších!"
"Tak to nejspíš blafovala. Nikdy neměla v tu chvíli tolik lidí. Tedy ano, ale... na Ingesbergu. Ne tam. Zbytek se trhnul. Zbytek pochopil co se tam stalo. Ti, kteří ti složili píseň."
"A kde jsou?"

Manuel se jen usmál, ale Viktor ukázal na skupinku ozbrojených mužů a žen, kteří předtím postávali u Manuela.

"To je to, k čemu jsme se chtěli dostat. Jsou tady. Tady u Manuela. Přišli sem a když Manuel dorazil, zvolili si ho za vůdce. Ne všichni umí česky. Ale kdyby cokoli, obraťte se na Manuela a on jim to přeloží."

Následovalo něco, co by Henry dokázal popsat jako další bojový křik, ačkoli znatelně jiný, jaksi dojemný, procítěný a pomalý, než křik Zharadů Připomínal píseň, kterou ingesbergští lidé zpívali Zoe kdysi na Edyneris. Poté se Manuel vrátil zpět ke svým lidem a Viktor pokračoval.

"To byla skupina druhá..."
"Která měla o dost víc prostoru, než ta naše," utrousila posměšně Eva. Její poznámka byla následována dalším pokřikem Zharadů.
"Ale no tak, všichni ví, proč jste tu. Ale málokdo znal příběh zrovna těchto lidí."

Eva nepohnula brvou. Viktor pokračoval.

"A teď ke skupině třetí a poslední," ukázal ke skupince zarostlých vousatých lidí, "věřím, že je nikdo nebude odsuzovat. Jsou tu ze stejného důvodu jako my. Jsou to lidé, kteří chtějí to samé, co my."
"Jsou to žoldáci," utrousila Eva.

Viktor se na ni zadíval zmučeným výrazem, ze kterého bylo zřejmé, že mu působí námahu zachovat klid.

"Ano, jsou to žoldáci! Díky moc, došel bych k tomu sám! Ano a mnozí jim možná nechtějí jen tak věřit, protože to či ono, nechávají se většinou uplatit, jdou za penězi a ne vírou, cokoli, všechny tyhle spekulace, předsudky a další. Ale dnes jsou tu ne kvůli penězům, ale kvůli svému srdci, které jim řeklo, že být tu dnes s námi je prostě správné! Tak se nesnižujte k aroganci," pohlédl varovně na Evu, "a semkněte se!"

Nikdo chvíli neřekl ani slovo.

"To je vše. Tyto tři skupiny zaútočí každá z jiné strany a to tam, kde není vstupní brána. U brány, jak už jsem řekl, budeme čekat my, moje skupina. Tyto tři skupiny počkají, než zaprvé Zoenen a Henry odvedou pozornost a než já s... jak se to jmenuješ, děvče?" ukázal na Katrin.
"Ka... katrin."
"Počkají, než já a Katrin s Radulfem pronikneme dovnitř. Nemáme plány naesfreyského hradu, ale zjistíme vnitřní slabiny a dostaneme dovnitř ostatní. To je asi všechno! Otázky?"
"Co budou dělat Zoenen s Henrym, až odvedou pozornost?" zeptal se někdo.
"To jsme si přesně neujasnili, především proto, že to nejde jen tak teď říct. Budou dělat co mohou, aby přežili. Potom, až budou moct, se vrátí zpět. Tou dobou bychom uvnitř měli mít dost vlastních lidí. Oni proniknou za námi a připojí se k

boji," vysvětloval Viktor, poté se místo všech ostatních lidí podíval právě na Henryho se Zoe, "Vy dva se držte. Nebude to jednoduchý, to je vám asi snad doufám jasný. Ale už jsem o vás slyšel neuvěřitelný věci. Hlavně o vás, paní."
"Slečna," řekla Zoe.
"Cože?"
"Slečna, ne paní."
"Jo. No jasně. To mají pořád všichni něco s tou Paní temnoty a pak... jo, fajn, pochopil jsem."
"Nemusela bych ovšem být slečnou na pořád," zašeptala směrem k Henrymu a usmála se.

Zadíval se na ni znovu, vypadala úžasně, když ji vlasy vlály ve slabém větru. Než stihl cokoli říct, Viktor pokračoval.

"Už je skoro čas. Slunce už vyšlo. Musíme... musíme se do toho dát," povzdychl si a Henry v jeho tváři, dosud tak plné tvrdé jistoty a vůdcovství, zahlédl stín obav. Nemohl si nevšimnout, že se Viktor krátce poté stejným pohledem zadíval na Katrin.

Všichni už byli na nohou, místo Viktorovo proslovu nastal mumraj, jak se všichni začali mezi sebou vzájemně domlouvat. Byl slyšet smích, někde tiché, nadšené plánování a jinde i hovor plný obav a pochyb. Někteří však byli ještě v úplně jiném rozpoložení.

"Sakra, Manueli!" vykřikl Viktor a vydal se rychlým krokem ke skupince, od které byly slyšet zvuky rozlévání jakéhosi nápoje a všeobecné veselí, "To musíte sakra chlastat teď? Zrovna teď? Jste normální?"

Henry pohlédl směrem, kde skupinka stála. Manuelovi lidé si nalévali plné korbele piva, přiťukávali si a hulákali na celé okolí.

"Ale no tak, Viktore, co kdybychom dneska padli? Nemůžeme se alespoň naposledy napít?" odpověděl mu kdosi, kdo do sebe zrovna kopl celý korbel.
"Jestli se teď vožerete, tak tady padnete určitě!"
"V pořádku, Viktore," uklidňoval ho Manuel, "věř mi, s trochou piva budeme ještě silnější, než střízliví! Popravdě střízliví jsme asi nikdy ani nebojovali, haha!"

Viktor zakroutil hlavou a mumlal si něco o morálce seveřanů, když zavadil pohledem o Zoe, okolo které procházel.

"Nevím jak na tom jste, slečno, neznám úplně přesně vaše postavení, takže mi odpusťte, jestli se vám nebudu klanět nebo tak něco, nemám to ani ve zvyku."
"V pořádku. Můžeme si tykat, jsem Zoenen," nabídla mu ruku.

Viktor ji stiskl.

"Mě znáš. Těší mě. Popravdě, pokud bych u někoho radši viděl chlast, jste to vy dva. Musíte fakt sebrat koule, na to, co se chystá. Vobá dvá. Pijete?"
"No... já..." začala Zoe, ale zarazila se.
"Dáme si," dokončil to za ni Henry, "ale jen trochu."
"Jasně, že trochu," uchechtl se Viktor, zatímco naléval, "jen na posilnění, nejde o to se tady ztřískat. Ale dodat si odvahu."
"Já jsem odvážná i tak," protestovala Zoe.
"My víme, princezno," přitiskl ji k sobě Henry, "my víme," políbil ji na tvář.
"Heh, princezno?" zasmál se Viktor, "No jo, to vona vlastně je. Héj, ty tam!" mávl na Katrin, která s prázdným výrazem hleděla do stromu, "pojď sem k nám! Dáš si taky!"

Katrinin výraz se nezměnil, nejistě se ohlédla za sebe jako kdyby čekala, že ji to někdo zakáže a vyrazila směrem k nim.

"Co je s ní?" zajímal se Viktor.
"Je... ona je..." začal Henry, ale zjistil, že neví, co by měl říct. Katrin byla vždycky podivná a uvědomil si, že se možná až příliš vždy zajímal o Zoe, než aby se ji snažil pochopit. Mezitím k nim Katrin došla.
"Děvče," pozdravil ji a nalil další, "jsi taková nějaká prázdná, pojď se trochu pobavit," natáhl se k ní s pintou čehosi.
"Já nevím," řekla a stále se tvářila naprosto neutrálně.
"Jak nevíš?"
"No, já to... a co to vůbec je?"
"Medovina, děvče. A dobrá."
"Jé," usmála se po dlouhé době, "tu znám."
"A proč bys neznala? To se pije snad všudé, né? Ty jsi z Ingesbergu? U vás to nemáte?"
"Máme. Já nesměla."
"Jak nesměla?"
"Viktore," vložil se do toho Henry, "můžeš na chvíli?"

Henry si ho odtáhl stranou a nechal tam Zoe stát samotnou s Katrin.

"Viktore, ona... ona je..." vypověděl mu ve zkratce vše, co o ní věděl. Nešlo mu o to, aby ji někdo litoval. Chtěl, aby ji pochopil a případně neublížil.
"Jo tak," zamyslel se a zadíval se na ni, "jo, tak to jsem asi neměl tohle říkat. Mě na ní přišlo něco jinak. No nic, vrátíme se?"
"Jo," přitakal Henry a šel s Viktorem zpět.
"Děvče, jsi tu s námi. Napij se nebo nenapij, je to na tobě."

Katrin si od něj vzala pintu, všichni si přiťukli a hodili ji do sebe. Medovina to byla vskutku výborná. Viktor všem nalil ještě dvakrát, když se dostavila Eva.

"Ale ale... prý do bitvy. A tady se akorát chlastá. A samozřejmě, že přizvete tuhletu mrchu a její... kdo ví co to vůbec je tahle..." ukázala nejdříve na Zoe a následně na Katrin.
"Hele," ozval se Viktor, "co jsem před chvílí říkal? Jestli půjdeme sami proti sobě, tak nemáme šanci. Tak drž hubu, Evo a dej si s náma."

Eva se zlomyslně ušklíbla.

"Ale co, seru na to. Třeba mi to pomůže to tu lépe snášet s takovýma lidma."

Viktor rozlil ještě několikrát, než flašku zavřel. Eva se trochu zklidnila. Chvíli se zdálo, že si se Zoe i přiťukne, ale zůstalo to u nepřátelského výrazu na obou stranách, při kterém Zoe vyhrála lepší pohled plný blesků šlehajících z očí.

"Holky, co?" řekl Henrymu Viktor tak, aby to nikdo jiný neslyšel.
"Jo, to mi povídej," ukázal Henry na Zoe, která si toho bohužel všimla.
"Co je?" vyprskla.
"Nic," řekli Henry s Viktorem unisono.

Ještě nějakou dobu vrcholily přípravy na spuštění akce, když už všichni, včetně zlitých Manuelových vojáků, uznali, že je třeba vyrazit.

"Připravena?" zeptal se Henry.

Oba seděli na koních. Zoe ozbrojená lukem s celým toulcem plným šípů a malou dýkou, kterou jí kdosi věnoval. Henry měl svůj meč a po diskuzi s Viktorem a Manuelem si vzal i štít, jenž mu kdosi donesl. Zatím jej měl pouze na zádech, protože na jeho používání nebyl zvyklý. Jak mu ale ostatní, zkušenější bojovníci vysvětlili, štít se mu hodí i přidělaný na zádech. Už jen kvůli případným střelám lučištníků do zad.

Henry poté začal trval na tom, aby štít měla i Zoe. Ta však vytrvale nesouhlasila. Henry ji několikrát nazval paličatou potvorou, ale poté to vzdal. Starostí a špatných pocitů z celé této akce se ovšem nezbavil.

"Ano, připravena."
"Tak jo, směr znáte. Výbavu máte. Tak zlomte vaz! My vyrazíme, až slunce půjde odsud pozorovat ne u tohohle stromu, ale u támhletoho."

Za všeobecného potlesku a křiku Henry se Zoe vyrazili směrem k Naesfrey. Chvilku nikdo z nich nepromluvil.

"Henry?"
"Jo?"
"Pravdou je, že mám strach."
"To i já, Zoe"
"Jen jsem chtěla, abys to věděl."
"Jsi hodná."

Po možná dvaceti minutách jízdy začal Henry rozpoznávat horskou strukturu. Naesfrey skutečně leželo uprostřed složitého terénu. Rád by dokázal říct, že tudy nebo možná zrovna tudy kdysi utíkal, když zachraňoval Zoe, ale nebyl toho schopen. Vše vypadalo stejně. Říkal si, že je snad nemožné se v takovém terénu vyznat.

"Podívej," ukázala Zoe na cosi před nimi.

V dálce se rýsovala silueta naesfreyského hradu. Zoe se zastavila a Henry se zastavil s ní. Po chvilce ticha, během kterého Henry tiše hleděl na hrad v dálce, ačkoli byl myšlenkami jinde, se vedle něj ozvaly vzlyky,

"Já to nedokážu, Henry. Bojím se. Tak moc. Já nejsem tak odvážná. Jen se ráda předvádím. Já mám hrozný strach. Nemůžu."

Henry se na ni zadíval.

"Běž pryč, Zoe."
"Cože?"
"Běž pryč."
"Ale..."
"Celou cestu sem myslím na to, jaké by to bylo tě ztratit a nedokážu to. Zmiz. Běž pryč. Nikomu nic neřeknu."

"Ne."
"Holka tvrdohlavá, sakra běž!"
"Ne, nikam nepůjdu, Henry. Bojím se, to ano. Ale kdysi dávno jsem se tě u ohně, když jsi mě zachránil, ptala, jestli můžu zůstat. A já zůstanu, neodejdu. Jsem tvá. Už asi napořád."

Henry pomalu přikývl, povzdychl si, seskočil, chytl Zoe a sundal ji z jejího koně. Nebránila se, padla mu do náruče. Přitiskl ji k sobě a říkal si, že musí zůstat silný. Když ne ona, tak alespoň on. Ale nedokázal to. Tiskl ji k sobě takovou silou, že by ji málem rozmačkal.

"Opovaž se umřít. Já tu bez tebe nebudu, nezůstanu. Zoe, běž pryč. Kamkoli."
"Ne, utečeme spolu."
"To nemůžeme. Ti lidi přišli bojovat. Za tebe. Za nás. Aspoň já tu musím zůstat."
"Pusť mě, Henry."
"Proč?"
"Chci tě líbat."

Henry ji pustil na zem a Zoe se mu vrhla kolem krku. Střídavě ho líbala a mluvila.

"Možná je to... naposledy... možná... už nikdy..."
"Zoe, zmiz, prosím tě, nikomu nic neřeknu."
"Ne, já budu... navždy s tebou."

Přestala, padla na kolena a sklonila hlavu do dlaní. Poté si z vlasů vyndala sponku a rozpustila si vlasy.

"Co to děláš?" podivil se Henry. Zoe to nikdy nedělala. Skoro až zapomněl, že má tak dlouhé vlasy.
"Udělej mi culík," šeptla.
"Cože?"
"Udělej to!"
"Proč?" nechápal.
"Chci to. Chci mít něco od tebe. Pro štěstí. Vím, jak se na mě celou dobu díváš. Do mých očí. Na mé vlasy. Na mě. A nejsem hloupá. Moje vlasy jsou pro mě vším. Líbí se mi v odrazu v jezeře. Hladíš mi je, když jsem smutná. Možná to zní divně, ale nikdy jsem nikomu nedovolila se mě třeba jen dotknout. Chci, abys mi udělal culík."

Henry se zarazil, přistoupil k ní a vzal si sponku, kterou mu Zoe podávala.

"Já ale... já nevím... já tohle nikdy..."

"Prostě to udělej! Neštvi Paní temnoty. Umím být zlá. Umučila jsem tolik lidí, že kdybych ti to celé vylíčila, nechtěl bys se mnou ani mluvit! Udělej mi ty vlasy. Prosím. Je to krok, kterým chci projít."

Henry vzal její vlasy do rukou a zarazil se.

"To je směšný, já..."
"Udělej to! Prostě to kurva udělej!" otočila se na něj se zuřivým výrazem ve tváři.

Henry stál jako opařený. Vůbec si nebyl jistý, co se právě děje.

"Promiň," uklidnila se, "asi jsi měl pravdu. Jsem fakt divná. Nezlob se. Já jen chtěla... vždycky jsem toužila... už jako malá, aby... je to divný, já vím. Ale já chtěla mít někoho, kdo mi udělá vlasy. Chtěla jsem to prožít, než... třeba... umřu."

Henry přikývl.

"Otoč se."
"Proč?"
"Prostě to udělej. A zavři oči."

Zoe poslechla. Henry, držejíc sponku v levé ruce, tou samou rukou chytl její vlasy a začal je rukou druhou, na níž chybělo pár prstů, prohrabávat jako kdyby ji česal. Viděl na Zoeině krku husí kůži. Slyšel, jak podivně dýchá.
Ještě chvíli ji hladil, něžně tahal za vlasy, než se jí pokusil udělat culík. Docela se mu to povedlo. Vrazil mezi vlasy sponku a obdivoval své dílo.

"Netahá tě to nikde?"
"Ne."
"Pak jsou vaše vlasy hotové, princezno."

Zoe otevřela oči a otočila se.

"Děkuji."
"Rádo se stalo."
"Ne, vážně děkuji."
"Vážně se rádo stalo, princezno."

Červenala se. A usmívala.

"Jsem divná, že?"

"Jsi ta nejdivnější, kterou jsem potkal. Jsi praštěná. Jsi příšerná. Jsi často úplně na zabití a nejspíš nejhorší holka na světě. Ale jestli ti někdo ublíží a třeba zkřiví jedinej vlas, tak ho zabiju."

Zoe se usmála ještě víc.

"Je čas jít," řekla a vykročila ke koni. Henry ji však chytl za ruku.
"Ty nikam nepůjdeš, princezno z Edyneris."
"Proč ne? Říkala jsem, že neuteču."
"To si klidně neutíkej. Takhle se Paní temnoty odvděčuje za vlasy?"
"Paní temnoty není... zvyklá někoho nechat sahat na její vlasy."
"Tak se to Paní temnoty naučí."
"Nenaučí. Vždyť jsem poděkovala. Nic se učit nebudu."
"Ale nepolíbila."
"Paní temnoty není zvyklá někoho..."

Henry ji jemně chytl za vlasy a zadek.

"Nebuď zbytečně drzá, princezno. Na mě ne."
"Paní temnoty to přehodnotí," vyhrkla, zrudla, usmála se a políbila ho.

Naesfreyský hrad se stále výhružně tyčil v dálce. Na jeho hradbách však bylo i něco dalšího, co z té dálky nebylo vidět.

"Pane, to jsou nejspíš oni."
"Já vím," povzdychl si Tamir a pokračoval v broušení sekery, "pamatujte, udělám to já sám."

39. Naesfrey

Na listy, vlající na větvích stromů, začaly dopadat první kapky. To ještě chybělo, pomyslel si Henry. Na druhou stranu, nacpán do těžké zbroje, si říkal, že alespoň nehrozí nějaké větší horko.

Se Zoe už byli dávno zpět na koních a pomalým klusem se blížili ke zdem naesfreyského hradu. Zoe moc nemluvila. Působila podivně zamlkle. Henry tušil, že se buď snaží skrýt svůj strach nebo se snaží působit odhodlaně poté, co chvíli se chvíli před tak zlomila. Doufal, že se kvůli tomu nebude zbytečně snažit riskovat, aby sobě či jemu něco dokázala, ale nechtěl o tom začínat mluvit. Nechtěl jí zbytečně motat hlavu.

Hrad už byl jen nějakých sto metrů od nich, oba stále mlčeli a pokračovali dál. Henry netušil jak přesně by to celé mělo proběhnout. Zoe mu u ohně řekla, že má plán. Zapomněl jsem však zeptat jaký.

Ještě chvíli pokračovali. Zničehonic však Zoe svého koně zastavila, seskočila a podívala se na něj.

„Pořád jsi mě přesvědčoval, abych si vzala štít. Možná teď pochopíš, proč by to bylo zbytečné," pronesla záhadně, vytáhla meč a hodila jej Henrymu k nohám.
„Co to děláš?" zeptal se jí podrážděně, rozčílilo ho její podivné chování.
„Jednám," odpověděla a sundala si ze zad toulec se šípy a luk.
„Nebuď blbá!" křikl na ni a seskočil z koně.
„Neurážej mě, už takhle je to těžké," hodila mu k nohám i luk a šípy.
„Já tě ale… ne, tohle ti nedovolim!"

Zoe se zarazila a podivně se na něj zadívala.

„Nedovolíš? Nebo nechceš dovolit? Stejně s tím nic neuděláš. Zkus mě zastavit a já začnu křičet a jakkoli to to zní šíleně, tak… vojáci z Naesfrey přiběhnou mi pomoct."
„A pak tě zabijou!"

Zoe se tvářila velmi smutně, přikročila k němu a udělala gesto jako kdyby mu chtěla pohladit tvář, ale Henry její ruku zastavil.

„Nepůjdeš se nechat zabít!"
„Já se nejdu nechat zabít, Henry."

„Tak co to má bejt? Co tohle je? Proč se nemůžeš chovat normálně?“

Zoe chápavě přikývla.

„Já…“
„Dost! Přebírám to! Nenechám tě se…“

Svoji větu však nedokončil. Všiml si zvláštního pohybu v koutku oka. Někdo nahoře na hradbách je pozoroval a když zjistil, že si ho Henry všiml, začal na ně křičet.

„VY DVA! TAM DOLE!“

Zoe sebou trhla a také se podívala na hradby. Stál tam muž, kterého oba spatřili na Naesfreyském plese. Holohlavý muž s vousy, na jehož hlavě se třpytila královská koruna.

„PŘIJMĚTE MÉ POZVÁNÍ NA NAESFREYSKÝ HRAD!“ křičel muž.

Zoe se zmateně a vyděšeně zadívala na Henryho a ani nehlesla.

„MYSLÍM TO VÁŽNĚ. POKUD VÁHÁTE, MOHU VÁM DÁT DŮVOD VAŠE ROZHODOVÁNÍ TROCHU URYCHLIT!“

Po těchto slovech nastala malá pauza, poté se na hradbách objevil další muž, s jakýmsi velkým nástrojem v ruce, který si přiložil k ústům a začal hlasitě troubit. Henrymu bylo jasné, že něco signalizuje. Nemusel však dlouho přemýšlet co a komu.
V nedaleko vzdálených hornatých lesích se začaly objevovat podivné věci. Byly všude. Bylo to cosi neskutečně dlouhého, jako jakási černá zeď složená z úplně stejných materiálů, přesto podivně nesourodých, jak se jednotlivé články zeď tvořící, pohybovaly samostatně. Tato zeď se zvedla a začala se pomalu blížit k nim, obkličujíc je.

„Henry,“ vydechla zděšeně Zoe.

Henry však neodpovídal. Stále zíral na tuto podivnou zeď, která se pomalu blížila k nim.

„Henry! Henry, víš, co to je?“

Henry to věděl.

„Štíty," řekl.

Bylo zřejmé, že armáda vojáků, celou dobu se skrývající v lesích, vyrazila k nim. Bylo jich takové množství, že nebylo úniku. Jedinou možnou cestou pryč, která by nevyžadovala konfrontaci s touto armádou, se zdála být cesta do hradu. Jako kdyby někdo četl jejich myšlenky, se z nedaleko stojící brány začaly ozývat zvuky řetězů a kovu, jak kdosi bránu otevíral.
Vojáci kráčeli dál a dál, bez ohledu na bořící se bahno, kterým se kvůli dešti museli prodírat.

„Henry, co budeme dělat?" vykřikla panicky Zoe.
„Mě se ptáš? Měla jsi plán se tam jít nechat zabít!"
„Prosím, přemýšlej, tohle teď neřeš!"

Henry skutečně přemýšlel, tak usilovně, jak jen dokázal. Konfrontace této armády? Nesmysl. Bylo jich mnoho. Příliš mnoho. Bylo zřejmé, že cílem vojáků je stejně jen to, aby je oba natlačili dovnitř.
S tím, jak se vojáci blížili, sílilo i řinčení zbroje, mečů a železa. Mnoho z nich mělo dlouhá kopí prostrčené mezi štíty. Oba koně začaly být z této podívané nervózní, pohazovaly ocasy a rozhrabovaly zem.

„Musíme dovnitř!" popadl Henry Zoe a začal ji táhnout směrem k bráně.
„Ne, Henry!"
„Musíme!"
„Ale… moje zbraně!"

Henry se zarazil, vyrazil k Zoeiným zbraním poházených po zemi, sebral je a doběhl s nimi k ní.
Nyní již ozbrojenou Zoe chytl za ruku a vyrazil s ní směrem k bráně. Tentokrát ji nemusel příliš pobízet, sama zřejmě došla k závěru, že je to jediná možnost a uháněla s ním do hradu.
Henry se ještě naposledy ohlédl za sebe. Byl si téměř jistý, že se za nimi vojáci rozběhnou, ti však pokračovali dál stejným tempem.

Henry to nádvoří znal. Pozemky Naesfreyského hradu už několikrát procházel, když zachraňoval Zoe a oba jimi prošli, když mířili na Naesfreyský ples. Netušil však, co dál.

„Tady, Henry!", ukázala Zoe, stále jej držejíc za ruku, na něco po straně.

Byly to otevřené dveře vedoucí kamsi do odlehlejší části hradu, jenž se nacházela blíže k hradbám. Zoe tam vtrhla a Henry s ní. Ocitli se v naprosté temnotě. V temnotě tak silné, až si Henry ani nevšiml pohybu, které se mihl v koutě. Na čele pocítil intenzivní tupou bolest, když ho cosi silně udeřilo do hlavy a ani si pořádně nevšiml, že upadl. Než se stačil vzpamatovat, kdosi ho udeřil znovu a Henry ztratil vědomí.

40. Dobrý a špatný kat

Henry cítil příšernou bolest na čele. Nerozuměl ničemu. Nedokázal otevřít oči ani pohnout rukou. Bylo to jako ve snu. Jako kdyby všechno to, co se dělo, bylo někde v jiném světě nebo součástí nějakého velmi bizarního snu. Henry dál naslouchal jakýmsi hlasům.

„Už jsem ti řekl, abys držela hubu, rozumíš tomu, sakra?“
„Já vím dost, vím všechno!“
„Musím se tě zeptat… co sis přesně myslela, že tady dokážeš?“

Kdosi kolem pomalu přešlapoval. Henry ty hlasy slyšel čím dál tím lépe a zřetelněji.

„Tak co? Najednou budeš mlčet? Co jsi chtěla udělat? Zabít mě? Sama? Nebuď směšná.“
„Nejsem sama. Už dávno nejsem sama.“

Henry otevřel oči. Ležel na chladné podlaze v jakési obrovské místnosti. Vedle něj stála Zoe, sama, s mečem v ruce. Naproti ní stál muž, kterého velmi dobře poznal. Tamir měl okolo sebe hned několik vojáků, kteří mu dělali stráž. Mezi vojáky stála i žena, kterou taktéž ihned poznal. Když spustil oči z Lily a rozhlédl se, poznal i onu místnost – hlavní síň Naesfreyského hradu.

„Skvělé, probral se nám rytíř-poskok,“ pronesl Tamir znuděně.
„Henry! Henry, jsi v pořádku?“ vrhla se k němu Zoe a objala ho.
„Jo… jsem, Zoe,“ odpověděl jí a postavil se.

Zahleděl se na Tamira s nenávistí v očích.

„Jestli jí ublížíš, tak…“
„Tak co? Nejsi v pozici, ve které můžeš vyjednávat. Všechno, co se tu stane, se stane podle mojí vůle a mého rozhodnutí. Kde jsme to skončili? Ano, ovšem. Nejsi sama. A už dávno. Samozřejmě. Vy ženy jste tak směšně povrchní a jednoduché, že už mě to ani nebaví.“
„O čem to mluvíš?“ zeptala se Zoe, z jejíchž očí sálala nenávist.
„Myslela sis, že se nedozvím o tvém plánu? Prý Paní temnoty svolává lidi, aby svrhli Naesfrey,“ zasmál se a vojáci kolem něj, včetně Lily, se začali smát také.

Zoe nadále mlčky a nepřátelsky hleděla.

„A ty vaše přípravy. Moc zábavné. O té ranní diskuzi jsem slyšel dost. Ale nejvíc mě zaujala ta v lese."
„Cože?" podivil se Henry a vzal Zoe za ruku. Konečně se začal vzpamatovávat a začal kromě bolesti na hlavě plně vnímat i ostatní věci kolem.
„Udělej mi culíček, jsem tak nevinná a nadržená, že potřebuju aspoň culíček," smál se dál Tamir a někteří vojáci kolem měli problém se smíchy udržet na nohou.

Zoe zrudla studem a udělala krok zpátky, její stisk ruky lehce povolil, Henrym však projela příšerná lavina vzteku a stiskl její ruku ještě pevněji. Sám však zapátral do minulosti a znejistěl – to byli snad celou dobu pozorováni? Chtěl si udržet nadhled a nedat najevo, že není v obraze.

„Zajímá tě jak to vím? Zajímá? Tak se zeptej," provokoval Tamir.

Henry mlčel.

„Řekl jsem, aby ses zeptal!" vykřikl král, poté se podivně usmál jako kdyby mu situace působila potěšení.
„Co bys na to asi odpověděl?" řekla znechuceně Zoe, „že jsi nás nechal pozorovat. A co má být? Věděla jsem, že se o tom můžou dozvědět i nezvaní. Musela jsem to risknout."

Tamir se otočil na své lidi.

„Slyšíte ji? Tak my jsme nezvaní," rozpřáhl ruce a otočil se kolem dokola.

Vojáci se zasmáli.

„My jsme nezvaní… MY JSME NEZVANÍ!" křičel dál král pobaveně.
„Nech už toho," přerušil ho Henry a král na něj se stále rozpřaženými ruky pohlédl, „Tak dost těch keců! Stejně nás chceš zabít. Tak proč to oddalovat? Ale jednu věc bych ti měl připomenout. Zatímco já pro tebe nejsem nikdo… jen ten, koho jsi využil a celé roky nechal hnít v cele… tak tohle," ukázal na Zoe, „je tvá dcera. A ty se ji jen tak snažíš..."
„Tahle?" přerušil ho Tamir a také ukázal na Zoe, „To není moje dcera. Měl jsem dceru, ale ona ji zabila."
„Nelži! Dora se…"
„Jasně, Dořiny pohádky už nikdo nebere vážně. Dora by se měla uklidnit a začít psát pohádky. Já bych si je ale nepřečetl, už mám jejích výmyslů naposloucháno dost a kromě toho, věci tvořené ženou samozřejmě obvykle za nic nestojí."
„Proč by Dora lhala?"

„Protože ona lže pořád. Potřebovala tuhle děvku dostat na Ingesberg. A živou. A dokázala skoro každého oklamat a přesvědčit. Taková ona je. Moje dcera? Nikdy! Nikdy bych se nesmířil s tím, že by tohle zlo bylo mojí dcerou!“

Henry pohlédl na Zoe, která se tvářila zrovna tak zmateně. Chtěl něco říct, ale Tamir mezitím přímo vybuchl vzteky.

„MOJE DCERA? MOJE DCERA! NIKDY UŽ NEPOUŽIJEŠ TAKOVÉ SPOJENÍ! NIKDY!“ ukázal na Henryho rozzuřeně, „Já dceru měl! A ona,“ ukázal na Zoe, „to ví!“

Zoe zavrtěla hlavou, pustila Henryho ruku a udělala krok vpřed.

„Lžeš! Jenom lžeš! Tak proč mě Dora chtěla dostat na Ingesberg?“ vykřikla.
„Jediným důvodem, proč tě tam chtěla, bylo, aby z tebe dostala krev. A lidské tělo krev vytváří jen, když je naživu.“
„Co je tohle za blbost?“
„Ingesberg je už rok ponořen do temnoty. Mortis Anearis na tom hradě napadá mnoho lidí, ale nikdo neví jak a proč. Dora nějak zjistila, že zrovna ty jsi odolná a moc to chtěla. Zvlášť ve spojení s Erinulem, který ji přímo prosil o nějakou pomoc. Já samozřejmě vím, proč se tam Mortis Anearis vyskytuje v takovéto podobě. Neměl jsem ale zájem to Doře říkat, zvlášť po všech jejích výhružkách a představeních.“
„Nevěřím ti!“ pronesla Zoe.
„Víš vůbec proč se tě tak snaží dostat na Edyneris?“

Zoe mlčela a král se pobaveně ušklíbl.

„Nevíš. Nevíš nic. Paní temnoty neví vůbec nic!“

Posměšně se rozhlédl kolem.

„Téhle jste se báli? Směšná, zmatená. A krutá. Možná věříš tomu, že se tě tam Dora snažila dostat z nějakého velkého důvodu, že jsi k něčemu předurčena nebo kdo ví co… lidi si jsou schopni vymýšlet různé teorie. Ale ve skutečnosti je tím jediným důvodem to, že všeobecně věří, že zrovna ty jsi odolná vůči Mortis Anearis.“

Zoe podivně zbledla a Henry se zamyslel.

„Potřebuje tvoji krev. Nemohla tě zabít. Potřebovala tě živou. Mrtvé lidské tělo krev samozřejmě nevyrobí. Ona snad i věří, stejně jako plno dalších, že jsi nějaká vyvolená. Že máš dar. Ale nemáš. Zjistil jsem si celou tvoji minulost. Tvá odolnost

vůči Mortis Anearis pramení jednoduše ze skutečnosti, že sis v mládí hrála na alchymistku. A zkoušela na sobě tolik látek, že tvé tělo skutečně má nějaký druh odolnosti. Ale vážně pochybuji, že funguje tak, jak si Dora myslí," uchechtl se, „Je to jen normální přirozená reakce… imunita… nelze ji přenést krví. Je třeba ji pěstovat… nechat růst… trvá to roky. Stejně tak je imunní většina vojáků Naesfrey, i když Mortis Anearis tvoří vnitřek našich mečů! To my jsme tu božskou kletbu přivedli zpět, po tolika letech! Ale jen pro naše nepřátele! Každý muž vyrůstající v Naesfrey je roky podrobován všemu, co člověk potřebuje, aby byl vůči té nemoci imunní! Ženy ne, ženy jsou zbytečné! Ženy nebojují, nic nedokáží, jen se neustále usmívají a přehazují si vlasy ze strany na stranu, aby si každý myslel, že se z nich někdo posere!"

Po Tamirovu monologu nastalo hrobové ticho. Ze Zoeiny tváře nešlo nic vyčíst. Henry měl plno otázek, ale nedokázal vyslovit ani jednu z nich.

„Chceš důkaz?" obořil se na Zoe, „Co jsi dokázala ty? Nic! Jedna žena to mohla změnit, jedna jediná žena mohla něco dokázat, ale tys jí do nedovolila!"

Zoe se zatvářila zmateně a chtěla něco namítnout, ale Tamir ji přerušil.

„Zabila jsi mi dceru a celé roky jsem se těšil na tuhle chvíli."
„Jakou dceru?" vzpamatovala se Zoe.
„Moji dceru. Dceru, o které nikdo nevěděl. Tys ji přesto našla a zabila. A NEJEN ZABILA!"

Tamir se najednou tvářil tak vztekle, až mu na tváři naběhly vrásky.

„Já o ničem…"

Tamir luskl prsty a několik vojáků přiskočilo k Zoe dříve, než stačila pozvednout luk, odzbrojili ji a začali táhnout směrem k Tamirovi. Henry se na ně vrhl a snažil se je od Zoe odtrhnout.

„NECHTE JI! NECHTE…"

Několik dalších vojáků přiskočilo k Henrymu a odtrhlo ho od Zoe.

„NE! NECHT…"

Jeden z nich ho jakýmsi tupým předmětem silně udeřil do hlavy. Zoe křičela, vojáci se smáli a dotáhli Zoe až Tamirovi k nohám, kde ji porazili na kolena a přivázali

řetězy. Jeden z vojáků vrazil Henrymu do úst roubík a ten nebyl schopen říct jediné slovo.

Zoe stále křičela, Tamir ji tvrdě udeřil. Ne jednou, ale ještě několikrát. Poté vytáhl dýku.

„Kolik jí bylo?“
„Ko… kolik bylo komu?“ zeptala se Zoe vyděšeným hlasem.

Tamir se k ní sklonil.

„Řekni… její jméno…“ zašeptal.
„Já… já nevím… nevím čí.“
„ZABILA JSI JI! A NEZNÁŠ JEJÍ JMÉNO?“
„Já jsem… já…“
„Já vím co jsi. Zabila hodně lidí! Ale proč ji? Proč Irriel?“

Henry se pokoušel osvobodit nebo něco říci, ale nedařilo se mu to. Srdce mu bušilo jako šílené a začínala se ho zmocňovat panika, jakou dosud nezažil.

„Myslel jsem, že tvým největším hříchem bylo to, cos jí udělala. Ale tys udělala ještě něco horšího. Ty ani neznáš… JEJÍ JMÉNO!“

Tamir poslední dvě slova vykřikl a rozmáchl se dýkou. Zoe vykřikla bolestí a vojáci nadšeně zatleskali. Panika, kterou Henry prožíval, se nedala popsat.
Vojáci přestali tleskat. Henry na Zoe pořádně neviděl.

„Nech mě, abych ti to připomněl… se všemi detaily. Víš kde Irriel našli? TAK VÍŠ?“

Ozval se úder a další výkřik bolesti.

„Ne… já si to…“
„Našli ji ve vesnici kousek od Edyneris. Asi dva týdny po tom, co ten hnusnej hrad padl. Co mi k tomu povíš?“
„Já… já byla naštvaná!“
„Víš, co říkali lidé v té vesnici? Tak víš?“
„Ne…“
„Říkali, že tam přišla nějaká holka, černovlasá, podobající se té, která bydlela na Edyneris. A ta se na ni vyptávala. Proč ses vyptávala zrovna na ni?“

Zoe mlčela. Tamir se znovu rozmáchl dýkou ve stejné chvíli, kdy kdosi, kdo stál před Henrym, udělal úkrok vedle a Henry viděl, jak Tamir sekl dýkou Zoe do nohy. Ta znovu vykřikla, zavřela na chvíli oči a vypadala, že ze všech sil bojuje s příšernou bolestí.
Henry zabral ze všech sil, ale nedokázal rukami pohnout ani o centimetr. Věděl že něco musí udělat a to co nejdříve.

„TAK MLUV!“
„Ona… ona kreslila symboly… symboly Naesfrey na stromy…“
„A proto jsi zabila?“
„Ne, proto ne… já chtěla zjistit… co… co ví…“
„Ale tys ji nejen zabila, že?“

Zoe vyděšeně kroutila hlavou.

„Já jsem… já…“
„Já vím, cos udělala!“

Tamir ji bodl znovu. Zoe upadla do bolestivých křečí, ve kterých mlátila pěstí do země a z očí jí tekly slzy.

„Byla při tom naživu? Tak byla?“

Zoe neodpovídala. Tamir znovu zvedl dýku.

„Byla,“ vydechla Zoe.

Tamir spustil ruku s dýkou a zabořil si oči do dlaní. Síní se začal šířit šepot, jak si někteří vyměňovali své názory. Král se po chvíli vzpamatoval, zvedl hlavu a pohlédl na Henryho.

„Ty to nevíš, co?“

Henry, i kdyby chtěl, odpovědi nebyl schopen. Přelétával očima střídavě z rozzuřeného a poněkud zmučeně vypadajícího Tamira na vyděšenou Zoe, která na něj prosebně hleděla. Henry její výraz přečetl. V jejích očích nebyly prosby o záchranu. Byly to prosby o odpuštění.

„Ta, kterou jsi doprovázel. Ta, které jsi pomáhal. Ta, kterou jsi skrýval před spravedlností. Tak přesně ta ti nikdy neřekla, co opravdu dělala těch sedm let. Je to tak? TAK JE?“

Král se zhluboka nadechl.

„No samozřejmě… vidím ti to na očích. Tu zvědavost. Ani nevíš, jak mě těší, že to budu já, kdo ti to řekne.“
„Ne!“ vykřikla Zoe, „Neposlouchej ho… prosím… Henry, neposlouchej ho!“
„TY DRŽ HUBU!“ obořil se na ni král a pohlédl zpět na Henryho, „Tvoje oblíbenkyně rozřezala moji dceru… na kousky… jak jsi před chvílí slyšel, tak… zaživa!“

Henrym projela vlna děsu. V Zoeiných očích byl strach, o kterém si byl také jistý, že ho přečetl zcela správně.

„A víš, kolik jí bylo? Čtrnáct let! A tohle dělala běžně!“
„ZAÚTOČILI JSTE NA NÁS! ZNIČILI JSTE MI ŽIVOT!“ vykřikla Zoe, „MUSELA JSEM TO DĚLAT A BUDU TO DĚLAT, TO VY JSTE MĚ ZNIČILI! TO VY JSTE TO ZE MĚ UDĚLALI! A UDĚLÁM TO VÁM VŠEM!“

Pryč byla ta milá holka, pomyslel si Henry, když fascinován hleděl na Zoe, která se v řetězech třásla vzteky a ze které sálalo čiré zlo.

Tamir znovu luskl prsty a kdosi mu donesl obrovskou sekeru. Působil podivně uklidněně, když se zadíval na Zoe.

„Kati jsou společností od počátku vnímáni jako špatní,“ pronesl zamyšleně, „lidé si s nimi spojují něco špatného. Vnímají je jako ty zlé, tiché, děsivé muže, ukončující něčí život. Mnoho lidí si myslí, že se v tom vyžívají. Ale je to profese jako každá jiná.“

Zoe zavrtěla hlavou a prosebně se dívala střídavě na Tamira a Henryho.

Být dobrým katem znamená hodně dřiny. Dobrý kat setne hlavu bezbolestně. Dobrý kat rozezná, zda ten, jehož hlavu stíná, ještě pár vteřin po oddělení žil a uvědomoval si, co se stalo. I když ani dobrý kat nedokáže odpovědět na otázku, zda si takový člověk uvědomuje tu bolest v těle nebo ve své hlavě. Přeci jen, je tělo pak na dvě části. Kdybych povolal dobrého kata, neucítíš nic. Já ale dobrým katem nejsem.“

Zoe tekly slzy po tváři.

„Ne…“ zavrtěla hlavou, „udělej to rychle… prosím…“
„Paní temnoty, žadonící o rychlou smrt. Tak to je doslova vzrušující,“ usmál se král.

Lidé kolem začali tleskat. Lily se usmívala a dělala pohyby rukou, jako kdyby je přímo dirigovala.

„Popros mě ještě jednou! Pros mě o život!“
„Já tě nikdy nebudu prosit o život! Prosím tě jen o to, abys mě zabil hned!“

Henry chtěl křičet, bojovat, zachránit ji. Množství adrenalinu, které se mu vlilo do krve, bylo tak obrovské, že dokázal ze všech sil zabrat a pokusil se osvobodit. Cítil, že mu snad praskne jedna z kostí v ruce. Řetěz nepraskl, ale přeci se jen lehce uvolnil. Byl schopný uvolnit si jednu ruku.

Tamir pozvedl sekeru.

„MILUJU TĚ, HENRY! ODPUSŤ MI!“ zakřičela Zoe a zavřela oči.

Tamir chtěl ještě něco říci, ale hlavní dveře někdo rozrazil. Dovnitř vtrhla hotová lavina lidí. Henry, který se zrovna uvolňoval z řetězů, spatřil obrovitánskou postavu Viktora, jak se s řevem vrhl dovnitř a vrazil do překvapené dirigující Lily meč. Odkopl ji a vrhl se dál.
Za ním Henry spatřil Manuela, který cosi křičel na své lidi a ukazoval na Tamira. Hned poté se objevila Evina skupina, Katrin držejíc nejistě meč, několik maskovaných bojovníků, což byli nejspíše žoldáci, jenž se k nim připojili v táboře.

Henry už neměl čas dál sledovat, kdo další ještě do síně vtrhl. Nastal chaos a bojová vřava. Zahlédl i Tamira, jak cosi křičí na své vojáky, zahazuje sekeru a utíká pryč. On ale hledal někoho jiného. Rozběhl se k Zoe, která vypadala, že nevěří vlastním očím. Někdo ho ale předběhl. Žena, která u ní přistála skokem jako kočka. Zoe na ni nejistě pohlédla. Žena ji vyprostila z řetězů.

„Sama nevím, proč to dělám. Ale jestli tu umřeš, nebudu z toho mít radost, když to bude smrt, při které se nebudeš moc bránit,“ řekla Eva.

Zoe přikývla a cosi zašeptala jako poděkování. Eva se vrhla do boje, zatímco Zoeiny oči se obrátily směrem k prchajícímu Tamirovi. Jeho plášť mizel v jedněch ze dveří. Zoe vyskočila, popadla luk, který ji předtím vojáci sebrali a rozběhla se ke dveřím. Jemu samotnému nevěnovala jediný pohled.

„ZOE!“ vykřikl Henry a vyběhl za ní.

Když se ocitl v chodbě, zahlédl jak se jedny z dveří zavírají. Rozběhl se k nim a kopnutím je rozrazil. Byla to jakási menší skladová místnost, na jejímž konci spatřil u okna Zoe.
Ta sebou trhla, zatvářila se vyděšeně a namířila na něj meč, rychle však znejistěla a sklopila jej.

„Proč tu jsi?“
„Přišel jsem za tebou.“
„Ale… proč? Je všemu konec. Budeš mě nenávidět. A já… chtěla jsem dohnat toho… čuráka… ale…“ ukázala na svoji nohu, „nejsem dost rychlá.“

Po tváři jí stékaly slzy a celá se třásla.

„Je to pravda, co říkal?“ zeptal se Henry.

Přikývla.

„Nejsem hodná holka. Teď už to víš. Zamlčela jsem, co přesně jsem dělala, ale všechno ostatní bylo skutečné. Ale to je teď stejně jedno!“
„Ale to všechno ostatní…“
„Všechno byla pravda. Jen jsem ti neřekla, jaká dokážu být! A ty sis mě idealizoval jako nějakou… já vlastně ani nevím. Jako hodnou holku, které jen občas ujedou nervy.“

Kdesi v hradu se ozval obrovský výbuch, Henry se krátce nejistě ohlédl přes rameno, ale pokračoval.

„Mě ale nepřišlo, že bys nebyla sama sebou.“
„Byla jsem sama sebou celou dobu. To s tebou jsem… přestala cítit tu potřebu. A… a místo toho cítila… jiné věci. Nelhala jsem. Nehrála si na nic. Byla jsem to já. Jen jsem nemluvila o své nejtemnější stránce.“

Henry udělal pár kroků k ní.

„Já se bála, všichni mi šli po krku a já byla hrozně naštvaná! A ta holka… Provokovala mě! Vysmívala se mi! Ani jsem nevěděla kdo je. Dávno jsem na to zapomněla. Vyhrožovala, že někoho důležitého zná, že ho ke mě dovede!" vykřikla náhle.

Henry chápavě přikývl.

"Nikdo nikdy nepochopí jak jsem se cítila! Tak zrazená, nechtěná, tak ponížená! Neměla jsem domov, neměla jsem vůbec nikoho. A bylo mi tak smutně, že jsem se někdy už ani nechtěla dožít dalšího dne! V noci jsem nespala, ale brečela! Bylo to nesnesitelné!"
"Zoe..."
„Budu na to… na nás… už vždycky vzpomínat. Na to, jak to bylo krásné," šeptala dál, „Na tu naději… na tu šanci… na ty naději žít normální život s někým, kdo mě má opravdu rád! A tys mě, kdo ví proč, měl fakt rád. Našel jsi ve mě tu, kterou jsem byla... stůj!" vykřikla náhle, když si uvědomila, že se k ní blíží a pozvedla meč.
„Dej to dolů!" přikázal jí Henry, „Zbláznila ses už snad? Hned to dej dolů!"
„Ne! Už víš, kdo doopravdy jsem!"
„A co? Myslíš, že mě to překvapuje? Myslíš, že se tím něco mění?"
„Ale… mě nikdo nemůže mít rád takovou… tolik lidí mi to sedm let vtloukalo do hlavy… že mě nikdo nebude mít rád, že mám umřít, že jsem děvka, svině, vrah a všechno."
„To si jen myslíš," umlčel ji a objal tak silně, jak jen dokázal.

Zoe propukla v pláč.

„Já… musela… já vím, že jsem zlá… já byla tak zničená… tolik to bolelo… a pořád bolí… a ty teď stejně odejdeš… všichni odejdou..."
„Už je to dobré," uklidňoval ji.
„Jsem monstrum! Všichni mě opustili! A vždycky opustí! A já pak chci všem ubližovat. Pomáhá mi někoho zabít, líbí se mi to! Nic jiného mi nepomáhá! Jsem nestvůra! Budu vždycky taková!"

Zoe se mu hroutila pod rukama. Nevěděl co by měl udělat.

„Byla naděje… byla by naděje… kdyby… kdyby ses to nikdy nedozvěděl. Tak by to snad nějak někdy šlo… ale on to zničil… ZNIČIL VŠECHNO! ZNIČIL!"

Přestávala se ovládat a Henry věděl, že to musí zastavit.

„Nejsi. A teď se musíš dát dohromady. Promiň, ale prober se. Slibuju ti, že až tohle vše skončí, vyslechnu si cokoli budeš mít na srdci. Ale teď to musíme dokončit."
„Ale…"
„Seber se! Buď Paní temnoty."

Pustil ji a pohladil po tváři. Zoe si otřela oči.

„Ty snad… ty mě snad pořád chceš? Ona nebyla jediná. Já zaživa umučila hrozně lidí. Chtěla jsem to udělat i tobě. Ale neudělala a neudělám.“

Něco Henryho v hloubi duše zaujalo na té naprosté upřímnosti, se kterou to řekla.

„Jo… chci tě, Zoenen. Je mi jedno, co jsi dělala. Je mi jedno, co ostatní říkají. Já tě poznal jinou. Já v tobě nevidím zlýho člověka.“

Podívala se na něj se zvláštním výrazem. Ten už přečíst nedokázal.

„Řekni to…“ šeptla.
„Říct co?“

Mlčela. Ale Henry to pochopil.

„Miluji tě, Zoenen, el ar caro de Edyneris, paní Temnoty a princezno edynerská.“

Nesměle se usmála a znovu si otřela oči. Polkla, zhluboka se nadechla a zadívala se na něj.

„Jdeme bojovat,“ přikývla.

41. Střet zájmů

Vyrazili na chodbu. Hradními chodbami se z hlavní síně šířil nepředstavitelný řev. Zvuky kovových úderů, způsobených kontakty mečů, se šířili jeden za druhým.

„Můžeš chodit? Můžeš bojovat?“
„Ano,“ odpověděla mu, „jen to bolí, když běhám. Ale překonám to.“

Henry přikývl a následoval ji. Zastavila se. Pohlédla na něj a vzala ho za ruku.

„Společně.“
„Společně,“ odpověděl ji.

Rozběhli se do hlavní síně. Mnoho váz a svícnů bylo rozbitých na padrť. Na zemi leželo několik lidí v krvi. Někteří se ještě pokoušeli doplazit do bezpečí, ale dříve či později je buď někdo sekl mečem nebo zašlápl, načež pohyby ustaly.

Henry se zahleděl do středu bojiště, kde Viktor, Katrin a několik žoldáků odráželo útoky vojáků z Naesfrey, kterých tam bylo ještě více, než předtím. Henry si uvědomoval, že v síni byl dosud jen zlomek Tamirovy armády.
Sám se vrhl do boje, když se rozeběhl doleva, zatímco Zoe vyrazila doprava. Jejich ruce, dosud spojené, se rozdělily.

Henry komusi zachránil život, když do zad bodl vojáka, který kohosi zahnal do kouta.

„Díky!“ poděkovala jakási žena z Eviny skupiny.

Henry přikývl a otočil se právě včas, aby vykryl útok jiného vojáka, který ho málem sekl do ruky. Voják sekal mečem znovu a znovu, Henry neměl čas sám zaútočit, když ho náhle cosi přimělo se zastavit.
Překvapená Katrin byla sama v šoku z toho, že ho trefila tak přesně. Voják padl k zemi. Jeho spolubojovník se však otočil na Katrin.

„Ty malá svině!“

Henry nemohl nic udělat, voják se napřáhl a vší silou sekl Katrin do ruky. Ta vykřikla a zhroutila se, když se odštěpilo vše od zápěstí až po prsty.

„NE!“ vykřikl Henry a vrhl se na něj, než na vojáka stihl zaútočit, Viktor vojáka vzteky zvedl ze země a hodil na zeď. Voják se sesunul k zemi. Viktorovi to ale nestačilo, skokem mu dupl na hlavu, která praskla. Poté se vrhl ke Katrin, která se v křečích svíjela na zemi.

„KRYJ MĚ, HENRY!“

Henry přikývl, zatímco Viktor Katrin opatrně zvedal ze země, odrazil několik útoků vojáka, který se pokoušel využít situace. Viktor ji odnesl mimo bojiště do stejné chodby, kam předtím vyrazili Henry se Zoe. Vtrhl do prvních dveří a položil Katrin na stůl.

„Au…“
„Já vím, děvče, mrzí mě to.“
„Viktore!“ vykřikl Henry a zavřel dveře, „Viktore nemůžeme se tu zdržovat oba, někdo z nás musí jít bojovat a někdo jí musí zastavit krvácení. Nemáme čas!“

Viktor se zamyšleně rozhlédl.

„Musíš bejt statečná, děvče!“ řekl a sebral ze zdi louč.
„Moje ruka… necítím…“
„Promiň mi to! Nehýbej s tou rukou!“

Nejprve vytáhl meč, máchl mečem a usekl Katrin další kus ruky o kousek výše, než kde končil její současný pahýl.
Katrin křičela bolestí a z rány jí krvácelo.

„VIKTORE!“ křičel Henry a pokusil se mu louč sebrat, „TY SES ZBLÁZNIL!“
„TICHO! MORTIS ANEARIS, HENRY! ŠÍŘILO BY SE TO!“

Henry se zarazil, Viktor mezitím přiložil louč k pahýlu na Katrinině ruce. Ta začala křičet bolestí tak moc, až Henrymu zaléhaly uši.

Náhle mu však došlo, o co se Viktor snaží. Udělalo se mu z toho zle, ale chápal to. Nedokázal se na to však dívat. Vyrazil pryč a vyběhl zpět do síně, kde se bojovalo. Hledal tu jedinou, na které mu záleželo. Našel ji. Zrovna bodla nějakého vojáka, který padl k zemi. Na tváři se jí objevil zvláštní klidný výraz, ze kterého Henryho jímala hrůza. Sklonila se k němu. Vypadalo to jako kdyby mu chtěla zavřít oči, aby to vypadalo, že není mrtvý.
Přišlo mu to zvláštní. To nebyla ta Zoe, kterou znal.

Spletl se. Cosi krvavého vystříklo až na zeď a Henry pochopil, že vojákovi právě vydloubla oko. Zahlédla Henryho a došlo jí, že ho pozoruje. Provinile se usmála. Chvilka nepozornosti jí málem stála život, když se voják za ní rozhodl, že její nevšímavost využije a rozmáchl se po ni mečem. Henry se k ní rozběhl tak rychle, jak jen dokázal, popadl ji a strhl k zemi. Jen těsně ji minul meč vojáka, který na sobě měl naštěstí příliš těžkou zbroj a nebyl tak obratný.
Zoe se na vojáka ohlédla a okamžitě ho probodla.

„Dávej pozor, seš snad blbá?“ neudržel se Henry.
„Já… děkuju.“
„Soustřeď se!“
„Promiň.“
„Já o tebe nepř…“

Zarazil se, spatřil Viktora, který se vrhl zpět do bitvy, rozzuřený jako býk, mlátějíc nepřátele pěstmi bez potřeby jakéhokoli meče. Henry doufal, že jeho rozzuřenost není způsobena skutečností, že to Katrin nezvládla.

Vzal Zoe za ruku a rozběhl se k němu, rychle ji však zase musel pustit, protože se na ně vrhlo několik nepřátel.

„Zoe!“
„Vidím,“ vykřikla a odrazila útok ze strany, pohrála si s útočníkem dost na to, aby ho zmátla a bodla.

Henry se dostal dost blízko Viktorovi, aby na něj zakřičel.

„VIKTORE! CO KATRIN?“

Otočil se, během toho, co s jakýmsi vojákem praštil o zábradlí na schodišti tak, že se roztříštilo a vojákovi se tím zřejmě zlomil vaz.

„ŽIJE!“

Henrymu se ulevilo. Ne však na dlouho. Do síně vtrhli další vojáci. Henrymu začalo docházet, že bitvu jen tak nevyhrají.
Otočil se, aby zhodnotil situaci. Spatřil dvě z Eviných bojovnic zahnané do kouta, bojujících proti dalšímu vojákovi v těžké zbroji. Útočili a snažili se vojáka přemoct, jejich útoky se však odrážely od jeho těžké zbroje, voják se zpoza přilby smál jejich počínání. Henry jim chtěl jít pomoci, ale než stihl cokoli udělat, voják se rozmáchl a trefil jednu z nich do krku. Padla k zemi. Henryho bodlo u srdce poprvé a ještě

podruhé, když uviděl, jak druhá, v šoku a zděšená, se zarazila a ztuhla hrůzou. Voják toho využil, vší silou sekl a srazil ji hlavu z krku.

„NEEEEEEEEEE! TY…“

Nedořekl to. Ani nezjistil, co voják, který se začal otáčet směrem k němu, udělal dál. Někdo jiný totiž vojáka srazil k zemi a chystal se ho probodnout, když to mu kdosi zachránil život. Byla to Eva, zabila vojáka, odkopla ho a nabídla Henrymu ruku, aby mohl vstát.

„Díky,“ řekl jí Henry, „vážně jsi mi…“

Nedořekl to, odkudsi přiletěl šíp z kuše a protnul ji.

Eva padla dopředu na Henryho, který ji chytil.

„Ne! Ne! To jsem nechtěl, aby…“
„Řekni jí…“
„To jsem vážně… to se nemělo stát!“
„Řekni… tý… Zoe… že… se… omlouvám…“
„NEEEEE!“ křičel Henry, kterému jí bylo příšerně líto.
„Ať… si… mě… pamatujete… líp… prosím…“

Henry chtěl něco říct, ale další šíp mu přistál u nohy a hned poté další trefil Evu, ze které se vytratil život.

„Kurva!“ zaklel Henry a pustil ji k zemi.

Začínal si uvědomovat, že bitvu prohrávají. Vedle něj proletělo čísi tělo, když Viktor s kýmsi praštil o zem, otočil se a jeden z nepřátel mu vrazil dýku do hlavy.
Henry oněměl šokem, odmítal tomu uvěřit.

Viktor se zarazil. Třesoucí se rukou si vyndal dýku z oka. Poté zařval a přirazil vojáka na zeď tak tvrdě, že se jen sesunul k zemi a nezvedl.

„VIKTORE!“ vykřikl Henry.
„Jenom oko! Ale bolí to jak čert, kurva!“
„Musíme to… ukončit!“
„Nemůžeme, Henry, bojujeme sakra!“
„Zabijí nás!“

Jedny ze dveří nad schodištěm se rozrazily. Ve dveřích se objevil Tamir s pár dalšími vojáky, kteří mu dělali stráž. Henry věděl, že se k němu musí nějak dostat. Odrážel další útoky a sem tam se mu podařilo zranit či zabít nějakého vojáka. Snažil se proklestit si cestu až k Tamirovi. Bylo to však těžké. Neustále mu něco stálo v cestě a Tamir měl vedle sebe dva muže v těžké zbroji a sám se vrhl do boje.
Henry věděl, že to musí udělat. Musí ukončit ten boj dříve, než bude pozdě.

Ukázalo se, že Tamir je zkušený bojovník, v prvních několika chvílích se mu podařilo probodnout hned několik Manuelových lidí, který se se je sám snažil se všech sil ochránit, ale nepodařilo se mu to, nakonec bojoval se samotným Tamirem.
Zatímco Manuel bojoval ze všech sil, Tamir působil dojmem, že koutkem oka sleduje něco jiného. Henry přesně věděl co. Nejprve mu přišlo, že se dívá na něj samotného, ale brzy si uvědomil, že Tamir se dívá na Zoe.
Bylo to zvláštní. Jako kdyby všechno ostatní pro něj bylo vedlejší. Neustále byl soustředěn jen na tuto jednou ženu a ostatní jako kdyby byla jen okrajová záležitost. Zjevně se snažil probojovat až k Zoe samotné, která sama bok po boku s Henrym čelila nepřátelským silám. Když náhle Zoe něco zahlédla a naprosto fascinovaně na to hleděla.

„Henry," pronesla a ukázala směrem, kde stál Tamir.

Ten si myslel, že Zoe ukazovala na něj a usmál se. Henry se tím směrem také zahleděl. Tamir odkopl vyčerpaného Manuela stranou, několikrát si v ruce protočil meč a fascinovaně hleděl jen na Zoe. V jeho očích se zrcadlila naprostá posedlost. Vypadal jako někdo, komu se právě splnil celoživotní sen.

Henry však věděl, že Zoe vůbec neukazovala na Tamira, ale na osobu za ním. Blonďatá dívka s prázdným výrazem, naprosto nepostřehnuta Tamirovými strážemi prošla síní nepovšimnuta s ostrou a dlouhou dýkou v ruce. Až náhle… sekla.

Tamir se podivně zarazil a překvapeně pohlédl na svoji hruď, ze které trčel hrot té samé dýky. V ústech se mu objevila krev, která mu začala stékat po bradě. Vojáci, stojící vedle něj, se pomalu otočili se stejným překvapením, které projektoval výraz jejich panovníka. Jejich pohled padl na Katrin, která k nim zvedla oči, aby je následně ihned zavřela. V očekávání jisté smrti se naposledy nadechla.
Zoe se okamžitě rozběhla a několika seknutími ukončila život obou jeho ochránců.

Henry pochopil. Katrin, ležící v jedné z místností na chodbě, musela Tamira zaslechnout. Musela se za ním plížit a bodnout ho ve chvíli, kdy žádné nebezpečí z

jiné části hradu nečekal. Ve chvíli, kdy byl tak soustředěn na Zoe a touhu po pomstě.

Tamir padl na kolena, držejíc se za hruď a pokoušel se cosi říct. Henry mu však nerozuměl.
Zoe pozvedla meč.

„Počkej!“ zarazil ji Henry, „Co to říká?“

Zoe strnula, stejně jako celá síň. Konečně, v naprostém tichu, bylo slyšet královo mumlání.

„I..rri..el… Irriel…“

Zoe tázavě pohlédla na Henryho. Ten přikývl a Zoe Tamira probodla.

Boj ustal. Všichni oddechovali ve stavu naprostého vyčerpání, jak spojenci, tak nepřátelé.

„VÁŠ KRÁL JE MRTEV!“ vykřikl Viktor.

Mnozí si tuto skutečnost uvědomili a dali se na útěk. Jen malá část nepřátel se rozhodla ještě bojovat, jejich morálka však zřejmě utrpěla porážku. Nebo možná naopak morálka Zoeiných bojovníků stoupla. Ti se totiž vrhli se do boje s takovou vervou, že pobili většinu stále bojujících. Na to se téměř všichni ostatní dali na útěk a připojili se k těm, kteří již bylo na útěku.

„UTÍKEJTE, KRYSY! UTÍKEJTE! ZA KOHO TU JEŠTĚ CHCETE BOJOVAT?“ křičel Viktor.

Henry se ohlédl za Zoe. Ten poslední, s kým bojovala, působil spíše dojmem, že se brání, než, že by bojoval, nakonec se otočil a dal se na úprk, ale Zoe ho probodla zezadu.

Síní se ozval šílený vítězný řev.

„VÍTĚZSTVÍ!“ hulákal Viktor a všichni začali tleskat.

42. Ruka ztracené princezny

Na zdi u edynerského hradu seděla vrána. Vrána byla zvyklá na zdejších hradbách sedávat. Však ji tu nikdy nic nerušilo. Hrad byl opuštěný už celé roky. Tu noc však nikoli. Kdesi v dáli se ozýval povyk, který sílil a byl čím dál hlasitější, až se nakonec ze tmy vynořilo několik koní a drožek.

Vrána vyrazila pryč, neboť ji toto nezvyklé dění vyděsilo. Skupina lidí, která na hrad vtrhla, seskočila z koní a z drožek vyskákalo ještě mnoho dalších lidí.

„EDYNERIS!“ zakřičel jakýsi velký muž, kterého doprovázela žena. Na té ženě bylo cosi zvláštního… ona… vráně by to snad i přišlo zvláštní… kdyby tedy taková vrána byla schopna něco takového rozeznat nebo se o to vůbec zajímat… ta žena však skutečně měla jen jednu ruku, ta druhá byla výrazně kratší a čímsi obalená, jako kdyby snad ani nebyla rukou.. Za nimi přešlo mnoho dalších lidí, zřejmě bojovníků. Mezi nimi i muž, který se za ruku držel s jakousi lehce kulhající černovlasou dívkou, která zářila úsměvem jako nějaká princezna.
Tento muž vypadal zamyšleně. A také pro to měl důvod. Henry totiž přemýšlel o něčem, co se stalo v drožce.

„Takže vážně jedeme na Edyneris?“
„Jo, lidi chtějí slavit, tančit a tak… a já se zase podívám domů… na… na můj hrad...“

Zoe se smutně usmála. Henry se ji chtěl dotázat, proč se po takovém vítězství tváří tak podivně, ale Zoe odpověděla sama.

„Víš, někdy bych chtěla… protože Edyneris ve mně probouzí zvláštní pocity... tedy, především chci říct, že jsem za tohle všechno hrozně ráda, jsem ráda, jak to celé dopadlo. I jak to probíhá. Ale… přesto je ve mně něco takového… co nemůžu popsat… asi bych si přála prožít i to, že jsem opravdu tehdy v Edyneris šla na ples jako normální princezna… a někdo ke mně přišel a dvořil se mi. Políbil mě na ruku. A říkal mi slečno a všechno… já nevím. Asi jsem divná. Jenom je to něco, co bych tak ráda prožila. A i to mi vzali. A už se to nikdy nestane. Asi je to tím, že jsem sedm let toužila po pomstě a… možná tak trochu doufala, že tím, že to celé ukončím… se to… tak nějak… já nevím.. spraví. Ale vlastně jsem se opravdu jen pomstila. Tamir je mrtvý a už mu je vše jedno. Já byla sedm let na útěku, sedm let jsem trpěla a on? Jeho smrt trvala pár minut. Nakonec… jsem ničeho nedosáhla. Je mrtvý, ano. Ale nikdo mi nevrátí to, o co jsem přišla.“

Henry se zamyslel.

Lidé vtrhli do hradu, kde začali rozsvěcovat louče, zpívat a slavit.

„Zoe, máte tu někde víno?“ zahulákal Manuel, který se netvářil ani zdaleka tak šťastně, jak by nejspíše mohl. Henrymu to nepřišlo zvláštní – Manuel v boji ztratil mnoho svých mužů.
„Asi jo,“ odpověděla mu Zoe, „ale bude hodně staré. Vyzrálé. Možná je to tak lepší. Já moc nepiju,“ usmála se, „je ve sklepě.“
„To je všechno, co jsem potřeboval vědět, princezno!“ poplácal ji cestou kolem po zádech a vyrazil pryč.

Všichni společně, pomocí nyrisových kádí rozsvítili celou síň, která se zaplnila světlem. Mezitím se vrátil Manuel ze sklepa s lahvemi vína, které se rozdávaly z ruky do ruky a masivně otvíraly. Namísto toho, aby víno začal rozlévat, podobně jako před bojem tehdy v táboře, však jen rozdal lahve kolem a sám se s jednou šel usadit ke stolu.

„VÍTĚZSTVÍ!“ zakřičel kdosi.
„VÍTĚZSTVÍ!“ ozvalo se sborem.

Lidé vyrazili slavit a tančit. Henry procházel mezi skupinkami lidí, kteří na něj mávali a zdravili ho. Sám se také na všechny usmíval, ale především hledal svoji oblíbenou. Sama stála smutně uprostřed parketu jako kdyby nad něčím hluboce přemýšlela. Vyrazil za ní.

„Ahoj,“ řekl jí.
„No… ahoj,“ usmála se.
„Asi bych se měl představit, jsem Henry,“ uklonil se jí.

Zoe se zarazila. Ale hned pochopila.

„Aha… hm… já jsem Zoe,“ chichotala se a neobratně nabídla ruku, kterou Henry políbil.
„Vypadáte jako moc milá dáma, slečno Zoe,“ dvořil se jí s úsměvem Henry.
„Já… nebývám tak milá. Ne jen tak na někoho,“ usmívala se.
„A přijala by ctěná dáma tanec?“
„No… to by asi přijala.“
„Tak mě, prosím, následuje, slečno,“ vzal ji za ruku a odvedl na parket.

Zoe celá zářila. Henry ji chytil za ruku a kolem pasu a začal s ní tančit.

„Víte, pane, asi bych vám měla něco říct," řekla Zoe a začala se tvářit na oko rozpačitě, „nejsem jen tak obyčejná dívka."
„To vím, vyzval jsem vás k tanci, protože jste mi přišla tak neobyčejná."
„To… to je od vás hezké, ale nejde jen o to," chichotala se Zoe, „já jsem princezna."
„Ale ne," zatvářil se překvapeně Henry, „chcete mi říct, slečno, že tancuji se samotnou princeznou z Edyneris?"
„Ano."
„To je mi velkou poctou, slečno."

Zoe se na něj podivně dívala, s rozpačitým úsměvem.

„Děkuji, že jsi mi umožnil tohle zažít," políbila ho.
„Děkuji, že jsem to s tebou mohl zažít," odpověděl.

Usmíval se na ni a ona na něho, v tom však koutkem oka zahlédl cosi, co ho zaujalo.

„Zoe?"
„Henry?"
„Pojď se mnou, prosím."

Přikývla.

Henry vyrazil ke stolu, kde osamoceně, s flaškou vína, seděl Manuel a obracel do sebe jednu sklenku za druhou, až nakonec sklenku zahodil. Ta se roztříštila na střepy a Manuel pokračoval v pití přímo z flašky.

„Manueli?"

Ten pohlédl jejich směrem.

„A… zdravím… Henry a… slečno princezno…"
„Zdravím," usmála se na něj Zoe.

Manuel na ni chvíli hleděl.

„Váš úsměv je to nejlepší, co mě dnes potkalo, princezno," řekl smutně s pokusem o úsměv a znovu si lokl vína.
„Mů… můžeme si tykat," nabídla Zoe.

„Fajn. Mý jméno znáš," zamručel.
„Já… já vím, co tě trápí, Manueli."
„Vážně? Já tomuhle boji obětoval všechno. Nelituju toho, to vůbec ne. Udělali jsme dobrou věc. Nemám to vůbec nikomu za zlé. A zvlášť ne vám… teda… tobě… princezno…"
„Zoe… stačí… stačí Zoe…"
„Dobře," zvedl ruku na znamení pochopení, „zvlášť ne tobě, Zoe, ale… všechny ty, které jsem znal… všichni jsou mrtví. Zbyl jsem jenom… já…"
„Já… já ti rozumím…"
„Ne, myslím si, že nerozumíš. Strávil jsem na tomhle světě skoro padesát let. A všechno, co jsem budoval, jsem postupně zahodil. Napřed moje postavení na Ingesbergu. Potom jsem ztratil všechny přátele. Tak jakej smysl teď má můj život?"

Znovu si důkladně lokl vína, zatímco Zoe si povzdechla.

„Manueli… já… já nevím, jak moc dobře znáš můj příběh, ale… já sama jsem přišla o všechno… rozumím ti víc, než si myslíš. Dnes jsme bojovali za to, aby se toto už nikdy nikomu nestalo."
„To jsem si myslel vždycky. Úplně vždycky. A stejně to šlo do hoven."
„Ale tentokrát ne, to ti mohu slíbit."
„Ne… nezlob se, Zoe z Edyneris, ale já ti to nevěřím. Není nic, co by mě dokázalo přesvědčit."

Manuel vypadal tak ztrápeně, až působil dojmem, že se každou chvíli rozpláče.
Zoe pohlédla na Henryho.

„Já… já nevím, co udělat, Zoe."

Zoe se zamyslela, poté k Manuelovi přistoupila a objala ho. Starý pán ji obětí opětoval, poté namáhavě vstal a usmál se.

„Ty," ukázal na ni prstem, „za tebe stálo bojovat."

Chtěl ještě něco říci, ale jen přikývl a odešel směrem k Viktorovi. Ten zrovna stál na pódiu, s páskou přes oko.

„Dneska je jedno, co se stane!" zahulákal.
„Jo!" odpověděli mu všichni křikem, včetně Henryho a Zoe.
„Dneska budeme chlastat, milovat se a pít jako kdyby nebylo zítřka!" hulákal Viktor.
„ANO!" křičeli všichni a pozvedávali poháry vína.
„DNESKA JSME ZVÍTĚZILI! DNESKA JSME PŘEŽILI!", hulákal ještě víc.

Řev, který následoval, by Henry těžko dokázal popsat. Všichni přítomní byli v tak dobré náladě, že jako jeden muž zvedali číše a poháry, zpívali a křičeli.

„DNESKA JSME KURVA SVOBODNÍ! A JEDNA SLEČNA, KTERÁ JE TU S NÁMI MI MUSÍ, DNES UŽ PODRUHÉ, PROMINOUT, CO TEĎ UDĚLÁM!“

Viktor sešel z pódia, zamířil si to k ženě s blonďatými vlasy, která se dosud sice usmívala, ale přesto tvářila podivně smutně. Viktor ji políbil.
Na chvíli všichni ztichli. Katrinin výraz se nezměnil. Otřela si ústa a zadívala se do země. Poté zvedla oči a lehce se usmála.

„No… konečně,“ začervenala se.

Henry se rozesmál. I když si všímal některých podivných indicií, dosud bral Katrin spíše jako člověka bez duše a citů, Viktor v ní ale zřejmě viděl víc. Henry to v tu chvíli pochopil. Katrin, stejně jako Zoe, potřebovala někoho, kdo se dostane za tu prvotní masku. Ta v případě Zoe byla maskou sadistického zlého zabijáka. V případě Katrin to byla osoba, která se chtěla někde najít domov. Dosud hledala místo. Ale možná až v poslední době pochopila, že domov je něco, co se nemusí vztahovat jen k místu jako takovému. Cítit se doma možná někdy znamená cítit se milována.

Henry pozvedl ruce a tleskl. Oči všech přítomných se zahleděly jeho směrem. Henry tleskl znova. A znova. Pomalu. V rytmu. Zoe se usmála a přidala se. Přidali se i další.

Viktor vzal Katrin za ruku a odvedl na pódium. Henry se musel chvíli smát i tomu výškovému rozdílu, kdy vedle obrovitánského muže stála tak drobná žena a tleskal dál. Viktor si náhle poklekl, vytáhl z kapsy jakýsi blyštivý předmět a předložil jej před Katrin.

„Nikdy jsem takový slova neplánoval. A netuším, co se přesně říká. Kdysi hodně dávno mi někdo řekl, že nosit u sebe prsten, pro tu pravou, je něco, co by dobrej bojovník měl dělat. A nosil jsem ho u sebe deset let. A necítil potřebu ho nějaké nabídnout. Spíš mi to přišlo směšný. Ale vedle tebe se cítim jako někdo, kdo už nechce lidem trhat hlavy. Spíš jako někdo, kdo chce dělat opak. Někdo, kdo chce v klidu žít. A když už máme pořádnou královnu,“ pohlédl směrem na Zoe, „chci pořádnou manželku.“

Henry tleskal ještě víc.

„To bylo tedy romantické," zašeptala mu do ucha Zoe a ušklíbla se.

Henry se na ni usmál, vzal ji za ruku a Zoe se náhle usmívat přestala. Hleděla na něj podivným a podezřívavým způsobem

Mezitím Katrin Viktorovi přikývla a hala se zaplnila ještě větším potleskem a ťukáním skleniček s vínem.

Zoe a Henry si stále hleděli do očí, dokud Zoe nepromluvila.

„Ne. To nebudeš dělat. Ne tady a teď," řekla nebezpečně.
„O čem to mluvíš, Zoeinko?"
„Ať tě ani nenapadne, že by sis z něj vzal příklad a požádal mě o ruku!"

Henry se přestal usmívat. Nedokázal v sobě najít definici toho, co cítil, ale jeho srdce a mysl začala zaplňovat podivná bolest.

„Ne, nemyslím. Tedy… nenapadlo mě to," zalhal a snažil se skrýt slzy, které se mu draly do očí.
„To jsem ráda, protože… počkej… ty brečíš?" změnila Zoe tón.
„Ne… ne,… ne, ne ne… nic takovýho! Co to kecáš? Je to blbost! Myslíš, že jsem chtěl… to ani náhodou, já jen… jsem za ty dva rád. Tak mě to trochu dojalo. Tebe si vzít… to ne… to by bylo divný, kdybych chtěl mít po svým boku tu jedinou, kterou miluju, že jo?"

Pustil Zoeinu ruku a vyrazil pryč. Sebral ze stolu flašku vína, došel až na konec haly, rozrazil dveře a vyšel ven. Chladný noční vzduch mu přišel tak úžasný. Dýchal zhluboka, lil do sebe víno proudem a odháněl myšlenky na to skočit na prvního koně a navždy zmizet. Když v tom za sebou zaslechl kroky. Rychle si utřel slzy z očí, ohlédl se a promluvil hlasem, který se jeho normálnímu vůbec nepodobal.

„Co je? Já… jsem jenom na vzduchu. Uvnitř se nedá dejchat, v pohodě."

Zoe na něj hleděla a kroutila hlavou.

„Ty hlupáčku. Ty trdlo."
„Co je?" zeptal se podrážděně.
„Ty sis myslel, že bych si tě nevzala?"
„No, dala jsi to dost jasně najevo!"

Zoe se usmála, došla k němu a objala ho.

„Já to nechtěla tady. Před všemi. Nechci, aby mi někdo tleskal. Nechci, abych musela říct ano před tolika lidmi. Ale když se mě zeptáš někde v klidu a soukromí, tak ti řeknu, že ano.“

Henry se zarazil.

„Ty si ze mě děláš srandu, ne?“
„Naopak,“ usmála se na něj a pohladila ho po tváři.
„Víš, jak to posledních pár minut bolelo?“
„Jejda, to jsem nechtěla,“ zatvářila se lítostivě, „ale jsi hlupák. Koho jiného bych si měla vzít? Dal jsi mi všechno. Díky tobě jsem prožila všechno. Ty jsi mě zachránil. Ty jsi mi pomohl najít sama sebe.“

Zoe se na něj usmívala, hladila ho a nakonec ho políbila. Henry se nakonec také usmál.

„Vezmeš si mě?“ řekl.
„Cože?“ podivila se.
„Neštvi mě, holka,“ zašeptal, „řekla jsi, že když tě požádám někde mimo, tak…“

Usmívala se čím dál tím víc.

„A to chceš mě? Praštěnou lukostřelkyni? Ty jo. Kolikrát jsi vůbec řekl, že jsem divná? Asi tak padesátkrát. A to chceš tak divnou holku?“
„Zoe,“ zhluboka se nadechl Henry.
„A tak paličatou? To jsi mi také řekl tolikrát. To chceš vážně mě? Víš, že se mě už potom nezbavíš? A já budu pořád občas protivná. A tvrdohlavá. A občas namyšlená a nepříjemná. To mě fakt chceš?“
„Jo! Jo, chci! Kurva, chci tě! Přestaň už s tím!“

Henry ji chytl za vlasy, Zoe se usmála.

„Tak potom Paní temnoty říká, že si tě tedy vezme.“
„Zabiju tě za tohle provokování.“
„Holka ti řekne ano a ty ji chceš zabít? To tedy bude manželství.“

Zoe se rozesmála a Henry také.

„Co se vlastně bude dít teď?“ zeptal se Henry, „Budeš vážně královnou a vládnout tu?“
„No… vlastně ne. Nechci to.“
„Ale kdo pak…“
„Henry, já prožila celý svůj život na útěku. Nic jsem nezažila, jen jsem utíkala a skrývala se. Chci se podívat do světa, volná, svobodná. A chci tě po svém boku.“
„A kdo se bude starat o Edyneris?“
„Napadlo mě… ano, fakticky musím být královnou já. Jinak by zákony Edyneris neměly smysl. A pokud to tu chceme budovat dál, tak se jimi řídit musíme. Vlastně jí nejspíš už jsem. Dokonce to celé dává smysl, abych jí byla.“
„Ale právě jsi řekla…“
„Ano, budu královnou. Ale nebudu sedět na hradě. Chci požádat Katrin, aby mě zastupovala. Ona hledala domov. Já hledám svobodu. Vždycky se vrátím sem, vždycky budu královnou Edyneris. A vždycky budu věřit svým lidem, kteří dnes bojovali za mě… za nás všechny. Ale chci vyrazit poznávat svět.“
„Aha,“ zamumlal překvapeně.
„Chceš… chceš jít se mnou?“

Henry se na ni usmál.

„Já tě už nikdy neopustím.“

Zoe se také usmála, chytla ho za ruku a vyrazili společně zpět do hradu.